

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only for LOVE

ONLY FOR SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

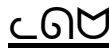
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

sadece aşk için
Sadece #2 için

natasha madison

teelif hakkı

Telif hakkı © 2026 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, yazılı izin olmadan çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkili değildir veya desteklenmemektedir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)

Model Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak İllüstrasyonları: K.B. Barrett Designs

Düzenleme: Karen Hrdicka Barren Acres Editing

Düzenleme: [Emma Gilmore](#)

Düzeltilme: [Julie Deaton, Deaton Author Services](#)

Düzeltilme: Judy's Proofreading

Duyarlılık Okuma: [Ashley Driver](#)

içerik uyarısı

Lütfen dikkat edin, *Only For Love* bazı okuyucuları rahatsız edebilecek zor konular içermektedir.

Kitapta ele alınan konular şunlardır: aile içi şiddet (sözlü), zorlayıcı kontrol, yeme bozukluğu ve aldatma (ana karakterler arasında değil).

Ruh sağlığınız önemlidir, okurken lütfen dikkatli olun.

Only For Love hakkında

Lexi

Ünlü bir hokey oyuncusuna aşık olmak mı? Sana gülerdim.
Zulümle dolu bir evlilik kafesinde hapsolmuştum.
Asla özgür olamayacaktım. Ta ki
kaçmanın bir yolunu bulana kadar.
Onunla tanışmadan önce, aşkın bir kabus olduğunu düşünüyordum.
Artık hayal kurmaya cesaret edebiliyordum.

Kirby

Onunla ilk tanıştığımda, ışığına çekildim.
Sonra gözlerinde korkuyu gördüm.
Daha önce gördüğüm bir korku.
Tasadüfi karşılaşmamız iki kez
tekrarlandı. Bana ihtiyacı olursa, yanında
olurdum.
Onu istemeye cesaret edemedim.
Ama yine de ona kalbimi kaptırdım.

aile ağacı

Hokey Serisi

SOMETHING SO SERIES

Something So Right Parker & Cooper Stone

Matthew (Bu Kadar Mükemmel Bir
Şey) Allison (Bu Kadar Dayanılmaz
Bir Şey) Zara (Bu Çılgınlık)
Zoe (Bu Çılgınca)
Justin (Bu Sonsuza Kadar)

Bu Kadar Mükemmel

Matthew Grant & Karrie Cooley

Cooper (Tek Bir Pişmanlık)
Frances (Tek Bir Aşk)
Vivienne (Senin İçin
Yaratılmış) Chase (Benim
İçin Yaratılmış)

Karşı konulmaz bir şey Allison

Grant & Max Horton Michael (Tek
bir hata) Alexandria (Tek bir
sonsuzluk)

Senaryosuz Bir Şey Denise

Horton & Zack Morrow

Jack
Joshua
Elizabeth (Senaryosuz Tatil)

BU SERİ

Bu Çılgınlık

Zara Stone & Evan Richards

Zoey (Aşk İçin
Yaratılmış) Stone (Stone
İçin Yaratılmış)

Bu Çılgın
Zoe Stone & Viktor Petrov
Matthew (Benim Olmak İçin)
Zara (Gabriel İçin Yaratılmış)
Lexi (Sadece Aşk İçin)

Bu Aşk
Vivienne Paradis & Mark Dimitris
Karrie
Stefano (Söz Verdiğim)
Angelica

Bu Sonsuza Kadar
Caroline Woods & Justin Stone
Dylan Stone (Eski adıyla Woods) (Sonsuza Kadar Tek)
Christopher (Onun İçin Yaratılmış)
Gabriella (Romeo İçin Yaratılmış)
Abigail (Bizim İçin Yaratılmış)

SADECE BİR SERİSİ
Tek Öpücük
Candace Richards & Ralph Weber
Ariella (Sadece Bu Gece İçin)
Brookes
Callie

Tek Bir Şans
Layla Paterson & Miller Adams
Clarke

Sadece Bir Gece
Evelyn & Manning Stevenson
Jaxon (Sadece Bu Gece İçin)
Victoria

Kiera

**Sadece Bir Dokunuş
Becca & Nico Harrison**

Phoenix
Dallas

**Tek Bir Pişmanlık
Erika & Cooper Grant**

Emma
Mia
Parker
Felicia
Leo
Matthew

Tek Bir Hata

Jillian & Michael
Jamieson Bianca
Bailey

Tek Bir Aşk

Frances Grant & Brad Wilson
Stella
Lawson

**Sadece Bir Sonsuza Kadar
Dylan Stone ve Alex Horton**

Maddox
Maverick
Maya
James

SERİ İÇİN YAPILMIŞ

**Benim İçin
Yapılmış Julia &
Chase Grant**

Senin İçin Yapılmış
Vivienne Grant & Xavier Montgomery

Bizim İçin Yapılmış
Abigail Stone & Tristan Weise
Penelope
Payton

Romeo İçin Yapıldı
Romeo Beckett & Gabriella Stone

SERİ İÇİN YAPILMIŞ
Stone İçin Yaratılmış
Stone Richards & Ryleigh Beckett
Aspyn
Dalia
Declan

Onun İçin Yaratılmış
Christopher Stone & Dakota
Luna
Rain

Aşk İçin Yaratılmış
Nash Griffin & Zoey Petrov
Easton
Evander

Gabriel için yaratılmış
Gabriel McIntyre & Zara Petrov
Colson
Callum
Cecilia

SADECE SERİ İÇİN
Sadece Bu Gece İçin
Jaxon Stevenson ve Ariella Weber

Jagger

Sadece Aşk İçin

Lexi Petrov & Kirby Materson

Güney Düğünü Aile Ağacı Benim

Olacak

Travis & Harlow

Charlotte

Theo

Benim Olacak

Shelby & Ace

Arya

Sevileceklerim

Clarabella & Luke

Zander

Sevilecekler

Presley & Bennett

Cadence

Charleigh

Violet

Benim Sofia ve

Matty Petrov

Reed Cooper (R.C.)

Ruby

Söz Verdiğim Kişi

Stefano Dimitris & Addison

Avery

Addison

Onurlandırılacak

Benim Levi & Eva

Cici

**Benim
Tutacağım
Grace & Caine
Meadow**

**GÜNEY AĞACI
Güney Aile Ağacı**
Billy ve Charlotte
(Kallie ve Casey'nin annesi ve babası)

**Southern Chance Kallie
& Jacob McIntyre**
Ethan (Savannah Oğlu)
Amelia (Güney Sırları)
Travis

**Southern Comfort Olivia
& Casey Barnes Quinn**
(Southern Heat)
Reed (Güney Güneşi) Harlow
(Benim Olacak)

**Güney Fırtınası
Savannah & Beau Huntington**
Ethan McIntyre (Jacob'ın oğlu)
Chelsea (Güney Kalbi)
Toby
Keith

**Southern Sunrise Emily
& Ethan McIntyre Gabriel**
(Gabriel İçin Yazılmış)
Aubrey

**Güney Kalbi
Chelsea Huntington & Mayson Carey**

Tucker
Kasey

Güney Sıcaklığı
Willow & Quinn Barnes
Grace (Benim Olacak)
Charlie (Parçalanmış Hayaller)

Güney Sırları Amelia
McIntyre & Asher
JB Normand

Güney Güneşi Hazel &
Reed Barnes Sofia
(Benim Olacak)
Kaine
Denver

Rüya Serisi
Parçalanmış
Hayaller
Sonbahar ve Charlie Barnes
Landon William
Casey
Anabelle

Yasak Rüyalar Harmony &
Brady Thatcher Wyatt
Whitney

Gömülü Hayaller
Everleigh & Brock Casey
Saige
Bax
Brantley
Skye

Çalınan Hayaller
Lilah & Emmett Clarkson

Lucy
Lacey
Lennox

Unutulmuş Hayaller
Sierra & Caleb Jensen
Chloe

içindekiler

[Adanmışlık](#)

[Bölüm 1](#) Lexi

[Bölüm 2](#) Kirby

[Bölüm 3](#) Lexi

[Bölüm 4](#) Kirby

[Bölüm 5](#) Lexi

[Bölüm 6](#) Kirby

[Bölüm 7](#) Lexi

[Bölüm 8](#) Kirby

[Bölüm 9](#) Lexi

[Bölüm 10](#)

Kirby

[Bölüm 11](#) Lexi

[Bölüm 12](#)

Kirby

[Bölüm 13](#) Lexi

[Bölüm 14](#)

Kirby

[Bölüm 15](#) Lexi

[Bölüm 16](#)

Kirby

[Bölüm 17](#) Lexi

[Bölüm 18](#)

Kirby

[Bölüm 19](#) Lexi

[Bölüm 20](#)

Kirby

[Bölüm 21](#) Lexi

[Bölüm 22](#)

Kirby

[Bölüm 23](#) Lexi

[Bölüm 24](#)

Kirby

[Bölüm 25](#) Lexi

[Bölüm 26](#)

Kirby

[Bölüm 27](#) Lexi

[Bölüm 28](#)

Kirby

[Bölüm 29](#) Lexi

[Bölüm 30](#)

Kirby

[Bölüm 31](#) Lexi

[Bölüm 32](#)

Kirby

[Bölüm 33](#) Lexi

[Bölüm 34](#)

Kirby

[Bölüm 35](#) Lexi

[Bölüm 36](#)

Kirby

[Epilog](#)

[Natasha Madison Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[Natasha Madison'ın diğer eserleri](#)

Adanmışlık

Bu kitap, farkında olmadan ışığı sönen herkese adanmıştır.

Hâlâ düşündüğünüz gibi bir savaşçısınız.

Onlara ne kadar parlak bir ışık yayabileceğinizi göstermeye cesaret edin!

bir

Lexi

Pilates eğitmeni Chelsea, ellerini çırparak "İyi ders oldu" diyor. "Hepiniz harika iş çıkardınız!"

Ona gülümserim ve Pilates reformerimden inerim, sprey şişesini almak için yürürüm; az önce yaptığım egzersizden sonra bacaklarım biraz titriyor. Makineyi silmeden önce dezenfektanı püskürtürüm.

"Tekrar teşekkürler, Chelsea," diyorum, suyumı alıp sprey şişesini odanın ön tarafına geri koyuyorum.

Ön kapının yanındaki ahşap dolaptan anahtarlarımı ve telefonumu alıp Arizona'nın sıcağına ıkıyorum. Saat henüz 7:00'ye gelmemiş olmasına rağmen güneş çoktan yakıcıdır. Kilit açma düğmesine basıp iki ay önce doğum günü hediyesi olarak aldığım şampanya rengi Bentley'ime biniyorum.

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarak eve doğru yola koyuluyorum. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor, klasik bir parça, hiç sevmeyeceğimi düşündüğüm bir şey, ama zamanla sevmeye başladım. Uzaklardaki dağlar, kocamla birlikte yaşadığımız kapılı siteye girerken görüş alanımı dolduruyor.

Golf sahasını geçerek, siyah garaj kapımın önüne çekip arabayı durduruyorum, eşyalarımı alıp diğer dört garaj kapısının önünden geçiyorum. Bu kapılar kapalı ve önlerinde park edilmiş araba yok. İlk garaj kapısında Trent'in günlük kullandığı Land Rover var. İkincisinde ise ara sıra kullandığı BMW'si duruyor. Üçüncü garaj kapısının arkasında golf oynamaya giderken kullandığı golf arabası, dördüncü garaj kapısının arkasında ise kendine hediye olarak aldığı Rolls-Royce var. Bu arabayı sadece gösteriş yapmak istediğinde kullanıyor. Yemek odamın pencerelerinin önünden geçerken, perdelerin hala kapalı olduğunu görüyorum. Dönüp beyaz tuğlalı yürüyüş yolundan ön kapıya doğru yürürken koşu ayakkabılarımı aşağıya doğru bakıyorum.

Ön kapıyı açıyorum ve anahtarlarımı, kapının yanındaki cam masanın üzerine, taze beyaz güllerle dolu yeşil renkli vazanın yanına koyuyorum. Bu vazo, birkaç günde bir değiştiriliyor. Ayakkabılarımı çözüp çıkarıyorum ve sağımdaki sürgülü kapılı dolaba koyuyorum, sonra mutfığa doğru yürürken iç mekan terliklerimi giyiyorum.

Solumda, Trent'in tüm arkadaşlarını ağırladığımız resmi yemek odasını geçiyorum. On sandalyeli kahverengi masa, yemek yiyip arkadaşlarla vakit geçirebileceğiniz bir yerden çok konferans salonuna benziyor.

Bütün ev müze gibi bir havaya sahip, ben de buna alıştım. Hem evin hem de evliliğimizin sıcaklık eksikliğine alıştım. Büyük açık alana geldiğimde sola dönüp mutfığa doğru ilerliyorum ve Trent'i taburelerden birinde otururken görünce adımlarım duruyor. Bu saatte uyanık olmasını beklemediğim için, giyinik ve mutfak adasında oturmuş olduğunu görünce kalbim biraz hızlanıyor. Soldaki uzun mermer mutfak adasında altı tabure var. Üzerinde altın renkli kablolarla iki avize asılı. Burası rüya gibi bir mutfak. Güzel, lüks, bir cephe...

"Günaydın," diye selam veriyorum ona yumuşak bir sesle. "Bu kadar erken kalkacağını bilmiyordum." Yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş, tıraş losyonunun kokusu hala havada. İki haftada bir kuaföre gidip saçlarını kestirdiği için siyah saçları mükemmel bir şekilde kesilmiş. Saçları da tek bir teli bile yerinden oynamadan mükemmel bir şekilde taranmış.

"Bu yüzden mi evden gizlice çıktın?" diye soruyor, yanında duran kahve fincanını alıp devasa iPad'inde haberleri okurken.

"Evden gizlice çıkmadım." Elimi granit tezgahın üstünde nazikçe gezdirerek serinliğini hissediyorum, sonra buzdolabının kapısını açıyorum. Taze ananas ve çilekleri alıp mutfağın duvarının arkasındaki kiler odasına gidiyorum. Yarım muz ekleyerek protein shake'imi hazırlıyorum, sonra geri dönüp bir yudum alıyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor bana, gözlerini iPad'den ayırmadan.

"Sabah altıdaki Pilates dersine gittim," diyorum ona ve gözleri bana bakıyor, sonra üst bedenimi baştan aşağı süzdürüyor. Yüzündeki kaşlarını çatması, zaten bildiğim şeyi söylüyor. Bu kıyafet, yıkadıktan sonra bağış yığınınna gidecek.

"Bu kıyafetle mi?" diye soruyor bana. Üzerimdeki beyaz spor tişörtüne bakıyorum, altında siyah spor sütyenim ve ona uyan siyah taytım görünüyor. "Şu anda bedavaya veriyorsun." Başını sallıyor.

"Sınıfın tamamı kadınlardan oluşuyor." İki hafta önce, ten rengime yakışacağını düşünerek aldığım kıyafete bakarak bir yudum alıyorum.

"Burada özel dersler almanı söylediğimi sanıyordum." Sesi sakindir. "Bütün egzersiz odası senin. Sana reformer ve her şeyi aldım. Burada ders alsan senin için çok daha kolay olmaz mı? Evden çıkmaya gerek kalmaz. Zaten bire bir dersler daha iyidir, değil mi?"

"Bu hafta bana yer bulamadı," diye cevap veriyorum.

"O zaman başka birini bul," diyor, cevap vermeme fırsat bırakmadan, ben de sadece başımı sallıyorum. "Ayrıca, onun yaptığı şeyin sana yardımcı olduğunu sanmıyorum. Son günlerde biraz tombullaşmış görünüyorsun." Boğazımda bir yumru oluşur. "O içeceği içmemelisin bile, şekerle dolu." Diye iç geçirir. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum, sana uygun diyetle geri döneceğini söylemiştin."

"Her gün aynı kilodayım," diyorum, bunun onu kızdıracağını bilerek.

"Öyleyse tartın bozuk olmalı." Mutfak tezgahından uzaklaşıp bana doğru gelir, protein shake'i alır ve lavaboya döker. "Şeker yok, karbonhidrat yok," diye emreder. "Sana iyi gelmiyor ve şişkinlik yapıyor."

"Tamam," diye cevap veriyorum, onunla tartışmak istemiyorum. Bunun yerine, buzdolabına gidip yumurtaları alıyorum. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Sen işe gitmemek için ben işe gitmek zorundayım," diye tersledi. "Saat sekizde ameliyatım var."

"Her zamankinden erken," diye cevap veriyorum ve bir tencere alıyorum. "Bu sabah saat onda Cheryl ile bir toplantım var." Nöroşirürji bölümünün başkanı olduğu hastanenin

"Gelecek ay yapacağımız yardım amaçlı müzayedenin son hazırlıklarını yapıyoruz." O taburesine geri oturur. "Bu bir bekarlar müzayedesidir," sanki beni dinliyormuş gibi ona söylerim. "Bazı kuzenlerime ulaşmış, onların da katılmak isteyip istemediklerini sormayı düşünüyordum..." O bana baktığında sözlerim kesilir.

"Yapmayacaksın." Başını sallar. "Koruyacağım bir imajım var ve senin kavgacı hokeyci akrabalarının işyerime gelmesi iyi bir görüntü olmaz. Bazılarının dişleri bile yok."

Kafamı sallarım. "Bu doğru değil," diye mırıldanırım.

"Bekarlık kısmını Cheryl'e bırakıp sen geri kalanıyla ilgilensek nasıl olur? Bugün hastaneye gelseksen, söylediklerimi unutma." Ona başımı sallıyorum. "Orada beni temsil ediyorsun."

"Biliyorum." Tencerenin içine su doldurup, lavaboya attığı protein shake'i yıkadım. "Öğle yemeği için vaktin olur mu sence?"

"Emin değilim. Konuşmam gereken başka biri olup olmadığına bağlı." Adadan uzaklaşıyor, yani senden daha önemli biri varsa, kendi başının çaresine bakabilirsin demek istiyor. "Bu gece eve gelip gelmeyeceğimi bilmiyorum."

"Tamam. O zaman belki şehre gelip seninle kalabilirim."

"Hayır." Başını sallar. "Sabah erkenden New York'a giden bir uçağım var ve ikimiz de senin çıkardığın gürültüyle uykumu bozduğunu biliyoruz."

"New York'ta ne kadar kalacaksın?" diye soruyorum, yine bana attığı bir başka iğnelemeyi görmezden gelerek.

"Neden? Yine gidecek ve ben eve geldiğimde burada olmayacak mısın?" diye bağırır. İki günlüğüne gideceğini söylediği zamanı hatırlatır bana, ben de gizlice çıkıp en yakın arkadaşımın bebek partisine gitmiştim. Ama o, partinin ortasında beni arayıp, bana hiç bahsetmediği bir akşam yemeği planı olduğu için hemen eve dönmemi söyledi.

"Müzayedeye ilgili yapacak çok işim var, bu yüzden buraya gelemem."

Cevabımdan memnun kalmış gibi görünüyor ve yanımda duruyor. "Poşet yumurta senin için mükemmel bir kahvaltı," diyor neşeyle. "Bugün giyeceğin kıyafeti ben seçeyim mi, yoksa kendin seçebilir misin?"

"Mavi çiçekli beyaz yazlık elbisemi giyecektim."

"O elbise kolsuz değil mi?" Başını yana eğdi. "Kolların en güzel özelliğin değil." Gülümsedi. "O sarkık kollarını örtecek bir şey giysen nasıl olur? Ayrıca, çay içmeye gitmiyorsun, toplantıya gidiyorsun, ona uygun giyinmelisin."

"Tamam, yeşil kalem eteği ve beyaz pamuklu gömleği giyeceğim," diyorum ve o gülümsüyor.

"Çok güzel olacak." Başını sallar. "Şimdi, en iyi halinle gitmeyi unutma." Beni öper. "İyi günler."

O iPad'ini alıp ön kapıdan çıkarken ben de başımı sallıyorum. Su ısıtıcısı ocakta kaynıyor, poşe yumurta yapmayı düşünüyorum ama hiçbir şey yememeye karar verip yerine bir fincan kahve alıyorum.

Kahvemi içerek otururken, aileme mesajlarımı gönderiyorum. İlk olarak babama mesaj atıyorum.

BEN:

Selam baba, sadece haber vermek istedim. Umarım sen ve annem iyisinizdir.

Bazı günler onu ne kadar özlediğimi söylemeden önce gönder tuşuna basıyorum ve en yakın arkadaşım Ariella ile olan mesajlaşmalarımı açıyorum. Ona en az soru soran kişi olduğu ve ona sürekli yalan söylemek zorunda kalmadığım için, en çok onunla konuşuyorum.

BEN:

Bebek Jagger nasıl? Bana sevimli fotoğraflarını gönder.

Kız kardeşim Zara ile olan mesajlaşmalarımı açmadan önce gülümsüyorum. Bana en son iki hafta önce mesaj atmıştı. İkizlerin fotoğraflarını göndermişti ve ne kadar büyüdüklerini görünce biraz üzülmüştüm, sonra da yanlarında daha fazla olamadığım için kendimden nefret etmişim.

Ona son mesajımda, yakında ziyaret etmeyi umduğumu söylemiştim. Trent onaylamayacaktır, ama yine de denemeliyim.

Kahve fincanımı alıp merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odama doğru yürüdüm. Trent ve ben son üç yıldır ayrı yatak odalarında yatıyoruz. Ben yatakta olduğumda o rahat uyuyamıyordu. Anlaşılan, ben çok fazla dönüp duruyordum ve her seferinde onu uyandırıyordum. Bu yüzden evin iki ucunda ayrı yatak odalarımız var.

İçeri girince, yatak çoktan yapılmış olduğunu görüyorum, çünkü kalkar kalkmaz yatak yaparım. Duşu açıp spor kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa girmeden önce, ayda bir kez yaptığım bağış yığınınu koyuyorum. Bu yığın her zaman Trent'in giymemi istemediği kıyafetlerle doludur.

Saçımı yapmak için zaman ayırıyorum, ortadan ayırıp düzleştiriyorum. Siyah saç rengimi aynı renge sahip annemden aldım. Yumuşak, günlük makyajımı yapmadan önce saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Siyah maskara sürdüğümde kristal mavisi gözlerim daha da belirginleşiyor.

Giyinme odama girdiğimde, tüm kıyafetlerimin tozdan korunmak için şeffaf dolap kapaklarının arkasına düzgünce yerleştirildiğini görüyorum. Tüm kıyafetlerim türüne ve ardından rengine göre sıralanmış. Odanın ortasına doğru yürüyüp, yeşil eteği giymeden önce uyumlu beyaz sütyen ve külot setini alıyorum. Yan fermuarını kapatıp beyaz gömleği alıyorum ve yan tarafına fiyonk yapıyorum. Sonra, yaz olduğu için genellikle giydiğim, burnu açık, çok yüksek topuklu nude renkli ayakkabılarımı alıyorum.

Eşyalarımı aynı renkteki Hermes çantama koyduğumda, tam zamanında hazırdım. Arabam hala dışarıdaydı ve hava daha da sıcak olmuştu, bu yüzden arabayı çalıştırdım ve binmeden önce kapıyı bir saniye açık bıraktım.

Hastaneye giderken midem guruluyor ve durup yerel kahve dükkanından hızlıca biraz yumurta akı almayı düşünüyorum, ama o zaman geç kalabilirim ve asla geç kalma riskini göze alamam. Hastaneye varıyorum ve kullandığım ziyaretçi kartını tarıyorum.

Çantamı elimde tutarak hastaneye giriyorum, serin hava hemen yüzüme çarpıyor. Atriyum bitkilerle dolu ve

tavanı tamamen camdan yapılmış, bu da ortamı ekstra aydınlık ve neşeli hale getiriyor. Asansöre doğru ilerliyorum, ama Cheryl'in biriyle gülerek durduğunu görünce duruyorum. Sırtı bana dönük, ama kot pantolon ve beyaz tişört giyiyor. Kollarında dövmelemler olduğunu görebiliyorum. Cheryl, yabancınlının omzunun üzerinden beni fark ediyor ve "İşte orada" dediğini duyabiliyorum.

Gerekli olan gülümsemeyi takınıyorum. Hastanedeyken ya da Trent ve arkadaşlarının yanındayken takınmam gereken gülümsemeyi. Bu yavaş çekimde gerçekleşiyor, ya da belki de benim kafamda böyle olduğunu düşünüyorum. Etrafımdaki her şey durur, sanki insanlar bile ayaklarını durdurmuş gibi hissedirim. Onun profilini gördüğümde kendi kalp atışlarım kulaklarımda yankılanır ve yüzümdeki gülümseme neredeyse kaybolur, ama çabucak kendimi toparlarım.

"Kirby, sana eş başkanımı tanıtmak istiyorum," diyor Cheryl neşeyle. "Lexi Yoder."

iki

Kirby

Başımı çeviriyorum ve onu gördüğümde bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Odanın diğer ucuna doğru yürürken, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. En iyi arkadaşımın bebek partisinde onu ilk gördüğümdeki kadar mükemmel görünüyor. Yeşil eteği dizlerinin hemen altında sallanıyor ve beyaz bluzu ince beline bağlanmış. Yemin ederim, duyabildiğim tek şey onun yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesler ve göğsümden gelen sığ nefesler.

"Sana eş başkanımı tanıtmak istiyorum," diyor Cheryl başını dik tutarak. "Lexi Yoder."

"Lexi," adını söyleyip gözlerine bakıyorum ve tıpkı ilk seferki gibi, sanki vücudumdan her şey çıkmış gibi hissediyorum. Sinirlerim hemen etkisini gösteriyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor, sanki koşu bandında dakikada bir milyon mil hızla koşuyormuşum gibi hissediyorum. Avuç içlerim biraz terlerken, ensem güneşin yakıcı sıcaklığını hissediyorum. Kafamı sallıyorum. "Bu bir sürpriz." Onu öpmek istediğim halde, yanağına öpmek yerine elimi ona uzatıyorum.

"Kirby," diyor, elini uzatarak, yüzünde bir gülümsemeyle ve gözleri olası duygularını gizleyerek.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar ve sonra başını sallar. "Özür dilerim, bu soru kabaydı."

"Hiç de kaba değil." Ona dokunmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi ceplerime soktum. "Ben Phoenix'tenim. Sen?"

"Kocam bu hastanede çalışıyor. Nöroşirürji bölümünün başkanı," diye cevaplar, kocasını ve unvanını belirtir. "Seni tekrar görmek güzel."

"Bir dakika, siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sorar Cheryl, bana ve iki elini önünde birleştirmiş duran Lexi'ye bakarak.

"İki aylık bir yeğenimiz var. En iyi arkadaşım onun en iyi arkadaşıyla evli," diye cevap verdim, Jaxon ve Ariella'dan bahsederek.

Cheryl'e gülümser, bana bakmaktan kaçınır. "O zaman bu harika bir haber. Az önce Kirby'yi zorla bekarlar listesine katmaya ikna ettim," der. Lexi'nin gözlerindeki bakışın titrediğini görebiliyorum, ama hemen gizler.

"Zorlamak biraz abartılı bir ifade." Başımı sallıyorum. "Bu iyi bir amaç ve ben her zaman yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"O, çocuk koğuşuna ve
—" Elimi kaldırarak Cheryl'in konuşmasını durduruyorum.

"Lexi'yi bununla sıkmamıza gerek yok bence." Onun devam etmesini engelliyorum. "Kuzenlerinden hiçbirini müzayedeye katılmaya ikna edemediğine şaşırdım. Neden tek hokey oyuncusu benim?"

"Yaz tatili ve onların boş zamanlarını ne kadar sevdiklerini biliyorum, bu yüzden onları rahatsız etmek istemedim." Mazeret çok kolay çıkıyor ağızından, ama yalan söylediğini biliyorum. Onun ailesi, hayatımda tanıdığım en cömert aile. Amcası hokey dünyasının en büyük vakıflarından birini yönetiyor ve birkaç kuzeni yaz aylarında yoksul genç oyuncular için hokey kampları düzenliyor.

"Peki, birkaç telefon görüşmesi yapıp arkadaşlarımdan şehirde olan var mı diye bakabilirim." İkisine de bakıyorum.

"Senden bunu isteyemeyiz," diye Lexi hemen araya girer ve sesindeki titremeyi hissedebiliyorum. "Sanırım zaten dokuz bekarımız var." Cheryl'e bakar. "Kirby ile birlikte on."

"Daha fazla bekar, daha fazla para demektir." Cheryl kaşlarını kaldırır.

"Bu çok doğru," Lexi durumu kurtarmaya çalışır. "Bulabildiğimiz herkesi alacağız."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diyorum onlara, "ve ikinize de haber vereceğim."

"Sabırsızlanıyorum!" Cheryl sevinçle bağırır. "Numaram sende var." Başımı sallıyorum. "Jimmy'nin numarasını da verdim. O, sorumlu bekarların başı." Gülerек, "Bilmen gereken her şeyi sana anlatacaktır," der.

"Buradan ayrıldığımda onu arayacağım," diye onu temin ederim. "Bayanlar, iyi günler." Lexi'ye bakarım. "Seni tekrar görmek güzeldi, Lexi."

"Seni görmek güzel," diye saygıyla cevap veriyor, ben de dönüp asansörlere doğru yürüyorum. Yukarı çıkmak için düğmeye basıyorum ve sonra ellerimi sallayarak, o yaklaştığında başlayan karıncalanmayı gidermeye çalışıyorum.

Cheryl ve Lexi diğer tarafa doğru yürürken, ben başımı sallıyorum. "O evli, seni aptal," diye kendime hatırlatıyorum asansöre binerken. Onu tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yani, Jaxon, Ariella ve Jagger sayesinde tekrar karşılaşma ihtimalimiz vardı, ama onu burada göreceğimi hiç beklemiyordum. İlk seferinde olduğu gibi, güzelliği beni kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti.

Asansör kapıları kapanmaya başlarken gözlerim Lexi'nin üzerinde dolaşıyor. Bir tiyatro oyununda başrol oynayan bir aktör gibi hareket ediyor. Her hareketi planlanmış, düşünülmüş gibi görünüyor. Sanki gerçek dünyada yaşamıyor gibi. Gözleri, onu ilk gördüğüm zamanki kadar ihtiyatlı. Beni gördüğünde derisinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Ding sesi duyuluyor ve kapılar açılıyor, ben de ileriye bakarak asansörden iniyorum.

Beyaz koridordan, şehirdeyken sık sık uğradığım ofise doğru yürüyorum. Kapı açık, bu yüzden kahverengi kapıyı çalıyorum ve onun başını kaldırdığını görüyorum. Kylie hemen bana gülümsüyor. "İşte, buradaymış" — masadan kalkıyor, masanın etrafından dolaşıp bana doğru geliyor — "ağabeyim."

"En iyisi sensin," diye böbürlenerek kollarımı ona doladım.

"En iyisi sensen, neden bana kahve getirmedi?" Masasının etrafından dolaşıp otururken bana sert bir bakış atıyor. "En iyisi bana kahve ve kek getirirdi."

Masasının önündeki sandalyeye oturuyorum. "Bir dahaki sefere not alayım."

"Geçen hafta beni ziyarete geldiğinde de öyle demiştin." Kalemimi alır ve masaya vurur.

"Antrenmandan yeni geldim," diyorum ona. Sezon bitmiş olsa da, formumu korumak için yıl boyunca antrenman yapıyorum.

İki hafta, bazen daha fazla izin alıyorum, ama nerede olursam olayım mutlaka egzersiz yapıyorum. "Henüz hiçbir şey yemedim, o yüzden önce çocukları ve ailelerini ziyaret edeyim." Kapıyı işaret ediyorum. "Sonra seni öğle yemeğine götürürüm."

"Oh, bu kahveden daha iyi." Dirseklerinin üzerinde sallanıyor.

"Ayrıca, seni vakfımda çalışmaya ikna etmem gerekiyor."

"Senin bir vakfın bile yok," diye işaret eder. "İnsanların istismarcı ilişkilerden kurtulduktan sonra ayakları üzerinde durmalarına yardım etme fikrin var."

"Evet, ve sen bu fikri benim fikrimden daha büyük hale getirecek zekaya sahipsin." Gözlerini devirir. "Kylie, bu insanların neler yaşadığını senden daha iyi bilen kimse yok."

"Çocukluk travmamı gündeme getirmeyi bırak" —elini kaldırarak —ve lise travmamı. Sanki ikimiz de aynı evde, aynı üvey babayla büyümemiş gibi davranıyorsun.

"Cehennemde çürüsün," diye ekliyorum gülümseyerek. "Aslında, cehennem onun gibiler için biraz fazla iyi bir yer bence. Cehennemin altında ne var?"

"Hiçbir fikrim yok, ama eminim o oradadır." Geriye yaslanır. "Şimdi, işimi yapabilmem için buradan çıkabilir misin?"

"Bu arada," derim, kalkarken, "gelecek ay yapacakları bağış etkinliği için biletlerim var."

"Bekarlar müzayedesi mi?" diye soruyor, kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Dostum, o biletler bin dolar," diye hayretle söylüyor. "Sadece en zenginleri davet etmişler."

"Neden son beş yılda iki katına çıkan milyonlarca dolarlık mirasın üzerinde oturuyormuşsun gibi davranmıyorsun?" diye ona işaret ediyorum. "Ayrıca bekarlar arasına katılmam için ikna edildim, bu yüzden iki bilet kazanacağım."

"Oh." O gülüyor. "Seninle yatmak isteyecek birkaç arkadaşım var."

"İğrenç." Ben yüzümü buruşturuyorum, o ise gülüyor. "En son senin bir arkadaşınla görüştüğümde" — parmaklarımla tırnak işaretleri yapıyorum — "bana kiraz sapıyla düğüm atabileceğini ve sonra yüzüme tükürebileceğini söylemeye çalıştı."

Başını geriye atıp güldü. "Şans yüzde elliydi. Şimdi çok daha iyi oldu." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca, o fiyatı karşılayamaz." Beni işaret edip göz kırptı. "Ama yerel bowling salonuna gelersen, eminim biri senin için yüz dolara kadar bahis yapar." Ona gülüp dönüp çıkmaya başladım. "Bir elbiseye ihtiyacım olabilir."

"O zaman git lanet olası bir elbise al," diye bağırırım. "Sana kullanman için verdiğim kredi kartın var."

"Yağmurlu bir gün için saklıyorum," diye karşılık verir, ben uzaklaşırken.

"Yağmur yağıyor." Omzumun üzerinden ona bakarım. "Git bir elbise al."

Asansöre geri dönüp pediatri katına çıkıyorum. Farklı ailelerle tanışıp onların mücadelelerini dinlerken birkaç fotoğraf çektiriyorum. 4. evre beyin kanseriyle mücadele eden komik bir dört yaşındaki çocukla oturuyorum ve onun ve ailesinin durumu için içim acıyor.

Kanattan çıkıp asansörlere doğru yürürken başım eğik, sonra başımı kaldırıp Cheryl ve Lexi'yi orada beyaz önlüklü bir adamla konuşurken görüyorum. Kesinlikle bir doktor. "İşte günün yıldızı."

"Dr. Visabell" —doktora bakar—"bu Kirby Materson" der ve ben elimi uzatırım. "Dr. Visabell cerrahi bölüm başkanıdır."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Materson," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Oturmak benim için bir zevk," diye cevap veriyorum, ona bakıp sonra Lexi'ye göz atıyorum, yüzünde daha önce olduğu gibi aynı sahte gülümseme var.

"Müzayede için birkaç şeyi gözden geçiriyorduk ve en iyi fikri bulduk," diyor Cheryl. "Aslında Lexi buldu." Ona övgüyü veriyor ve Lexi övgüyü kabul etmek yerine yere bakıyor. "Koreografili bir dans. Vals gibi bir şey."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Bunu sen mi düşündün?" diye Lexi'ye soruyorum, o da başını kaldırıp gülüyor.

"Kazananın partneriyle dans etmesinin hoş olacağını düşündüm," diye açıklıyor, omuz silkiyor ve sonra omzumun üzerinden bakıyor. Korkunun yüzüne yansıdığını hemen görebiliyorum. Hemen bunu gizliyor ve yüzünü gülümseme kaplıyor. "Tatlım," diyor ve ben de sallanan kapıdan çıkan bir adamı görüyorum. Mavi önlük giyiyor; saçları yeni şekillendirilmiş gibi görünüyor. Lexi'yi görüp başını kaldırıyor ve yüzünde bir şey fark ediyorum, ama sonra hızla Dr. Visabell'e bakıyor ve tüm tavırları değişiyor.

"Seni arıyordum," diyor Lexi'ye, yanına gelip eğilerek dudaklarından öpüyor, sonra Dr. Visabell'e bakıyor. "George," diyor, ona başını sallayarak, "benim katımda seni görmek ne güzel."

"Bu iki sevimli hanımla müzayedeyi görüşmek için bir toplantım vardı," diye cevaplar.

Onun bana bakmasını bekliyorum ve sonunda bakıyor. "Merhaba, ben Kirby." Elimi uzatıyorum ve o isteksizce elimi tutuyor. "Dr. Yoder," sanki hastasıymışım gibi mesleki unvanını söylüyor. hekimmişim gibi mesleki unvanını söylüyor. Ondaki hemen hoşlanmıyorum; hayatım boyunca onun gibi insanlarla büyüdüm.

"Siz ikiniz daha önce tanışmadınız mı?" diye soruyor Cheryl.

"Hayır, tanışma şerefine nail olamadık," diye cevap veriyorum.

"Lexi ile Ariella'nın bebek partisinde tanıştım." Onun Lexi'ye baktığını görüyorum. "Jaxon'ın takım arkadaşıyım." "Tabii ki," diyor, beni baştan aşağı süzerken, yüzünde bana karşı duyduğu küçümseme yüzünde açıkça okunuyor.

"Kirby açık artırmaya çıkacak," diyor Cheryl. "Öyle mi?" diyor, karısına yan gözle bakarak.

"Cheryl ona sordu," diye çabucak aktarır Lexi ve ben onun lanet boğazına yumruk atmak isterim. "Ben buraya geldiğimde konuşuyorlardı."

Telefonumu almak için uzanıp kot pantolonuma vuruyorum. "Telefonumu unutmuş olmalıyım. Dr. Visabell, sizinle tanışmak bir zevkti," diyorum adama ve sonra Lexi'nin kocasına bakıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Adını söylemeden uzaklaşıp pediatri koğuşuna doğru yürüyorum.

"Merhaba." Hemşire odasında duruyorum ve başhemşire bana gülümsüyor. gülümser.

"Bunu mu arıyordunuz?" Telefonu kaldırır.

"Suçluyum," diyorum ve o da telefonu bana uzatıyor. "Teşekkür ederim."

"Birkaç gün sonra görüşürüz." O gülümser ve ben asansöre doğru geri dönerken benden uzaklaşır. Neredeyse varmışım ki sesler duyarım.

"Beni aptal durumuna düşürdün," diye tıslar ve o sesi tanırım. "Orada durup o... o işe yaramaz haydutla flört ediyordun."

Onun sesini duyana kadar neredeyse gülecektim. "O adamla flört etmiyordum," diye fısıldayarak tıslar. "Ayrıca, ben onun gibi birine layık değilim, bunu sen de biliyorsun. Sen varken neden onunla birlikte olmak isteyeyim ki? Beni böyle aşağılamayın." Başımı yana çeviriyorum ve onları köşede görüyorum, kız onun önünde duruyor. "Şimdi, biri bizi duymadan konuşmayı keselim. Yoksa dedikodular başlar ve bu strese ihtiyacın yok."

Onlar uzaklaşırken kenara çekilip bir köşeye saklanıyorum, adam elini kadının eline tutmuş, sanki o onun ödülüymüş gibi, kadın da başını dik tutmuş, adamın yanında yürüyor. Şu anda tek düşünebildiğim, onun hakkında ne kadar yanıldığım. "Ne cadaloz."

Üç

Lexi

Elimdeki telefon titriyor, ben ise önümdeki çiçek aranjmanına bakıyorum.

TRENT:

New York'tan dönüyorum. Altıya kadar evde olurum, akşam yemeğini hazırla.

Yemeğimize dikkat ettiğimiz için senin yediğinden yiyeceğim galiba.

Biz kimiz? Kendime soruyorum, çünkü o yemek yeme alışkanlığını hiç değiştirmede. Midem bulanıyor. Üç gündür akşam yemeği için eve gelmedi. Onu en son Kirby ile tanıştıktan sonra hastanede görmüştüm. Bu anı midemi daha da yakıyor. Bir saniye gözlerimi kapatıp, "*Onun gibi biri için fazla iyiyim*" dediğim sözleri silmeye çalışıyorum. Tekrar düşündüğümde, içim burkuluyor.

BEN:

Biraz somon çıkardım ve sebzelerle birlikte ızgara yapacaktım.

sebzelerle birlikte.

TRENT:

Beyaz balık yememen gerekmez mi? Senin için daha iyi.

BEN:

Morina balığını çıkarıp buharda pişireceğim.

somonu mu istersin?

TRENT:

Taahhüt, ikisini de yapmaya vaktin var. Kalkışa geçiyorum, saat altıda görüşürüz.

"Kusura bakma," diyorum, telefonumu çantama geri koyarken, artık uçağa bindiğine ve onun aramasını veya mesajını kaçırma endişesi yaşamama gerek kalmadığına göre. "Tamam, her masaya bu çiçek aranjmanı konulacak." Mindy'nin benim için hazırladığı maket masaya bakıyorum. Önünde beş altın silindir vazo var.

Dışarıdan en uzun olanı, ortada daha kısa olanı ve sonra tekrar uzayanları. İkisinde kalla zambakları, diğer üçünde ise güller var. "Sadece dört vazo koysak nasıl olur?" diye soruyorum, birini çıkarıp diğer dört vazoyu daha fazla çiçekle doldurmaya başlıyorum. "Masada bir kova şampanya da olacağı için daha az yer kaplar ve aynı miktarda çiçek kullanarak vazolar daha dolu görünür."

"Aslında bu daha iyi görünüyor," diye onayladı. "Daha fazla vazo çıkarabilir ve çiçekleri yeniden dağıtabiliriz, böylece ekstra vazolar olmadan maliyetiniz düşer."

Ona gülümsüyorum. "Kulağıma müzik gibi geliyor," diyorum. "Şimdi çatal bıçak takımlarına bakalım."

Tüm küçük detayları belirlemek yaklaşık iki saat sürer. Mindy, değiştirdiğimiz her şeyin bir maketini yapacağını ve fotoğrafları bana e-posta ile göndereceğini söyler.

Güneş gözlüklerimi takıp kavurucu güneşin altına çıkıp arabama doğru yürüyorum. Çantamdan telefonum çalıyor, hemen ona uzanıp Cheryl'in aradığını görüyorum. "Merhaba Cheryl," diyorum, telefonu kulağıma dayayıp arabanın kapısını açıp içeri giriyorum. "Gönderdiğim resimleri aldın mı?"

"Evet," diye onayladı ve telefonun diğer ucunda birçok insanla birlikte yürüdüğünü duyabiliyordum. "Muhteşem ve geçen senekinden çok daha iyi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ona katılıyorum. "Yarın bana tam bir taslak gönderecek."

"Harika. Dinle, seni aramamın sebebi, bugün Kirby'yi arayıp müzayedenin ayrıntılarını konuşmam gerekiyordu, ama yarınla karıştırmışım," diye nefes nefese açıklıyor. "Evime tadilat planlarını gözden geçirmek için biri gelecek ve randevuyu iptal edemem. Bu randevuyu almak bir ayımı aldı ve Harold daha fazla ertelersem beni öldürür."

"Oh," diyorum, arabayı çalıştırıp klimayı açarak, "Eminim Kirby'yi yarın arayabilirsin."

"O kadar uzun sürmez," diyor Cheryl. "Sana numarasını gönderirim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, bunu yapmak istediğimden emin değilim, ama hayır dersem, bir şey sakladığımı düşünebilir. En son istediğim şey, Trent hakkında dedikoduların ona ulaşması. "İyi fikir."

Telefonu kapatıp otoparktan çıkıyorum, orta konsola bakıyorum ve Trent'in dönmesine yaklaşık üç saat kaldığını görüyorum. Çiçekçiye uğrayıp haftalık beyaz güllerimi almaya hazırım. İçeri girer girmez pembe zambakları görüyorum. "Vay canına, çok güzeller," diye iltifat ediyorum ve kasaya doğru yürüyorum. "Merhaba Rhonda," diye çiçekçinin sahibine selam veriyorum.

"Lexi," diye gülümseyerek karşılık verdi, "Gülün bir saat sonra teslim edilmek üzere arkada hazır."

"Dışarıdaydım ve onları alayım dedim. Ön tarafta duran zambaklardan da iki düzine alabilir miyim?" diye soruyorum ve o daha da geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Çok güzeller, değil mi? Biliyor musunuz? Onları sizin için vazoya koyayım, Henry hemen size getirsin."

"Emin misiniz?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Harika, sabırsızlanıyorum."

Dönüp çiçekçiden çıkarken telefonum çaldı ve Cheryl'in bana Kirby'nin numarasını gönderdiğini gördüm.

Gözlerimi kapatıp eve girer girmez onu arayacağıma karar veriyorum. Arabamı garaja park ettikten sonra, çamur odasına giriyorum. Eve girmeden önce bej renkli sandaletlerimi çıkarıyorum. Ofisime uğrayıp, oturma odasının ortasındaki sehpa çantamı bırakıyorum ve oturup onu arıyorum.

Telefon çalmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. "Açma. Cevap verme." Saate bakıyorum ve saatin dört buçuk olduğunu görüyorum, bu yüzden dışarıda, antrenmanda ya da golf oynuyor olabilir. İkinci zil sesi başladığında bacağım yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor. "Lütfen cevap verme," diye fısıldıyorum ve ikinci zil sesi durup üçüncü zil sesi başladığında, üçüncü zil sesinin ortasında o telefonu açana kadar her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum.

"Alo." Nefes nefese konuşuyor, sanki telefona koşmuş gibi.

"Kirby," adını söylüyorum, "ben Lexi, hastane bağış kampanyasından."

"Lexi," diye seslendi ve ben başımı çevirip pencereden dışarı baktım, vücudumdaki gerginlik beni ayağa kaldırdı.

"Şu an uygun değil mi?" diye soruyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Sanki daha önce hiç telefonla konuşmamışım gibi.

"Hayır," diye onaylıyor, sesi gergin ve son birkaç seferki gibi dostça değil.

"Oh, iyi. Cheryl'in sana müzayedenin ayrıntılarını anlatmak için arayacağını biliyorum, ama bir iş çıktı ve o da beni aramamı istedi."

"Öyle mi?" diye karşılık verir. "Senin benim gibi birini aramak için fazla iyi olduğunu düşünürdüm." Bu sözleri söylediği anda, karnıma tekme yemiş gibi hissederim. Kendime olan nefretim daha da artar. Gözlerimi kapatır ve köşeye kıvrılmak isterim, çünkü o benim söylediklerimi duyduğunu biliyorum.

"Kirby," diye adını yumuşak bir sesle söylerim.

"Lexi, neden aradığın konuyu konuşmuyoruz?" diye önerir. "Cheryl, müzayedenin nasıl olacağını konuşmak için arayacağını söylemişti."

"Evet, tabii," diye onaylıyorum. O da benim kadar bu telefon görüşmesini bitirmek istiyor belli ki. "O da söylediği gibi, on bekarımız var." Onun söylediği sunumun başından başlıyorum. "Gece boyunca bekarların dışında bir sürü müzayede ürünü olacak ve ayrıca sessiz müzayede ödülleri de var."

"Ben bu işe nereden dahil olacağım?" diye soruyor bana ve telefonun diğer ucundan bir kapı çarpma sesi geliyor.

"On bekar, akşamın sonunda açık artırmaya çıkarılacak. Partnerinizle dans edeceksiniz."

"Getireceğim partnerimle mi, yoksa en yüksek teklifi verenle mi?" diye soruyor ve neden onun kimseyle birlikte olmadığını varsaydığımı bilmiyorum.

"En yüksek teklifi veren," diyorum. "Ondan sonra, ikiniz üç randevu arasından seçim yapacaksınız, sonra randevunuza gideceksiniz ve bitti..." Sesi kesiliyor. "Tabii ikinci bir randevu istemiyorsan. Bu sana kalmış, ama zorunlu değil."

"İyi bilmek," diye cevaplar ve şaka mı yapıyor yoksa değil mi bilmiyorum.

"Tüm bekarlar smokin giymek zorundadır. Sanırım senin bir smokinin vardır. Eğer yoksa, diğer bekarlarla birlikte çalışan bir terzisi tavsiye edebiliriz."

"Benim var." Tek söylediği bu. "Hepsi bu mu?"

"Hemen hemen. Size e-posta ile gönderilmiş olması gereken dans programı var," diyerek ayağa kalktım. "Cheryl e-posta adresinizi aldı mı?"

"Sanmıyorum, ama uğraşmak istemiyorsanız, ona mesaj atabilirim."

"Kirby," adını söylüyorum. "Ben..." Kapı zili çalınca konuşmayı kesiyorum.

"Söyleyeceğın tek şey buysa, *Lexi*," diyor sert bir sesle, "sanırım bu konuşma burada bitti."

"Evet, iyi geceler Kirby," diyorum ve o telefonu yüzüme kapatıyor.

"Bunu hak ettin," diyorum kendime, ön kapıya doğru yürürken Henry'yi kahverengi kağıda sarılmış güllerimle ve diğeri elinde zambaklarla görürüm.

"Bu oldukça ağır," diye zambakları işaret ediyor. "İçeri girip sizin için yere koysam nasıl olur?"

"Tabii ki." Kenara çekiliyorum. "Onları mutfaktaki tezgahın üzerine bırakırsan, gerisini ben hallederim." Dediğimi yapıyor ve gülümseyerek hızla çıkıyor.

Vazoyu ön taraftan alıp eski güllerin saplarını kesiyorum, hala taze oldukları için başka bir vazoya koyup oturma odasındaki sehpaıa yerleştiriyorum.

Çiçekleri yerleştirmeyi bitirip pembe zambakları adanın ortasına koymaya karar verdim ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamadan önce renkli görünümüleriyle bana gülümsediler.

Dışarıdan tabağımda ızgara somon balığıyla içeri girerken, yan kapı açılır ve Trent odaya girer. Ona gülümserim. "Selam," derim, o da bana bakar ve vücudumu baştan aşağı süzer. Eskiden bu, midemi kıpır kıpır ederdi, ama şimdi sadece midemi sıkıştırıyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor bana, çantasını kapının yanına bırakarak. Ayak bileklerimin üzerine kıvrılmış krem rengi pantolonuma ve giydiğim beyaz, yüksek yakalı, kolsuz tişörtüme bakıyorum. "Üç gün yoktum ve benim için

biraz süslenemedin mi?" Yanıma gelip yanağıma masum bir öpücük konduruyor ve uzaklaşıyor.

"Üzgünüm, eve geldim ve bağış toplama etkinliğiyle meşgul oldum." Somonu masaya koydum. "Hemen gidip üstümü değiştireyim."

"Zahmet etme." Buzdolabını açıp bir şişe maden suyu alırken içini çeker. Şişenin açılma sesi sessiz odayı doldurur. Bir yudum alır, gözleri çiçeklere kayar. "O da ne lan?" diye sorar, çenesiyle zambakların olduğu vazoyu işaret eder.

"Bugün aldım." Gülümsedim. "Odayı neşelendireceklerini düşündüm."

"Onları ofisine götür," diye emreder. "Bu odadaki hiçbir şeyle uyumlu değiller."

"Tamam. Hazırsan, akşam yemeği hazır."

"Güzel, açlıktan ölüyorum." Somon pişerken hazırladığım masaya doğru yürüdü.

Sandalyesini çekip yerine otururken, ben de ikimizin tabaklarını alıp yanına gidiyorum. Onun önüne ızgara somon balığı, kavrulmuş kuşkonmaz ve biberleri koyarken, benim tabağımın ortasına fırında pişmiş morina balığı ve üç dal kuşkonmaz koyuyorum. Bardağımı suyla doldurup oturuyorum ve ona bakıyorum.

"Eve dönmen çok güzel." Gülümserim ve o da başını sallar, çatalını alır ve somonundan bir ısırık alır.

"Evde olmak güzel," diye cevaplar.

"New York nasıldı?" diye soruyorum, telefonum yanımda çalarken, gözleri ona kayıyor.

"Neden telefonunu masaya koyuyorsun?" diye sorar ve ben de aşağı bakıp annemin aradığını görürüm. Yan düğmeye basarak zil sesini kapatırım.

"Masayı hazırlıyordum," diye yumuşak bir sesle açıklıyorum, kendi yemeğimden bir lokma alırken, "ve sen ararsan diye telefon yanımda duruyordu." Omuz silkiyorum. "Burada olduğunu unutmuş olmalıyım."

"Akşam yemekleri bizim zamanımız," diye hatırlatıyor ve ben ona bakıyorum. "Yeniden bağ kurma zamanımız. Günümüzü konuşma zamanımız."

"Evet, tabii ki." Gülümsüyorum. "New York'la ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"Bana sahip olduğun için şanslı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor, günde on kez duyduğum sözleri.

"Evet," diye ona katılıyorum.

"Bu gece dikkatini bana vermelisin, özellikle de son üç gündür yoktum."

"Tabii ki." Bir ısırık daha alıyorum. "Telefonu kapatacağım," diyorum ve telefonu kapatırken kalbim göğsümde çok ağırlaşıyor. Ekranda annemin sadece aramadığı, aynı zamanda sesli mesaj da bıraktığı görünüyor. Ekran kararıyor ve ensem yanıyor ama buna karşı koyuyorum ve ona dönüyorum. "Hadi, bana New York'u anlat."

dört

Kirby

Park metredeki düğmeye basıp, makinenin fişi çıkarmasını bekliyorum. Fişi alıp, gördüğüm ilk park yerine giriyorum. Telefonumu orta konsoldan çıkarıp, buzlu kahveyi ve içinde yaban mersinli kek bulunan beyaz poşeti alıp, SUV'nin kapısını kapatıyorum.

Güneş gökyüzünde yüksekte ve şapkam olmasına rağmen başımı yakıyor. Yirmi dakika önce duştan çıkmış, saçlarım ıslak halde buz pistindeki antrenmandan çıktım ve saçlarım çoktan kurudu. Hastaneye giriyorum, sensörün altına geldiğimde cam kapılar açılıyor ve serin hava hemen yüzüme çarpıyor.

Asansörlere doğru ilerlerken onu fark ettim. Beyaz önlüğünü giymiş kocasının önünde duruyordu. Elleri cebindeyken ona bir şeyler söylüyordu. Yere kadar uzanan beyaz pantolon giyiyor, ama giydiği kahverengi topuklu ayakkabılar yüzünden pantolonun ucu yere değmiyor. Mavi-beyaz çizgili, uzun kollu düğmeli gömleği katlanmış ve küçük beline sarılmış büyük kahverengi bir kemerle pantolonun içine sokulmuş. Bileğinde iki altın bilezik, altın bir saat ve parmağında kocaman bir elmas yüzük var.

"Koruyacağım bir itibarım var." Ona başını sallarken sesini duyuyorum. Saçları bugün de önceki gün olduğu gibi ayrılmış, ama ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmış. "Beni utandırma. Buradaki rolünü biliyorsun."

"Trent," diye onun adını söyler, "Cheryl ile bir toplantım var ve sana kahve getireyim dedim. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim." Sesi titriyor ve sanki kocasını iş yerinde ziyaret ederek yanlış bir şey yapmış gibi biraz rahatsız görünüyor. O, kocasının duymak istediği şeyleri söylüyor ve ben de acaba beni yatıştırmak için mi böyle konuştuğunu düşünmek zorunda kalıyorum.

"Fena değil," diyor yumuşak bir sesle, elinde fincanı tutarken. "Sadece iş yerinde beni şaşırtmanı sevmiyorum. Bunu konuşmuştuk. Ne zaman geleceğini bilmek istiyorum."

"Son dakika toplantısıydı ve seni rahatsız etmek istemedim," diye mırıldanıyor ve bana bakıyor. Gözleri bir şey parılıyor, sonra tekrar kocasına dönüyor.

"Hey, siz ikiniz," diyorum, yanlarına yaklaşarak, yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya bile çalışmadan, onun burada herkesten daha iyi olduğunu düşündüğünü bilerek. "Sizi burada görmek ne güzel." Bana bakıyor, tek kelime etmiyor ve ben onun kim olduğunu biliyor mu diye merak ediyorum. Bu gerçek Lexi mi, yoksa bu Lexi olmaya mı zorlandı? "Bazı çocukları ziyarete geldim," diyorum, ikisi de sormamış olsa da, "ve sonra hepimiz Cheryl ile toplantımız var, değil mi?" Ona bakıyorum, cevap vermesi gerektiğini biliyorum.

Bir elini diğerinin içine koyar. "Evet." Bana sahte bir gülümseme atar. "Cheryl ve ben bir saat sonra hepinizle buluşacağız."

"İyi olur." Sadece izleyen kocasına dönüp bakıyorum. "Hayat kurtarmaya devam et." Glerek koluna hafifçe vuruyorum, muhtemelen bundan nefret edeceğini bilerek. "Buranın gerçek kahramanı."

İkisine de başımı sallayarak veda ettikten sonra uzaklaşırken, kız kardeşimin yanına çıkmak için düğmeye basarken onun sözleri tekrar kulaklarımda çınladı. Ben *onun için fazla iyiyim*. Bir hafta sonra bile neden hala bu konuyu kafama takıyorum bilmiyorum. Umursamamalıyım; daha kötüsü de söylendi bana. Hem de kendi evimde yaşayan insanlar tarafından.

Asansöre girip dördüncü kat düğmesine basıyorum, sonra arkaya geçip kapıların kapanmasını bekliyorum. Başımı onların olduğu, ya da en azından olduğu yeri bildiğim yere çeviriyorum ve onların hala orada durduğunu görüyorum. Adam eğilip kadının yanağına öpücük konduruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Kim karısını böyle öper ki? Kadın ona gülümsüyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor. Adam karısını izlemek yerine, ondan uzaklaşmak için dönüyor ve kahve fincanını çöp kutusuna atıyor.

Ayaklarıma bakarak, kanımda yükselen öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Asansör kapıları açıldığında başımı kaldırıp kız kardeşimin ofisine doğru yürüyorum. Kafamı içeri soktuğumda telefonda konuşuyor ve elini kaldırarak merhaba diyor. Gözleri büyüdüğünde...

Buzlu kahveyi masasının üzerine, beyaz poşeti de yanına koyuyorum. Elleri kalp şeklinde bir hareket yapıyor. "Perşembe günü öğlen için randevunuzu aldım," diyor. "O zaman görüşürüz." Telefonu yerine koyuyor.

"En iyi ağabeyim kimdir?" der, kahveyi alırken, "şimdiye kadar?"

"O benim." Sandalyede otururum, şapkamı çıkarır ve yanımdaki sandalyeye atarım, sonra elimi saçlarımdan arasından geçiririm. "Sana bir şey sorayım."

"Evet, biliyorum," diye başlıyor, çantayı kaparak, "üç bin dolar bir elbise için çok fazla. Ama çok güzel ve tam bana göre yapılmış." Kaşlarım çatılıyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ayakkabıları kendim aldım."

"Ne diyorsun sen?" diye soruyorum ve o da muffin'den bir parça alıyor.

"Bu hafta sonu senin kredi kartınla aldığım elbiseden bahsediyorum," diye açıklıyor, sandalyesine yaslanarak. "Neden bahsediyorsun?"

"Kredi kartımı kullandığımı bile bilmiyordum. Ayrıca umurumda da değil."

"İyi ki öğrendim, ayakkabıları da sana fatura etmeliydim," diye mırıldanır. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim." Ona sert bir bakış atarım. "Neyse, sana bir sorum var."

"Tabii ki, ben bir kadını, bu yüzden tüm cevapları biliyorum." Bana gülümser ve sonra göz kırpar.

"Annem Mac'i tanıdığı anda onun narsist olduğunu biliyor muydu sence?" Sekiz yaşındayken ve kız kardeşim üç yaşındayken hayatımıza giren üvey babamdan bahsediyorum. Babamız kalp krizinden vefat etti ve altı ay sonra annem Mac ile çıkmaya başladı. Lexi'nin kocasına karşı davranışları, Mac'in yanında nasıl dikkatli davrandığımızı ve onun ihtiyaçlarını nasıl karşıladığımızı hatırlatıyor bana. Onun bizden beklediğini düşündüğümüz şekilde davranmaya nasıl özen gösterdiğimizi. Onun duymak istediği şeyleri nasıl söylediğimizi. Bizim ne istediğimizin önemi olmadığını, onun bizim ne istediğimizi düşündüğünün önemli olduğunu.

"Hayır." Başını sallıyor. "Kesinlikle bilmiyordu. Biz biliyor muyduk?"

"Sanırım lisede anladım," diye itiraf ediyorum ona. "Biz çok..." Parmaklarımı şıklatarak kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

"Manipüle edildik," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Beyin yıkandık," diye düzeltiyorum ve o omuz silkiyor. "Gaslighting başka bir kelime."

"Neden bunu konuşuyoruz?" diye soruyor bana. "Hepimiz onun etkisinden kurtulduk."

"Çünkü o öldü," diye cevap veriyorum.

"Ne fark eder ki?" diye soruyor bana. "Babam öldükten altı ay sonra onunla tanıştı. Yalnızdı ve babam onun için her şeyi yapardı, bu yüzden ne yaptığını bilmiyordu. Onu seviyorum, ama biraz hayalperestti. Mac ile tanıştıktan sonra onu mutlu etmek için değişti ve bu süreçte biz de değiştik. İyi haber şu ki, hepimiz bu durumdan kurtulduk. Neden bunları tekrar gündeme getiriyorsun?"

Bunu anlamaya bile başlayamıyorum. Son bir haftadır kafamın Lexi ile meşgul olduğunu ve onun ne zaman böyle birine dönüştüğünü merak ettiğimi ona söylemek istemiyorum. Trent etrafta olduğunda neden bu kadar gergin olduğunu ve bebek partisinde Trent onu aradıktan sonra verdiği tepkiyi düşünmek istemiyorum. "Bilmiyorum, belki de evde olmakla falan ilgilidir." Kalkıyorum. "Kafamı karıştırıyor."

"O zaman buraya gelip benim keyfimi kaçırma." Kahvesinden bir yudum alır. "Kendini iyi hissetmediğinde ağlamanın normal olduğunu kabul etmem bir yılımı aldı."

"Üzgünüm, ben..."

"Senin de bir fikrin yoktu. Biz öyle büyüdük. Sanırım bir tür tarikat gibiydi. Onu taparcasına sevip, onu asla kızdırmamaya ve her zaman dediğini yapmaya özen gösteriyorduk."

"Muhtemelen öyledir," diye onaylıyorum. "Çocuklarla buluşacağım, sonra da bağış toplama komitesiyle bir toplantım var. Evimde benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

"Evet, çok isterim." "Seni seviyorum," diyorum ve o gülümsüyor.

"Ben seni daha çok seviyorum." Dönüp pediatri koğuşuna doğru yola çıkıyorum. Onlarla bir saat geçirip, geçen seferkinden daha az sayıda fotoğraf çekiyorum, ki bu hoşuma gidiyor. Kızlardan biriyle boyama yapıyoruz. Telefonum arka cebimde titreyerek toplantımın beş dakika sonra başlayacağını bildiriyor.

Pediatri koğuşundan çıkarken, Lexi'nin kocasının bir kadınla birlikte durduğunu görünce duruyorum. Karısına gülümsediği gibi değil, ona gülümsüyor. İkisi birlikte gülüyorlar ve kadın utangaç bir şekilde başını yana çeviriyor. "Ben sadece gerçeği söylüyorum," diyor kadına ve sonra başını kaldırıp beni görüyor. Gülümsemesi gerginleşiyor ve bana kısa bir selam veriyor, ben de tamamen başka yöne bakarak asansöre doğru yürüyorum.

Düğmeye basıp asansörün gelmesini bekliyorum. "Bu yerin her yerinde görünüyorsun," diyor tiz bir ses ve ben yana dönüp, beyaz ceketinin ceplerine ellerini sokmuş olarak orada durduğunu görüyorum. Ceketinin yan tarafına işlenmiş adını görüyorum: Dr. Trent Yoder.

"Onu bilemem, Trent." Muhtemelen Dr. Yoder diye hitap etmemi istediğini bilerek, onun adını kullanıyorum. "Sadece yaz için buradayım. Birkaç ay sonra Los Angeles'a geri dönme vaktim gelecek."

İkimiz de asansöre binerken başka bir şey söylemiyor. Benden biraz daha kısa ve ben kaslı ve fitken, o zayıf. Ben ikinci kat düğmesine basarken, o birinci kata basıyor. Kapılar açılana ve ben dışarı adım atana kadar ikimiz de birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz. "Karımı benim için selamla."

Dönüp ona hafifçe sırtarak gülümsüyorum. "Tabii, selam veririm," diye onu sataşıyorum. Kapılar kapanmadan önce gözleri kısılıyor. "Göt herif."

Konferans salonlarına doğru ilerlerken, dışarıda bekleyen birkaç adam görüyorum. Kendimi onlara tanıtıyorum ve onların da hepsi sporcu. Dört golfçü var, bu bölgede normal bir durum. İki adam NFL'de oynuyor, ikisi de tenisçi. Buradaki tek hokeyci benim, bu da Lexi'nin ailesinin neden daha fazla dahil olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bakıyorum ve Cheryl'in Lexi'nin yanında yürüdüğünü görüyorum, ikisi bir şey hakkında konuşuyorlar. Cheryl bakıyor ve burada durduğumuzu görüyor. "Bu en seksi bekarlar müzayedesini değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerim, birkaç golfçünün yanına yürüyen Lexi'ye kayıyor. "Merhaba," diyor ve birinin yanağına öpücük konduruyor. "Nasılsın? Kız kardeşin Bernetta ve çocuklar nasıl?"

"İyi," diye cevaplar. "Trent nasıl? Son birkaç haftadır kulüpte onu görmedim."

"Çok meşgul," diye onu övüyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum. "Geçen hafta New York'ta bir tıp konferansındaydı."

"Meşgul adam," diyor.

"Başlayalım mı?" Cheryl bizi konferans odasına davet eder. "Zamanınızın kısıtlı olduğunu biliyorum."

Diğerlerinin içeri girmesini bekledikten sonra ben de Lexi'nin yanına gidiyorum. "Bu arada, kocan selam söylüyor." Ona bakıyorum ve ağzı açılıyor, lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Bana mükemmel kadının kim olduğunu sorsalar, onu gösterirdim. "Asansörde inerken gördüm."

"Oh," diyor, "teşekkürler." Ona başımı sallayıp konferans odasına giriyorum ve kapıya en yakın boş sandalyelerden birine oturuyorum. Cheryl yanımdaki sandalyeye otururken Lexi masanın diğer ucuna doğru yürüyor. "Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim, fazla zamanınızı almayacağız." Gülümsüyor ve tam o sırada kapı çalınıyor.

Trent kafasını içeri sokar. "Böldüğüm için özür dilerim," der gülümseyerek ve birkaç golfçüyü görünce selam vermek için çenesini kaldırır. "Karımı ödünç almam lazım. Evde önemli bir dosyayı unuttum ve tur atmak üzereyim, bu yüzden onun eve gidip dosyayı almasını umuyordum."

Yemin ederim, ona gülmek üzereydim, tipik bir narsist davranışı. Onun işi her zaman başkalarınınkinden daha önemlidir ve bunu karısına da hissettirir. "Tabii ki," der Lexi, ayağa kalkarak. "Kusura bakmayın." Kimseye bakmamaya çalışır. "Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışacağım."

"Acele etme," diyor Cheryl, odadan çıkarken.

Ne hakkında konuştuklarını bile bilmiyorum, kafamda tekrarlanan tek şey az önce yaşanan sahne. Kimse olanlara aldırmış etmedi, ama pek çok kişi işaretleri göremez. O kadar ince olabilirler ki, farkına bile varmazsınız.

"Haftaya dans randevumuz var," diyor Cheryl. Golfçülerden birine bakıyor. "Darryl size hatırlatma gönderecek, çünkü o irtibat kişisi."

"O konuda," diye başlıyor Darryl, "yoğun bir antrenman programım olacak." Masadaki herkese bakıyor. "Eğer başka birinin irtibat görevlisi olmak için fazladan boş zamanı varsa, bu görevi üstlenirse ona çok minnettar olurum."

"Ben yaparım." Neden teklif ettiğimi bile bilmiyorum, açık artırmayı yapmam yeterince zor zaten. "Ne yapmam gerektiğini söyle yeter."

"Teşekkürler dostum," diyor Darryl, "çok minnettarım."

"Önemli değil," diye cevap veriyorum, ona başımı sallayıp arkayı dönerek, bunun iyi bir amaç için olduğunu kendime telkin etmeye çalışırken, beynimin diğer tarafında bunun Lexi ile daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geldiğini düşünüyorum.

beş

Lexi

"Sekiz tane yap," diyor Chelsea, ben ellerimi birleştirip dirseklerimle kendimi yukarı kaldırırken, makineyi dışarı itip plank pozisyonuna geçip sonra tekrar yukarı kalkarken. "Yedi," diye sayıyor ve ben bire geldiğimde tüm vücudum titriyor. "Bitti," diyor. "Soğuma egzersizlerine başlayalım."

"Sonunda," diye nefes nefese söylüyorum ve reformerden inip su şişemi alıyorum, sonra sırt üstü yatıp bacaklarımı uzatıyorum. Gözlerimi kapatıp onun talimatlarını uyguluyorum.

"Ve bitti," diye tekrarlar. Gözlerimi açıp derin bir nefes alırım. "Bugün harikaydın." Eşyalarını toplarken ona bakarım. "Seni normalde yaptığımdan daha fazla zorladım ve pes edeceğini düşündüm."

"Acı yoksa zafer de yok." Yanıma dönüp kalkıyorum, rafıma doğru yürüyüp dezenfektan spreyi alıyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Tabii ki." Bana gülümser. "Bu kadar erken geldiğim için üzgünüm, ama saat altıda dersim var."

"Ne zaman vaktin olursa, ben varım," diyorum ona. "Bu akşam da müsait olursan bana haber ver. Yakında bir bağış toplama etkinliği var ve yardıma ihtiyacım var."

Bana gülüyor. "Ne için yardım?" Çantasını alıyor. "Daha önce hiç bu kadar formda olmamıştın."

"Belki kollarımı çalıştırabiliriz," diyorum ona, Trent'in birkaç hafta önce kollarımı örtmemi istediğini düşünerek, "ve omuzlarımı. Aldığım elbise tek omuzlu bir gece elbisesi ve bu spagetti kolları daha sıkı göstermek için yardıma ihtiyacım var."

Ön kapıya doğru yürürken bana bakar. "Sen delisin." Güler. "Programıma bakıp sana haber veririm. Olmazsa, yarın dört buçukta görüşürüz."

"Harika. Saat 11'de bir egzersiz daha yapacağım," diyorum ona. "Senin benim için kaydettiğin egzersizlerden biri."

"Benden daha güzel bir popon olacak," diye şaka yapıyor ve ön kapıyı açıyor. "İstersen ders bile verebilirsin."

Trent'in bana asla iş bulmamı izin vermeyeceğini, özellikle de fitness eğitmeni olarak, bildiğim için ön kapıyı açık tutarken nazikçe gülümsüyorum. "Dikkatli sür, Chelsea." Onun dışarı çıkmasını izliyorum ve arabası uzaklaşırken kapıyı kapatmaya başlıyorum.

Bir saniye daha beklerim, farların garaj yoluna döndüğünü görürüm. Sonra bir kamyonetin kapısının kapandığını duyarım, ardından onun evin önüne doğru yürüdüğünü görürüm. Beyaz gömleğinin yakası açıktır ve kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştır, elinde takım elbise ceketidir. "Bu saatte ne halt ediyorsun?" Kapıya doğru ilerler.

"Chelsea bana sadece dört buçukta ders verebilecek," diyorum. "Eve yeni mi geldin?"

"Hayır." Bana alaycı bir şekilde gülümsedi ve yanağını öptü. "Acil bir ameliyat için çağırıldım." Ayakkabılarını ön kapıda çıkarmaya tenezzül etmeden eve girdi. Mutfığa doğru ilerlerken, ceketini, evdeki en rahatsız mobilyalar olduğu için kimsenin kullanmadığı oturma odasındaki koltuklardan birine attı. Hayır, bu yalan. Şöminenin arkasındaki oturma alanı en rahatsız olanı.

"Yatağa geri mi dönüyorsun?" diye soruyorum ona, o buzdolabını açıp bir şişe su alırken.

"Hayır, saat altı buçukta golf oynamam var. Bir tur oynadıktan sonra hastaneye geri döneceğim." Ona başımı sallıyorum. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Öğleden sonra gelinliğimin son provası var," diyorum gülümseyerek. "Elbiseyi çok beğendim."

"Elbise aldığını söylememiştin." Su şişesini tezgahın üzerine koyuyor. "Bana resmini bile göstermedin."

"Eminim gösterdim." Gösterip göstermediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Pembe rengi var."

"Sence bu renk sana yakışıyor mu?" diye soruyor, ben de telefonumdan fotoğrafı açıyorum. "Sen biraz solgunsun, bu renk seni daha da solgun gösterecek."

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve ona telefonumu uzatarak elbiseyi giydiğim fotoğrafı gösteriyorum. Elbise, bir omuzu açık, göğüs kısmında büzgülü, pudra pembesi bir elbise. Altın ve gümüş boncuklu bir kemer belden bağlanıyor ve elbise yere kadar uzanıyor.

"Bu stil sana yakışır mı sence?" Bana bakarak telefonu geri veriyor. "Başka hangi elbiseleri denedin?"

"Sadece bunu." Daha koyu pembe, uzun kollu şifon bir elbise giydiğim fotoğrafı gösteriyorum. Yakası biraz dekolte ama üst kısmının önü açık mor kristallerle süslenmiş ve kolları karnımın biraz altına kadar inip sonra uzuyor. Elbisenin arkasının tamamen açık olduğunu ona söylemiyorum.

"Şimdi bu," diye başlıyor, "bu elbise, şıklığı ve komite başkanlığını yansıtıyor." Gülümsüyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle." Telefonu ondan alıyorum. "Diğerinden daha pahalı." Telefona bakıyorum, iki resmi kaydırıyorum.

"Bu, ilk ipucun olmalıydı, ama sen istediğini seç. Ben sadece fikrimi söylüyorum."

"Tamam, bugün arayıp değişiklikleri yapacağım."

"Aferin kızım," diye övüyor. "Ben duş alıp giyineceğim."

"Tamam." Evin kendi tarafına doğru yürüyen sırtını izlerim. "Dosyalarını unutma," derim ve o gülerek yorumumu görmezden gelir.

Geçen hafta toplantıma geldi ve beni eve gidip burada olan dosyalarını almaya zorladı, ama dosyalar burada değildi, başından beri onun yanındaydı. Bunun küçük bir dikkatsizlik olduğunu söyledi, ama ben gerçeği biliyordum. Herkesin onun benim kocam olduğunu ve işinin benimkinden daha önemli olduğunu bilmesini istiyordu. Ve herkes derken, Kirby'yi kastetti.

Otuz dakika sonra, ben oturmuş ıspanaklı iki haşlanmış yumurta yerken, banyodan çıktı. "Kuru temizlemeye bırakmam gereken kıyafetlerim var," dedi

diyor, "ve senin küçük bağış toplama etkinliğin için smokinimin hazır olduğundan emin olmanı istiyorum."

"Smokin hazır, geçen hafta kontrol ettim," diyorum ona. "Ve bugün toplantıya giderken kıyafetleri bırakacağım." Bekarların orada olup uygun göründüklerinden emin olmak için dans stüdyosuna gittiğimi ona söylemeye zahmet etmiyorum. Bu onu sadece kızdırır ya da benim için yapacak bir şey bulur ve benim oraya gitmemi engeller.

"Bu bağış etkinliğinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Çok zamanını alıyor."

"Bu hastane için iyi bir şey," diye hatırlatıyorum ona, "ve düşündüğüm kadar başarılı olursa senin de imajını iyileştirecek."

"Her zaman beni düşünüyorsun." Bana gülümsüyor. "Bu akşam yemeğe çıkalım mı?"

"Çok isterim. Rezervasyon yapabileceğim özel bir yer var mı?" diye soruyorum ona.

"Bugün birkaç kişiyle golf oynayacağım, onlara bir sorayım, sonra sana mesaj atarım."

"Tamam," diyorum ve yumurtalarımın bir ısırık alıyorum. "İyi oyunlar."

O evden çıkarken başını sallar. Yemeğimi bitirip mutfığı temizlerim, her iki günde bir temizlik ekibi eve gelse de. Biraz aşırı olabilir ama Trent hiçbir yerde tek bir toz zerresi bile görmek istemiyor.

Spor salonuma geri dönüp yoga egzersizi yapmaya karar veriyorum, ardından bir Pilates egzersizi daha yapıyorum. Duş alıp, kalçalarımı saran ama aşağıya doğru bolca dökülen, önü ütüyle pilili beyaz kapri pantolon giyiyorum. Omuzlarında fırırları olan koyu mavi, kolsuz ipek gömleği alıp saçlarımı toplamadan açık bırakmaya karar veriyorum. Açık burunlu ve ayak bileği çevresinde bağcıklı bir çift nude platform topuklu ayakkabı alıyorum.

Trent'in odasına giriyorum, yatağın dağınık olmasını bekliyorum ama sanki kimse yatmamış gibi görünüyor. Genelde gün boyunca cebinde biriktirdiği kağıtları bıraktığı yatağın kenarına doğru yürüyorum ama boş olduğunu görüyorum. Kafamı yana çevirip uyku pantolonunu sandalyeye atmış mı diye bakıyorum ama onu da göremiyorum.

Onun giyinme odasına doğru yürürken midemde bir düğüm oluşur. Yerde bir yığın giysi görürüm, ona koymasını söylediğim sandalyenin üzerinde ya da askıda asılı olan çantada değil. Çantayı alıp giysileri içine koymaya başlarım. Yakasında kahverengi bir leke olan beyaz gömleğini fark ederim. Lekeyi ovuştururum, fondöten gibi görünüyor. Kafamı sallar ve gömleği çantaya koyarım.

Öfke bedenimi kaplar ve çantadan gömleği çıkararak, yakasında izi görünür şekilde, onun kıyafetlerini attığı sandalyenin üzerine koyarım. Bunun için yine beni suçlayacağını biliyorum. Kıyafetlerini kirleten her zaman benim makyajımdır, ancak yaz mevsimi başladığında çok sıcak olduğu için fondöten sürmeyi bıraktım.

Çantayı arabamın bagajına koyup, dans salonuna gitmeden önce doğrudan kuru temizlemeye gidiyorum. Arabamı, istediğim ama benim için çok büyük ve hantal olduğu söylenen kömür rengi bir Land Rover'ın yanındaki otoparka park ediyorum. Telefonumu çantama koyup kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve odanın boş olduğunu, sadece Kirby'nin orada olduğunu görüyorum. Odanın ortasında duruyor, yine mavi kot pantolon ve beyaz tişört giymiş. Dövmeleri açıkça görünen kolları bronzlaşmış ve altın rengi. Saçları sanki duştan çıkıp elini saçlarına geçirmiş gibi görünüyor. Kafasını kapıya çeviriyor ve mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Geç mi kaldım yoksa erken mi geldim?" diye soruyor bana ve ben odaya üç adım girip saatime bakıyorum.

"Tam zamanında geldin," diye cevap veriyorum, etrafa bakınıyorum. "Darryl tüm arkadaşlara davetiyeyi gönderdi mi?" Telefonumda onun adını aratıyorum. "O, bizimle sizin aranızdaki irtibat kişisi."

"Ben yeni irtibat görevlisiyim," diyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Eğitimle meşgul olduğunu falan söyledi, ben de görevi devraldım."

"Oh." Şokumu gizlemeye çalışıyorum. "Kimse bana söylemedi."

"Kocanızın araya girdiği toplantıda oldu," diye anlatıyor, "sizin eve gitmek zorunda kaldığınızda." Yutkunuyorum, bu sözün beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ama aynı zamanda onun duyduklarını biraz açıklığa kavuşturmam gerektiğini de biliyorum.

"Kirby," adını söylüyorum, "duyduğun şey için özür dilerim." Gözleri gözlerime bakarken, kalbim göğsümde çarpıyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sorun değil, Lexi," diyor. "Biri benim hakkımda böyle düşündüğü ilk kez değil. Son kez de olmayacak."

"Yanılıyorlar," diye hemen ekliyorum. "Bir kitabı asla kapağına bakarak yargılamamalıyız. Başka birinin neler yaşadığını asla bilemeyiz."

"Sanırım öyle," der ve ben ne diyeceğimi bilemeden ona başımı sallayarak onaylarım. Tam o sırada arka kapı açılır ve dans öğretmeni odaya girer. "Güzellik geldi," der bana yaklaşarak, gözlüklerini kafasına takar ve iki yanağıma öper. "Nasılsın canım?"

"İyiyim, David." Ona gülümserim. "Sen nasılsın? Ivan nasıl?" Kocasını sorarım.

"Muhtemelen evinde bahçesinde." Gözlerini devirdi. "Burada kim var?" diye sordu, Kirby'ye bakarak. "Kaslı bir adam." Bir kolunu göğsüne kavuşturur ve diğer elini yüzüne koyar, parmağını çenesine koyar. "Çok iri ve kaslı." Kirby ona sırtınca, başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamam. "O kalçalarını sallarken seni izlemek çok eğlenceli olacak."

"Bu kalçaların sallanmadığını sana göstermek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verir Kirby, David başını yana çevirip omuzlarını silkerken. "Hayatlarında hiç sallanmadılar."

"Peki, hayran kalmaya hazırlan," diyor David ve arka kapı açılıp beş kadın dansçısı odaya girerken, ön kapı açılıp erkekler de içeri girmeye başlayınca konuşmayı kesiyor.

"Sakin yanımdan ayrılma," diye Kirby'nin kulağıma fısıldadığını duyuyorum. "Aww, ne oldu Kirby?" Kendimi şaşırtarak "Kalçalarının yapabileceklerinden mi korkuyorsun? Eminim bir şey olmaz."

Gözleri parıltıyor ve bana gülümsüyor. "Dans edecek misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Dans ve ben maalesef pek uyuşmuyoruz," diye itiraf ediyorum, "ve bu denemediğimden değil. Dancing with the Stars'ın neredeyse her sezonunu izledim

ve her seferinde yapabileceğimi düşündüm, ama yapamadım." Omuz silkiyorum.

"Buna inanmak çok zor," diye karşılık verir, telefonunu arka cebine koyarak. "Yaptığın her şeyde mükemmel görünüyorsun."

"Eh, bunun sadece bir yanılsama olduğunu söylemek için buradayım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bunu bilemem." Etrafına bakınıyor, gözleri parıltıyor, bir sonraki sözlerinin beni istemediğim bir şey yapmaya zorlayacağını biliyor. "Bana yanıldığımı kanıtlamaya cesaretin var mı?"

altı

Kirby

Gözlerine bakıyorum ve her zaman koruduğu gardının kaybolduğunu görüyorum. Onun yerine, artık varlığından bile haberi olmadığını düşündüğüm bir hafiflik var. Muhtemelen bir süre önce vardı ama evlendiği pislik yüzünden sönmüş bir hafiflik. Kendi ışığını parlatmak için onun ışığını söndürmesi gereken türden bir adam.

"Bunu bilemem." Etrafımıza bakıp, başka kimsenin dinlemediğinden ve kocasına ulaşmayacağından emin oluyorum, umarım sonraki sözlerim onu diğer insanların yanında olduğu gibi çekingen birine dönüştürmez, aksine eğlenmesine izin verir. "Beni yanılttığını kanıtlamaya cesaretin var mı?"

Gözlerini devirdi. "Oh lütfen, hadi dene bakalım." Başını salladı. "Kardeşim gibi konuşuyorsun, hatta daha da iyisi, kuzenlerimden biri gibi."

"Lexi," David onun adını söyler. "Buraya gelip ilham perim olmanı istiyorum," diye ekler ve Lexi hemen başını sallar.

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık verir, "orada profesyonel dansçılar var." Kenarda durup onun talimatlarını bekleyen kadın grubunu işaret eder.

"Gel, gel, gel." Elini ona doğru uzatır.

"Bakalım ne yapabilirsin, Petrov." Kızlık soyadını kullanıyorum ve beni düzeltmesini bekliyorum, ama o sadece omuzlarını geriye atıyor ve David'e doğru bir adım atıyor.

"David," diyor, etrafına bakınıyor ve gözlerinde yine o koruyucu bakış beliriyor, "bu..." Erkeklerle bakıyor, sonra tekrar David'e dönüyor. "Ben iki ayağım da sol."

"Öyle değil," diye onun sözlerine alaycı bir şekilde karşılık verir. "Kim söyledi bunu?"

Bunu ona kimin söylediğini hemen cevaplayabilirim, ama bunun yerine, burada durmuş, eğlenceli olması gereken bir şeyi yapmaktan korkan onu izliyorum. "Şimdi," diyor David, bileğini hafifçe sallayıp düz bir şekilde kaldırarak, "vals yapacağız."

"Vals mi?" diye soruyor Darryl. "Kulağa karmaşık geliyor."

Çocuklar gülüyor. "Basit," diyor David, Lexi ile onu izlerken bize güvence veriyor. "Temel adımlar," diyor, çocuklara bakarak, "kutu adımı, kapalı adım ve doğal dönüş." Sanki anlıyormuşuz gibi davranıyor. "Kutu adımıyla başlıyoruz." Lexi'yi tutar. "Erkek sağ ayağı önde başlar." Hareketi yapar ve Lexi sağ ayağını geri çeker. "Sol ayak yana kayar, sağ ayak onu takip eder."

"Tamam, fena görünmüyor," diyor erkeklerden biri.

"Çok kolay, şimdi tersini yapın," diye talimat veriyor David, "sol ayak geri, sağ ayak kaydır, sol ayak yakın." Lexi onu zarıfçe takip ediyor. "Tekrar yapalım. Bayanlar, bir partner bulun." Etrafa bakıyorum, bir kadın eksik olduğunu görüyorum, bu yüzden kenara çekiliyorum, vals yapmayı zaten bildiğimi kimseye söylemeden. "Bir, iki, üç," diye sayarak ilk seti yapar. "Bir, iki, üç." Diğer seti yapar, sonra bana bakar. "Buraya gel," diye beni çağırır, Lexi'nin kollarından çıkarak. "Benim yerime geçebilirsin. Ellerimi kalçalarına koyup sana rehberlik edeceğim."

"Başlıyoruz," diye mırıldanıyorum Lexi'nin önüne geçerken ve o dudaklarını büküyor.

"Bir elini buraya koy." Elimi tutup Lexi'nin omzunun altına koyar. "Sen de elini buraya koy." Lexi'nin elini omzuma koyar. "Sonra ellerinizi tutun," diye talimat verir. "Mükemmel." Diğer çiftlerin de doğru şekilde eşleştiğinden emin olmak için bizi bırakıp gider.

"Vals yapmayı biliyor musun?" diye soruyorum ona ve o başını sallıyor. Etrafına bakıyor ve David'in bize dönmesini bekliyor. "O zaman neden bilmediğini söyledin?"

"Çünkü adımları hep karıştırıyorum," diye yanıtladı yumuşak bir sesle, "ve sonra iki ayağım da sol olduğu için ayağına basıyorum."

"Eminim yapmazsın," diye onu teselli ediyorum ve o bana bakıyor, elinin sıcaklığı tişörtümün içinden yanıyor.

"Tamam, başla," diyor David.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ve o başını sallayarak beni güldürüyor. "Başla" diye teşvik ediyorum, ayağımı hareket ettiriyorum ve o da ayağını hareket ettiriyor. "Gördün mü? Söylemiştim, sorun yok" diye şaka yapıyorum ve bu adımları dört kez tekrarlıyoruz. Birkaç kişinin David'in dikkatini kendilerine çektiğini görüyorum.

"Bu dansı biliyor musun?" diye soruyor bana ve ben başımı sallıyorum.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Üvey babam çalıştığı banka için bu tür bağış toplama etkinliklerine katılırdı. Bizi de yanında götürürdü ve ben de mecbur kalırdım." Dans etmeye devam ederken gülümsüyor. "Ne zamandır Phoenix'te yaşıyorsun?"

"Sanırım on yıl kadar oldu." Düşünür. "Trent yirmi beş yaşındayken buraya taşındık ve o burada ikamet izni aldı. Dört yıl kalacağımızı düşünmüştük ama burada çok başarılı oldu. Hızla yükseldi ve alanında en iyisi oldu."

"Eminim o en iyisidir," diye mırıldanıyorum ve o sadece başını yana eğiyor.

"Peki ya sen? Neden tatil aylarını Phoenix'te geçiriyorsun?" diye sorar bana vals yaparken, hatta bir dönüşte beni yönlendirir.

"Burada doğdum ve büyüdüm," diye cevap veriyorum, onu şaşırtarak.

"Gerçekten mi?" diye şok olmuş bir şekilde soruyor. "Ama burada buz bile yok ki."

Ona gülüyorum. "Babam New York'tan buraya taşındı," diyorum. "Üç yaşındayken beni paten kaymaya başladı. O vefat ettiğinde, her zaman paten kaymaya devam etmeye karar verdim."

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler. O vefat etti ve altı ay sonra annem üvey babamla evlendi." Gözlerine bakıyorum. "Beni hokeyden uzaklaştırmaya çalıştı." Vücudum geriliyor ve o da bunu hissediyor olmalı, gözleri benimkileri arıyor. "Golf oynamaya başlarsam hokey oynayabileceğimi söyledi. Sonuçta golf, tüm Amerika'nın sporu."

"Bence o beyzbol," diye şaka yapmaya çalışır, "ya da belki futbol ve beyzbol arasında bir çekişme vardır."

"Ama anlaşmalar golf sahalarında yapılır," üvey babamın kafama kazıdığı sözleri tekrar ediyorum, "buz üzerinde değil."

"Kulağa pek iyi birine benzemiyor," diyor yumuşak bir sesle. "Özür dilerim, bu çok kaba oldu, hiçbir şey söylememeliydim." Gözleri benimkileri arıyor. "Haddi aştım."

"Haklısın, pek iyi bir adam değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu yıllar sonra fark ettik." Anlamasını umarak ona bakıyorum. "Her zaman kendisiyle ilgiliydi, bizimle ilgili değildi. O bir hedge fon yöneticisiydi. Önemli kişilerle anlaşmalar yapardı. Onun sayesinde birçok birleşme gerçekleşti."

ve bunların çoğu golf sahasında yapıldı. Tabii ki, benim de onun izinden gideceğimi düşünüyordu." Gülümsüyorum. "Hokey sözleşmemi imzaladığım gün vefat etti." Kıkırdayarak, elim omzundan sırtının ortasına kayıyor ve onu bana daha da yaklaştırıyorum. "Ölümünde bile benden bir şey daha almak zorunda kaldı."

"Ama sen ona gösterdin," diyor yumuşak bir sesle. "Buz üzerinde anlaşmaları gerçekleştiriyorsun." Bana sırtıyor. "Eminim buz üzerinde de bazı anlaşmalar yapılıyordur."

Ona gülümsüyorum. "Birkaç ay önce, kuzenlerin Michael ve Dylan'ı yenebilmek için takımımın yarısıyla anlaşma yapmaya çalıştım. Onlara bizi yenmemelerini rica ettim. Hatta en yakın arkadaşın Ariella ile, bir erkek bebek daha doğurursa ona benim adımı vereceği konusunda anlaşma yaptım."

Kafasını sallar. "O aslında kuzenim değil," der ve ben dans etmeyi bırakırım, o da ayağıma basar. "Oof."

"Az önce ne dedin?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"O benim gerçek kuzenim değil," diye tekrarlar ve ben ona bakarım çünkü herkes Stone ailesini bilir. "O benim kuzenlerimin kuzeni."

"Eğer bunu amcan Matthew'un önünde söylersen, onun da bu konuda söyleyecek bir şeyi olacağına eminim." Ona bir bakış attım ve o da bana bakmaktan kaçınarak başını eğdi. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım, ama her seferinde göz teması kurmamaya çalıştım."

Gülüyor ve başını kaldırıyor. "O en iyisidir. Kötü kurt gibi davranır ama aslında yufka yüreklidir."

"Bunu yüzüne söylemeye cesaretin var mı?" diye alay ediyorum ve o başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. "Bunu yaptığında orada olmak istiyorum."

"Aynı anda aynı odada olacağımızı sanmıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve sesinde bir şey duydum. Bir tür özlem. "Ama eğer olursa..."

"Jaxon ve Ariella'nın ne zaman evleneceklerini bilmiyorum. Hepimizin orada olacağından eminim," diye cevap veriyorum ve o sadece sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Trent gitmesini istemeseydi düğünü kaçırır mıydı acaba diye merak ediyorum. "O zaman sen yapabilirsin."

"Göreceğiz." David'in iki adamla konuştuğunu görmek için ona doğru döner.

"Ne dersin?" diye soruyorum ve o bana dönüyor. "Bu dansa bir dönüş ekleyebilir miyiz sence?"

"Oh, bu biraz..." K e n d inden emin görünmüyor. "Her şeye bağlı."

"Neye?" diye soruyorum, bu şekilde gidip gelmekten sıkıldığım için.

"Sağa mı sola mı gideceksin?" diye soruyor bana, kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Senin istediğin yöne gideceğim," diyorum yumuşak bir sesle. "Hangi yöne gitmek istersin?" diye soruyorum, seçim yapmasını istiyorum. Sanırım bunu hiç yapma şansı olmuyor.

"Hmm." Tereddüt ediyor. "Bilmiyorum, sağa mı gidelim?"

Gülüyorum. "O kadar da önemli değil, yanlış cevap falan yok. Ya sağa ya da sola gidersin."

"Tamam, sağa gidelim."

"Yolu göster," diye onu teşvik ediyorum ve gardının düştüğünü, gözlerinin parladığını görebiliyorum. "Senin yolunu izleyeceğim."

Onu yol boyunca takip ediyorum ve döndüğünde, bunu kusursuz bir şekilde yapıyor. Yüzündeki gülümseme, ilk kez gözlerine kadar ulaşıyor. Nefesim kesiliyor.

İki kez daire çizerek döndük ve David ellerini çırpıttı. "Şu ikisine bakın." Diye işaret etti. "Siz de deneyin."

İki saat sonra nihayet dersimiz biter. "Daha fazla ders gerekirse ben buradayım," diyor David. "Yoksa, iyi eğlenceler."

"Tamam." Lexi, çıkmaya hazırlanan tüm erkeklere bakar. "Beş dakika daha dikkatinizi bana verebilir misiniz?" der ve biz onun etrafında daire oluştururuz. "Ya da daha az." İki elini önüne tutar. "Cheryl size söyledi mi bilmiyorum, ama her birinizin kısa bir videosunu çekmeye karar verdik." Bize bakar, soldan sağa doğru göz gezdirir. "Müzayededen önce gösterilecek, bir nevi 'tanışma' videosu olacak."

Bazı erkekler homurdanır. "Çok çabuk bitecek, yemin ederim, en fazla on beş dakika sürer," diye söz verir. "İyi bir amaç için."

"Seni sevdiğim için şanslısın," diyor Darryl, "ve Bernetta'ya en iyi davranışımı sergileyeceğime söz verdim."

"Sen en iyisisin Darryl, onu bir dahaki görüşmemizde seni öveceğim." Ona gülümser. "Kim bilir, belki bu açık artırma sayesinde gerçek bir randevu bile alabilirsin, o zaman B harfiyle başlayan kelimeyi söylemeye cesaret edebilirim."

"Gelin dersen," Darryl onu taklit eder.

"Kuş diyecektim," diye şaka yapar ona, "ama gelin de iyi olabilir. Önümüzdeki Salı, sana tüm zaman çizelgesini mesaj atacağım." Vedalaşıp odadan çıkarken ona bakarım. "Düşündüğüm kadar kötü gitmedi," diye gülerek söyler, "ve ayağına basmadım."

"Bugün için bir zafer sayarım," diye cevap veriyorum. "İyi geceler, Lexi." Dans stüdyosundan çıkarken, onun sadece evli bir kadın olmadığını, aynı zamanda onu yavaş yavaş söndüren biriyle evli olduğunu kendime hatırlatıyorum.

yedi

Lexi

İpek bornozumla mutfğa giriyorum, saçlarım duştan ıslak, başımın üstünde bir havluyla sarılmış. "Günaydın," diyorum Trent'i mutfak adasında, önünde bir kase yoğurt ve meyveyle otururken görünce.

"Günaydın," diye cevaplar ve ben sandalyesinin yanında durup onu öperim. Benim burada olduğumu fark etmesi için bir dakika beklerim ve sonra beni iffetli bir şekilde öper. "Geç saatlere kadar ayaktın."

Telefonumun yan tarafına basıp saatin yedi buçuktan biraz geç olduğunu gördükten sonra, onu mutfak adasının üstüne koydum. "Biliyorum, sanki sabahımı boşa harcamışım gibi hissediyorum." Buzdolabını açıp ev yapımı badem sütümü alıyorum, sonra kahve makinesine yöneliyorum. "Chelsea bu sabah bana ders veremedi, ben de uyumaya karar verdim." Kahveyi fincanıma döküp biraz süt ekliyorum, bir yudum alıyorum. "Harikaydı."

Tezgahtan telefon çalıyor ve arayanın babam olduğunu görüyorum. Benim ve onun yan yana çekilmiş bir fotoğrafımız, ikimiz de fotoğrafı çeken anneme gülümsüyoruz. "Tanrım, neden bu kadar erken arıyor?" Trent homurdanıyor ve ben aramayı reddedip doğrudan sesli mesaja yönlendiriyorum. Zaten onun önünde cevap vermek istemiyorum, çünkü oturup ailemle ne kadar konuştuğumu ölçmeyi seviyor.

"Erken kalktığımı ve genellikle gün içinde meşgul olduğumu biliyor, bu yüzden bizim için konuşmak için en uygun zaman bu."

Gözlerini devirir. "Her zaman işine karışıyor, çok otoriter," diye söylenir ve ben kahveden bir yudum daha alırım, ama ağzımda acı bir tat bırakır. "Tanrıya şükür, onları yılda sadece birkaç kez görmek zorundayız." Fincanı tezgahın üzerine bırakırım. "Seni çok sevdiğim için şanslısın." O gülüyor, adadan uzaklaşıyor ve tabağını orada bırakıp takım elbisesini alıyor ve

omuzlarına geçirir. "Bu akşam Bernie ve karısıyla akşam yemeği yiyeceğimizi unutma." En iyi arkadaşından bahseder.

"Biliyorum, saat yedide, değil mi?"

"Evet." Gömleğinin manşetini kolundan çıkarır ve bir sonrakine geçer. "En son giyindiğinde, duygularını incitmeden nasıl söylemeliyim? Biraz sürtükçüydü," der ve kaşlarını çatılır. "Peki bu gece daha iyi giyinmeye ne dersin?"

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, küçük kap kollu bej renkli tek parça bir elbise giydiğimi hatırlayarak. Önü pileli etekliydi ve tabii ki dizlerimin üstündeydi ama seksi demek abartı olur. Boynuma kadar geliyordu. Dekolte bile yoktu. "Joyce kıyafeti çok beğendiğini söyledi ve ertesi gün kendine de bir tane almaya gitti."

O bu söze gülüyor. "O bunu senin yüzüne karşı söyledi, ama sonunda muhtemelen arkadaşlarına senden bahsediyordu." Kafamı sallıyorum, kalori alımını sınırlamak için çok fazla badem sütü koymadığım için açık kahverengi görünen kahveme bakıyorum. "Şimdi dolabına gidip bir kıyafet seçmeye ne dersin?"

Dönüp yatak odama ve dolabıma doğru yürüdü. Dolabın bir kapısını açtı, sonra diğerini. Yanında yırtmaç olan dar bej eteklerimden birini çıkardı ve kenara attı. "Bunu ne zaman aldın?" diye eteği işaret etti.

"Teyzem aldı," diyorum. Teyzem Zara, Zara'nın Dolabı'nın sahibi ve bugüne kadar her ay bana yakışacağını düşündüğü kıyafetler gönderiyor. Herkese yapıyor bunu, ama ben her zaman sabırsızlıkla bekliyorum.

"Tabii ki," diye mırıldanır ve ilk kez gözlerim yaşlarla dolar. O, çok bol olan açık pembe bir etek çıkarırken, ben de gözlerimi çabucak kırıp yaşları silmeye çalışırım. Sonra asılı gömleklerin yanına gider ve beyaz ipek bir düğmeli bluz çıkarır. "İşte, bu mükemmel, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye yumuşak bir sesle onaylıyorum, "çok güzel." Onu köşedeki askıya asıyor. "Bununla hangi ayakkabıları giymemi istersin?"

"Nude renkli topuklu ayakkabılar olur ve sana aldığım yeni Hermes çantayı kullan."

"Tamam," diye fısıldarım.

Yanıma gelip kolunu belime doladı. "Sen en iyisisin," dedi yumuşak bir sesle ve ben ona baktım, "ve biliyorsun ki elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız." Başımı salladım. "Bir gün bu hastanenin başkanı olacağım ve kimsenin karım hakkında kötü şeyler söylemesini istemiyorum."

"Elbette." Ceketindeki küçük tüy parçasını silkeliyorum. "Bu gece fondöten sürmemeye çalışacağım" —ona bakıyorum, gözlerimi onun gözlerinde arıyorum —"gömleğine bulaştırmamak için. Muhtemelen geçen hafta gömleğinde fark etmedin. Muhtemelen meşguldün ve acele ediyordun."

"Evet," diyor ve gözlerinin değiştiğini görüyorum, sonra gülümsüyor. "Gitmeliyim, geç kalacağım."

"İyi günler." Ona bakıyorum ve o dudaklarımı öpüyor.

"Biliyor musun, belki de uzaklara gitmeliyiz," diyor. "Bağış toplama etkinliğini bitirdikten sonra St. Barts'a falan gitmeliyiz."

"Bu çok güzel olur," diyorum ve o beni bırakıp dolabımdan çıkıyor. Garaj kapısı kapanmadan önce fayans zeminde ayakkabılarının sesini duyuyorum.

Derin bir nefes alıp yatak odasından çıkıp telefonumu almak için geri dönüyorum ve babamı arıyorum. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Merhaba, kızım," diyor yumuşak bir sesle, "bugün nasılsın?"

"İyiyim." Her şeyi içime atıp iyiymiş gibi davranıyorum. "Aramanızı kaçırdığım için özür dilerim. Duştaydım."

"Merak etme, sadece seni kontrol etmek için aradım. Sen yokken aile tatili aynı olmuyor." Gözlerimi kapatıyorum, bir başka aile tatilini kaçırdığımı düşünmemeye çalışıyorum.

"Trent'in programı uymadı ve ben de gelecek hafta yapılacak bağış etkinliğiyle meşgulüm. Gidemedim," diye açıklıyorum. "Herkes orada mı?"

"Evet," diyor. "Kız kardeşin ikizlerle burada ve ikizlerden biri hasta, ona yardım etmeye çalışıyoruz."

Gülümserim ve gözümünden tek bir damla yaş akar. "Ne zaman gidip onu ziyaret edebileceğime bakacağım."

"Evet, seninle uzun zamandır konuşmadığını söyledi." Daha fazlasını söylemek istediğini biliyorum ama kendini tutuyor.

"Zaman farkı falan yüzünden zor oluyor ama daha fazla çaba göstereceğim," diye onu teselli ediyorum. "Saat onda hastanede olabilmek için hazırlanmam lazım."

"Tamam tatlım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba. Anneme benim için bir öpücük ver."

"Tamam" diyor ve ben hemen telefonu kapatıyorum. Keşke hala sosyal medyada olsaydım da tatil fotoğraflarını görebilseydim, ama evlendikten sonra Trent sosyal medyadan uzak durmamızın bizim için iyi olacağını düşündü.

Buzdolabına gidip bir yumurta çıkarırım. Poşet yumurtalı bagel yapmayı düşünürüm, ama sonra gelecek haftaki bağış etkinliğini hatırlayıp yerine ıspanak paketini alırım.

Yemeğe otururken telefonu elime alıp, devam eden açık artırma grup sohbetini açıyorum.

BEN:

Günaydın beyler, bugün video günü. Kayıt yaptırdığınız saatte orada olmayı unutmayın
. Kamera ekibi saat dokuz buçukta kurulmaya başlayacak.
Sonra görüşürüz.

Telefonumu masaya bırakıp yumurtamdan bir ısırık alırken telefonum titredi. Aşağı baktığımda Kirby'nin bana özel mesaj gönderdiğini gördüm. Onun olduğunu biliyorum çünkü Bachelor Auction altında kaydettiğim tek kişi o.

BEKAR AÇIK ARTIRMASI:

Önemli mi bilmiyorum ama erkekler saatlerini değiştirdiler. İşte revize edilmiş kopya. Saat üçte görüşürüz.

Listeye baktım ve onun günün sonuncusu olduğunu gördüm. Mesajına cevap verdim.

BEN:

Kahvaltımı bitirdikten sonra banyoya geri dönüyorum. Saçımdan havluyu çıkarıp, saç kremi sürüyorum. Saçıma ve makyajımı yapmak bir saatimi alıyor, sonra dolabıma gidip onun bir kenara attığı eteği alıyorum. Birkaç dakika elimde tuttuktan sonra dolabı açıp eteği geri koyuyorum. Onunla birlikteyken asla giyemeyeceğimi bilsem de, onu bağışlamak istemiyorum. Dolabı kapatıp pantolonlarıma yönelmeden önce onu dolabın arkasına itiyorum.

Koyu mavi bir pantolon bulana kadar askıları çubuk üzerinde gezdiriyorum. Bornozumu çıkarıp pantolonu giyiyorum. Bluz dolabına doğru yürüyüp, uzun kollu mavi ipek bir bluz ve boynuma bağlayıp fiyonk yapabileceğim bir kuşak alıyorum. Bluzu pantolonun içine sokup, etrafında gümüş bir halka bulunan mavi düğmeyi ilikliyorum. Bluzun mavisini, mavi gözlerimi daha da öne çıkarıyor. Üçümüzün içinde mavi gözlü tek kişi benim. Kız kardeşim Zara, tıpkı annem gibi yeşil gözlü, erkek kardeşim Matty ise kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, babamın kopyası. Onları düşünerek gülümserim ve bugün onları biraz daha özlerim.

Saçlarımı kulaklarıma arkasına sıkıştırıp, kalın topuklu kraliyet mavisini ayakkabılarıma giydim. Muhtemelen bütün gün ayakta duracağım için çok yüksek olmayan bir ayakkabı seçtim. Hastaneye vardığımda, yolcu koltuğunda duran iki alışveriş çantasını aldım.

Kalçama yana kaydırarak kapıyı kapatıyorum ve hastaneye girip doğrudan bağış toplama komitesi için ayrılmış ofise yöneliyorum. Ofisin kapısını açıp çantamı masanın üzerine koyuyorum ve kamera ekibinin hazırlık yaptığı konferans odasına dönüyorum.

Kameraman kamerasının yüksekliğini ayarlarken onlara "Günaydın" diye selam veriyorum. "Atıştırmalıklar getirdim." Elimdeki poşetleri masanın üzerine koyuyorum, poşetlerden kutuları çıkarıp masaya yerleştiriyorum. "Biraz pasta ve kek aldım" diyorum onlara. "Meyve suyu ve su da var." İkinci poşetten şişeleri çıkarıyorum. "Lütfen kendinize alın."

Onlara başımı sallayarak selam verdikten sonra ofise geri dönüp Kirby'nin bana gönderdiği zaman çizelgesini yazdırıyorum. Onlara soracağım bazı sorularla birlikte bunu da yazdırıyorum. Odaya geri döndüğümde, kamera operatörü ve ses teknisyeninin köşede pasta ve portakal suyu içtiklerini görüyorum. "Bunu yaptığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Her birinizle yaklaşık yirmi ila otuz dakika geçireceğim ve size sorular soracağım. Kayıt cihazını sürekli çalışır durumda tutarsanız, daha sonra düzenleriz."

"Sen patronsun," diyor kameraman. Ona gülümsüyorum, kapı çalınca dönüp Darryl'ı görüyorum.

"Buradayım," diyor ve golf kıyafetiyle içeri girerken ona gülümsüyorum.

"Geliyor musun, gidiyor musun?" Parmağımı onun kıyafetine doğru hareket ettiriyorum ve o gülüyor.

"Çocuklar bugün bir tur oynayalım diye karar verdiler," diyor, başını sallayarak. "Tee zamanı saat beş buçuk olduğunda hayır demeliydim."

"Ne?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. "En erken saat altı buçuk olabileceğini sanıyordum."

"Evet, Kirby gibi tanıdığın biri olup sana iyilik yapmadıkça." Başını sallar ve ben gülmekten kendimi alamam. "Çocukların yarısı hâlâ orada."

"Ne güzel bir bağ kurma yöntemi," diye şaka yapıyorum ve o bana ters ters bakıyor.

"Futbolcularla oynamak sorun değil, ama Kirby ile oynarsan..." diyor ve midem bir anlığına kıpır kıpır oluyor. "Swing'i deli gibi ve lanet olası bir putt atabildiğini biliyorsun."

"Bunu bilmek iyi oldu." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "İstersen su ve meyve suyu var, hazır olduğunda başlayabiliriz."

"Hadi bitirelim şunu," diyor ve yeşil ekranın önüne yerleştirilmiş tabureye oturuyor. "Bana bir B alalım."

Ona gülüyorum. "Artık o mektubu kullanmalı mıyız bilmiyorum," diye şaka yapıyorum. Yirmi iki dakika boyunca ona sorular soruyorum, sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Sıradaki bekar, onun yerini almak için bekliyor. Ayakta durup cevaplarını dinliyorum, birkaç kez gözlerimi devirip normalden daha fazla başımı sallıyorum.

Cheryl durumu kontrol etmek için içeri girer ve sonra aceleyle çıkar. Bazı oyuncuların çıkarken hademe tarafından durdurulduğunu görüyorum. Hademe onlarla konuşmaya çalışır, onlar gülümser ve ellerini kaldırır, sonra hastaneden aceleyle çıkarlar.

Kirby on dakika kala içeri girer ve tabure hazırdır. O da golf kıyafeti giymektedir. "Merhaba," diye selamlar, ellerini saçlarında gezdirir, "erken geldiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, hatta daha da iyisi. Sizi bekliyoruz," diyorum. "Başlamadan önce kahve veya meyve suyu ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Elini kaldırır. "Az önce arkadaşlarla öğle yemeğini bitirdim." Ona gülümserim. "Tek bir oyun olması gerekiyordu ama onlar iki katına çıkardılar. İyi haber şu ki, gelecek hafta yapılacak bağış etkinliğinde bazı eşyalara teklif vermek için param var."

"Onları kandırdın mı?" diye soruyorum.

"Ben mi?" Elini göğsüne koyar. "Asla böyle bir şey yapmam. Golf oynamayı bilmediğimi varsaymaları benim suçum değil." Yanımıza gelir ve kameramanla ilk tanışan kişi olur, hatta el sıkışır. "Beni güzel göster." Otururken ona göz kırpar.

"Sen hazır olduğunda biz de hazırız," diyorum ona ve o sadece bana gülümsüyor. gülümser.

Mavi gözleri parlıyor. "Ben her zaman hazırım."

Kağıda bakarak, ona bakmaktan kaçınıyorum

Bu en azından uygunsuz bir davranış. "Sabah insanı mısın, gece kuşu mu?"

"Duruma göre değişir," diye kameraya cevap veriyor. "Maç günü ise, muhtemelen gece kuşu olurum, ama onun dışında, daha çok sabah insanıyım. Her şeyi halledip sonra rahatlayabilirsin."

Onun cevabına başımı sallıyorum. "Rahatlamaktan bahsetmişken, ofisteki bir günün ardından dinlenmek için ne yaparsın?"

O bu soruya gülüyor. "Ben evcimen biriyim," diye itiraf ediyor. "Her zaman evcimen biriyim. Yıl boyunca programım nedeniyle çok seyahat ediyorum, bu yüzden evde olduğum zamanlarda evde olmak istiyorum."

"Sizin için mükemmel bir randevu nedir?" Ona da diğerlerine sorduğum soruyu soruyorum.

"Bu gerçekten duruma bağlı," diye başlıyor ve ben sadece ona bakıyorum. "şey, bu sadece bana bağlı değil. Bu bir randevu, bu yüzden onun ne yapmak istediğine de bağlı." Kulaklarım çınlıyor ve ensem ısınmaya başlıyor. "Onu bir restorana ve sonra sinemaya götürmek istersem, bu harika. Ama o bunun yerine bowling oynamak isterse, bunu da dikkate almam gerekir. Randevu konusunda spontane davranmam gerekirse, ona neyi sevip neyi sevmediğini sorar ve buna göre karar verirdim. Yani, ben biftek yemek istersem ve o vejeteryan olursa ne olur?" Gülüyor. "Bu pek de harika bir randevu olmaz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum, boğazımdaki yumru hiç olmadığı kadar büyük. Birinin bana neyi sevdiğimi veya ne yapmak istediğimi sorması bana çok yabancı geliyor. Sayfaya bakıyorum. Kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışırken kelimeler dağınık görünüyor. Ona sormak istediğim beş soru daha var, ama birdenbire bunu bir an önce bitirmek istiyorum. Bu yüzden son soruya geçiyorum. "Bu bayanlar neden size teklif versinler?"

"şey." O sırtıyor. "İyi bir amaç için olması bir yana" — omuz silkiyor — "benim harika bir yeteneğim var: gereksiz bilgileri biliyorum. En rastgele şeyleri bile. Ama bu muhtemelen küçükken bykannemle *Jeopardy* izlediğim için. şimdi sadece kedimle izliyorum. Aslında program yayınlandığında kaydetmek için ayarlamış durumdayım." Bu bilgiye gülmeden edemiyorum, bu da onun bana sırtmasına neden oluyor. Bacağının gergin bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiğini görüyorum. "İkincisi, ben aşırı sadık biriyim, sen ondan nefret ediyorsan, ben de ondan nefret ederim." Başını sallıyor. "şaka yapıyorum." Bana bakar ve ben yine glmsemmeden edemem. "Bunu kesebilirsin." O kameraya bakarken ben sadece başımı sallarım. "İyi sohbet edebildiğimi düşünüyorum. Eğlenceli biriyim ve sana en iyi zamanı geçireceğini garanti edebilirim. Hayalini kurduğun randevuya çıkacağız" —gözleri benimkilere bakar.

—“nk ne yapacağımızı ve ne zaman yapacağımızı senin seçmene izin vereceğim.” O kamera adamına bakarken midem boğazıma kadar çıkacakmış gibi hissediyorum. “Elimde olan tek şey bu.”

Ayağa kalkıyor ve ses teknisyeni yanına gidip mikrofonunu çıkartıyor. Kağıda bakıyorum, odadan çıkıp kendimi toparlamak için bir dakika zamanım olmasını diliyorum. "Eğer Los Angeles'a gelerseniz, bana haber verin, size ma bileti ayarlayayım." Gözlerimi kapatıyorum,

kulaklarımın onun söylediklerini duymasını engellemek istiyorum. O, gerçekten tanıdığım en nazik adam. Alçakgönüllü ve kibar, bir erkekte aradığım her şeye sahip. Kocamda da bunları aradığımı sanıyordum.

"Tamam," diyor, yanıma gelerek, "hepsi bu kadar mı? Gitip bu teri duşta yıkamalıyım."

"Evet," diyorum, hala son otuz dakikanın etkisinde. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Bana başını sallıyor ve ben de başımı çevirip onun odadan çıkmasını izliyorum ve hademe yine orada. Kirby'yi durdurduğunu görüyorum ve diğerlerinin yaptığı gibi sadece elini kaldırıp merhaba demek yerine, gerçekten durup onunla konuşuyor. Elini uzatıp elini sıkıyor ve sonra onun için poz veriyor. Beş dakika kadar onunla konuşuyor, sonra başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu kameraman.

"Evet." Başımı geriye yaslayıp ona gülümsüyorum, artık profesyonel olduğum sahte gülümsemeyle. "Hepsi bu kadar." Kağıtlarımı alıp ofise geri dönüyorum, kapıyı arkamdan kapatıp sandalyeye çöküyorum.

sekiz

Kirby

Hastanenin kapısından içeri girip elimdeki iki fincan kahveye bakıyorum. Her birinin yanında muffin veya çikolatalı kruvasan içeren beyaz bir poşet var. Asansöre doğru ilerlerken yan tarafa bakıyorum ve Lexi'yi kahve alanının önündeki bir masada tek başına otururken görüyorum.

Dizüstü bilgisayarını önünde duruyor ve başı eğik. Asansöre doğru gitmeli ve onu gördüğümü görmezden gelmeliyim. Lexi söz konusu olduğunda yapmam gereken birçok şey var, ama yapmam gerekeni yapmak yerine, ayaklarım benim yerime karar veriyor. Masaya yaklaşıncaya, yine krem rengi bir pantolon ve siyah bir gömlek giydiğini görüyorum, ama bu seferki üzerinde büyük bej çiçekler var. Ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar var, kıyafeti tamamlıyor. Onu hiç kot pantolon giyerken görmedim sanırım. Onu hiç mükemmel görünmeyen bir halde görmedim sanırım.

Masaya yaklaştığımda "Merhaba" diye selam veriyorum. Kafasını kaldırıyor ve kulaklık taktığını görüyorum. Elini hareket ettirerek kulaklığından birini çıkarıyor.

"Üzgünüm, seni duymadım," diyor.

"Sadece merhaba dedim," diye cevap veriyorum, onun karşısındaki koltuğa geçip oturuyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Etrafa bakıyorum, bazı masalar dolu.

"Cheryl, bir sonraki bağış etkinliği hakkında Dr. Visabell ile toplantı yaptı. Eve gitmem gerekirdi, ama bir saat sonra etkinlik planlayıcısıyla son planları gözden geçirmek için buluşacağız."

"Yarın için ne kadar heyecanlısın?" diye soruyorum ve o gülüyor.

"Yataktan çıkamayabilirim," diyor. "Çok sinir bozucu, neredeyse yemek yiyemiyorum."

Bunu duymak hoşuma gitmiyor, zaten çok zayıf, bu yüzden kahveyi beyaz poşetle birlikte önüne koyuyorum. "Neden biraz

"Gücünü koru."

"Yapamam." Torbaya bakarak başını sallar.

"Hadi," diyorum, diğer poşeti de yanına koyarak, "Birini seç ve en az yarısını ye."

Bana sert bir bakış atar, gözlerinde yeniden bir parça ateş belirir. "Peki." Bir poşeti açar, sonra diğerini. "Çikolatalı kurabiye mi, kruvasan mı?"

"Karar vermek zor, karar vermek," diye alay ediyorum, sandalyeye yaslanarak. "Bana sorarsan ikisi de kazançlı."

"Muffin muhtemelen kruvasanlardan daha az kalorilidir," diye mantık yürütür ve ben başımı sallarım.

"Lexi, ikisini de yiyebilirsin, sorun olmaz," diyorum. O bana gülümsüyor ve kruvasanı seçiyor.

"Biri latte, diğeri ise sade kahve." İki fincanı işaret ediyorum. "Kılıflı olan sade kahve."

"Neden iki kahve ve iki tatlı aldın?" diye soruyor, kruvasanından bir ısırık alırken. Gözleri neredeyse kafasının arkasına kayıyor.

"İyi mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. İyi bir şey yaptıktan sonra ödül alan bir çocuk gibi görünüyor.

"En son ne zaman yediğimi bile hatırlamıyorum" — başını eğip bir ısırık daha alır — "ama daha sık yemeliyim." Gülüyor ve ben de o pislik onu mahvetmeden önce bu kadar kaygısız mıydı diye merak ediyorum.

"Peki neden iki tatlı?"

"Genelde şunun için getiririm..." Elini kaldırıp gözleri büyüdüğünde konuşmayı kesiyorum.

"Burada çalışan biriyle mi çıkıyorsun?" diye sorar ve kruvasanın ısırdığı kısmına bakar. "Aman Tanrım, hangisini seviyor, bunu mu, yoksa diğerini mi?"

"Burada kimseyle çıkmıyorum," diye onaylıyorum. "İkisi de benim içindi," diye yalan söylüyorum. "Kararsız kaldım, ben de ikisini de alayım dedim." Dizüstü bilgisayarına bakıp başımı sallıyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Videoyu düzenliyorum," diye cevaplar ve kruvasanı alır. "DJ'e göndermem lazım."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"İyi gidiyor. Bazı çocuklar çok komik, umarım ilgi çeker." Bir ısırik daha alıyor. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Haftada iki kez çocukları ziyarete geliyorum," diye açıklıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Haftada iki kez," diye tekrarlar ve çantasından suyu çıkarıp bir yudum alır. "Bu büyük bir sorumluluk."

"Bazı çocukların, ebeveynleri veya vasileri dışında ziyaret eden başka yetişkinleri yok. Herkesin biraz ara vermesi iyi olur." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, onlardan biriyle Lego seti yapıyorum ve bitirmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen sürprizlerle dolusun, değil mi?" Bir ısırik alır ve birinin adını duyunca gülmek üzereymiş gibi görünür.

O tarafa bakar ve yüzü bembeyaz olur. "Sen olduğunu düşünmüştüm," der kadın, bize doğru yürürken. Lexi koltuğundan kalkar ve kadını her iki yanağından öperek selamlar.

"Joyce," diye adını yumuşak bir sesle söyler, "bu bir sürpriz."

"Randevum vardı," diyor, önce ona, sonra bana bakarak. "Siz ikiniz kahve mi içiyordunuz?"

"Hayır," diye çabucak yalanlar Lexi, "o müzayedede satılacak bekar erkeklerden biri."

"Merhaba," diyorum, elimi uzatarak, "ben Kirby."

Bana gülümser ve başını sallar, elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Joyce Baron."

"Bayan Baron," soyadını kullanıyorum çünkü ya öyle olmasını istiyor ya da soyadının benim için bir anlamı olduğunu düşünüyor. "Memnun oldum."

"Peki, sizi işinize bırakayım" diyor ve masaya bakıyor — "toplantınıza." Bana başını salladıktan sonra dönüp uzaklaşıyor.

Lexi sandalyeye geri çekilir, gözlerindeki tüm ışık kaybolmuştur. "Her şey yolunda mı?" diye sorarım, muhtemelen yolunda olmadığını bilerek.

"Hayır," der, kruvasanın kalanını çantaya koyar ve üstünü kapatır.

"Ne oldu?" diye soruyorum ve o, kulaklıklarını koyduğu beyaz çantayı alır, ikisini de içine koyar ve

dizüstü bilgisayarını kapatır.

"Gitmem gerek." Dizüstü bilgisayarını alıp çantasına koyar. "Bu..." Başını sallar. "O Joyce'du," diye açıklıyor, "Trent'in en iyi arkadaşının karısı." Kalkıp çantasını alır. "Muhtemelen Bernie'ye seninle kahve içtiğimi söyleyecektir." Başını kaldırıp derin bir nefes alır. "Kruvasan için teşekkürler."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Bu sözleri söylemeden edemiyorum. "Bağış kampanyasını tartışıyorduk ve sana bir şeyler ikram ettim." Kalkıp iki çantayı ve kahve fincanlarını alıyorum. "Kimsenin bunu başka bir şeye çevirmesine izin verme." Yani kocanın kafanı karıştırmasına izin verme.

"Bağış etkinliğinde görüşürüz," diyor, çantayı omzuna asıp, arkasını dönerek başını eğik bir şekilde hızla uzaklaşıyor. Asansörlere doğru yürürken içimden yükselen öfkeyi bastırıyorum ve ona öncelik veriyorum. En son ihtiyacı olan şey, asansöre binip başka birinin bizi birlikte görmesi. Dönüp asansör yerine merdivenleri kullanmaya karar veriyorum ve kız kardeşimi görmeye gidiyorum.

Ofisine giriyorum ve o bilgisayar ekranından dönüp bana bakıyor. "Bu ziyaretleri çok seviyorum," diyor ve ellerini bana uzatıyor. Ona latte ve iki beyaz poşeti uzatıyorum. "Bunu yedikten sonra bana mı verdin?" Poşeti bir kenara atıyor. "Eve giderken arabada yerim."

Onun karşısındaki sandalyeye otururken gülüyorum. "Dr. Yoder hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum ve o kapıya bakıp sonra bana dönüyor.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye soruyor ve yüzündeki endişeyi görüyorum.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatırım. "Bu sabah sağlık kontrolünden geçtim ve her şey yolunda."

Derin bir nefes alır. "Bunu yapma lan." "Neyi yapmayayım?" diye sorarım.

"Dünyanın en iyi beyin cerrahını nasıl tanıdığını anlatmakla başla," diye tıslar, "bunun yerine, muayene oldum ve iyiyim. Ama onu nasıl tanıyorsun?"

"Bir dahaki sefere baştan başlamamayı not aldım." Gülerек cevap veriyorum.

"Teşekkürler." Muffinin altını çıkarır ve yemeye başlar. "Şimdi, Dr. Yoder'ı neden merak ediyorsun?"

"Sadece merak ettim," diye cevap veriyorum ve o kalkıp kapısına doğru yürüyerek kapıyı kapatıyor.

"Bana saçmalamayı kes. Sen için bile buraya biraz fazla sık geliyorsun."

"Kylie, saçmalık falan yok," diye anlatmaya çalışıyorum. "Sadece karısını tanıyorum."

"Kardeşi hokey oynamıyor mu?"

"Evet, ve ailesindeki hemen hemen herkes de öyle," diye onaylıyorum. "Kocası hakkında ne biliyorsun?"

"Onun bir pislik olduğunu ve onu kızdırmak istemeyeceğini biliyorum." Sandalyesine yaslanıyor. "Ayrıca onun pek de örnek bir koca olmadığını da biliyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ne anlama geldiğini çok iyi bilmeme rağmen.

"Yani, yürüyen her şeyi beceriyor demek." Omuzlarını silkiyor. "En azından su sebilinin etrafında dolaşan dedikodu bu. Kimse onunla yattığını doğrulamadı, ama onun gözünün dışarıda olduğunu görebilirsin." Bunun geleceğini bilsem de, onun bunu gerçekten söylemesine hazır değildim.

"O tam bir pislik," diye homurdandım, başımı sallayarak. "Sana hiç asıldı mı?"

"Aynı çevrelerde dolaşmıyoruz." Gülerек cevap verdi.

"Ondan uzak dur," diye uyarıyorum, sandalyemden kalkarak, "ve onun gözünden uzak dur." Bana bakar. "O benim hayranım değil." Şaşkın şaşkın bakar. "Birkaç kelime konuştuk."

"Kirby," diyor, "ben burada çalışmak zorundayım."

"İş teklifimi kabul edersen olmaz," diye hatırlatırım ona. "O zaman endişelenmene gerek kalmaz ve özgür olabilirsin." Kapıyı açmaya giderim. "Bunu bir düşün."

"Şey, duyduğum kadarıyla, sen gittikten sonra muhtemelen işim kalmayacak. Soyadlarımız aynı olmadığı için iyi ki."

"Değiştirme demiştin," diye alay ediyorum.

"Sekiz yaşındayken beni evlat edindi," diye tersler beni. "Bu konuda bir seçim şansım yoktu."

"O zaman güvende olursun ve kimse bizim akraba olduğumuzu bilmez." Ona gülümsüyorum.

"Ben senden daha güzelim." O gülüyor, ben de gülüyorum. "Ve sen" —yüzü buruşuyor—"Angela'nın bana söylediğine göre, hem içten hem dıştan çirkinsin." Ariella'ya zorbalık yaptığını anladığımda terk ettiğim eski kız arkadaşımdan bahsediyor.

"Evet, çünkü onun söylediklerini gerçekten dinlemelisin." Ona bakarım. "Ayrıca senin şımarık bir velet olduğunu ve senin arabanın parasını ödememem gerektiğini de söyledi."

"O kaltak," diye karşılık verir. "Zaten onu hiç sevmedim." Şimdi yüksek sesle gülüyorum. "Cumartesi günü beni saat kaçta alacaksın?"

"Saat yedide başlıyor, muhtemelen yedi buçukta," diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor.

"Görkemli bir giriş yap, hoşuma gider. Ayrıca, makyajımı da yaptıracağım. Bunun için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım... her zaman," diyerek dışarı çıkıyorum. Bana bir öpücük gönderiyor. Çocukların bulunduğu kanada doğru yöneliyorum, ama çocukları dinlemek yerine, aklıma gelen tek şey Lexi ve yüzünün ne kadar solgun olduğu. Belki, sadece belki, bir gün özgür kalabilir diye umuyorum.

dokuz

Lexi

Saate bakıyorum ve saatin beş geçe olduğunu görüyorum. Telefonumu alıp, bu sabah golf oynamaya giden ve henüz dönmemiş olan Trent'i arıyorum. Yatağı oturup, telefonun bir kez çaldığını dinliyorum ve sonra o telefonu açıyor. "Alo."

"Hey, saat beş oldu ve araba beş buçukta burada olacak," diye hatırlatıyorum. "Dönüyor musun?"

"Araba bekleyebilir," diyor, sesi alçak. "Kulüpteyim, birazdan çıkacağım."

"Saat altıya kadar orada olmam lazım. Sabah sana söylemiştim."

O içini çeker. "Sakin ol Lexi, hayat kurtarıyormuşsun gibi davranma." Derin bir nefes alır. "Hazır olduğumda hazır olacağım."

"Trent," diye cevap veriyorum, sesim gergin, "Son altı aydır bu gün için çok çalıştım ve bunu senin ve hastanede konumun için yaptım. Geç kalırsam ne derler sence? Senin için kötü bir izlenim bırakır."

"Yoldayım," diye cevaplar ve telefonu kapatır. Banyoya geri dönerim ve makyajımın geri kalanını yapmak için sandalyeye otururum.

"Kusura bakma, kocalar ve golf oyunları." Bana yukarı bakmamı söylerken bir bahane uyduruyorum.

Beş dakika sonra ön kapının çarpma sesini duyarım. Sonra, banyoma girmeden önce spor ayakkabılarının zeminde gıcırdadığı sesi duyarım. "Oh," diye şaşkınlıkla söyler, "glam ekibi." Gülümser ve ben de aynada ona gülümseyerek bakarım. "Buna ihtiyacı yok," diye övgüyle yaklaşır bana. "Oh, gözler biraz fazla koyu olmuş, sence de öyle değil mi?" Makyöz kıza bakar. "Gözleri biraz açabilir miyiz? Makyajsız gözleri çok güzel, sanki görünmüyorlar bile." Bana bakar. "Sence de öyle değil mi?"

Aynada göz kapaklarımda açık pembe göz farı ve gözlerimin dış köşesindeki koyu erik rengini görüyorum. "Bence gayet iyi görünüyorlar," diye cevap veriyorum, "ama belki biraz daha açık hale getirebiliriz."

Makyaj sanatçısına bakıyorum, o da başını sallıyor. "Tabii ki." Makyaj fırçasını almak için yanıma geliyor.

"Duş almaya gidiyorum," diyor, eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor ve dudaklarında alkolün tadını alıyorum. "Beş buçukta hazır olurum," diyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

O odadan çıkar ve makyöz kız koyu kenarlara hafif bir katman uygular. Kenarları daha açık hale getirmek için on dakika daha uğraşır ve sonra rujumu sürer. Saçlarım geriye taranmış ve ensem dibinde sıkı bir topuz haline getirilmiştir. "Gidip giyineceğim. Fermuarımı kapatır mısın?" diye sorarım ve o bana başını sallar. "Ben kapatacağım," diyor ve ben dolaba koşup giysilerimi çıkarıyorum.

Cüppeyi ve elbiseyi alıp kalçalarımın üzerine geçiriyorum, sonra kollarımı kolların içine sokuyorum. Önünü göğsüme tutarak banyoya geri dönüyorum. "Aman Tanrım," diye nefes nefese haykırıyor, "bir tanrıça gibi görünüyorsun." Gülümsüyorum ve sırtımın alt kısmına kadar fermuarı kapatması için ona dönüp duruyorum.

Telefonum titreyerek şoförün kapıda olduğunu haber veriyor. Hemen dışarı koşup elbiseye uyan açık burunlu saten ayakkabılarımı giyip, her birini ayak bileğime bağlıyorum. Sonra, yirmi birinci doğum günümde ailemin bana hediye ettiği pembe elmas küpeleri takıyorum. "Ben hazırım," diyor Trent, siyah smokin giymiş olarak odaya girerken, "ama sen değilsin."

"Hazırım," diye onaylıyorum, küçük el çantamı alıp dolabımdan çıkıyorum ve onun bir şey söylemesini bekliyorum.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti, başıyla işaret ederek. "Geç kalmanı istemem."

"Evet," diye onaylıyorum, bana ne kadar güzel görüldüğümü söylemediği için biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek. Onu takip ederek evden çıkıyorum, ne zaman benim için kapıyı tutmayı bıraktığını ya da benim onu takip etmek yerine onun beni takip etmeyi beklediğini merak ediyorum. Şoför kapıyı açmış ve yine, benim önce binmemi beklemek yerine, o binip şoföre kapıyı kapatmasını söylüyor. "Diğer tarafa dolaş."

Sürücüye bakıyorum. "İyi akşamlar," diye selamlıyorum. "Nasılsınız?" Ben bir ayağımı içeri sokmadan önce diğer ayağımı da sokmadan önce aceleyle diğer tarafa koşup kapımı açıyor. "Beni beklediğiniz için teşekkürler."

"Rica ederim," diye cevaplar Trent, elinde telefonu ile bir şeyler yazarken.

Ellerimi kucağıma koyup pencereden dışarı bakıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum, oraya vardığımızda kontrol etmem gereken listeyi gözden geçiriyorum. Ama bunun yerine, videoyu kaydettiğimiz sırada Kirby'nin sesini duyuyorum: "Bu sadece bana bağlı değil. Bu bir randevu, bu yüzden onun ne yapmak istediğine de bağlı." Bu cümle aklımda takıldı ve kafamdan çıkaramıyorum.

Geçen ay yaşanan her şey kafamı karıştırıyor. Çok uğraştığım her şey sonunda gerçekleşti ve bunu kutlamam gerekirdi. Ama bunun yerine, nedenini bilmediğim bir şekilde bundan korkuyorum. Araba durur ve Trent'e bakarım. "Şu lanet şeyi bitirelim artık," diye mırıldanır ve benim arabanın kapısı açılırken kendi arabanın kapısını açar.

Bir adam bana yardım etmek için elini uzatır. Elimi onun eline koyar, arabadan iner ve ona gülümserim. "Teşekkür ederim," derim ve Trent'in kapının yanında beni beklediğini görürüm. Benim yanına gelmemi bekler ve sonra ziyafet salonuna girer.

Girişteki tabelada, konukların merdivenlerden yukarı çıkmaları gerektiği yazıyor. Merdivenlerden çıkmadan önce kolunu bükerek elimi eline sokmamı bekliyor. "Makyajını hiç beğenmedim," diye başlıyor. "Seni doktorun karısı yerine lanet bir şov kızı gibi göstermiş. Onu bir daha işe alma. Sana hiçbir faydası yok. Makyajını kendin daha iyi yapabilirdin," diye azarlıyor. Sonra merdivenlerin tepesine çıkıp Cheryl'i kocasıyla ve Dr. Visabell'i onların yanında dururken görünce somurtkanlığı gülümsemeye dönüşüyor.

"İşte orada," diyor Cheryl, bana bakarak, yüzünde parlak bir gülümsemeye, açık mavi, omuzları açık bir elbise giymiş. "Nasıl yaptığını bilmiyorum" — ellerini havaya kaldırıyor — "ama çok güzel olmuş." Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Etrafıma bakarken, uğruna mücadele ettiğim küçük oturma alanlarını görünce, bugünkü gerginliğim biraz azalıyor. Bu alanlar küçük salonun her yerine dağılmış durumda. Odanın ortasında dökme demir bir korkuluk var ve beş

büyük terasın bulunduğu dışarıya açılan beş kapı görünüyor. İnsanlar gürültüden uzaklaşmak isterse, orada da oturma alanlarımız var.

"Bu şimdiye kadar gördüğümüz en iyisi," diyor Dr. Visabell gururla.

"Yani, bizim gibi hayat kurtarmıyorlar," diyor Trent gülerek şaka yapıyor ve diğer adamlar birbirlerine bakıp gülümsüyorlar, "ama bütçeye yardımcı oluyorlar."

"Öyle," diye onaylıyor Dr. Visabell.

"Gidip bir şeyler içmeye ne dersin?" diye önerir Trent. "Bu gece uyanık kalmak için tüm yardıma ihtiyacım olacak."

"Eğlenceli bir gece olacak," Cheryl onu temin eder, "ve bu gece bekarlarla dans edip onları sergilemelerine yardımcı olacağız."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sorar Trent. "İçlerinden birkaçı para getirmeyebilir ama..."

"Evet," diyor Cheryl gülerek, "gerekli. Tekliflerin yüksek olmasını sağlamalıyız. Birinden zaten bir milyon dolarlık bağış aldık."

Şok içinde nefesimi tutarım. "Ne?" Elimi karnıma koyarım.

"Evet, ve bu, çocuk koğuşuna bağışladığı iki milyonun üstüne ek olarak," diye ekler. "Kirby Materson bir mücevher."

Gözlerim büyüdü ve hemen Trent'e baktım, çenesi gerildi ve burnundan soludu. "Bunu gerçekten karşılayabilir mi?" O güldü. "O sadece bir hokey oyuncusu değil mi?"

"Oldukça iyi para kazanıyorlar." Dr. Visabell gülüyor. "Sanırım sekiz yıl için 112 milyon dolarlık sözleşme imzalayan birini gördüm," diyor ve sonra bana bakıyor. "Ailen hokey oynamıyor mu?"

"Oynuyor," diye gururla onaylıyorum. "Büyükbabam bugüne kadar tüm zamanların en çok gol atan oyuncusu. Ama kuzenim Dylan onu yakından takip ediyor."

"O evlatlık," diye karşılık verir Trent ve başım ona doğru döner.

"O benim kuzenim," derim ve sonra gruba geri dönerim. "

izin verirsiniz, misafirler gelmeden önce her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor." Gruba bakarım, sonra tekrar Cheryl'e dönerim. "Gidip başarımızın tadını çıkaralım mı?" diye sorarım ve o bana gülümser.

"Öyle yapalım." O başını sallar ve biz adamlardan uzaklaşırız. Bu gece Trent ve tavırlarının beni etkilemesine izin vermemeye çalışırım. Neden

farklı olacağını düşündüm bilmiyorum. Kendisiyle ilgili olmadığında, hiçbir şeyin önemli olduğunu düşünmüyor.

İçeri giriyorum ve dört duvarın da beyaz perdelerle kaplı olduğunu görüyorum, içeri girince perdeler kapıdan çekilmiş. Oda boyunca, kaplanmış ve beyaz olan büyük dans pistinin etrafına elli masa dağılmış, üzerinde hastanenin vakıf adı altın rengi harflerle yazıyor. Beyaz ve altın rengi sandalyelerin bulunduğu masaların önünden geçip odanın arkasına doğru yürüdüm ve sessiz müzayede ödülleriyle dolu uzun masaları gördüm. Kapılara doğru baktım ve erkeklerin içeri girip odanın etrafına kurduğumuz sekiz bardan birine doğru yöneldiklerini gördüm.

DJ, odanın arka tarafındaki sahnede, kapının hemen yanında. "Başardık, Cheryl," diyorum ona ve o bana gülümsüyor. "Şampanya lazım." Bir garsonun tepsiyle dolaştığını görüyorum ve elimi kaldırıyorum. Yanımıza geliyor ve ben kendime bir kadeh, sonra da Cheryl için bir kadeh alıyorum. "Unutulmaz bir geceye," diyorum ona kadeh kaldırırken, bunun ne kadar doğru olacağını bilmeden.

Bir yudum alıp etkinlik planlayıcısını fark ediyorum. Dışarı çıkıyoruz ve açık kapıların önüne oturma düzeninin yerleştirildiğini görüyoruz. İnsanlar gelmeye başlayınca Cheryl, "Başlıyoruz" diyor.

Ön kapıda onun yanında durup herkesi selamlıyorum. Yukarı bakıp, kurduğumuz televizyon ekranlarında bekarların videolarının tekrar tekrar oynatıldığını görüyorum. Hatta onların oynadıkları sporun bir klibini de ekledim, böylece onları hareket halinde görebilirsiniz.

Darryl ilk gelenlerden biri, bize gülümsüyor. "Bu geceden sonra," diyor, eğilip yanağıma öpücük kondurarak, "ödeştik."

Gülüyorum. "Ve sen bir..." Onu işaret ediyorum, B harfini söylemeden.

Ona şaka yaparken, Kirby'nin uzun boylu esmer bir kadınla kol kola içeri girdiğini görüyorum. Kadın, vücudunun her kıvrımına uyan altın rengi saten bir elbise giyiyor. Ona baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum ve midem sıkışıyor. Kuşkusuz özel dikim bir smokin giyiyor, çünkü geniş omuzlarına tam oturuyor. Bize doğru yürüyor. "Merhaba," diye selamlıyor bizi, eğilip Cheryl'in yanağına öpücük konduruyor, sonra bana geliyor ve sanırım nefesimi tutuyorum, sakallı yanağını yanağımda hissediyorum. "Çok güzelsin," diye kulağıma fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Aynen öyle, bir adım geri çekiliyor. "Bu Kylie," diye randevusunu tanıtıyor. "Bunlar Cheryl ve Lexi."

"Sana tanıdık geliyorsun," diyor Cheryl ona ve gülümsüyor.

"Hastanede çalışıyorum, dördüncü katta. Gündüz ameliyat koordinatörüyüm," diye yumuşak bir sesle açıklıyor, sonra bana bakıyor. "Elbiseni çok beğendim, muhteşem."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle. "Sen de harika görünüyorsun."

"Lütfen hangi masada oturacağını kontrol et," diyor Cheryl ona, "ve her birimiz için bir dans ayır."

İkimize de bakar. "Memnuniyetle." Odaya girmeden önce başını sallar.

Cheryl ile birlikte ayağa kalkıp herkese gülümseyerek selam veriyorum ve nihayet içeri girdiğimde müzik tüm hızıyla devam ediyor. Masaya doğru ilerlerken yan tarafa bakıyorum ve Trent'i bir grup arkadaşıyla birlikte odadan dışarı çıkarken görüyorum, muhtemelen her zamanki gibi puro içmeye gidiyor. Beni aramaya ya da kontrol etmeye bir kez bile gelmedi.

"Herkesin dikkatini alabilir miyim?" Cheryl mikrofondan sesleniyor. "Ve eş başkanımı buraya çağırabilir miyim?" Etrafına bakınıyor. "Ve tabii ki, açık artırmaya çıkacak on bekarımız." Ben dans pistinin ortasına, onun yanına doğru ilerlerken gülüyor. Yan tarafa bakıyorum ve Darryl'ın Kirby ile birlikte bir taraftan geldiğini görüyorum. "İki eş başkan bekarımız," Cheryl onları tanıtır ve Darryl onun yanına, Kirby ise benim yanıma geçer. Diğer erkekler de onların yanına dizilir. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim." Konuşmasına başlar. "Lexi ve ben bu fikri ortaya attığımızda, başarabileceğimizden emin değildik. Ama Darryl bizim kurtarıcımız oldu." Onu işaret eder. "Bu harika erkeklerle iletişime geçmemize yardım etti, böylece bence şimdiye kadar yapılmış en iyi bekar açık artırmasını gerçekleştirebileceğiz." Gülerek başımı sallarım. "Çek defterlerinizi hazırlayın." Elini kaldırır. "Bekarlarla dans pistini açacağız." DJ'e başını sallar, DJ onun işaretini bekler ve yumuşak bir balad çalmaya başlar. "Darryl," adını söyler, "sen benim bir numaralı dans partnerimsin."

Darryl'ın bir elini ona uzattığını, diğer elini karnına koyup hafifçe eğildiğini görüyorum. "Benim için bir onurdur."

Onları izlerken, yanımdan onun sesini duydum.

"Ne dersin, Lexi?" Kirby adımı söylüyor. "İkinci eş başkanla dans pistini açmak ister misin?" Elini uzatıyor. Etrafıma bakınıp Trent'i görüp görmediğime bakıyorum, sonra ona geri dönüyorum, gözlerindeki ışıltı kalbimin hızlanmasına neden oluyor. "Cesaretin varsa."

on

Kirby

Cheryl konuşmaya başladığında onun yanında duruyorum ve hayatımda hiç kimseye karşı onun kadar çekici hissetmemiştim. Bunun hiçbir zaman bir yere varamayacağını bilsem de. Onun kocasını terk edecek biri olmadığını bilsem de. Birkaç hafta sonra buradan ayrılacağımı ve onu bir daha görmeyeceğimi bilsem de. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Alkış sesleri duyuyorum ve dönüp baktığımda Cheryl'in Darryl'ın elini tutup onu dans pistine götürdüğünü görüyorum. "Ne dersin Lexi?" — alkışlamayı bırakıp bana bakıyor — "İkinci eş başkanla dans pistini açmak ister misin?" O etrafına gergin bir şekilde bakarken, ben ona gülümsüyor ve elimi uzatıyorum. Kuşkusuz, tüm bu zaman boyunca karısını bir kez bile kontrol etmeye gelmeyen, sürekli diğer kadınlarla flört eden o boktan kocasını arıyor. Ellerini önündeki masaya koymuş, bir elini diğerinin içine sokmuş, benim sorumu düşünürken ben ona "Cesaretin var mı?" diye takılıyorum.

Gülümser ve ellerine bakar, sonra tekrar bana bakar, çok fazla gülümsememeye çalışırken bana yan gözle bakar. "Yani, eğer bu bir meydan okumaysa," diye cevaplar ve elini uzatarak elime tutunur. "Bekârlarla dans etmekten başka seçeneğim yok gibi." Elim sırtının ortasına giderken bana doğru adım atar. "Sanırım öyle."

"Peki," diye gülüyorum, "kabul ediyorum." Onu yana doğru sallarken elini omzuma koyuyor. "Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar gerginsin?"

Kıkırdar. "Bir milyon." Gittikçe daha hızlı dolan dans pistine bakar. "Sanırım teklifler bittiğinde ve ne kadar para topladığımızı gördüğümüzde rahat bir nefes alabileceğim."

"Sonuncusu nasıl geçti bilmiyorum, ama burayı görünce" — dekorasyonlara bakıyorum — "sonuncuyu fena halde geride bırakıyor." Gülerек.

"Az önce sonuncusunun nasıl geçtiğini bilmediğini söyledin." Başını sallar. "O yüzden karşılaştırma yapamazsın."

"Bence bu seferki geçen seferkinden daha iyi olacak çünkü sen bu işe tüm kalbini ve ruhunu koydun." Onu bana daha da yaklaştırıyorum. "Danslar, videolar, sessiz müzayedede... Etrafına bak, herkes çok eğleniyor ve bunu sen başardın. Bu sadece..." Bana bakar ve bu iltifatların onun için yeni olduğunu anlarım. "Çok güzelsin," diye söylerim, sözler ağzımdan çıkmadan önce durdurma fırsatım olmaz. Utanmış gibi gülümser.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle ve başparmağım sırtında yukarı aşağı hareket ediyor. "Sen de çok yakışıklısın," diye ekliyor ve hemen ayaklarımızı izlemeye başlıyor.

"Yani, normalde giydiğim kıyafetler değil." Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Oh hayır," diye şakaya katılır, "her cumartesi smokin giymeyi sevmiyor musun?"

Gülüyorum. "Yani, genellikle cumartesi geceleri takım elbise giyerim." Birbirimize doğru sallanıyoruz. "Ama bu sadece başka seçeneğim olmadığı için."

"Unutmuşum, sizler maçlardan önce giyinmek zorundasınız." O yumuşak bir şekilde güldü. "Buna 'susuzluk tuzağı' derdik."

"Ne?" Ona gülmeden edemiyorum.

"Evet, maçıdan önce giyinip içeri girerken filme alınan erkekler. Filme alındığınız için sergilediğiniz o havalı tavırlar." Şimdi o da gülüyor, sahte bir gülüş değil, gerçek bir gülüş. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülüş. "Matty en büyüğüydü. Michael ikinciydi, buna şüphe yok. Hatta hafifçe sırtıyordu. Dylan da yapıyordu, farkında bile değildi. Franny'nin kocası Wilson bunu kişisel Tinder'ı olarak kullanıyordu." Ailesindeki erkeklerden büyük bir sevgi ve gururla bahsediyor.

"Hiç böyle düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, "ama haklı olabilirsin. Gelecek sezon bunu yaptığımda,

Takipçi sayımın artıp artmadığını kontrol etmeliyim."

"Eminim artar," diye beni temin ediyor ve ikimiz de Cheryl'in sesini duyarak yana doğru baktığımızda başka bir şey söylemek üzere.

"Tamam, değiştirme zamanı," diyor, Darryl'ı bırakıp bana gülümsüyor. "Buraya gel, yakışıklı." Kafasıyla işaret ediyor ve ben neredeyse isteksizce Lexi'nin elini bırakıyorum.

"Ona dikkat et," diye uyarıyor Darryl, "ellerini çok kullanır." Şakaya gülerek bana göz kırpmıyor ve Cheryl'in nefesini kesiyor.

"O kadar şanslı olsan iyi olur." Başını yana çevirir.

"Yak, Darryl," diye şaka yapıyor Lexi, elini ona uzatarak. "Hadi, şunu bitirelim."

"Şu anda çok fazla sevgi hissediyorum," diye mırıldanır. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Üçümüz gülüyoruz, ben Cheryl'e doğru yürüyüp elini tutuyorum. "Bu gece ne kadar harika, değil mi?" diye soruyor bana. Lexi'ye dönüp bakıyorum, gelinliğini giymiş, yine nefesimi kesiyor. İçeri girip onu gördüğümde, sanki odada tek kişi o varmış gibi hissettim. Gelenlerle konuşurken mavi gözleri daha da parlıyordu ve sonunda gözlerimiz buluştuğunda, sanki ayaklarımın altındaki dünya kaymış gibi hissettim. Hayatımın geri kalanında o anı arayacağım ve bu beni çok korkutuyor, çünkü onu asla bulamayacağımdan ödüm kopuyor.

"Yıllar boyunca pek çok bağış etkinliğine katıldım ve bu en iyisi olmalı." Ona gülümsüyorum.

"Kesinlikle katılıyorum ve keşke bunun yarısı benim sayemde olsaydı, ama Lexi," diyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "her şeyi yapan oydu."

"Bu her zaman bir takım çalışmasıdır," diye hatırlatıyorum ona, "ve Lexi'yi tanıyorsam, kimsenin aksini düşünmesine izin vermez."

"Onu iyi tanıyorsun," diyor ve ben de onu daha iyi tanıyabilmeyi dilediğimi söylemek istiyorum.

Şarkı biter, o elimi bırakır ve ben başımı eğiyorum. "Bu hayatımın en güzel dansıydı." Elimini göğsüme koyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Oh, çok nazıksın." Başıını sallar. "Çok nazıksın. Şimdi yerine geç çünkü müzayedede başlamak üzere."

Kylie'yi görebilecek miyim diye etrafa bakınıyorum. Lexi, bir elinde viski veya skoç içkisiyle, diğer eliyle ise karısının elini tutmak yerine takım elbisesinin cebine koymuş olan Trent'in yanında duruyor. İkisi Darryl ve diğer bekar erkeklerden biriyle sohbet ediyorlar.

"Herkesi masalarına oturtabilirseniz, lütfen, ilk yemeği servis edip müzayedeye başlayacağız."

Masama doğru yürürken, Kylie'yi elinde bir kadeh şampanya ile bardan dönerken görüyorum. Yüzünde kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme var. "Kendimi çok şık hissediyorum." Yanıma oturur ve çantasını isminin önüne koyar. "İkinci masa." Kaşlarını oynatır. "Sen önemli birisin."

"Sadece beni açık artırmaya çıkardıkları için." Sandalyeye yaslanıp yanımdaki masaya bakıyorum. Lexi, bir tarafta Trent'in yanında oturmuş, Trent yanındaki bayanla konuşmakla meşgulken, Lexi masanın etrafına bakınıyor.

Darryl, Kylie'nin yanındaki sandalyeyi çekip ona kendini tanıtır.

"Ben bu adamın kız kardeşiyim" diye hemen belirtir ve ben gülmek zorunda kalırım. "Bu adamın bir adı var" diye mırıldanırım, Lexi'nin masasına bakmamaya çalışarak

masasına bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Adam bir kez bile onunla konuşmaya çalışmıyor ve Kylie, aralarında boş bir sandalyeyle oturan Cheryl'in kocasıyla konuşmak zorunda kalıyor. Bu sandalye şüphesiz Cheryl için bırakılmış.

"Sessiz müzayedede herhangi bir ürüne teklif verdin mi?" Kylie, ilk tabak önüme konduğunda yanımdan sorar.

"Hepsini görmedim," diye itiraf ediyorum, tabağımın önündeki su bardağını alırken. "Neden? Sen aldın mı?"

"Henüz değil." Gülümseyerek şampanyasından bir yudum aldı. "Ama yapacağım. Bütçem ne kadar?"

O eğildiğinde kendimi tutamayıp kıkırdamaya başladım. "Darryl'a ne kadar teklif verebilirim?" diye sordu ve hemen ardından diğer tarafına eğilerek Darryl ile sohbet etmeye başladı. İkisi de onun söylediklerine gülerek karşılık verdiler.

Yemeği neredeyse hiç yemiyorum, gecenin açık artırma kısmını gergin bir şekilde bekliyorum. Cheryl, ilk yemeğin tabakları kaldırılırken ayağa kalkıyor

ilk yemeğin tabaklarını kaldırırken ayağa kalkar, Lexi de yanında.
"Tamam, hadi açık artırmayı bitirelim," diye başlar. "On bekar var."

Hepimizin adını sayar.

İlk bekardan başlar ve o öne çıkar, Cheryl ona bir tür podyum yürüyüşü yaptırır. "Bunu yapmayacağım," der Darryl hemen. "Burada çizgiyi çekiyorum."

"Bence yapmalısın," Kylie onu teşvik eder ve ben sadece kaşlarımı çatarak ona bakarım.

Sekiz bekarın listesini gözden geçirmek hiç zaman almıyor, çoğunun fiyatı otuz bin dolardan elli beşe kadar değişiyor. "Benim için seksen beşe kadar teklif verebilirsin," diyorum Kylie'ye, o da yüzünü buruşturuyor.

"Neden sana teklif vereyim ki?" diye iğrenerek karşılık veriyor. "Sen benim kardeşimsin."

"Tamam, peki, Darryl için seksen beşe kadar teklif verebilirsin, benim için yetmiş beşe kadar," diyorum ve o başını sallıyor.

Darryl masadan kalkıp önündeki masaya peçetesini fırlatırken, ben ona "Kylie" diye tısladım.

"Haydi bakalım." Bana bakar, ben yumruğumu uzatırım ve alkışlar başlarken o da yumruğumu yumruklar ve dans pistinin ortasına gider. Cheryl'den mikrofonu alır. "Benden yeteneklerimi sergilememi istemeden önce" —Cheryl'e bakar—"beni seçen kim olursa olsun pişman olmayacağını söyleyeceğim." Mikrofonu ona geri verirken herkesi güldürür.

"On bin dolardan mı başlayalım?" diye sorar ve fiyat hızla elli beşe çıkar.

"Altmış," diyor Kylie yanımdan ve ben gözlerimi kapatıp başımı sallayarak gülmekten kendimi alamıyorum. "İyi bir amaç için."

"Yetmiş," başka biri ona teklif verir.

"Yetmiş beş," Kylie teklif verir. "Şimdi bu kişisel bir mesele."

"Kimin için?" diye soruyorum ve Cheryl'in diğer kadını kışkırttığını duyuyorum.

"Satıldı." Kylie'nin bulunduğu masamızı işaret eder ve Kylie ellerini çırpır. "Gel ve ödülünü al."

"Birayı tut," diye mırıldanır, kalkar ve Lexi'nin masasına koşan Darryl'in yanına yürür. Darryl, vazolardan birinden bir çiçek almak için eğilir ve Kylie ile birlikte duran Cheryl'in yanına geri döner

gölerek duran Cheryl'in yanına. Darryl, Kylie'ye çiçeği uzatır, sonra onun boş elini tutup ağzına götürür ve öper.

"Hepiniz bunu kaçırdınız." Kalabalığa bakar ve herkes güler. İkisi masaya geri döner ve o çiçeği çantasının yanına koyar.

"Yetmiş beş bin dolar borç almam gerekecek," diye kulağıma fısıldadı ve beni daha da güldürdü.

"Ve gecenin son bekar erkeği, bizim kasabanın hokey yıldızı Kirby Materson'dan başkası değil."

"Git ve onları yakala," diye teşvik eder Kylie, ellerini çırparak ve bana tezahürat yapar. Dans pistinin ortasına doğru yürürken başımı sallarım.

Lexi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ona gülümsemeden edemiyorum. Cheryl konuşmaya başlıyor ve ben mikrofonu ondan alıyorum. "Siz sormadan söyleyeyim, bu konuda Darryl'a katılıyorum. Ne için para ödediğinizi sonra anlarsınız." Odaya bakıyorum. "Ve para iadesi yapılmaz." Mikrofonu gülerek duran Cheryl'e geri veriyorum.

"Tamam, on bin dolardan başlayalım mı?" diye önerir ve Kylie'nin teklifiyle rakam hızla elli bine çıkar ve bana göz kırpar.

"Kirby bu gece zaten çok cömert bir bağışçı," diye Cheryl benim adıma savunur. "Zaten bir milyon dolar bağışladı."

Kalabalık nefesini tutar ve ardından "Yüz bin dolar!" diye bir ses duyulur. Dr. Visabell'in karısının elini kaldırdığını görürüm. "En azından bunu yapabiliriz."

"Yüz yirmi," diye bağırıyor başka biri. Ağzı açık, iki eli önünde duran Lexi'ye bakıyorum, yüzünde mutluluk okunuyor.

"İki yüz," diyor eşi ve sonra Cheryl açık artırmayı kapatıyor. "Bir, iki. Satıldı," diye bağırıyor, "iki yüz bin dolar bin dolar!"

"Aman Tanrım," diye bağırır Lexi, "bu inanılmaz!" Elleri başının üzerinde alkışlıyor. "Bu inanılmazdı."

Trent'e bakıyorum, alaycı bir ifadeyle bakıyor gibi görünüyor, ama ona mı yoksa bana mı alaycı bakıyor bilmiyorum. Her halükarda, burada onunla birlikte kutlama yapması gerekir. Gözlerim bana doğru yürüyen bayana kayıyor ve ona gülümsüyorum. "Size verecek çiçeğim yok," diyorum ve sonra DJ'e bakıyorum, o da baş garsona başını sallıyor

"Sadece bu var." Garson bir buket gül ile çıkar ve herkes "aww" der.

"Bana teklif verdiğiniz için teşekkür ederim." Ona çiçekleri verip Cheryl ve Lexi'ye bakıyorum. "Etkinliğin eş başkanlarına bir alkış tutalım mı?" diyorum yüksek sesle. Başka bir garson gelip Cheryl'e bir buket gül veriyor, sonra Lexi'ye de bir tane. "Siz daha iyisini yapabilirsiniz," diyorum kalabalığa ve onlar ayağa kalkıp onları alkışlıyorlar.

Cheryl önce yanıma gelir ve yanağıma öpücük kondurur, sonra Lexi'ye bakarım, o da inanamıyormuş gibi başını sallar. "Teşekkür ederim," der yumuşak bir sesle, "her şey için." Eğilip yanağına öpücük kondururum, keşke dudakları olsaydı diye düşünürüm.

Gelecekteki randevumu kocasına geri götürüyorum. "Beyefendi gibi davranacağıma söz veriyorum," diye onu temin ediyorum ve Trent'in oturduğu boş koltuğa bakarken o gülüyor.

"Eminim öyle olacaksınız," diye cevaplar Dr. Visabell. Masama bakıp Kylie'ye biraz hava almaya çıkacağımı söylüyorum. Kendimi aptal durumuna düşürecek aptalca bir şey yapmadan önce Lexi'den uzaklaşmam gerekiyor.

Odanın dışına çıkıp, dışarıya açılan bir kapıya doğru yöneliyorum. Kapıyı açıyorum ve Trent'i köşede, başı eğik bir şekilde sarışın bir kadınla konuşurken görüyorum. Kadın ona çok yakın, olması gerekenden daha yakın. Önü neredeyse ona yapışmış durumda. Kadın ona bir şey söylerken gözleri birbirine kilitlenmiş durumda ve Trent sadece ona sırtıyor.

"Vay canına," diyorum, neden söylediğimi bile bilmeden, "bu çok ilginç." Birbirlerinden uzaklaşıyorlar ve sarışın kadın elini kaldırıp saçını kulağının arkasına koyuyor.

"Ben gidiyorum," diye bağıırır, "izin verin."

"Özel bir anı bölmek istemedim," diye söylüyorum, o yanımdan geçerken. "Sonuçta bu, karısının etkinliği." Yüzünün rengi soluyor ve içeriye geri çekiliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Trent alaycı bir şekilde bana yaklaşır. "Sen de bizim kurtulamadığımız o sinir bozucu meyve sineklerinden birisin."

"Ben hava almak için dışarı çıktım," diye cevap veriyorum, "sen ise karına saygısızlık etmek için dışarı çıktın."

"*Karım*," diye tıslayarak bana daha da yaklaşır, "seni ilgilendirmez." Başını geriye atar. "Ben olmadan o bir hiçtir." Sözleri ellerimi yumruk yapmama neden olur. "Onunla tanıştığımda o bir hiçti. Lanet olsun, babası bir uyuşturucu bağımlısı. Ona acımış olduğum için bana minnettar olmalı." Nefes kesici bir ses duyduğumda başımı çevirip bakmam gerekirdi, ama önümde sadece karanlık vardı. Son birkaç haftadır onunla ilgili olarak ince bir buz üzerinde yürüyordum. Sürekli ona tekme atmak istiyordum.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, ellerim onun ceketinin yakalarını tutmak için havaya kalkıyor. "Kapa lanet çeneni," diyorum ona, aynı anda onun sesinin benim adımları haykırdığını duyuyorum.

"Kirby," diyor ve şimdi yanımda durduğunu görüyorum, eli benim elimde, kocasının ceketini tutuyor, "hemen kes şunu." Omzunun üzerinden bakıyor. "Ortalığı velveleye veriyorsun."

Ceketini bırakıp onu geri itiyorum ve o sendeliyor. "Üzgünüm, Lexi," diyorum yumuşak bir sesle.

"Gitmelisin bence." Bana bakmaktan kaçınıyor ve yerine kocasına bakıyor. Etrafıma bakınca birkaç kişinin bizi izlediğini ve güvenlik görevlilerinin kavgayı ayırmak için kapıdan dışarı koştuğunu görüyorum.

"Çok, çok üzgünüm." Trent'e bakıyorum. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun."

"Kim gibi?" Ceketini düzeltir. "Sen gibi mi?"

"Onu saygıyla davranacak herkes gibi," diye karşılık veriyorum. "Onu yüceltecek ve kendini iyi hissetmek için onu aşağılamayacak herkes gibi." Tam isabet ettim. "Senin gibi biri hariç herkes." Yanağından bir gözyaşı sildiğini görüyorum ve o anda onu kaybettiğimi anlıyorum. Onu hiç kazanmamıştım ama her neyse, artık bitti. "Sen daha iyisini hak ediyorsun, Lexi." Bu, ona dönüp uzaklaşmadan önce söylediğim son söz.

on bir

Lexi

"Çok, çok üzgünüm," diyor Kirby, sesi pişmanlıkla dolu. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun."

"Kim gibi?" Trent, iki saniye önce Kirby'nin yumruklarıyla buruşturduğu ceketini düzeltirken ona alaycı bir şekilde bakar. "Sen gibi mi?" Çenesiyle işaret eder.

"Onu saygıyla davranacak biri gibi." Bana bakıyor, ama ben dönüp gözlerine bakamıyorum. "Onu yüceltecek ve kendini iyi hissetmek için onu aşağılamayacak biri." Trent bu sözleri söylerken gözlerim onun yüzünü izliyor. Kirby'ye bir cevap verecek mi diye merak ediyorum. "Senin gibi biri dışında herkes." Kapıdan dışarı çıktığımda ve Trent'in babamla ilgili sözlerini duyduğumda gözlerim yaşlarla doldu. Yanağımdan bir damla sildim, diğerlerini de zorla geri çektim. Onu incittiğimi görmesine izin vermeyecektim. "Sen daha iyisini hak ediyorsun, Lexi," diyor Kirby ve keşke ona bakacak cesaretim olsaydı ama yok. Hiçbir şey yapmaya cesaretim yok. Bunun yerine, onun uzaklaşmasını dinliyorum. "Affedersiniz," diyor ve ben arkama bakıyorum ve bu küçük tartışmanın bir kalabalık çektiğini görüyorum.

Gözlerim, güvenlik görevlilerinin dönüp herkese burada görececek bir şey olmadığını söylemelerine takılıyor. "Şimdi yaptığın şeye bak." Sesini duyuyorum ve arkama dönüp onun bana daha yakın durduğunu görüyorum. "Yarattığın lanet olası manzaraya bak." Kafasını sallıyor.

"Benim neden olduğum olay mı?" Göğsümü işaret ediyorum ve elbisenin içinden kan akıyor mu diye aşağıya bakıyorum, çünkü hissettiğim acı tam da öyle. Sanki biri bıçak alıp kalbimi deşmiş gibi. "Ben burada bile değildim."

"Sen," dişlerini sıkarak homurdanıyor, "bu olayın sebebi sensin. Onunla yattın mı?" Nefesimi tutuyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. "Ben öğrenmeden önce bana söyleyen iyi olur."

"Bunu nasıl sorarsın?" diye ona tıslarım. "Bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum," diye homurdanır. "Tek bildiğim, bu gece beni alay konusu yaptığın."

"Ben mi?" Kendimi işaret ediyorum. "Seni rezil eden ben miyim?" Onun sözlerini tekrarlamadan edemiyorum çünkü kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım. Kesinlikle kulaklarım bana oyun oynuyor.

"İçeri girmeliyiz" — omuzlarını geriye atar — "ve kimsenin bu konuyu konuşmadığından emin olmalıyız. Onu yere sermeliydik" diye Kirby hakkında mırıldanır ve ben onun yüzüne gülmek isterim. Birini yere seren tek bir kişi olabilir ve o kişi Kirby'yi yere seren kişi o olmaz. Elimi tutar ve beni odaya geri çeker.

İnsanlar her yerde kaynaşıyor ve kimse bize bakmıyor. Yüzümde bir gülümsemeyle odaya geri giriyorum. Gözlerim ikinci masaya kayıyor, Kirby'nin randevusuyla orada oturduğunu umuyorum. Ama iki koltuk da boş. Elini bırakıp kendi koltuğuma geri dönüyorum, oturup ikinci yemeğini yiyen Cheryl'e gülümsüyorum. "Yemek nasıl?" diye soruyorum, keten peçeteyi kucağıma geri koyuyorum.

"Tat testinden daha iyi." Gülümsüyor. "Herkes çok eğleniyor."

On dakika önce yaşanan tartışmadan hiç bahsetmiyor bile. "Bu harika." Trent yanıma oturup bourbon bardağını tabağının önüne koyarken, ona sahte bir gülümseme atıyorum.

"Bu harika değil mi?" Cheryl, Trent'e soruyor.

"Mükemmel," diye cevaplar Trent, eğilip yanağıma öpücük kondurur, "tıpkı karım gibi."

"Ne tatlı, değil mi?" diyor ve ben ona gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum. Gülümsemem sanki yüzüme yapıştırılmış gibi. Şu anda yapmaktan başka seçeneğim olmayan bir gülümseme. Bütün gece içim ağlarken, tek yaptığım bu maskeyi takmak.

İnsanlar bütün gece boyunca yanıma gelip, gecenin ne kadar inanılmaz olduğunu söylüyorlar. Sessiz müzayede bile patlama yaşıyor. İnsanlar yavaş yavaş ayrılmaya başlıyor ve geriye sadece bir avuç insan kaldığında, Trent ayağa kalkıyor. "Gitmeliyiz," diyor ve ben de kalkıp çantamı alıyorum.

"Çiçeklerini unutma," diyor Cheryl, Kirby'nin bu gece için teşekkür etmek amacıyla ikimize verdiği beyaz gül buketini hatırlatarak. Bu, beni orada sessizce durmaya zorlayan bir şeydi.

"Evinde daha fazla çiçeğe ihtiyacı yok," diyor Trent. "Onları diğer çiçeklerle birlikte hastaneye bağışlamalısın."

"Tabii ki," diyor Cheryl, Trent'in Dr. Visabell'e veda etmek için yanına doğru yürüdüğünü izlerken. "En azından yazdığı kartı almalısın," diyor Cheryl, sesini alçaltarak. Ben de ona başımı sallıyorum, başka bir olay çıkarmak istemiyorum.

"Hemen dönerim," diyorum Trent'e, o da Dr. Visabell'in önünde hiçbir şey söylemiyor. Sessiz müzayede masasının bulunduğu odanın arkasına doğru yürürüm ve masanın üzerinde iki beyaz çiçek buketi görürüm. İlkine bakarım ve kartta Cheryl'in adını görürüm, sonra diğerine bakarım ve beyaz kartın ortasında benim adım yazmaktadır. Çantamı açarım, çiçekleri içine koyarım ve dönüp Trent'in yanına geri yürürüm.

Odayı terk ederken herkese iyi geceler diliyoruz. "Nihayet bitti, şükürler olsun," diye söylenerek önümde yürüyor. Kapılar açılırken merdivenlerin altına varıyoruz.

"Dr. Yoder için arabaya ihtiyacım var," diyor vale el telsizine. "Hemen geliyoruz."

"Benim de başka bir arabaya ihtiyacım var," diyor Trent ona ve o başını sallıyor, ben de ona bakıyorum.

"Başka bir araba ne için lazım?" diye soruyorum, çantamı önümde tutarak.

"Hastanenin yakınındaki dairede kalacağım." Kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Bu geceki berbat olaydan sonra, düşünmem lazım."

"Düşünmen lazım," diye tekrarlıyorum, sesim onunki kadar alçak değil. "Sesini alçalt," diye uyarıyor. "Bu sana bir şans da verecek." Bu gece yarattığın ortamı bir düşün," diye ekliyor. Arabamız oraya vardığında, arka kapıya doğru yürüyerek benim için kapıyı açıyor. "Yarın görüşürüz, o zaman konuşuruz." Bana öpücük vermek için eğiliyor, ama ben beklemek yerine başımı eğip arabaya biniyorum. Kafasını arabaya sokuyor. "Doğru kararı verdiğimi görüyorum"

karar verdiğimi görüyorum." Benim bir şey söylememi beklemeden, kapıyı yüzüme çarparak kapatıyor.

Arabanın arkasında oturuyorum, valeye elini sıkarken onu izliyorum, vale onun için aldığı arabaya doğru yürüyor. Şoför arabaya biniyor. "Doğruca eve mi gidiyoruz, Bayan Yoder?" O beni dikiz aynasından izlerken ona bakıyorum.

"Evet," diye gülümseyerek onaylıyorum, "beni eve götür." Pencereden dışarı bakarken göğsümdeki yumruyu yutuyorum. Bu benim gecem olmalıydı. Bu geceyi hastanenin şimdiye kadarki en başarılı bağış toplama gecesi yapmak için çok çalıştım ve sonunda o benim için her şeyi mahvetti.

Gözlerim kurur, burnumun ucu yanar. Elimi karnıma koyarım ve o beni evime yaklaştıırken şehrin uzaklaşmasını izlerim. Bu gece en son istediğim şey, bir yabancıнын önünde arabada dağılmaktır.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı silerken, kafamda onunla ve Kirby ile dışarıda geçirdiğimiz o an canlanıyor. Hayatım boyunca asla unutmayacağım bir an. Hayatım boyunca ona asla affetmeyeceğim bir an. Çiçekleri aldığım ve bir adım geri attığım anda, Trent'in oturması gereken yere baktım ama koltuğun boş olduğunu gördüm. Çiçekleri garsona geri verirken herkese gülümsedim ve garson, ben ayrılmaya hazır olana kadar çiçekleri nereye koyacağını söyledi. "O çok düşünceli," dedi Cheryl, Kirby'yi överek. Ben ise sadece başımı sallayabildim, çünkü bu daha fazlasıydı.

Baktım ve onun randevusunun Darryl ile baş başa sohbet ettiğini gördüm ve oturmak yerine balo salonundan çıktım, ameliyat koordinatörlerinden biri olan Tatum'un dışarıdan içeri girdiğini görünce durdum. Kırmızı elbisesi önden çok aşağıya inmişti, sahte, yuvarlak göğüsleri görünecek kadar aşağıya. Yüzü solgundu, sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi, balo salonuna geri koşarken. Beni görünce durdu. "Kocam dışarıda mı?" diye sordum ve yüzündeki renk tamamen kayboldu. Bana cevap bile veremedi, tek yapabildiği başını sallamak ve hızla uzaklaşmaktı.

Gözlerimi devirdim ve oraya gitmeli miyim diye düşündüm. Geri dönüp balo salonuna girmem gerektiğini biliyordum, ama

bunun yerine, her şeyi değiştirecek sözleri duyduğum anda kapıyı açıyordum: *"Lanet olsun, babası lanet bir uyuşturucu bağımlısı. Ona acıyarak ona yardım ettiğim için minnettar olmalı."*

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti, Kirby'nin sabah pişman olacağı bir şey yapmadığından emin olmam gerekiyordu.

Arabanın durduğunu ve kapının kapandığını hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Pencereden dışarı baktığımda, evimin önünde olduğumu görüyorum. şoför elini uzatarak kapıyı açıyor. "Teşekkür ederim." Arabadan indiğimde ona başımı sallıyorum ve o da kapıyı bırakıyor. "İyi akşamlar."

Eve girerim, ayakkabılarımı çıkarmaya ya da ışığı açmaya bile zahmet etmeden yatak odama doğru ilerlerim. Çanta elimden kayar ve yere düşerek açılır, dudak parlatıcım yerde kayar ve beyaz kart düşer.

Çantanın önüne çömelip zarfı elime alıyorum. Parmaklarım isminin üzerinde geziyor, sonra zarfı ters çevirip açıyorum.

Zarfı açtığımda, bunu Kirby'nin yazmış olduğunu anlıyorum.

Lexi,

En derin korkumuz yetersiz olduğumuz
yetersiz olduğumuzdan değil, ölçülemeyecek
kadar güçlü olduğumuzdan kaynaklanır. Bizi en
çok korkutan, karanlığımız değil, ışığımızdır.

Bu benim en sevdiğim alıntı ve bunu sizinle
paylaşmak istedim.

Kimsenin ışığınızı karartmasına izin
vermeyin.

K.

Son cümleyi okuduğum anda, yüksek sesle ağlamaya başladım. Kartı göğsüme götürdüğümde, ağlamaktan kendimi alamadım. Baskı o kadar

o kadar büyük ki, yere yığıldım. Kafam sanki çamaşır makinesi gibi dönüp duruyor.

"Sen çok güzelsin." Onun sesini duyuyorum ama aynı zamanda Trent'in sesini de duyuyorum. "Bana sahip olduğu için şanslı olmalı." Bu sözleri duymamak için gözlerimi kapatıyorum. "Sen daha iyisini hak ediyorsun." Gözlerimi açıp telefonumu almadan önce duyduğum son sözler bunlar.

Saati düşünmeden onu arıyorum. Dört kez çaldıktan sonra telefonu açıyor ve sesi uykulu. "Lexi," diyor ve ben kendimi tutamıyorum; hiçbir şey söylemek yerine sessizce ağlıyorum. "Lexi, tatlım." Sesinde endişe var.

"Baba," diyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan birbiri ardına akıyor. "Baba."

"Lexi, bebeğim, neredesin?" Endişeli sesi şimdi daha çılgın bir tona bürünmüştür.

"Evdeyim." Odayı gözden geçiriyorum. "Baba, yardımına ihtiyacım var." Bu sözleri söylerken ellerim titriyor. "Baba, yardıma ihtiyacım var."

"Bebeğim," diyor sert bir sesle, "Trent nerede?" Muhtemelen dairesinde bir kızla sevişiyordur, diye neredeyse söylüyorum, ama kendimi durduruyorum.

"Baba," diye tekrarlıyorum ve nefes almam biraz zorlaşmaya başladıkça paniğin başladığını hissediyorum. "Baba, benim..."

"Lexi," diye seslenir, adımları sertçe söyler, "neredesin lan?" "Ondan ayrılmak istiyorum baba," derim ve gözlerimi kapatırım. "O..."

"Sana dokundu mu?" diye soruyor ve sesinde korku ve öfke duyabiliyorum.

"Yeterince iyi olmadığımı söylüyor. Ona ihtiyacım olduğunu." "Sana yalan söylüyor."

"O olmadan hiçbir şeyim" diye devam ediyorum. "Yeterince iyi giyinmiyorum. Yeterince gülümsemiyorum. Yeterince zayıf değilim." Vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyor, dişlerim buz gibi suda gibi takırdıyor.

"Bebeğim," diye yatıştırıyor beni. "Matthew amcağı arayacağım ve ikimiz seni almaya geleceğiz."

"Onsuz hiçbir şey olamam." Transa geçmiş gibi hissediyorum. "Ama onunla olmak istemiyorum. Hiçbir şey olacağım, ama onsuz olacağım."

"Beş saat sonra orada olacağım, beş saat sonra."

"Tamam."

"Evde bekleyebilir misin yoksa otele gitmek ister misin?" Odamda yere uzanıyorum.

Bir elimde kart, diğer elimde telefon, sadece dışarıya bakıyorum.

"Tamam."

"Lexi," diyor, "Şimdi telefonu kapatacağım, sonra seni geri arayacağım."

"Tamam, baba," diyorum diyorum ve sonra o bekler beni beni bir bir şey söylememi bekliyor.

"Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, meleğim" — sesinin yumuşaklığını duyabiliyorum duyabiliyorum — "hayatımdan daha çok."

"Özür dilerim." Gözlerimi kapatıyorum. "Bana öğrettiğin gibi güçlü olamadığım için çok üzgünüm."

"Geliyorum. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Evet," diyorum, hareket edebileceğimden bile emin değilim.

"Yatak odanın kapısını kilitle ve ben gelene kadar açma."

"O eve gelmeyecek," diyorum ona.

"Geliyorum. Söz veriyorum, geliyorum." Başımı sallıyorum. "Seni tekrar arayacağım."

"Tamam." Gözlerimi kapatırken telefonu kapatıyor. Her yarım saatte bir beni kontrol etmek için arıyor ve her seferinde kalkıp üstümü değiştireceğime söz veriyorum. Ama sadece gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

Gümbürtü sesiyle gözlerimi açıyorum ve odanın içinde etrafa bakınıyorum, sonra yanıma kalkıyorum. "Lexi." Sesini duyuyorum ve kalkıp ön kapıya doğru yürüyorum. Kilidi açıyorum ve kapıyı açtığımda kendimi onun kollarında buluyorum. "Lexi." Beni içine çekiyor. "Buradayım."

"Baba," diye ağlıyorum, tıpkı iki tekerlekli bisiklete ilk kez bindiğimde düştüğümde yaptığım gibi. Tıpkı paten yaparken çenemi yaraladığımda ve o beni kollarının arasına alıp, beni koruduğu gibi.

"Lexi," diye yumuşak bir ses duyuyorum ve dönüp annemin orada durduğunu görüyorum. Kot pantolon ve beyaz bir üst giymiş, başında beyzbol şapkası var. "Lexi." Elini ağzına götürüyor ve titrediğini görebiliyorum.

"Neden onu daha geniş olan oturma odasına götürüp konuşmuyoruz?" Amcam Matthew kolunu annemin omuzlarına doluyor. Babam beni oturma odasına taşıırken annem başını sallıyor. Neredeyse arkamı dönüp onlara ayakkabılarını çıkarmalarını söyleyecektim, ama babam beni oturma odasına götürüp kanepeye oturturken sadece başımı salladım. Annem ve Matthew karşımıza oturdular. "Tamam, konuşun," der Matthew ve etrafına bakıp sonra bana dönerek çenesini sıktığını görebiliyorum.

"Matthew," diye babam sertçe uyarır.

"Lexi," diye ısrar eder annem, "o elbiseyi çıkarman ve kıyafetlerini toplaman gerekiyor." Ayağa kalkar. "Sonra seni buradan ve onun etkisinden uzaklaştırıyoruz."

Elini uzatır. "Gel ve yanına almak istediklerinizi seçin." Elini tutarım ve yavaşça yatak odasına doğru yürürüz.

"Anne," derim yumuşak bir sesle, o elbisenin fermuarını açarken, "Senin gibi daha güçlü olmalıydım."

"Benim güzel kızım." Bir elini karnına koyuyor ve tamamen kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görüyorum. "Sen benim gibi güçlü değilsin. Sen benden daha güçlüsün. O telefonu kaldırıp o aramayı yapmakla, sen kendi kategorinde birisin. Sakın yapma," diye bağırır ve yüzümü tutar. "Sakın ona bir dakika daha zaman ayırma." Gözyaşları yüzünden süzülür. "Şimdi, benim güzel kızım," diye gülümser, "hadi eşyalarını toplayalım."

Başımı sallayıp ona bakıyorum. "Onsuz iyi olabileceğimi düşünüyor musun?"

"Onsuz da başarılı olacağını düşünüyorum," diye beni teselli ederken, yanıma gelip valizlerimden birini alır. "Bence onsuz yapamayacak olan kişi o."

"Ama o bir doktor," diye karşılık veriyorum ve bunun aptallığına gülüyorum, o da benimle birlikte gülüyor. "Bana o kadar çok şey anlattı ki anne," diyorum, yoga pantolonumu giyerken. "Bana o kadar çok şeye inandırdı ki."

"Viktor!" Annem onun adını bağırıyor, ben de bir tişört giyiyorum ve o odaya koşarak giriyor.

"Giysileri astığımız kutulara ihtiyacım var," der annem, sonra amcam Matthew'a bakar. "Onun ofisini toplamanı istiyorum."

"Saat sabahın dört buçuğu," diye cevaplar babam. "Bu tür şeyleri nereden bulmamı istiyorsun?"

"Tanıdığın kimse yok mu?" diye tersler annem, omzunun üzerinden bakarak dolabımın kapısını açar.

"Arizona'da mı?" diye sorar amcam ve başını sallar.

"Ben birini arayabilirim," diyor Matthew ve ben yine kıkırdamaya başlıyorum.

"Sen en iyisisin, Matthew Amca," diyorum, uzun zamandır hissetmediğim bir duygu ile. Muhtemelen şoktan dolayıdır, ama bu duyguyu kabul edeceğim.

"Seni buradan çıkaracağız," diye beni temin ediyor ve yutkunduğunu görebiliyorum.

Saat 10:30'da, babamın elinden tutarak evimden çıkıyorum. Amcamın çağırıldığı acil taşıma ekibi, tüm giysilerimi ve ofis eşyalarımı yükleyerek garajdan ayrılıyor. Hiçbir şey almak istemediğim için geri kalan her şeyi bıraktım.

"O nerede?" Babam, özel uçağa binip kapılar kapandıktan sonra sonunda bana soruyor.

"Şehirdeki dairesinde," diyorum, pencereden dışarı bakarak.

"Bir içki içmem lazım," diyor annem yanımda ve çantamdan telefonum çalıyor.

Telefonu çıkarıp onun aradığını görünce Matthew amcam hoparlörü açmamı söyledi.

Bağlan düğmesine basmadan önce gözlerimi kapatıyorum ve hoparlörü açıyorum. "Merhaba."

"Günaydın," diye selamlıyor, "uyku nasıldı?"

"Uyuyamadım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Düşünecek çok şeyin olduğu için uyuyamadın. Seninle kavga etmekten nefret ediyorum Lexi, ama bana başka seçenek bırakmadın." Başımı eğiyorum ve annemin elini elime koyduğunu hissediyorum. "Daha iyi davranabilirdin, sence de öyle değil mi?"

Tıslama sesi duyarım ve bakınca Matthew amcamın koltuk koluna tutunmuş, başını geriye atmış, uçağın tavanına bakarken görürüm. "Hayır," diye cevap veririm sonunda.

"Üzgün olduğunu görebiliyorum. Kabul etmelisin ki, Lexi, bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum. "Seni terk ediyorum, Trent."

Sanki ona şimdiye kadar duyduğu en komik şakayı yapmışım gibi gülüyor. "Tabii, tabii." Gülüşünün geçmesini bekliyorum. "Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey yok," diye reddediyorum. "Sonunda gözümün önündeki gerçeği gördüm."

"Lexi, duş alacağım, sonra eve geleceğim ve her şeyi konuşacağız. Ve sen, eğer sen..."

"Benden bu kadar." Sesim onu keser. "Işığımı karartmana izin vermekten bıktım ve geri dönmeyeceğim, ne şimdi, ne de sonsuza kadar, Trent."

"Beni terk edemezsin!" diye bağırır.

"Evet, terk edebilirim." Sonunda derin bir nefes alıyorum. "Ve terk ettim. Hoşça kal, Trent."

on iki

Kirby

Üç ay sonra

Lobiye girip doğrudan asansöre doğru yürüdüm. Asansörlere giden yolun ortasında, masanın arkasında oturan bir adam vardı. Elindeki şeyden başını kaldırıp beni işaret etti. "Materson siz misiniz?" Soyadımı kullanıyordu, ben de başımı salladım.

"Benim." Masasının yanında durup elimi uzattım. "Memnun oldum," dedim.

"Bu yıl kupayı eve götürecek misiniz?" diye soruyor ve neredeyse gözlerimi devirmek üzereyim.

"Planımız öyle," diye kibarca cevap veriyorum, gerçek cevabı vermek yerine. Sezon daha başlamadı bile, kim Kupayı kazanacak nereden bilebilir ki? "Bitene kadar bitmez."

"Bu doğru değil mi?" diye başını sallar. "Edmonton'un sizi playofflardan eleyebileceğini kim düşünürdü?"

"Biz düşünmedik," diyorum. "Özellikle de Noel'de sonuncuydular." Asansörlere doğru yürümeye başlıyorum. "Ama asla bilemezsin. Playofflar bambaşka bir şey."

"Kesinlikle öyle." O başını sallar. "İzlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"İyi günler." Sonunda konuşmayı bitirip asansöre doğru yürüdüm ve yukarı çıkmak için düğmeye bastım. Önümdeki iki asansöre ve arkamdaki iki asansöre bakarak hangisinin önce geleceğini gördüm. Arkamdaki kapılar açıldığında, dönüp asansöre girdim ve on dördüncü kat düğmesine bastım.

Başka biri asansöre binerse diye bir adım geri çekilip, kapılar kapanana kadar bekliyorum. Asansör birkaç katta durduktan sonra sonunda benim katımda açılıyor ve koridora çıkmak için iki kişinin yanından geçmem gerekiyor. Diğer asansörlerin karşısına çıkıyorum ve bir tarafta bir ofis, diğer tarafta bir ofis var. Evet, her katta iki ofis var. Üzerinde 1402 yazan ofise doğru ilerliyorum, sonra kolu çevirip kapıyı açıyorum.

"Merhaba." Boş ofis alanına bir adım atıp küçük alanı gözden geçiriyorum — her yer gri halı, dört duvar da steril beyaz boyalı. Birkaç pencere, mekana biraz daha doğal ışık girmesini sağlıyor ama çok fazla değil, ve tek tavan ışığı, kiremitli tavandaki sekiz adet kare ampul.

"Merhaba," diyor Kylie, odanın iki köşesindeki iki ofisten birinden çıkarken yüzünde bir gülümsemeyle. "Sonunda." Bana doğru geliyor ve ben ona kocaman bir sarılma veriyorum.

"Sanki seni çok uzun zamandır görmemişim gibi hissediyorum."

"Rahat ol." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Sadece üç ay oldu" — benden uzaklaşıyor — "ve haftada en az bir kez FaceTime'da görüştük."

"Korkunç görünüyorsun demek istiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Ama iyi görünüyorsun. Hatta bronzlaşmışsın. Sanırım Kanada sana iyi geliyor." Kafamı sallarım. Bağış toplama etkinliğinden sonra, bu şehirden defolup gitmem gerektiğini biliyordum. O gece birkaç antrenöre mesaj attım, kimin listesinde yer olduğunu görmek için, ve şanslıydım ki Toronto'da beni alabilecek biri vardı. Göl kenarında bir ev tuttum.

Her sabah ve öğleden sonra buz üzerinde antrenman yapardık. Hava 150 derece olmadığı için antrenmanımı dışarıda güneşin altında yapardım. İki gün önce, müzayedede üstlendiğim görevi yerine getirmek için Bayan Visabell'in torununu almaya gittiğimde Arizona'ya geri döndüm ve resmi olarak tüm yükümlülüklerimden kurtuldum. Phoenix'te gece bile kalmadım. Dayanamadım, sabah indiğimde öğleden sonra özel bir uçakla oradan ayrıldım.

"Keşke sen de gelseydin," diyorum ona. "Evde tekne ve jet ski bile vardı."

"Meşguldüm" —gözlerini devirdi—"işimi bırakıp eşyalarımı toplayıp taşınyordum."

"Bütün bunları yapmak için nakliyeciler tutabileceğimizi söylemiştim." Sonunda pes edip vakfı kurma teklifimi kabul ettiğine göre.

"Neden bu kadar abartıyorsun? Nakliyeciyi mi tutacağız? Sen kimsin, Rockefellerlar mı?" diye sordu ve sonra elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Ofis hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu bir ofis." Omuzlarımı silkiyorum. "Eminim ki burayı psikiyatri koğuşu gibi değil, insanları sıcak karşılayan bir yer haline getireceksin."

Başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Evet, yarın Ariella gelip bazı planları gözden geçirecek."

"Harika, o zaman birkaç kişi işe almamız gerekecek," diyorum ve o yana bakıyor.

"Dinle, bence küçük adımlarla başlamalıyız." Odanın diğer tarafına doğru yürür. "Bence bir kişi daha işe almalıyız."

"Sadece ikinizle yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kendini işine gömmeni istemiyorum."

"Birimiz farklı kuruluşları arayıp yardım edebileceğimiz yerleri öğrenebilir, diğeri de hangi şirketlerin küçük vakfımıza bağış yapabileceğini araştırır." Kalçasını yana doğru eğiyor. "İlk işimiz bekarlar müzayedesi."

"Siktir et. Sonuncusunun nasıl bittiğini biliyoruz." Arka cebimdeki telefon çalarken başımı sallıyorum. "Bu benim alarmım; buz pistine gitmem lazım. İlk günüm."

"Tamam," diye cevaplar ve sonra ellerini çırparak, "Ne kadar heyecan verici!" diye bağırır.

Gözlerimi açıp ona gülmemeye çalışıyorum. "Dün gece heyecandan uyuyamadım." Cebimden telefonu çıkarıp alarmı kapatıyorum. "Yarın Ariella ile toplantıdan sonra akşam yemeği yiyelim."

"İyi fikir," diyor, "skate çantası."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Hala doğru kullanmıyorsun." Gülüyorum. "Çanta kaykay ve bu, koçun bizi cezalandırdığı zaman kullandığı bir terim."

"Her neyse." Elini kullanarak beni uzaklaştırır. "Git ve beni dört beyaz duvarımın arasında bırak."

"Yeni evine alışabildin mi?" diye soruyorum ona, onun haberi olmadan kiraladığım iki yatak odalı daire hakkında. Dairenin gerçek fiyatını bilseydi asla kabul etmezdi.

"Harika bir yer, kendi spor salonu ve çatı havuzu var." Sesi yükselir. "Ve aylık kirası 1200 dolar değil, aptal."

Gülüyorum. "Gitmem gerek. İlk günümde geç kalmak istemiyorum." "Gitmen gerekiyorsa git." Dönüp ofislerden birine giriyor.

"Bu arada, burayı ofisim olarak alıyorum."

Ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum, yerine dışarı çıkıp SUV'uma doğru yürüyorum. Arabaya biniyorum ve telefonumu bardaklıkların ortasına koyup doğruca buz pistine gidiyorum. Arka aynanın üstündeki güneş gözlüğü tutucusuna basmadan önce siyah garaj kapısında duruyorum. Tutucu aşağı düşüyor ve beyaz park kartını alıp tarayıcının önüne kaydırıyorum. Garaj kapısı yavaşça açılmaya başlıyor ve içeri girmeden önce kartı yerine koyuyorum.

Arabalar her yere park edilmiş ve vale Clive bizi bekliyor. Taburesinden kalkıyor ve beni görünce gülümsüyor. "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," diye şaka yapıyor ve elini uzatarak yanıma geliyor. Elini sıktığımda, "Geçen sezondan daha çirkin görünüyorsun," diye ekliyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. "Şimdiye kadar seni kovmuş olurlar sanıyordum."

"Daha ilk gün ve sen şimdiden beni kızdırmaya başladın." Kafamı sallayıp etrafa bakınıyorum. "Geri dönmek güzel, söylemeliyim."

"Evet, Aralık ayında yaşlı kıçın arabana topallayarak giderken sana bunu hatırlatacağım." Uzaklaşmaya başlarken omzuna bir şaplak atıyorum.

"Biliyorum, hatırlatacaksın." Siyah paslanmaz çelik kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. İçeri adım attım ve kapısı açık olan ilk ofise baktım, ama içeride kimse yoktu. Köşeyi döndüm ve bir ofiste birkaç hücum koçu gördüm. "Merhaba." Gülümsedim ve

Çenemi kaldırıyorum. Ofise girip her birine elimi uzatıyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Antrenman kampında her zaman böyle olur," diyor Zane. Warriors'a yeni katıldığı için, çok genç olduğu için hala tecrübesiz. "Bu çok berbat bir şey." Onlara gülüyorum, çünkü bir hokey oyuncusuna, her ne kadar elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da, takımın son kadrosuna giremeyeceğini söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Görüşürüz çocuklar." Dönüp ofisten çıkıyorum. Ekipman sorumlusu Barry'nin bazı hokey sopalarını çıkardığını görünce duruyorum. "Benimki sende mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Haftaya yenisi gelecek."

"E-postayı aldım," diye cevaplar, her yıl sopamı geliştiren markadan bahsederek. "Geçen sezondan birkaç tane ve ondan önceki iki sezondan da iki tane var."

"Neden şu iki sopayı alıp ben de imzalayayım, sonra da istediğin kişiye bağışlayalım," diyorum, iki yıl önceki sopayı zaten sevmediğimi bilerek.

"İyi fikir. Eşyalarını dolabına koydum, hazır."

"Sen olmadan yaşayamayız Barry." Omzuna bir şaplak atıp soyunma odasına doğru yürüyorum.

"Vay canına," Knox, forvetlerden biri ve aynı zamanda bir veteran, odaya girdiğimde böyle diyor. Stevie ve Lane'in arasında, isminin hemen altındaki bankta oturuyor. "Sadece molada mı antrenman yaptın?" Kafamı sallayıp onlara doğru yürüyorum, her birinin elini sıkıp yumruklarını tokuşturuyorum. Knox da kalkıp bana sarılmaya geliyor. Son sekiz yıldır LA Warriors'ta oynuyoruz ve onu en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum.

"Sadece molada mı yedin?" Onun karnına bir şaplak attım ve o da bağırdı.

"Ailemle İtalya'ya gittim," diyor ve karısı ile üç çocuğundan bahsediyor. "İtalya'da yemek ve içmek dışında başka ne yaparsın?"

"İtalya'da dört ay mı kaldın?" diye soruyorum ve onu güldürüyorum.

"Hayır, ama Josephine," karısından bahsediyor, "makarna yapma kursuna katıldı ve o günden beri her gün makarna yapıyor. Ona bir kez daha makarna yaparsa, gerçekten kusacağımı söyleyemiyorum."

"Oh, boo-hoo." Lane onunla dalga geçiyor. "Karin sana yemek yapıyor ve sana ev yapımı makarna yapıyor. Ağlayacak halim yok."

"Oh, boo-hoo." Lane onunla dalga geçiyor. "Karin senin için yemek yapıyor ve sana ev yapımı makarna yapıyor. Ağlayacak halim yok." Kafasını sallıyor, kalkıyor ve yerine doğru yürüyor.

Üçümüz de ona gülüyoruz. "Neyse ki, artık evde olduğumdan daha fazla yemek yiyebiliyorum."

Odanın kendi tarafıma doğru yürüyüp, telefonumu egzersiz kıyafetlerimin katlandığı rafa koyuyorum.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş." Baş antrenörümüz Martin, eşofman giymiş olarak odaya girer. "Sizler diğerlerinden yaklaşık altı hafta geridesiniz, bu yüzden kimsenin kışını oraya sürüklediğini görmek istemiyorum." Ayakkabılarımı çıkarırım. "Hoş geldiniz çocuklar." Ellerini çırpır. "On dakika sonra buzda olun."

Odayı terk etmek için döner ve Jaxon'la yüz yüze geldiğinde durur. "Neden ilk gün geç kaldın lan?" Kapının ortasında onu azarlarken ellerini beline koyar.

"Evden çıkıyordum" —beyzbol şapkasını çıkarıp alnını kaşıyor ve tekrar başına takıyor—"Jagger'ı kucağıma alıp öpmek için eğildim. Onu başımın üstüne kaldırdığımda, tam anlamıyla ağzıma kustu." Gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Keşke bu konuda yalan söylüyor olsaydım."

Odadaki herkes yüzünü buruşturur. "Bu çok iğrenç," der Martin. "Buz pistine çıkmaya sekiz dakika kaldı."

"Anladım." O da başını sallayarak odaya girer.

"Geç kalanlar için bir dakikalık intihar turu," diyor Martin omzunun üzerinden, herkesin giyinip buz pistine çıkması için acele etmesini sağlıyor.

"Selam çocuklar," Jaxon elini kaldırarak selam verir ve dolabının olduğu yere, yanıma gelir.

Bana elini uzatır, ben de elini çırparak yumruklarımı tokuştururum, sonra sarılırız. İkimiz de birbirimizin sırtını çırpırız. "Siktir, seni görmek güzel."

"Seni de görmek güzel," diye cevap verip onu bırakırım. "Çok yorgun görünüyorsun," diye şaka yaparım, o da telefonunu benimkini koyduğum rafa koyar.

"Öyleyim, dış çıkarmak zayıf kalpliler için değil." Başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, Lexi bizimle olmasaydı nasıl yapardık bilmiyorum."

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, başım omuzlarımdan kopacak gibi oldu. Son üç aydır kendime söylemeye izin vermediğim isim. Her gece rüyalarımda söylediğim isim. Yatarken ve uyanırken düşündüğüm, ama sonra zihnimden silmeye çalıştığım kadın. "Lexi?" Adını söylerken midem sıkışır, göğsümde bir fil oturuyormuş gibi hissedirim.

"Evet dostum," diye onayladı, gömleğini çıkararak, "sanırım son üç aydır bizimle yaşıyor."

Gözlerimi kırıştırıyorum, gerçekten uyanık mıyım yoksa hala uyuyor muyum emin değilim. Belki de bu da gördüğüm başka bir rüyadır. "Seninle mi yaşıyor?" diye tekrar ediyorum, o soyunurken ben de burada donakalmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Evet, kocasını terk etti," diye açıklıyor. "Detayları bilmiyorum çünkü ona sormak istemiyorum. Ama onu terk etti ve Ariella ona kalacak bir yer teklif etti."

"Kocasını terk etti." Başım dönüyor gibi hissediyorum ve bankta oturmak zorundayım.

"Senin neyin var?" diye soruyor bana ve ben sadece başımı sallıyorum. "Neden söylediğim her şeyi tekrarlıyorsun?"

"Ben," diye başlıyorum, "ben sadece..."

"Dinleyin, siz iki aşk kuşu," Knox sözünü keser, "Kirby'yi söylediklerinizle kızdırmanızı izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, ben intihar yapmak istemiyorum, tekrar ediyorum, intihar yapmak istemiyorum." Tam teçhizatlı halini bize gösterir. "Dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. O yüzden, bu neyse onu bitirebilir miyiz" —parmağıyla Jaxon'dan bana doğru işaret eder—"antrenmandan sonra, muhtemelen çöp tenekesine kusarken?"

Jaxon ona gülüyor. "Savunmayı dert etme," diye onu teselli ediyor, bana bakıyor ve ben kalkıp soyunmaya başlıyorum. "Buzda olmamız gerektiğinde buzda olacağız."

"Evet," diye onaylarım, hala kendimi toparlamaya çalışırken ve onun kocasını terk ettiği gerçeği yüzünden çıldırmamaya çalışırken. İki nedenden dolayı yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Birincisi, işe geri dönmek güzel, ikincisi ise, sonunda bunu yaptı. "Onun dediği gibi."

on üç

Lexi

Ağlama sesi beni uyandırır ve iki kez gözlerimi kırptırıp başımı yana çeviririm, güneşin henüz doğmadığını görürüm. Dirseklerimin üzerine kalkıp yan sehpaye uzanırım. Telefonumun üst kısmına basarım ve saatin sabah dört buçuk olduğunu görürüm. Üzerimdeki battaniyeyi atıp yataktan kalkarım ve kapıya doğru yürürüm, kolu çevirip yavaşça kapıyı açarım. Ağlama sesi gittikçe yükselir. "Biliyorum." Ariella'nın fısıltıyla "Şşşş şşş şşş" dediğini duyuyorum. Ama ağlama sesi gittikçe yükseliyor.

Koridordan bebek odasına doğru yürüyorum, küçük gece lambası odayı yumuşak bir sarı ışıkla aydınlatıyor. Ariella odanın ortasında Jagger'ı kucağında tutuyor, bir eli onun poposunun altında, diğer eli ise başının arkasında, bir yandan diğer yana sallanıyor. Jagger'ın ağlaması biraz daha yüksek sesli hale geliyor. "Merhaba," diyorum, odaya girerken.

"Sizi uyandırdığımız için çok üzgünüm," diyor Ariella, ben odaya girerken ve Jagger yüzünü onun göğsünün ortasına sürterken. "Bir türlü rahat edemiyor."

"Ben denememi ister misin?" diye soruyorum ve ellerimi ona uzatıyorum. "Lexi teyzeyi görmek ister misin?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle, Jaxon odaya girerken.

Siyah boxer giymiş, başka bir şey giymemiş, elinde biberonla gözlerini ovuşturuyor. "Biberonum var." Biberonu kaldırıp beni görüyor. Tek gözü kapalı olarak bana bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ağlamayı duydum ve yardım etmek istedim," diye cevap veriyorum, Jagger'ı onlardan alıp başının yanına öpüyorum. "Bu telaş da ne, küçük adam?" Elimi biberona uzatıyorum ve Jaxon bana veriyor. "Siz ikiniz uyumaya devam edin, ihtiyacım olursa sizi çağırırım."

Ariella bana bakar, sonra Jaxon'a bakar. Jaxon öne uzanır, elini tutar ve onu odadan çıkarır. "Sen bir meleksin," diye mırıldanır Jaxon.

"O gelirse beni çağır..." Jaxon onu odadan çıkarır ve kapı arkalarından kapanır, bu yüzden konuşmasını yarıda bırakır.

"Dinle, küçük adam," diye onu sakinleştiriyorum, bana bakarken onu yan yatırıyorum, "bizi tekrar uyku eğitimine sokma." Kollarımda inliyor. "Hatırlıyor musun?" diye soruyorum ona, odanın köşesindeki sallanan sandalyeye doğru yürürken. "Bir saat boyunca ağladın," diye hatırlatıyorum, biberonla ağzını okşayarak. "Annen de o kadar süre ağladı ve babanın saçları dökülecek sandım." Biberonu alıyor ve içmeye başlıyor. "Acı çektiğini biliyorum, küçük adam." Ayaklarımla sallanan sandalyeyi ileri geri sallıyorum. "Diş çıkarma ağrısı en kötüsü olabilir." Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, sanki gece yarısı ikinci kez uyandığında biberonu yokmuş gibi biberonunu yudumlarırken onu dinliyorum. Gözlerimi açıp ona bakıyorum, göz kapakları yarı kapalı, tombul yumruğu kapalı ve göğsümün üzerinde yatıyor. Biberonu bitirmesini bekliyorum, ama emziği ağzından düşmeden uykuya dalıyor.

Şişeyi yan sehpaye koyduktan sonra göğsünü göğsüme yatırdım, başını omzuma yasladım ve sırtını nazikçe okşadım. "Sadece geçirmen gerekiyor, sonra ikimiz de uyuyabiliriz." Sırtını dairesel hareketlerle ovuşturduktan sonra tekrar okşamaya başladım. Okşama ve ovuşturma arasında birkaç dakika geçtikten sonra geçirdi ve ben de ayağa kalkıp onu beşiğine geri götürebildim. "Şimdi seni yatıracağım, ya uyanıp sonra tekrar uykuya dalacaksın ya da uyumaya devam edeceksin," dedim ve onu uyandırmamaya çalışarak nazikçe sırt üstü yatırdım. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum, kolları sıçradığında hareketimi yarıda kesiyorum. Kollarım tamamen altından çıktığında, beşiğe bakıyorum ve onu sırt üstü, elleri başının yanında yatarken görüyorum. "İyi uykular meleğim," diyorum ve dönüp gece lambasını kapatıyorum, sonra ses makinesini açıp odadan parmak uçlarında çıkıp kapıyı aralık bırakıyorum.

Yatak odama geri dönüp yatağa uzandığımda, pencereden dışarıdaki karanlığa bakıyorum. Trent'ten ayrılalı üç ay oldu.

Ondan kurtulduğum üç aydır, ama aynı zamanda hala ona karşı bir çekim hissediyorum. Onu terk ettiğim için suçluluk duyuyorum ve doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim. O, benim onu gerçekten terk ettiğimi düşünmüyordu, ama sonra eve geldi ve benim gittiğimi gördü.

Telefonumu bombardımana tuttu, ama o sırada ben New York'ta ailemin evindeydim. Onun aramalarını görmezden geldim, ta ki sonunda pes edip cevap verene kadar. "Lexi," dedi, sesinde o kadar çok öfke vardı ki, sanki tüm vücudu titriyor gibiydi, "ne oluyor lan?"

"Bence durum oldukça açık, sence de öyle değil mi?" Yatağımın ortasına oturdum. Bacaklarımı göğsüme çektim, kollarımı bacaklarımın etrafına doladım. "Seni terk ettim, Trent."

"Hemen buraya gelmeni istiyorum!" diye bağırdı. "Seninle dalga geçmiyorum, Lexi. O insanları evime girmesine izin verdin!" diye kükredi.

"O insanlar mı?" diye sordum, muhtemelen onu aradığım anda Ring kamerasını kontrol ettiğini biliyordum. Ring kamerasının şifresini bana vermemişti çünkü benim için önemi yoktu. Bununla kendimi uğraştırmamalıyım. Tabii ki onun sözleriydi ve muhtemelen eve ne zaman geleceğini görebileceğim için ya da belki de benim bildiğimden daha fazla kez gizlice dışarı çıkıyordu. "Ailemi mi kastediyorsun?"

"Lexi," diye tısladı, "hemen eve dön."

"Neden?" diye sordum, her zamanki gibi onun isteklerine boyun eğmek yerine.

"Anlamadım?" Ses tonu alçalmıştı.

"Neden geri dönmemi istiyorsun?" Soruyu tekrarladım. "Dikkatli ol," diye tehdit etti. Yorgunluktan mı, yoksa ondan kurtulduğum için mi mutlu olduğumdan mı bilmiyorum, ama bir kahkaha attım. yorgunluktan mı yoksa ondan kurtulduğum için mi mutlu olduğumdan bilmiyorum, ama gülmeye başladım. "Bu komik değil, Lexi."

"Aslında komik," diye cevap verdim. "Bu kadar uzun sürmesi komik, sence de öyle değil mi?" Cevap vermesini beklemedim. "Seni ilk kez aldattığını öğrendiğimde terk etmeliydim."

"Bütün bunlar, Tatum'la geceyi geçirdiğimi öğrendiğin için mi?" diye homurdandı. Bunu duymak canımı yaksa iyi olurdu, ama içten içe onun hiç sadık olmadığını biliyordum. "Bu sabah onunla ilişkimi bitirdim. Bizim ilişkimize odaklanmak istiyorum."

"Bize odaklanmak mı istiyorsun?" dedim, sesimdeki zehri duyabilmesini umarak. "Bunun için biraz geç kaldın, sence de öyle değil mi?" "Geç kalınmış bir şey yok. İstedğin çift danışmanlığını yapabiliriz"

Sonra nihayet bebek sahibi olmayı deneyebiliriz. Artık zamanı geldi, sence de öyle değil mi? On yıl oldu."

"Seninle çift terapisine gitmeyeceğim." Ağzımda acı bir tat kaldı. "Ve kesinlikle seninle asla çocuk sahibi olmayacağım." Derin bir nefes aldım. "Avukatım birkaç gün içinde seninle iletişime geçecek."

"Bunu yapma Lexi," dedi, sesi yine gerginleşmişti. "Bir şey yapıp sonra pişman olmanı istemem. Sence de bu yeterince uzun sürmedi mi?"

"Evet," diye onayladım, "çok uzun sürdü. Hoşça kal, Trent." Telefonu kapattım ve numarasını engelledim.

Gözümün kenarından tek bir gözyaşı süzülerek yastığa düşüyor. Onu terk etme konusundaki kafa karışıklığı her zaman geceleri, sessizlik çöktüğünde beni vuruyor. Beni kendisine ve düşüncelerine o kadar bağımlı hale getirdi ki, kendimi sorgulamaya başladım. Böyle zamanlarda terapistimin başından beri söylediği şeyi düşünmek zorundayım. Hayatını sıfırdan yeniden inşa ediyorsun. İlk adım, kendimi sorgulamamaktır, çünkü hayatımı yaşamak için yanlış bir yol yoktur. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken, terapistimin sözleri kafamda yankılanıyor.

Diğer tarafa döndüğümde güneş tam yüzüme vuruyor ve gözlerimi kamaştırmaması için elimi kaldırmadan önce inliyorum. Tekrar dönüp bir saniye boyunca battaniyenin içine kıvrılıyorum, sonra battaniyeyi üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Komodin saatine bakınca saatin neredeyse on olduğunu görüyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp banyoya gidiyorum, dişlerimi fırçalamadan önce duşu açıyorum. Duş alıp saçımı taradıktan sonra dolabıma gidip, elastik bel kısmı olan adaçayı yeşili keten pantolon ve Trent'in asla onaylamayacağı, beyaz, kolsuz, yuvarlak yakalı bir gömlek alıyorum. Gömleğin önünü pantolonun içine sokup yatağı yapıyorum ve kapıyı açıyorum.

Bebek odasına bakıyorum ve kapının açık olduğunu görüyorum, perdeler de öyle. Merdivenlerden aşağı inip mutfağa doğru yürüyorum. İçeri giriyorum ve Ariella'yı ada mutfağındaki taburelerden birinde, yanında mama sandalyesi ile otururken buluyorum.

"Günaydın," diyorum neşeyle, içeri girip kahvemi hazırlamaya başlıyorum, sonra mama sandalyesine doğru yürüyorum.

Jagger ellerini havaya kaldırmış, heyecanla daireler çizerek hareket ettiriyor. "Günaydın, tatlı çocuk." Eğilip sarımsı kahverengi saçlarını öpüyorum. "Nasıl uyuduk?" Ariella'ya bakıyorum, kahve fincanını eline alıp ağzına götürüyor.

"Onu yatırdıktan sonra uyandı," diyor ve ben gülümsüyorum. "Buna iyi bir esneme derim, sen ne dersin?"

"Kendini çok yordu." Kahve makinesine geri dönüp fincanımı alırken, buzdolabına gidip süt alıyorum. Badem sütü değil, normal inek sütü. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diye soruyorum ona, sütü fincana dökerken.

"Benim kişisel aşçım gibi davranmayı bırakmalısın," diye tıslar. "Her zaman benim için yemek pişirmek zorunda değilsin."

Kahve fincanımı alıp bir yudum alırken burnumdan soluyorum. "İngiliz muffinleri üzerine sosis ve yumurta yapayım mı?"

"Hayır demek istiyorum, ama kalkıp yemek pişirecek enerjim yok."

"En azından bunu yapmama izin verir misin?" diye soruyorum, buzdolabına doğru yürüyüp kapısını açıyorum, raftan beyaz plastik yumurta kabını alıp dondurucuyu açarak donmuş sosis köftelerini çıkarıyorum. "Zaten misafirliğimi uzattığımı hissediyorum."

"Ne?" diyor Jaxon, ortasında LA Warriors takımının logosu olan bir tişört ve basketbol şortu giymiş olarak mutfağa girerken. Saçları duştan ıslak ve elleriyle geriye doğru itilmiş. "Neden böyle düşünüyorsun ki?" Ariella'nın yanına gidip eğiliyor ve dudaklarından öpüyor. "Günaydın bebeğim," diye fısıldadı ve Jagger'a dönerek, "ve sen, küçük baş belası..." Onu mama sandalyesinden indirip kucağına aldı, Jagger göğsüne vuruyordu. "Boyun." Boynuna öpücük kondurdu. "Lütfen gece boyunca uyumaya devam etmen gerekiyor." Yanağını

Oğlunun başının üstüne dokunduktan sonra yüzünü bana çevirdi. "Neden misafirliğini uzatmış gibi hissediyorsun?" diye sordu. Ben o sırada ocağa dönüp bir tava koyduktan sonra su ve iki sosis köftesi ekledim.

"Zaten alışmanız gereken küçük bir bebeğiniz var, bir de birdenbire bir oda arkadaşınız oldu." Omuz silkiyorum. "Sadece, bu çok fazla."

"Senin burada olmandan çok memnunuz," diyor Ariella, "ve Jagger özellikle onu kucağına alacak fazladan bir çift kol olmasını çok seviyor." Jaxon onu havaya kaldırırken ona gülüyorum.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyor Ariella. "Dün ağzına kustuğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlatma. Gitmem gerek," diyor. "Yirmi dakika sonra Kirby ile buz dışı antrenmanım var."

Adını söylediği anda, yüzümü göremeyeceği şekilde ocağa doğru dönüyorum. Kalbim nefes almamı zorlaştıracak kadar hızlanırken gözlerim kapanıyor. Kalbimin atış sesleri kulaklarımda yankılanırken, Jaxon uzaktan veda ediyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Hoşça kal," diyorum yumuşak bir sesle, onun evden çıkmasını dinleyerek.

Onu görmeyeli ve konuşmayalı üç ay oldu. O iki ayın anıları dışında, ondan geriye kalan tek şey, cüzdanımda katlanmış olarak sakladığım beyaz kart — Trent'in sürekli olarak ışığımı nasıl söndürdüğünü ve neden asla geri dönmemem gerektiğini hatırlatan bir şey.

Kahvaltı hazırlayarak zihnimi meşgul ediyorum. İngiliz muffinlerini kızartıp, yarısının üzerine çırpılmış yumurta koyuyorum, ardından bir dilim çedar peyniri ve altın rengi kızarmış sosis köftesi ekliyorum, sonra da muffinlerin diğer yarısını üstüne kapatıyorum.

"Buyurun." O, huysuzlanan Jagger'ı kucağına alıp göğsüne yatırırken, ben de tabağı ona uzatıyorum. "İkiniz de yiyin," diye şaka yapıyorum, tabureyi çekip otururken.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu bana, sıcak sandviçten bir ısırık aldıktan sonra sıcaklığı üfleyerek.

"Öğlen terapim var," diyorum ona, "sonra hiçbir şeyim yok."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor bana yumuşak bir sesle, ben de ona gülümsüyorum.

Trent'ten ayrıldığımı duyduğu anda bana evinin kapılarını açtı.

Üç gün boyunca ailemle kaldım, sonra pes edip Ariella'nın teklifini kabul ederek onunla kalmaya karar verdim. Birkaç hafta onunla vakit geçireceğimi düşünmüştüm, ama şimdi üç ay oldu ve artık onların başından gitmem gerektiğini hissediyorum. Bu seans sırasında terapistimle bunu konuşacağım.

"Her şey yolunda," diye onu teselli ediyorum. "Onu seviyorum, bu iyi bir şey." Sandviçimden bir ısırık alıyorum. "Hâlâ onun söylediklerinin beni rahatsız etmemesi için uğraşıyorum."

"Siktir et o kaltağı," diye bağıyor ve beni güldürüyor.

"Evet, geçen gün Cheryl'dan bir mesaj aldım." Hastaneden hala konuştuğum tek kişiden bahsediyorum.

"Bu sefer ne hikaye uyduruyor?" diye soruyor bana ve ben gülüyorum. Ben ayrılır ayrılmaz, Lexi'yi karalama kampanyasına başladı. Önce spa'ya gittiğimi söyledi, sonra ona geri dönmediğimde, bağış toplama etkinliğini planlarken sinir krizi geçirdiğimi söyledi. Bu hikaye eskidiğinde, dünyayı gezip kendimi bulduğumu söyledi. Bana her şeyi gümüş tepside sunduğunu, ama benim tek yaptığının bunu yüzüne geri atmak olduğunu söyledi.

"Hamile kalamadığım için delirdiğimi, ekstra hormon aldığımı ve bunun beni deliye çevirdiğini söyledi."

Onun aptallığına gülmeden edemiyorum. "O gerçekten ilginç bir adam," diye mırıldanıyorum. "Peki ya sen? Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Saat 1:30'da yeni bir vakıf kuran yeni bir müşteriyle toplantım var," diyor bana.

"Jagger'a ben baksam da sen endişelenmeden gidebilirsin" diyorum ve o bana bakıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve yüzünde rahatlama görüyorum. "Senden faydalandığımı düşünmeni istemem." Buna gülüyorum.

"Gerçekten yapacak hiçbir şeyim yok. Yani, internete girip ev arayacaktım."

"Güzel, o zaman bu seni durdurur ve bizi asla terk etmezsin," diyor Jagger göğsünden kayarken. Onu omzuna koyarken üstü düşerek onu örtüyor ve o başını yana çevirip

omzunda uykuya dalar. "Ben gidip duş alacağım. Eşyaları bırak, sonra ben temizlerim." Ona başımı sallarım, çünkü onları bırakmamın imkânı olmadığını biliyorum. "şaka yapmıyorum," diye yumuşak bir sesle uyarır ve oğlunun sırtını okşar. "Sen olmasaydın, bu son birkaç ayı nasıl geçirecektim bilmiyorum."

Gözlerimden yaşları silirim. "Sen gayet iyi idare ederdin."

"Bunu bilmiyorum," diyor. "Gitmeni istemiyorum" — sesi titriyor — "ama sonunda gitmen gerektiğini biliyorum."

"Evet," ona katılıyorum, "ama ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün. Bana ev seçip dekore etmeme yardım edeceksin."

on dört

Kirby

Antrenmanın son on beş dakikası her zaman bir scrimmage maçıdır. İlk golü atan takım buz pistinden ilk çıkan takım olur. İki saatlik buz üstü antrenmanın ardından, daha önce yaptığımız üç saatlik buz dışı antrenmanla birlikte, duş almaya, kanepeme uzanmaya ve günün geri kalanında hiç kıpırdamamaya hazırım. Mavi çizgide küçük bir daire çizerek kayarken, kaskımın üstünde ter birikiyor. Jaxon'a bakıyorum, sopasını buza dayamış, kollarını kavuşturmuş ve forvetlerin pozisyonlarını almasını beklerken sopasına yaslanmış.

"Knox," diye sesleniyor Jaxon, "eğer senin büyükannen gibi kayman yüzünden maçı kaybedersek, kışını tekmelerim."

"Gittikçe iyileşiyorum." Koçun puck'ı düşürmesini beklerken patenlerini ileri geri hareket ettiriyor, böylece başlayabiliriz.

"Knox'u Lane ile takas etmek istiyorum!" diye bağıriyorum ve Knox bana yan gözle bakıyor. "Siktir git kay, son maçı senin kalp krizi geçirdiğini sandığın için kaybettik."

"Göğsüm ağrıyordu!" diye bağırarak kendini savunur.

"Hepsi o lanet makarna ve et yüzünden," diyor Jaxon. "Tavuk, biftek, balık. Izgara, karbonhidrat yok."

"Sen mi konuşuyorsun? Dün sabah buraya geldin ve altı aylık hamile gibi görünüyordun," diye karşılık verir Knox.

"Bu Lexi'nin suçu; tavuk parmesan yaptı. Evin arkasını dert etme, evin önünü dert et." Onun adını söylediği anda, vücudum sarsılmış gibi hissediyorum. Normal nefes almaya çalışırken eldivenlerimle ağzımı kapatıyorum. Dün gece iki saat boyunca yatakta oturup ona mesaj atmak için adını aradım mı? Evet, evet, aradım. Bir şeyler yazıp sonra binlerce kez sildim mi? Evet, onu da yaptım. Hiç bir şey gönderdim mi? Cevap, hayır, tabii ki hayır.

Kişisel hiçbir şey olmamasına rağmen, mesajlaşmalarımızı tekrar tekrar okudum. Tüm konuşma kuru ve sadece başış toplama etkinliği hakkındaydı, ama onun yavaş yavaş kabuğundan çıktığını gördüğüm yüz yüze yaptığımız tüm konuşmaları hatırlamadan edemedim. Ama sonra kafamda tek görebildiğim, tekrar tekrar oynayan, müzayedede gecesi yüzüydü. Koluma tutunup durmam için yalvarırken gözlerindeki yaşlar. Telefonumu bir kenara attım ve kendime, benimle iletişime geçmek isteseydi bunu yapardı dedim.

Düdük çalınca, sopamı iki elimle tutup üst bacağıma yerleştiriyorum. Koç puck'ı düşürüyor ve buzun ortasında mücadele başlıyor. Knox'un vücudunu çevirip Lane'in puck'ı almasını engellediğini izliyorum. Face-off'u kazanıyor ve puck'ı Jaxon'a geri paslıyor. Jaxon da puck'ı bıçağının ortasında alıyor. Onunla, Knox, Patrick ve çaylak Mike ile birlikte buz üzerinde kaymaya başlıyorum ve onun mavi çizgiyi geçmek için bölgeye girmesini bekliyorum. Jaxon, puck'ı atmak üzereymiş gibi dümdüz önüne bakıyor ve onların puck'ı kovalamasına izin veriyor, ama bileğini hafifçe hareket ettirerek puck'ı buzun diğer ucuna, bana gönderiyor. Bu, mavi çizgide beni durdurmaya diğer takımı şaşırtıyor. Knox ağın önüne koşar ve ben sopamı kaldırıp şut atmak üzereyken, sopayı havada kaldıran Jaxon'a pas veririm. Jaxon, mükemmel el-göz koordinasyonu ile sopayı kalecinin omzunun üzerinden ağın arkasına gönderir.

Düdük çalar ve Jaxon eldivenini kaldırarak bana doğru gelir. "İşte böyle yapılır." Knox'a göz kırpar, Knox ise öfkeyle yedek kulübesine doğru yürür.

Eldivenlerimi çıkarır, çene kayışını açar ve kaskı başımın üstüne iterek tünelden geçip soyunma odasına doğru yürürüm. Soyunma odasına girmeden önce sopamı diğer sopaların yanına duvara dayarım. Eldivenlerimden birini odanın ortasındaki büyük gri çöp kutularından birine atarım.

Sonra bankta oturup bir şişe Gatorade alıyorum, patenlerimi çözüp birini çıkarıp bankın altına koyuyorum, ardından diğerini de çıkarıyorum. Ayaklarımı plastik terliklerime sokuyorum ve soyunduktan sonra duşa gidiyorum. Eğer

iki saatlik antrenman olmasaydı ve daha önce buzdan çıkmamış olsaydım, muhtemelen eve gidip duş almaya çalışırdım, ama kokumla temas ettiğim herkesi öldürmek istemediğim için, pistte duş almaya karar veriyorum.

Basketbol şortu, beyaz tişört ve ters çevrilmiş beyzbol şapkamla giyinmişim. Telefonumu ve anahtarlarımı alıyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar," diyorum ve soyunma odasından çıkıp SUV'uma doğru yürüyorum. Clive vale standında beni görüyor ve anahtarlarımı bana atıyor. "Arabayı taşıdım." Çenesiyle sıra önünü işaret ediyor. "Rica ederim."

"Oğlunun açılış günü biletlerini aldım," diyorum, onun sırtışını görünce. "Rica ederim."

Land Rover'ın kapısını açıp motoru çalıştırmadan önce içeri giriyorum. Clive'a elimi kaldırıyorum, o da bana çene kaldırarak selam veriyor, sonra arabayı çalıştırıp garaj kapısını açıyorum. Park yerinden çıkarken radyoya bakıyorum. Saatin öğleden sonra ikiyi biraz geçtiğini görüyorum. Kylie'nin saat dört civarına kadar ofiste olacağını bildiğimden, sevdiğim küçük kahve dükkânına gitmeye karar veriyorum. Beş kapı ileride park edebilmek için dükkânın etrafında iki tur atmam gerekiyor.

Kapıları kilitleyip kahve dükkânına doğru yürüyorum. Çiçekçi dükkânını, Pilates stüdyosunu ve köpek kreşini geçiyorum. Köpeklerin çoğu kahve dükkânının hemen yanındaki ön camı kokluyor. *Hayvanlara işkence etmek diye buna denir*, diye düşünüyorum ve pembe kapıyı açıyorum. Kapının üstündeki zil çalıyor. Etrafa bakıyorum, beş masanın çoğu boş, sadece biri dolu.

Kapıyla uyumlu pembe tezgaha doğru yöneliyorum ve vitrine bakıyorum. Bir rafta ev yapımı elma, havuç, yaban mersini ve çikolata parçacıklı kekler, altında da diğer lezzetler var. Danimarka hamur işlerinin yanında taze dev tarçınlı çörekler, onların altında da çikolatalı, bademli ve sade kruvasanlar var.

Kadın arka taraftan çıkıyor, önlüğüne elini silerken aynı anda yan taraftan biri çıkıyor. Önce koyu renk saçlarını görüyorum, sonra bana dönüp bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Lexi." İlk konuşan benim. Orada, adımını yarıda bırakmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Tezgahtan uzaklaşıp ona doğru gidiyorum.

"Kirby," der, şok olmuş bir şekilde. Göğsünün inip kalkışından şok olmuş ve gergin olduğu belli. "Bu..." Kafasını sallar, şüphesiz benim bulmaya çalıştığım kelimeleri bulmaya çalışıyordur.

"Vay canına." Kıkırdayarak gülüyorum. "Senmişsin. Buradasın."

"Buradayım." Sonunda sersemliğinden kurtulur ve güler. "Yan odada Pilates yapıyordum," der ve ben sonunda kıyafetini fark ederim. Koyu mavi, neredeyse siyah renkli dar yoga pantolonu ve krem rengi uzun kollu fermuarlı ceket giymektedir. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, fermuar yarıya kadar açılmış, altında aynı renkte dar bir üst giydiğini gösteriyor. Gözlerim hemen sol eline kayıyor, evlilik yüzüğünü takıp takmadığını görmek için, ama eli yanına sarkmış ve yüzüğü göremiyorum. Neredeyse elini tutup yüzüğe bakmak istiyorum, ama sonra bunun beni ne kadar deli göstereceğini düşünüyorum.

"Bu..." Kafamı sallıyorum. "Seni burada görmek çok beklenmedik bir şey." Kalbim hızla atmaya başlıyor. "Oturup benimle bir kahve içmek ister misin?" Fazla düşünmeden, boş masalara dönerek soruyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Nefes alır ve başını sallar. "Hayır." Kalbim mideye iner ve eminim ki, gecesini mahvettikten sonra, bir daha benimle asla konuşmayacaktır.

"Tamam." Kendimi hissettiğim kadar yıkılmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Haklısın." Ona gülümsüyorum, ona deli gibi öperek bu durumu daha da kötüleştirmemek için dönüp fırlayıp gitmemeye çalışıyorum. "Seni görmek güzeldi." Gözlerine bakıyorum. Başımı sallayıp hiçbir şey almadan dükkandan çıkıyorum.

Ona iki adım uzaklıkta olduğumda sesini duydum. "Bu kadar mı?" Geri dönüp ona baktım.

"Sen hayır dedin." Ellerimi belime koydum. "Evet, hepsi bu kadar." bu."

"Vay canına," diyor ve tezgahın önüne, siparişimi bekleyen ve bu garip konuşmayı izleyen benim siparişimi bekleyen ve bu garip konuşmayı izleyen kıza doğru ilerler. "Bana meydan okumanı bekliyordum."

Nabzım tekrar hızlanır ve tezgahın yanında onun yanına geri dönerim. "Peki," derim, çok fazla gülümsememeye çalışarak. "Seninle kahve içmeye cesaret ediyorum."

seni benimle kahve içmeye cesaret edersin."

Ellerini önündeki tezgahın üzerine koyar. "Eğer böyle diyorsan, o zaman seninle kahve içeceğim." Başını sallar ve sonunda hafifçe güler. "Merhaba." Baristaya bakar, barista gülümsemesini saklamaya çalışmaktadır. "Tam yağlı sütlü buzlu kahve alacağım." Vitrine bakarak tarçınlı çörekleri inceler.

"Ve o da tarçınlı çöreklerden bir tane alacak." Onun için sipariş veriyorum ve o bana gülümseyerek bakıyor.

"Gerçekten yememeliyim," diyor ve ben gülüyorum.

"Ne istersen yemelisin," diyorum ve kasadaki kız bize gülümsüyor.

"Isıtmamı ister misin?" diye sorar kız ve gözleri parlar. Yemin ederim, sırf yüzündeki o gülümsemeyi görmek için her gün ona tarçınlı çörek alacağım.

"Evet, lütfen," diye cevaplar ve kız bir çift gümüş maşa alır, rulolardan birini tabağa koyar ve sonra fırına koymak için döner.

Birkaç düğmeye basar ve sonra bana doğru gelir. "Ne alırsınız?"

"Buzlu çalkalanmış espresso alabilir miyim?" diye sipariş veriyorum. "Süt ve tatlandırıcı istemiyorum." Kız başını sallıyor ve yanımdan bir ses geliyor, dönüp Lexi'ye bakıyorum.

"Bu çok iğrenç geliyor." Onun yaptığı sevimli yüz ifadesine gülmeden edemiyorum. "Neden bir şeyler sipariş etmedin?"

"O ekmeğin ne kadar büyük olduğunu gördün mü? Kafan kadar büyük. Onu bitirebileceğini sanmıyorum."

"Seninle paylaşmayacağım." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sen benimle kahve içmek istediğini söyledin. Kahve içip tarçınlı çörek paylaşalım demedin. Ayrıca" —dönüp kalçasını tezgaha dayıyor— "kalanını eve götürüp, bu gece yatakta reality şov izlerken yiyeceğim."

"Benimle bir lokma bile paylaşmayacak mısın?" diye soruyorum ona ve o sadece başını sallıyor. "Şansımı deneyeceğim." Birbirimize bakıyoruz, gözlerinin parlaklığı onları daha da öne çıkarıyor.

Kız gelip tepsiyi önümüze koyarken toplam tutarı söylüyor. "Cüzdanına uzanırsan," diye tehdit ediyorum, cebimden kendi cüzdanımı çıkararak, "kesinlikle senin tarçınlı çörekinden bir ısırık alacağım. Ben seninle kahve içmek istedim, ben öderim. Bir dahaki sefere benimle kahve içmek istersen, sen ödersin." Kızıma kartımı veriyorum, o da kartı makinesine geçirip bana beyaz fişi uzatıyor. "Sen bir masa bul, ben tepsiyi oraya getireyim."

"Bir dahaki sefere seni tarçınlı çörekimle yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Sen delisin." Kız, bu saçma konuşmaya gülmek için başını sallıyor. Üç ay öncesine göre çok farklı görünen gözlerindeki ışıltıya gülümsemeden edemiyorum.

Tepsiyi alıp, pencerenin önündeki köşedeki masaya doğru yürüdüm. Beyzbol şapkamı çıkarıp, oturmadan önce pencere pervazına, saksıların arasına attım. Karşımda oturdu ve tepsideki çatalı aldı. "Tatlı ikramın için teşekkürler," dedi ve çatalı rulonun yan tarafına batırdı.

"Lexi," adını söylüyorum ve o bana bakıyor. Adını istediğimden biraz daha sert bir şekilde söylediğim için yüzünde şaşkınlık beliriyor. "Başka bir şeyden bahsetmeden önce" —yutkunuyorum—"bağış kampanyanı mahvettiğim için özür dilemek istiyorum," diyorum ve ellerimi şortumun ön kısmında ovuşturuyorum, gerginlikten ellerim terlemiş. "Onun beni etkilemesine izin vermemeliydim, her şeyi mükemmel hale getirmek için çok çalıştığımı biliyorum ve ben..."

Bana gülümsüyor ve konuşmamı engellemek için başını sallıyor. "Gecenin keyfini kaçırmadın." Derin bir nefes alıp, siyah pipetli plastik bardağımı alıyorum. "O gece başka şeyler keyfini kaçırdı, ama sen kesinlikle kaçırmadın."

Tarçınlı çörekten bir ısırık alır ve bana bakmaktan kaçınır. "Nasılsın?" diye sorarım ona yumuşak bir sesle, o çiğnerken ve kahvesinden bir yudum alırken.

"Tamam." Başını bir yandan diğer yana sallıyor, hala bana bakmaktan kaçınıyor. "Zor." Tek görebildiğim, eskisinden daha da güzel görüldüğü. Gözlerinde o ürkek bakış yok.

hiç yok, hala biraz mesafeli ama her şeyi göz önüne alırsak, bu beklenen bir şey. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordun." Sonunda sessizliği bozdu ve bana baktı. "Bir şeyler yaşadığımı biliyordun."

"Biliyordum," diye itiraf ettim. "Kimseye söylemedim."

"Bilmiyorum." Çatalını masaya koyar. "Çünkü bilseydin, ailem beni kurtarmak için gönderilen bir SWAT ekibi gibi üzerine çullanırdı." Gülmeye çalışır, ama alt dudağının titrediğini görebiliyorum. "Nasıl?" diye sorar bana yumuşak bir sesle. "Nasıl anladın?"

"Uzun hikaye," diyorum. "Ama evet, içimde bir his vardı." Israr etmiyor. "Kırılma noktası neydi?" diye soruyorum.

"O gece." Derin bir nefes alır. "O gece balkona çıktığımda onun söylediklerini duyduğum gece." Tavana bakarken, o uzanıp elini benim elime koyar; eli buz gibi soğuktur ve bu konuşma konusunda ne kadar gergin olduğunu merak ederim. "Senin suçun değil. Sen söylemedin." Elimi çevirip avucunu avucuma aldım. "O olaydan beni sorumlu tuttu ve sonra beni tek başıma eve gönderdi."

"Ne pislik adam," diye tıslar ve pencereden dışarı bakmak için dönerim. "O tam bir..."

"Senin notun," diyor ve ben başımı geri çevirip ona bakıyorum, "o anda tam da ihtiyacım olan şeydi."

on beş

Lexi

"O gece." Nefes veriyorum, ona o gecenin bir kısmını anlatırken tüm vücudum sanki bir şok tabancasıyla sarsılmış gibi hissediyorum. "O gece, balkona çıktığımda ve onun o sözleri söylediğini duyduğumda." Tavana bakıyor ve çenesinin gerildiğini görebiliyorum, uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Elimin altındaki elinin sıcaklığını hissedince, bu hareketimin fazla cüretkar olup olmadığını merak ettim ve elimi geri çekemedim, o bana baktı. Gözlerine, ona çekildim. "Senin suçun değil. Onları sen söylemedin." Elini çevirdi ve şimdi benim küçük elim onun elindeydi. "O olay için beni suçladı ve sonra beni tek başıma eve gönderdi."

"Ne boktan bir adam," diye tıslar ve pencereden dışarı bakar. "O tam bir..." Sesindeki acı benim için dayanılmazdır.

"Notun," diyorum yumuşak bir sesle ve başı birden bana doğru dönüyor, "o anda tam da ihtiyacım olan şeydi." Ona gerçeği söylüyorum. "Karanlıkta bir ışık gibiydi."

"Lexi." Sesi kırılmış gibi geliyor.

"Neyse." Elimini onunkinden çekerim. "Babamı aradım ve o sabah evden çıktım."

"Beni de arayabilirdin." Plastik kahve fincanını alır ve bir yudum içer. "Ama o aramayı yaptığın ve şimdi burada olduğun için mutluyum."

"Evet," diye cevap veriyorum, çatalımı alıp tarçınlı rulodan bir ısırık daha alıyorum, sonra bir parça kesip çatalı ona uzatıyorum. O ise bana sırtıarak eğilip çatalımdan parçayı alıyor. "Paylaşmadığımı söyleme."

"Güzel görünüyorsun, Lexi," diye iltifat ediyor ve yanaklarım kızarıncaya hemen başımı eğiyorum. "Bundan önce de harika görünüyordun, ama

şimdi sen sadece..." Onun sözleri içime işlerken ona bakıyorum. "Onu terk ettiğin için çok mutluyum."

"Nasıl bildin?" diye soruyorum, daha önce sormuş olmama ve cevap vermemiş olmasına rağmen. Sormayacağıma yemin etmiştim, ama kendimi tutamıyorum.

"Babamın öldüğünü biliyorsun," diye hatırlatıyor ve ben başımı sallayıp adem elmasının inip kalkışını izliyorum.

"Biliyor musun?" Elimi kaldırıyorum. "Bunu zorladığım için özür dilerim." "Hayır, hiç de değil." Başını sallıyor. "Üvey babam tam olarak

Trent gibi. O birinci sınıf bir narsistti ve aynı zamanda gaslighting derneğinin başkanıydı." Şaka yapmaya çalışıyor, ama gözlerinde acıyı görebiliyorum. Elim tekrar hareket ediyor, otomatik olarak onun eline uzanıyor, umarım bana verdiği gücü ona da verebilirim. "Tabii ki, on yaşındayken bunun normal olmadığını bilmiyorsun. Sanırım bunu anladığımda on beş ya da on altı yaşındaydım. Arkadaşımın evi benimkine hiç benzemiyordu. Onların ebeveynleriyle sevgi dolu ve şefkatli bir ilişkileri olduğunu gördüm ve birbirleriyle konuşma şekillerinden, benim evimde bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Neredeyse robot gibiydik. Ne zaman çizgiden çıkarsak, bizi ters çevirip nasıl davranmamız gerektiğini söylerdi, ama aynı zamanda, sanki biz öyle davranmak istemişiz gibi gösterirdi." Elini tekrar çevirir ve bu sefer parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçer. "Üniversiteye gittiğimde ondan bir nevi kurtuldum ve 'düşman' oldum. Üç yıl sonra vefat etti."

"Başına gelenler için üzgünüm. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı..." Onun gözlerine bakarak hafifçe gülümserim ve yumuşak bir sesle söylerim. "Bu kadar ağır konuşma yeter," derim ona. "Antrenman nasıldı?"

Gülümsüyor, ama eli benim elimden hiç ayrılmıyor. "İyi. Oradan geliyordum," diyor ve çantamdaki telefon çalıyor.

Elimi onun elinden çekip çantama uzanıp telefonu çıkarırım. "Ariella arıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürüp, kahvesini alan ona bakarken, eğilip onu öpmek tamamen delilik olur mu diye düşünüyorum. Tabii ki bunu asla yapmam, ama hayal kurmanın bir sakıncası yok, değil mi?

"İyi misin?" diye soruyor ve sesinde endişe duyuyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Evet, üzgünüm, dersten çıkıp kahve içmek için durdum. Arayabilirdim."

"Aman Tanrım, ne sinir bozucu biriyim." Gülüyor. "Sadece endişelendim."

Gülümsüyorum. "Sorun yok, şimdi eve gidiyorum," diyorum ve henüz ondan ayrılmak istemememe rağmen Kirby'ye bakıyorum.

"Tamam, görüşürüz," diye cevaplar, telefonu kapatır ve ben de çantama geri koyarım.

"Gitmeliyim." Masadan kalkıyorum. "Eve götürmek için birkaç şey almaya gidiyorum," diyorum ona. "Beni beklemene gerek yok."

"Ben burada olacağım," diye beni temin eder ve ben de ona başımı sallayarak kalkıp tezgaha doğru yürürüm. Kız arka odadan çıkar.

"İki tane tarçınlı çörek alabilir miyim?" diyorum ona, "ve sizin iyi olacağını düşündüğünüz birkaç şey daha." Ona gülümsüyorum. "Ve fazladan bir tarçınlı çörek daha ayrı bir poşete koyabilir misiniz?" diye soruyorum ve o bana sırtıyor. "Elimdeki çöreği koymak için bir kap da alabilir miyim? Özür dilerim." Elimi kaldırıyorum. "Çok şey istediğimi biliyorum."

"Sorun değil," diye beni teselli eder ve siparişimi hazırlayıp kartımı okutmadan önce iki poşeti bana uzatır. "İyi günler," der ve ben başımı sallar, masama geri döner, oturur ve tarçınlı rulomu alıp paket kabına koyar, sonra parmaklarımdaki yapışkanlığı yalar.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ona, ellerimi peçeteyle silip kabı büyük çantaya koyarken.

"Sanırım," diyor, boş plastik kabını alırken ben de yarısı dolu olanı alıyorum. Kapıya doğru yürürken elini belime koyuyor. Ondan önce dışarı çıkarken, kaldırımın ortasında durduğumuzda kalbim hızla atmaya başlıyor. "Araban nerede?" diye soruyor ve ben de onun hemen yanında park etmiş beyaz Land Rover'ı işaret ediyorum. "Oh, tamam." Derin bir nefes alıyor. "Seni görmek güzeldi," diyor gergin bir şekilde eğilip yanağıma öpücük kondururken. "Seni görmek güzelden de öteydi."

"Seni görmek de iyiden de öteydi." Onun kelime seçimine gülüyorum.

"Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," diyor ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Ne zaman istersen. Mükün olduğunca çabuk."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyorum, elimle poşetleri daha sıkı tutuyorum. "Ah," diye hızlıca söylüyorum, "neredeyse unuttuyordum." Ona tek bir tarçınlı çörek olan poşeti uzatıyorum. "Senin için." Poşeti ona uzatıyorum ve o da elini uzatıp poşeti alıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve yemin ederim ki vücudum titriyor. "Sonra için."

Çantanın içine bakar ve güler. "Yerken sürekli seni düşüneceğim," diye alay eder ve ben aptal gibi kıkırdamamaya çalışarak alt dudağımı ısırırım. Bana bir adım yaklaşır ve boş eliyle bana sarılır. Onun misk kokusunu içime çekerek gözlerimi kapatırım. Sarılma olması gerekenden biraz daha uzun sürer, ama şikayet etmiyorum. Beni bırakır ve ben isteksizce, Kaliforniya'ya gittikten bir ay sonra kendime aldığım ve burayı evim yapmaya karar verdiğim yeni arabama doğru yürürüm. SUV'ye binıyorum ve eşyalarımı yolcu koltuğuna koyuyorum, sonra elimi alnıma koyuyorum. Derin bir nefes veriyorum ve onun uzaklaştığını görüyorum. "Bu, bugünkü bingo kartımda yoktu," diye mırıldanıyorum, arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşıyorum.

Sokağın ortasına geldiğimde telefon çaldı. Orta konsola baktım ve avukatımın beni aradığını gördüm, ekranın ortasında adı yazıyordu: Marley Schrimmer. Direksiyonumdaki düğmeye bastım. "Merhaba Marley," dedim ve Ariella ile Jaxon'ın evine doğru yöneldim.

"Lexi," adımı neredeyse iç çekerek söylüyor, "bir haberim var."

"Oh," diyorum, şaşkınlıkla. Onu işe alalı iki ay oldu. Kuzenimin karısı Ryleigh'i aramam gerektiğini biliyorum, ama olan biten her şeyden dolayı hala biraz utanıyorum. Eskiden Chicago'da savcılıkta çalışıyordu, sonra Nashville'de oynayan kuzenime aşık oldu. Savcılığı bıraktı ve şimdi aile hukuku ile uğraşıyor. Kız kardeşimin onun hakkında söylediklerine göre, çok acımasız biridir. Ailem henüz bir avukat tuttuğumu bilmiyor. Kimseye söylemeden yaptığım bir şeydi. Terapiste gitmemden sonraki ilk adımdı.

"Avukatı bugün aradı ve senin bir gizlilik anlaşması imzalamasını istiyor, karşılığında sana on iki milyon dolar verecek." Ekrana bakıyorum. "Ama sen

asla, hiçbir zaman onun hakkında veya ilişkiniz hakkında konuşamazsınız." "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Röportaj yok, dedikodu yok, hiçbir şey yok," diye açıklıyor. "Yani, ilişkiniz hiç olmamış gibi olacak."

Kafamı sallıyorum. "Tamam, düşüneceğim."

O nefesini tutarak, "On iki milyon dolar! Düşünecek ne var ki?" diyor.

"Doğru, ama eğer kabul edersem, o zaman yine benim yaptıklarım üzerinde kontrol sahibi olacak." Onu kovmak zorunda kalacağımı bilerek başımı sallıyorum. Açıkça aynı fikirde değiliz ve toplantımızda söylediklerimin hiçbirini dinlemedi.

"Anladım," diye cevapladı, ben araba yoluna girerken. "Peki, bir düşün ve bana haber verir misin?"

"Tamam," diyorum, telefonu kapatıp SUV'nin motorunu durduruyorum. Yanımdaki koltuktan çantaları alıp arabadan iniyorum ve kalçamla kapıyı kapatıyorum.

Merdivenleri çıkarak kapıyı açıyorum ve bir saniye dinledikten sonra eve geldiğimi söylüyorum. Ariella'nın sesi oturma odasından geliyor. "Buradayım."

Ayakkabılarımı paspasın üzerine çıkarır, çantamı merdivene bırakır ve aile odasına girerim. Onu Jagger'ı emzirirken kanepede otururken görüyorum. "Merhaba," diyorum ona ve Jagger'ın göğsünden ayrılma sesi odayı dolduruyor, bana bakıp gülümsüyor ve sonra yemeğine geri dönüyor. "İşte bu benim hayallerimin gülümsemesi." Ayağını sıkıyorum, o da beni tekmeliyor.

"O çok çekici bir adam." Ariella su sürahisini alır ve derin bir yudum su içerken, ben de yanına gidip beyaz kağıt torbayı mutfak adasının ortasına koyarım. Sonra aile odasına geri dönüp Jagger'ın oyuncaklarının yanına oturur, bacaklarımı uzatırım. "Torbada ne var?" diye sorar omzunun üzerinden.

"Hayatımda tattığım en harika tarçınlı çörekler," diyorum ve o gülüyor.

"Bunu ben karar vereceğim," diye karşılık verir. "Son on yılı şeker yemeden geçirdin, bu yüzden bunun için mükemmel bir damak tadın yok." Gülmekten kendimi alamıyorum ve bu, Jagger'ı tekrar kesintiye uğrattırıyor. Jagger, emzirmeyi bırakıp bana bakıyor. Kollarında kıvranıyor ve annesi

tank topunu aşağı indirir, sonra kalkar ve bana Jagger'ı uzatır. Jagger, yumruğunu ağzına sokmuş, bana sakızlı bir gülümseme atar.

"Merhaba, benim tombulcuğum," diye yumuşak bir sesle mırıldanarak boynunu öptüm, sonra masaya baktım ve her yere dağılmış fotoğraflar gördüm. "ğleden sonra iyi geçirdin mi?" diye soruyorum ve o bana gülücükler atıyor. Dönüp onu aktivite matının ortasına sırt üstü yatırıyorum. Ayaklarının yanındaki piyanonun müziği alması için ayaklarını tekmelemesi gerektiğini hemen anlıyor. "Bunlar ne?" Bacaklarımı aprazlayıp bir ofis resmini alıyorum.

"O..." Ariella, kaplardan birini çıkararak söze başlar. "Bana yarısı yenmiş bir tarçınlı çörek mi getirdin?"

Onun yüzüne gülüyorum. "Hayır, o benim için. Sana yepyeni bir tane getirdim. Jaxon için de bir tane var, böylece paylaşmak zorunda kalmazsın."

"Beni seviyorsun!" diye bağırarak bir atal kapıp Jagger'ın yanına yere oturur. İlk lokmasını alırken gözleri büyür ve kaşları yukarı kalkar. "Tamam, bu çok iyi," diye övgüde bulunur ve ben de resimlere bakarken ona gülerim. "Bu" diye çatalıyla resimlere işaret ediyor, "tasarladığım ofis için. Aslında, bu sabah seninle bunun hakkında konuşacaktım." Eskiden sosyal medyada pazarlama yapıyordu ama her zaman tasarımıla da ilgileniyordu. Hamileyken i tasarım diploması almaya karar verdi. şimdi sadece bunu yapıyor ve kendi çalışma saatlerini belirliyor.

"Tasarım konusunda yardıma mı ihtiyaın var?" diye burun kıvırıyorum. "Bütün evim krem ve bej rengiydi."

"Hayır." Başını sallar. "Geçen gün görüştüğüm yeni vakıf için. Kadınların ve çocukların zehirli ve istismarcı ailelerden kurtulmalarına yardım etmek için. şu an için çok küçük bir vakıf," der. "Orada bir kişi çalışıyor ve bir kişi daha arıyorlar."

"Tamam," diyorum, bana bunu neden anlattığını anlamadan.

"Bence bu işe başvurmalısın." Arka planda "Mary Had a Little Lamb" alarken ruloyu kenara koyar.

"Ne?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde, onu gerçekten duyduğumdan emin olamadan.

"Senin gibi, ne yapacağını bilmeyen insanlara yardım edebilirsin. Neden web sitesine girip misyonlarını okumuyorsun?"

"Bilmiyorum." O ayağa kalkıp ön kapıya doğru yürürken, ben başımı eğip bu ofisi ne kadar parlak ve renkli hale getirdiğini izliyorum. Birkaç saniye sonra geri gelir ve bana bir kart verir. Başımı eğip bakınca, K. Hayes ve onun telefon numarasını görürüm. Kartın ortasında vakfın adı yazıyor: Make the Choice. "On yıldan fazla bir süredir işim yok."

"Kaybedecek bir şeyin yok," diyor bana, ekmeğinden bir ısırık daha alırken. "İşe başvur ve sonra uygun olup olmadığını gör. Zararı yok, kaybı yok." Kartı ters çeviriyorum, ellerim titriyor. "İlk adım başvurmak. Sonra ne olacağını görürsün."

"Düşüneceğim," diyorum ve sonra Jagger büyük bir çığlık atıyor ve ikimiz de ona bakmak için dönüyoruz.

O gece yatakta, pelerinimi giymişken dizüstü bilgisayarımı açtım ve vakfın adını yazdım. Web sitesi hemen açıldı ve ekranın ortasında vakfın misyon beyanını gördüm.

Misyonumuz:

İstismar, her türlü ortamda ve farklı şekillerde meydana gelir.

Misyonumuz, bu durumdan etkilenen insanlara yardım etmektir. Farkındalık, toplumsal katılım ve eğitim yoluyla hayatta kalmalarına ve gelişmelerine yardımcı olmak.

Üst kısımda bulunan iletişim düğmesine bakıp basıyorum ve bir e-posta sayfasına yönlendiriliyorum.

Ellerim klavyenin üzerinde uçarken, boğazımdaki düğümü yutuyorum ve e-postayı yazıyorum.

Merhaba Bayan Hayes,

Web sitenizi gördüm ve vakıfta yardımcı olacak birini arıyor musunuz diye merak ettim. Eğer uygun bir pozisyon varsa, telefonla görüşmek isterim.

İstedığınız zaman bana ulaşabilirsiniz.

Lexi Petrov

(602) 521-1002

Geri alabilmeden önce gönder düğmesine basıyorum, ardından sesin kesilmesiyle birlikte dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıyorum, bu da e-postanın resmi olarak gönderildiğini gösteriyor. "Peki, bakalım ne olacak."

on altı

Kirby

Kanepede kambur oturmuş, ayaklarımı odanın ortasındaki sehpa uzatmış **durumdayım**. Televizyon arka planda çalışıyor. Jaxon'ın mutlaka izlemem gerektiğini söylediği programlardan biri yayınlanıyor, ama son bir saattir tek yaptığım oturup telefonuma bakmak.

Mesajlaşma uygulaması Lexi'nin adına açık ve o bir saat içinde binlerce farklı mesaj yazmış olmalıyım. Gönder düğmesine basmadan önce gözlerimle mesajı defalarca okuyorum.

BEN:

Günün en güzel kısmı seni görmektir. Tarçınlı çörek için teşekkürler. Cesaretin varsa şimdi benim

Son kısmı yazdıktan sonra kendime "Bunu gönderemezsin" diyorum. Geri dönüp hepsini siliyorum. "Sadece doğal ol."

BEN:

Tarçınlı çörek için teşekkürler. Seni görmek güzeldi.

Bugün. Yakında tekrar yapmalıyız.

"Evet, bu iyi, değil mi?" Yanımda oturan kedim Jefferson'a soruyorum, ama ona dokunacak kadar yakın değilim, çünkü o böyle bir ilişki istemiyor. "Gönder düğmesine basmalı mıyım?" Derin bir nefes alıp ona bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Elimi uzatıp siyah sırtını okşuyorum, o da gözlerini açıp kalkıyor, arkasını dönüp bana sırtını gösteriyor. "Bu, basmam gerektiği anlamına mı geliyor?" Gönder düğmesine basmak üzereyken telefonum çalıyor.

Kylie'nin yüzü ekranda belirir, gözleri kapalıdır ve balon balığı gibi yüzünü şişirmiştir. Bu fotoğrafı, yirmi yaşına bastığında çekmişim

büyük erkeklerle içki içebileceğini düşündüğü zaman çekmişim. Ona bir shot kaçak içki vermişim ve bu, içtikten hemen sonra yaptığı yüz ifadesiydi. Parmağımı ekran üzerinde kaydırıp hoparlör düğmesine basıyorum. "Yine boya örneklerini konuşmak için arıyorsan, numaranı engelliyorum."

Odanın içinde onun kahkahaları yankılanıyor. "Hayır," diye nefes nefese cevap veriyor, "aradım çünkü az önce bir e-posta aldık."

"Tamam," diyorum, ne dediğini tam olarak anlamadığımdan emin değilim. "E-posta almayı mı bekliyorduk?"

"Hayır," diye yüksek sesle bağırır, Jefferson'ın dikkatini çeker. Sonra bunun ona uygun olmadığını düşünür, kanepeden atlar ve arka kapıya doğru yürümeye başlar, sonra dönüp yatak odalarına doğru merdivenleri dikkatlice çıkar. "Tamamen sürpriz."

"Yirmi soru mu oynayacağız yoksa e-postanın kimden geldiğini söyleyecek misin?" diye gülüyorum.

"Yirmi soru oyunu oynamak gecemi güzelleştirir," diye alay ediyor. "Özellikle de benim sağ kolum olacağını söylediğin halde, karar verilmesi gereken anda ortadan kaybolduğun için."

"Ofiste ne tür bir halı istediğin ya da duvarlara hangi rengi koymak istediğin umurumda değil. Hiç umurumda değil, bu tamamen sana kalmış. Ayda sadece birkaç kez oraya gideceğim."

"Her neyse." Telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Tamam, birinci soruyla başla, ama asla tahmin edemezsin."

"Bu bir kadın mı?" diye soruyorum ve o gülüyor.

"Evet," diye onayladı. "Şimdi 1,39 milyar kadın arasından seçim yapmalısın. Başla."

"Bu tanıdığım bir kadın mı?" diye soruyorum ve o hmms diyor. "Bu ikimizin tanıdığı bir kadın mı?"

"Evet, onunla tanıştım," diyor ve ben bir sonraki soruyu düşünüyorum. "Evden tanıdığımız biri mi?"

"Sanırım," diyor ve ben bu lanet oyundan sıkıldığım için içimden inliyorum.

"Bu evet-hayır sorusu, Kylie."

"Peki, o zaman evet, onu memleketimizden tanıyoruz," diye tersler. "Bu kadınla yattım mı?" Gözlerimi kapatıp sessizce gülüyorum.

"Risk alıp hayır diyeceğim, ama umarım yatmamışsındır, yoksa hepimiz için çok garip bir durum olur."

"Tamam, bu işten bıktım artık," diye bağıriyorum. "Sadece kim olduğunu ve bize ne kadara mal olacağını söyle."

"Hiç eğlenceli değilsin." diye burun kıvrır. "Bize hiçbir maliyeti olmayacak. Tabii, onu işe alırsanız bir maliyeti olacak."

"Onu işe almak mı?" diye tekrarlarım.

Telefonum bir bildirim sesi çıkarır ve aşağıya bakınca Kylie'nin bana bir e-posta gönderdiğini görürüm. "Sana gönderdiğim şeyi oku. Ben burada beklerim."

"Bu gerçekten çok iyi olmalı," diyorum, e-posta logosuna basıp üstünde Kylie'nin adı yazan e-postayı tıklıyorum. Lexi'nin adını görünce gözlerim büyür ve dik otururum. E-postayı hızlıca taradıktan sonra nefesimi tutarım.

"Ben de öyle dedim," diyor Kylie, sesi yükseliyor. "Onu aradın mı?" diye soruyorum hemen.

"Evet, tabii, yaklaşık dört dakika önce gönderdi ve ben de onu aradım bile."

"Onu araman gerek."

"Onu arayacağım, sadece ne diyeceğimi bilmiyorum," diye geri adım atıyor ve ne kadar gergin olduğunu duyuyorum. "Hiç kimseyi işe almak zorunda kalmadım."

"Tamam, onu arayıp bir görüşme ayarla, ben de ben de gelirim?"

"Onu korkutmana gerek yok," diye karşılık verdi ve şimdi gözlerimi deviren benim.

"Onu korkutup kaçırmayacağım," diye onu temin ediyorum ama kendimden bile emin değilim. "Aramızda bir bağ var."

"Aranızda bir bağ var," diye tekrarlar, sanki az önce duymamış gibi. "Aptalca bir şey yapıp bunu mahvetmez misin?" diye tıslar. "Lexi, iki bağış kampanyasıyla tek başına hastane için on milyon dolardan fazla para topladı. Bu kadar parayla neler yapabileceğimizi hayal edebiliyor musun?"

"Bunu asla mahvetmem," diyorum yumuşak bir sesle. "Bu vakıf benim için de senin için olduğu kadar önemli."

Birkaç dakika bekledikten sonra cevap verir, "Peki. Ona ne sormamı istersin?" Cevabımı beklemeden devam eder. "Boş ver, kendim karar veririm. Seni geri ararım."

"Hayır," diye bağırarak üzereyim. "Doğaçlama yapma!" Ama o çoktan telefonu kapatmış, ben hala ekrana konuşuyorum. "Doğaçlama yapma." Telefonu elimden alıp sallıyorum. "Bunu mahvetmesen iyi olur, Kylie." Telefonu masaya atıp kalkıyorum ve buzdolabına doğru gidiyorum. Buzdolabını açıp kapatıyorum ve kiler odasına doğru yürüyorum. İçeri girip etrafa bakındım ve midem bulandı, kusacakmışım gibi hissettim. Onun bana ulaşacağını milyon yıl düşünmezdim. Onu vakıf için çalıştırmak için bir planım vardı. Planım, birkaç ay sonra ona bu konuyu açmaktı. Tabii onu benimle çıkmaya ikna ettikten sonra. Ama bu çok daha iyi oldu, ama şimdi onu işi kabul etmeye ikna etmek için daha az zamanım var.

Telefon çalıyor ve ben tekrar dışarı koşuyorum, yine Kylie arıyor. "İşleri batırdın mı?" Telefonu kulağıma dayarken saçlarımı elime alıp karıştırıyorum.

"Batırmak, yarın saat birde seninle buluşup işin ayrıntılarını konuşması anlamına geliyorsa, evet, batırdım."

"Tamam," diye cevap veriyorum, yumruğumu havaya kaldırıp tavana doğru vuruyorum. "Bana ayrıntıları gönder. Arayıp rezervasyon yaptın mı?"

"Evet, onunla konuşmayı bitirip seni geri aradığım üç saniye içinde, ben de arayıp rezervasyon yaptırdım," diye karşılık verir. "Ayrıca, ben senin sekreterin değilim. Benim görevim onu restorana getirmektir. Senin görevin ise anlaşmayı tamamlamak." O inler. "Ve anlaşmayı tamamlamak derken, onu evine götürüp çıplak Twister oynamayı kastetmiyorum."

Ona gülüyorum. "Onunla çıplak Twister oynamayacağım," diye onu temin ediyorum, henüz ya da onunla çıplak Twister oynamak istediğimi söylemeden.

"Cidden," diyor yumuşak bir sesle, "İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum. Ama ben ayrıldığımda hastanede onunla ilgili dedikodular pek iyi değildi."

"Hastanede dolaşan söylentiler mi?" Oturuyorum, bacaklarım ayakta durmaya devam edebileceklerinden emin değilim. "Ne söylentileri?"

"Delirdi diye."

"O deli falan olmadı!" Telefonun içine neredeyse bağırıyorum. "Bu tamamen saçmalık."

"Biliyorum," diye onaylar. "Çok farklı söylentiler vardı." Ellerimi yumruk yapıp duvara yumruk atmaya hazır hale gelirim. "Bunlardan biri, onun Asya'da *Eat, Pray, Love* tarzı bir seyahatte olduğu idi. Birkaç tane de onun onu aldatırken yakaladığı idi." O güler. "Birisi onu ve bir kızı merdiven boşluğunda öpüşürken yakaladığını duyduğu için hepimiz bunun doğru olduğunu düşündük." Gözlerimi kapatırım. "Her neyse, şimdi burada olduğu açık." Başka bir şey söylemiyorum, onun itibarını korumak için uydurduğu yalanları düşündüğümde midem sıkışıyor. "Bunu mahvetme."

"Bunu mahvetmeyeceğim," diye onaylıyorum. "Tamam, yarın onunla görüştüktan sonra seni arayıp ayrıntıları anlatırım."

"Harika. Ayrıca, duvarlar için ekru rengini seçeceğim."

"Harika." Gülümsüyorum. "Ben de o rengi tercih etmeni istiyordum, ama seni sınıyordum." O gülüyor. "Geçtin."

"İyi günler efendim." Telefonu kapatır ve ben de mesajlaşmayı geri alırım. Mesajı silerim ve yeniden başlarım.

BEN:

Seni tekrar görmek çok güzeldi.

Tarçınlı çörek için teşekkürler.

Fazla düşünmeden ve gereğinden fazla karmaşıklaştırmadan önce gönder tuşuna basıyorum. Bana cevap vereceğini hiç sanmıyorum ve onun hemen cevap vermesine kesinlikle hazır değilim.

LEXİ:

Seni de tekrar görmek çok güzeldi. Umarım tarçınlı çöreği ısıttın, öyle daha lezzetli olur.

Aşağıya bakarak, ona cevap vermeli miyim diye düşünürken, Jefferson geri gelir ve yanımdaki kanepeye atlar. Bana bir bakış atar ve sonra dönüp kanepenin diğer ucuna, benden uzak bir yere uzanır. "Bana ısıtıp ısıtmadığımı sordu.

Cevap vermeli miyim?" diye soruyorum Jefferson'a, o ise sadece gözlerini kapatıp kırıpıştırıyor. "İyi cevap," diyorum ona. "Yarın yüz yüze cevap vereceğim."

Onu aramak gibi daha aptalca bir şey yapmadan önce telefonumu kanepenin diğer tarafına atıyorum.

On dakika kala otoparka giriyorum. Telefonumu ve anahtarlarımı bir elimde tutarak siyah Land Rover'ımdan iniyorum, restorana giriyorum, kapıyı açıyorum ve standın arkasındaki hostesin bana gülümsediğini görüyorum. İçeri girdiğimde "İyi günler" diye selamlıyor.

"İyi günler," diye cevap veriyorum ve güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. "Make the Choice adıyla rezervasyonum var." O kağıda bakarken ona gülümsüyorum.

"İki kişilik mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Diğer kişi zaten burada," diyor ve beni şaşırtıyor. "Bu taraftan." Dönüyor ve beni yürüyüş yolundan geçerek restorana götürüyor. Masaların yarısı dolu ve odayı hızlıca taradığımda onu görüyorum. Oturmuş, başını yana çevirmiş, pencereden dışarı bakıyor. Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki başını çevirip beni fark ediyor. Masaya yaklaştıkça mavi gözleri büyülüyor. "Şurada," diyor hostes, iki masa önce durup Lexi'nin oturduğu masaya elini uzatıyor.

Ona başımı sallayarak teşekkür ederim. Lexi ile birlikte masaya doğru ilerlerim. Üzerinde mavi çizgili beyaz bir gömlek vardır. En üstteki üç düğmesi açıktır ve boynunda altın bir kolye asılıdır. Uzun kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştır ve iki Cartier bileziği ile altın bir saat taktığını görebiliyorum. "Lexi," diye sesleniyorum masaya vardığımda. Bana bakıyor ve eğilip dudaklarını öpmek istemem, nefes almak için havaya duyduğum ihtiyaç gibi. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

"Seninle görüşmek mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde, sonra sandalyesine geri yaslanıyor. "Bir saniye, sen Make the Choice vakfından mısın?"

Sandalyeyi çekip oturduğumda, telefonumu ve anahtarlarımı yanıma koydum. "Evet," diye onayladım. Başka bir şey söylemek üzereydim ki, garson gelip kendini tanıttı.

"Ben maden suyu alacağım," diyorum ve sonra Lexi'ye bakıyorum. Nefesimi tutarak, kalkıp öfkeyle dışarı çıkacak mı diye merak ediyorum. Belki de ona benim olduğumu söylemeliydim.

"Ben de aynısından alayım," diyor gülümseyerek ve garson uzaklaşana kadar bekledikten sonra bana dönüyor. "Bana bunu açıklamam gerekecek."

"Sana açıklamamı istediğin her şeyi açıklayacağım, ama sonra bizim hakkımızda nasıl öğrendiğini bana anlatmalısın."

"Önce sen başla."

"Tamam, dün üvey babam hakkında biraz konuştuk ve yıllarca hokey oynadıktan sonra bir vakıf kurmak istedim. Buz pistinden son kez ayrıldığımda, anlamlı bir şeye katkıda bulunmak istiyorum. Sonunda cesaretimi topladım ve Bayan Hayes'i işe aldım." Kylie'nin adını kullanıyorum, onun aslında benim kardeşim olduğunu söylemek istemiyorum. Bunun bir aile işi olduğunu düşünüp dahil olmak istemeyebilir. "Şimdi, bizi nasıl öğrendiğini anlatabilir misin?"

"Ariella," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Tabii ki. Ofisi tasarlayan kişi o."

"Öyle; başka birini aradıklarını söyledi," diye açıklıyor ve garson gelip masanın ortasına şişeyi ve bardakları koyduğunda konuşmayı kesiyor.

"Menüye baktınız mı?" diye sorar ve ikimiz de başımızı sallarız. "Bir dakika daha bekleyin." Diyerek uzaklaşır.

Bir saniye bekledim, şişeyi uzattım ve onun bardağına biraz, sonra da benimkine biraz döktüm. "Ariella haklı," diye başladım. "Başka birini arıyoruz. Ve bence bu iş için sen mükemmel olursun." Hiçbir şey söylemedi, ben de konuşmaya devam ettim. "Trent ile ilişkinizin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ve açıkçası, bilmek de istemiyorum. Görmem gerekeni gördüm. Daha önce bu durumu yaşamış birine ihtiyacımız var. Yaşadıkları şeye şefkat duyacak birine ihtiyacımız var. Durumları nedeniyle yardım ettiğimiz insanları yargılamayacak birine ihtiyacımız var. İhtiyacımız olan şey

hayatlarının en zor dönemlerinde onlara rehberlik edebilecek biri."

"Bu çok büyük bir sorumluluk," diyor, suyuna uzanıp bir yudum aldıktan sonra devam ediyor. "Bütün bunlara layık olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Bu konuda sana katılmıyorum," diye karşılık veriyorum ve kaşları havaya kalkıyor. "Hayatının en büyük adımını attın. Kararı verdin. Çoğu insan ilk adımı bile atamıyor. Onların ne hissettiğini, neden öyle hissettiklerini biliyorsun. Farklı kuruluşlarla iletişime geçip onlarla irtibat kuracak birini arıyoruz. Böylece en çok yardıma ihtiyacı olanları bulabiliriz."

"Bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Yani, denemenin bir zararı yok. Belki hoşuna gitmez. Belki biz de seni sevmeyiz," diye cevap veriyorum ve o nefesini tutuyor, bu da beni güldürüyor. "Ya da belki" — eğiliyorum — "belki birbirimize çok yakışırız."

on yedi

Lexi

"Denemenin bir zararı yok. Belki hoşuna gitmez. Belki biz de seni sevmeyiz," diye cevaplar ve ben nefesimi tutarım, ardından ikimiz de kısa bir kahkaha atarız. "Ya da belki" — eğilir ve sözleri midemi kelimenin tam anlamıyla kıpır kıpır eder — "belki birbirimize çok yakışırız."

Dirseklerimi koltuğun kolçaklarına dayadım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Kendi hayatımda ne yaptığımı bile zar zor biliyorum. Başkalarının hayatlarını değiştirmelerine nasıl yardım edebilirim?"

"Eh, tek başına olmayacaksın." Elini kol dayama yerine koyuyor ve bileğindeki dövmeyi görebiliyorum. Beyaz düğmeli gömleği, o şekilde oturduğunda pazılarını sıkıca sarıyor. "Bir ekip olarak çalışacağız. Haftalık ya da aylık toplantılar yapacağız, henüz karar verilmedi, ve Bayan Hayes ile yakın bir şekilde çalışacaksın. Temel olarak, en çok ihtiyaç duyulan yerleri bulmamıza yardım edeceksin."

"Bu, sadece benim yapacağımdan daha iyi geliyor." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Herkese yardım ederdim. Oprah gibi," diye şaka yapıyorum. "Sen bir araba al." Garsona işaret ediyorum. "Sen bir araba al." Hostese işaret ediyorum ve o gülüyor.

"Peki, bunu yapacak mısın?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum. "Bunu bir düşün ve bana haber verir misin?"

"Bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, onun sözlerini duyabilmem bile bir mucize.

"Ve karar verirken herhangi bir sorunuz olursa, beni veya Bayan Hayes'i arayabilirsiniz," diyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum ve o da garsona bakıyor.

"Hala öğle yemeğine çıkacak mıyız?" diye sordu ve ben sadece güldüm. "Hala yemek yememiz gerekiyor."

"Beni sahte bahanelerle buraya getirdin," diyorum ve saatime bakıp annemle buluşmam için iki saatim kaldığını görüyorum

"Çoktan gitmiş olmam gerekirdi."

"Teknik olarak ben yapmadım." Mavi gözleri daha da parladı.

"Dün gece toplantıyı yaptıktan sonra bana mesaj attın," diyorum ve o da başını kaldırıp, muhtemelen başka ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyor. "Yani ona e-posta attığımı biliyordun."

"Biliyordum." Bana yalan söylemiyor ya da gerçeği çarpıtmaya çalışmıyor. "Ama sana kişisel olarak mesaj attım."

İçimden gelen kahkahayı tutamıyorum. "Seninle tartışamıyorum bile."

Garson gelir ve ikimiz de salata sipariş ederiz. "Birden yüze kadar bir ölçekte, beni gördüğünde ne kadar şok oldun?" Dirseklerini masaya koyar ve ben de onun hareketini taklit ederek parmaklarımı birbirine dolayarak çenemi onlara dayarım.

"Bir milyon," diye cevap veriyorum ve o gülümsüyor. "Web sitesindeki misyon beyanını beni cezbettiler."

"O tamamen Bayan Hayes'in eseri." Övgüyü kendine almıyor. "İkiniz birlikte iyi çalışacaksınız."

Kaşları havaya kalkar. "Henüz evet demedim."

"Ama hayır da demedin." Beni işaret eder ve öğle yemeğinin geri kalanını, onun buz pateni antrenmanlarının nasıl gittiğini konuşarak geçiririz.

Masadan kalkıp ayağa kalktığımda, gözleri aşağıya doğru kayar ve kıyafetimi baştan aşağı süzer. Birdenbire bu kıyafeti seçtiğim için mutlu olurum. Beyaz etek uyluklarımın ortasına kadar uzanır, üç ay önce giyeceğimden daha kısadır, ama aynı zamanda giymek için can attığım bir etektir. O ayağa kalkmasını beklerken, iki elimle nude renkli çantamı tutuyorum. Eşyalarını alıyor, aviator gözlüklerini kafasının üstüne koyuyor ve bana elini uzatarak önünden yürümemi istiyor. Ön kapıya doğru yürüyorum, hostes bize iyi günler dilerken ona gülümsüyorum.

Dışarı çıkıp onun gelmesini beklerken rüzgar saçlarımı yüzüme doğru savuruyor. Beyaz arabamın diğer tarafındaki siyah Land Rover'a bakıyorum. "Peki," diyorum, otoparkın ortasında durarak, "benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Elini uzatır ve ben de elimi uzatıp onun elini sıkarım. "Vakfımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim,"

diyor, çok resmi bir şekilde.

"Sanırım seninle iletişime geçeceğim," diyorum, ellerimiz hala birbirine bağlı, yukarı aşağı hareket ediyor.

"Bunu çok dört gözle bekliyorum." Gözleri benimkilere bakıyor. "Ve seninle çalışmayı da." Neden bilmiyorum ama bu sözler içimi titretir.

"Seninle iletişimde kalmamı istiyorsan, elimi geri almam gerekecek," diye şaka yapıyorum ve o sadece sırtarak, elimi bir kez sıkıp bırakıyor.

"İyi günler, Lexi," diyor ve benim SUV'uma doğru yürümemi bekliyor, sonra kendi arabasına doğru yürüyor. Arabama binerken telefonum çalıyor ve arayanın annem olduğunu görüyorum. "Merhaba anne," diyorum ve arka aynadan onun kendi arabasına doğru yürürken kışına bakıyorum. Sıkı siyah pantolon ona mükemmel oturuyor. "İniş yaptın mı?"

"Az önce indik," diyor nefes nefese. "İlk evde buluşmak ister misin?"

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyorum, "On beş dakikaya oradayım." Onun park yerinden çıkmasını ve bana bakmasını izliyorum. Yüzündeki pilot gözlükleri onu daha da çekici yapıyor. Kafamı sallıyorum. "Heyecanlıyım."

"Biz de," diyor. Telefonum çalıyor ve onun aradığını görüyorum.

"Görüşürüz," diyorum, telefonu kapatıp onun aramasına cevap veriyorum.

"Alo."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ben arka camdan ona bakmak için dönüp bakıyorum.

"Evet, neden?"

"Henüz gitmedin," diyor ve beni görebiliyor mu acaba diye merak ediyorum, "sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için aradım."

"Her şey yolunda," diye onu temin ediyorum. "Annem aradı."

"İyi olmuş." Elini kaldırıp el sallıyor. "Sonra konuşuruz," diyor ve bağlantıyı kesiyor. GPS'e evin adresini girerken onun otoparktan çıkmasını izliyorum. Eve giden yolu takip ederken öğle yemeğinde yaptığımız tüm konuşmayı tekrar düşünüyorum ve varış noktasına ulaştığımı belirten sesli uyarıyı duyunca duruyorum. SUV'dan inip eve doğru yürüdüm. Garaj yoluna adımımı attığımda, siyah çift garaj kapısını gördüm. Eve baktım.

ve her şey beton gibi görünüyor. Bir araba yaklaştığını duyduğumda arkama bakıyorum ve yolcu koltuğunda annemi el sallarken görünce gülümsüyorum. Araba duruyor ve ben onlara doğru yürüyorum.

Annem arabadan iner ve bana doğru gelirken babam da onun arkasında yürür. "Merhaba," der, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru gelir ve bana sıkıca sarılır, sonra ikimiz bir yandan diğer yana sallanırız. Beni bırakır ve sonra ellerini yüzüme koyar. "Çok iyi görünüyorsun," der övgüyle, "son gördüğümüzden daha da iyi."

"FaceTime görüşmelerimizde beni her gün görüyorsun," diye hatırlatırım ona, babam da yanımıza gelip beni kucaklar. "Merhaba baba," derim, başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinlerim.

Ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirir. "Evi görmeye hazır mısınız?" diye sorar ve ben başımı sallarım.

"Bu benim en sevdiğim ev," diyor annem, kapıya doğru yürüyüp şifreyi girerken. Kapı açılıyor ve annem içeri giriyor. "Ön kapıyı göremeyeceğin beton duvarı olması hoşuma gitti." İçeri girerken bana bakıyor ve ben de evi inceliyorum.

"Çünkü aksi takdirde evin içini görebilirdiniz," diyorum ön taraftaki büyük pencereyi işaret ederek. "Benim her şeyi gördüğüm gibi." O merdivenleri çıkıp kapıya doğru yürürken ve kilitli kutunun şifresini girip anahtarı çıkarırken gülümsüyorum. Kapıyı açıyor ve ben de onun arkasından içeri giriyorum. Kapıya bakan üç parçalı bir kanepede oturuyorum. Yüksek tonozlu tavan aşağı doğru eğimli ve tavanın pencerelerle dolu olduğunu, gökyüzünü gösterdiğini görüyorsunuz. Gözlerim kanepede oturmanın üzerinden yukarıdaki çatı katı alanına kayıyor. Korkuluğun alt kısmı beyaz, üst kısmı ise koyu çikolata kahvesi, neredeyse siyah. Korkuluğa yaslanmış kahverengi bir kanepede oturuyorum.

"Burası çok geniş," diyor babam, arkamdan içeri girip kapıyı kapatırken. Yavaşça eve doğru adımlarımı atıyorum ve üst kattaki korkulukla aynı renkteki merdivende duruyorum.

Evin içine doğru ilerlerken, tavan normal yüksekliğe iner, ancak evin arka tarafında okyanusa bakan tavandan tabana pencereler olduğunu görünce duruyorum. "Vay canına." Aile odasına bakan küçük bir oturma alanını geçiyorum.

Babam oturma odasına girer ve mutfakın hemen yanındaki yemek odasına çıkan iki basamağı çıkar. "Bu mutfak tam da ideal büyüklükte." Onu takip ederek, başında iki tabure bulunan L şeklinde tezgahı görürüm.

Gözlerim, tamamen pencerelerden oluşan ancak her tarafı sarmaşıklarla kaplı bir beton duvara bakan duvarın bir tarafına kayıyor. "Bu biraz korkutucu," diyorum duvara bakan lavaboya bakarak. "Bulaşıkları yıkarken birden bir kafa çıkarsa ne olurdu?"

Babam gülerek, başka bir lavabonun bulunduğu adanın etrafında dolaşıyor. Dolaplar koyu kahverengi. "Bu evde üç yatak odası var," diyor annem, "ve havuzu olmasa da, yeni yenilenmiş bir jakuzi var."

"Arka bahçesi tam anlamıyla bir havuz." Babam okyanusu işaret ediyor.

"Üç yatak odasından ikisinin okyanusa bakan özel balkonu var."

"Bu evin fiyatı ne kadar?" diye soruyorum onlara, merdivenlerden geri inip pencereden okyanusa bakarken, dışarıdaki mobilyaları görüyorum. "Ne fark eder ki?" diye soruyor babam, elini elleri cebinde. "Asıl soru, beğendin mi?"

"Ne demek 'ne fark eder ki'? Çok büyük bir fark eder. Bir bütçem var," diye bilgilendiriyorum onu ve o anneme bakıyor. "Anne, bütçemi biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. Çok büyük bir şey istemiyordum, iki milyon doları da aşmak istemiyordum. Trent'ten ne kadar alacağımı bilmiyorum, ama bu, yıllar boyunca biriktirdiğim ve banka hesabımda bulunan miktardı.

"Biliyorum," diye onayladı, "ve bu bütçenin içinde." Babama baktı. "Yukarı çıkıp yatak odalarına bakalım mı?"

Onları merdivenlerden yukarı takip edip çatı katına çıkıyorum. Duvara gömme özel dolaplar var, televizyona bakan kahverengi bir ikili koltuk var. "Burası çok rahat," diyorum, sol tarafa bakıyorum, iki büyük çift kapı açık ve uzun kahverengi bir şezlong görüyorum. Ahşap zeminden yatak odasına doğru yürüyorum. Odaya girdiğimde, sol tarafta koridoru kaplayan uzun, koyu kahverengi bir gömme dolap ve açık banyonun girişine bakan krem rengi bir tezgah var. Zemin, birbirine yapıştırılmış küçük deniz kabukları gibi görünüyor.

Topuklarım yere tıklıyor, sol tarafa bakıyorum ve yaklaşık on beş kişinin sığabileceği devasa bir duş görüyorum, küvet cam duş duvarına yaslanmış.

"Bu biraz..." diyor babam, mutfaktaki aynı beton duvara bakan cam pencereleri inceleyerek. "Burayı görebiliyor musun?" diye anneme soruyor, annem gülüyor.

"Dışarıdan buzlu cam," diye onu temin eder. "Sen dışarıyı görebilirsin, ama onlar içeriği göremez."

Duş, çift lavaboya bakıyor ve odanın içine doğru ilerlediğinizde, giyinme odasına ulaşıyorsunuz. "Çok karanlık," diyorum karanlık dolaplar hakkında. "Bunları beyaz olanlarla değiştirebilir miyiz sence?"

Kafasını sallıyor. "Bu kolay bir çözüm. Gidip balkonu gör." Kafasıyla yatak odasını işaret ediyor. Kral yatak odasının önünden geçip kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Ayaklarımın altında kumsal ve kıyıya vuran dalgaların sesi var. "Manzara her şey demek."

Annem dışarı çıkar, babam da onu takip eder. "Bu ev iki milyon dolar mı?" diye sorarım ve o babama bakar.

"Beş milyon," diye itiraf ediyor babam ve ben nefesimi tutuyorum.

"Neden bütçemin üzerinde bir evi bana gösterdin?"

"Çünkü bütçeni aşmıyor," diye karşı çıkar. "Bunu düğün hediye olarak düşün," diye gülüyorum, "ve boşanma hediye olarak."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Trent kaçtınız," diye açıklıyor. "Yani, kaçmadınız, biz olmadan küçük bir düğün yaptınız." Şu anda bu konuya girmek istemiyorum. Trent'in, ailemin gürültüsünün dikkatleri benden uzaklaştırmasını istemediği için sadece beş kişinin katılmasını istediğini söyleyerek onu üzmemek istemiyorum. O böyle karar verdi ve bana da öyle inandırdı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ona katıldığımı inanamıyorum. "Kız kardeşine evlenmeden önce New York'ta bir ev verdik, ama şimdi o şehirde bile yaşamıyor."

"Senin paranı almayacağım."

"Tamam, o zaman biz satın alırsak, bizim için orada kalır mısınız?" Bana bunu sorduğunda gözlerimi devirdim. "Ne? Bu bir yatırım ve biz

bunun iyi bakıldığından emin olmak istiyoruz ve bunu senden daha iyi kim yapabilir ki?"

"Bu evi kendim satın almam gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona. "Bu benim için büyük bir adım."

"Peki, yarı yarıya bölüşsek nasıl olur?" diye karşılık veriyor. "Trent'i temizleyiciye götürdüğünde bize geri ödersin."

"Beş milyon dolarlık bir ev mi istiyorum?" diye soruyorum onlara. "Çok büyük." İkisi de bana sanki iki kafam varmış gibi bakıyorlar. "Tamam, peki, bu Phoenix'teki evimin üçte biri kadar ama..."

"Okyanus kenarında üç yatak odalı bir ev istiyordun." Annem kalçasını yana doğru eğip ellerini beline koyar. "İşte bu."

"Yani, havuzu yok," diye şaka yapmaya çalışıyorum, "ama bu listeye göre en üst sıralarda."

"Şimdi diğer ikisini de görelim," diye ısrar eder annem ve babam kollarını omuzlarıma dolayarak başımı öper.

"Seni seviyorum Lexi," der yumuşak bir sesle, "hayatımdan daha çok."

"Dünyanın en yakışıklı çocuğu kim?" Jagger bacaklarımin üzerine atlayıp boynuma öpücükler kondururken ona soruyorum. "Sen." Burnumu onun burnuna sürtüyorum. "Sen dünyanın en yakışıklı çocuğu."

"Yalan söylemiyorsun," diyor Ariella, duştan yeni çıkmış saçlarıyla oturma odasına girerken. "İyi miydi?"

"Ne zaman melek gibi davranmaz ki?" diye soruyorum ona, o da ciyaklıyor.

"Dün gece," diye karşılık veriyor. "Her saat başı uyanmak melek gibi bir davranış değildi." Yanımıza oturup ona bakıyor. "Eminim taşındığında bunu özleyeceksin."

"Onu da yanımda götürebilir miyim?" diye soruyorum ona. "Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"İstediğin evi seçtin mi?" diye sorar bana. Evleri görmeye gittiğimizden bu yana üç gün geçti ve bugüne kadar en iyisi ilk gördüğümüz evdi. "Hâlâ kafanda düşünüyor musun?"

"Biliyorsun, evet," diye cevap veriyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve birkaç saniye sonra çarpıyor.

"Oh, geldiler," diyor, kalkıp girişe doğru yürüyor ve ben, onların geldiğini söylediğini anlamam bir saniye sürüyor.

"Selam." Kafamı kaldırıp Jaxon'ın odaya girdiğini gördüm. Ona gülümsedim ve gözlerim onun arkasındaki iki mavi göze kaydı, gülümsemem yavaşça kaybolurken avuç içlerim terlemeye başladı. "Kirby," dedi, "Lexi'yi hatırlarsın."

on sekiz

Kirby

Jaxon'ı evine kadar takip ettim, onu tekrar göreceğimi bildiğim için kalbim biraz hızlandı. Bu öğleden sonra, Jaxon'ı buz dışı antrenmana götürmek için aldığımda, onun SUV'sini aradım ama orada olmadığını gördüm. Aklımdan, onun nerede olduğu ve ne yaptığı geçiyordu. Ama sormaya cesaret edemedim. Sonra buraya geldiğimde Jaxon bana içeri girip bebek Jagger'a merhaba demek ister miyim diye sordu, ben de bu fırsatı kaçırmadım.

"Selam," diyor Jaxon, aile odasına girerken. Doğruca Ariella'nın yanına gidip eğilerek dudaklarından öpüyor, ben de odaya girip onu kanepenin ortasında görüyorum. Jaxon'a gülümsüyor ve sonra başını hafifçe çeviriyor, Jagger'ın bacaklarının üzerinde durup yukarı aşağı zıpladığını izliyorum. Beni görünce gülümsemesi kayboluyor. "Kirby," Jaxon adımı çağırır ve ben ona bakarım, "Lexi'yi hatırlıyorsun."

Gülümserim, sonra Lexi'ye dönerim. Lexi, sanki caddenin ortasında durmuş, üzerine doğru gelen bir araba varmış gibi görünüyor. "Evet," diye onaylarım. "Bebek partisinde tanıştık." Onlara ne söylediğini bilmediğim için, onun için tedbirli davranırım.

"Öyle." O da başını sallar ve Jagger'a bakar, sonra kalkıp onu kucağına alır. Önünde üç kahverengi düğmesi olan krem rengi keten bol pantolon ve karnının ortasına kadar uzanan, ama belirgin karın kaslarını gösteren beyaz kısa bir tişört giyiyor. Onu vücudunu gösteren bir kıyafetle ilk kez görüyorum ve ben, şahsen, çok beğendim. "Babanı ister misin?" Jagger'a gülümser, o da ona dişsiz bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Merhaba koca adam," diyor Jaxon, onu annesinden alıp yanağına öpüyor. "Lexi teyzenle eğlendin mi?" Jagger'a sanki cevap verecekmiş gibi bakıyor. "Amcanı görmek ister misin?"

Kirby?" diye soruyor ona, ben burada durmuş Lexi'ye yaklaşmak isterken. "Ben de istemezdim," diyor ona, hepimizi güldürüyor, "ama seni özlediğini söyledi."

Gülerek ona ellerimi uzattım. Bana ve sonra ellerime baktı, sonra Jaxon'a dönüp tekrar bana baktı. "Göründüğü kadar korkutucu biri değil." Jaxon onu cesaretlendirmeye çalıştı. Ama o geri dönüp Jaxon'un göğsüne vurdu. "Sadece üç kişiyi seviyor gibi görünüyor." Jaxon beni teselli etmeye çalıştı. "Lexi onun en sevdiği kişi."

O sadece onun favorisi değil, diye neredeyse ağzımdan çıkıyor, ama dilimi ısıyorum. "Bu sadece onu yatağına alıp kucakladığı için, beşiğinde ağlamasına izin vermediği için," diyor Ariella.

"Yakında taşıyorum," diyor, beni şok ediyor ama yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum, "ve Jagger'ın kucaklamalarını özleyeceğim." Sırtını nazikçe okşuyor ve o ona doğru atılıyor, o da onu yakalayıp gülüyor.

"Ben senin en sevdiğin miyim?" diye soruyor ona, boynuna baloncuklar üfleyerek. Bu, Lexi'nin daha önce hiç görmediğim bir yönü. Onu hiç bu kadar kaygısız görmemiştim. Daha önce de biraz rahatladığını görmüştüm, ama böyle değil. Jagger'a davrandığı gibi değil, ve burada dururken, dişleri olmayan yirmi kiloluk bir bebeği kışkırdığımı fark ediyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" Jaxon beyzbol şapkasını çıkarır ve kanepeye atar, sonra mutfağa doğru yönelir.

"Su alacağım," diyorum ve Ariella onu mutfağa kadar takip ediyor.

"Seni burada görmek ne güzel," diye fısıldayarak Lexi'ye doğru yürürüm. Lexi bana bakar ve gülümsemesini saklamaya çalışır.

"Burada yaşadığımı düşünürsek, o kadar da şaşırtıcı değil," diyor Jagger'a bakarak. "Bu çocuğa dikkat et." Bana bakarak kulağına fısıldıyor, "O çok sinsî, ne yaparsan yap, onun meydan okumalarına kanma." Başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamıyorum.

İşaret parmağımı kaldırdım ve Jagger onu yumruğuyla kavrayıp yukarı aşağı hareket ettirdi. "O kadar da kötü değilim." Ona baktım. "Bana hayır diyemediği için kızgın."

"Oh, sana hayır diyebilirim." Gözlerini devirir.

"Yemeğe başlamak üzereydik," diye araya girer Ariella. "Kirby, bize katılmak ister misin?"

Gözlerine bakıyorum. "Tabii," diye cevap veriyorum, sonra ona dönüp, "İkincisi olmadan üçüncüsü olmaz, sanırım," diyorum.

"Akşam yemeğine kalacağım kim demiş?" diye karşılık veriyor ve şimdi de ben farlara bakmış geyik gibi kalakalmışım. "Bir randevum olabilir."

O sözleri söylediği anda, tüm vücudumun neredeyse taşa dönüştüğünü hissediyorum. "Öyle mi?"

"Tabii ki" — Jagger'a bakar — "Şehri yakıp yıkıyorum." Sonra bana döner ve kıkırdar. "Özellikle de adı saklı kalacak biri" — Jagger'a bakar — "beni bütün gece uyanık tuttuğunda."

Ariella odaya girip Jagger ona sızlanmaya başlayınca ona başka bir şey sormadım. Ariella gelip Jagger'ı Lexi'den aldı. "Gidip masayı hazırlayayım," dedi Lexi, benden uzaklaşıp merdivenlerden mutfığa doğru çıktı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarak onu mutfığa kadar takip ediyorum.

"Oturun." Omzunun üzerinden bana bakar ve ben de mutfak adasına yaslanırım.

"Dört tabak var, halledebilirim." O tabakları almak için dönüyor ve gözlerim istemeden onun kışına kayıyor.

"Her şeyi halledebileceğinden şüphem yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Çirkin suratını masaya götürerek yardım edebilirsin," diye alay ediyor Jaxon, "ve onu rahat bırakarak."

Lexi ve ben, onun dönmesini beklerken hafifçe güldük ve sonra tabakları elinden aldık. "Ben bunu yaparken sen çatal bıçakları alabilirsin."

"Tabaklarımla çekişmeyin," diye uyarıyor Ariella, mutfığa girerken.

Lexi beni öldürmek ister gibi görünüyor, ama tabakları bırakıp dönüp çatal bıçakları almaya gidiyor. Dönüp her iki yanında dört sandalye ve her iki ucunda birer sandalye bulunan masaya doğru yürüyorum. "Hiç on kişiye akşam yemeği verdiğiniz olur mu?" Bir tabak diğerinin yanına, sonra da iki tabak daha karşılarına koyuyorum.

"Evet," diye onaylıyor Ariella, "ailem çok kalabalık. Yani, bizim ailemiz çok kalabalık," diye Lexi'yi kastederek ekliyor, "ve her zaman bize uğrarlar."

Jaxon masaya gelir, bir tabak somon balığı koyar ve ardından sebze tabağını yanına yerleştirir. "Çok güzel görünüyor," derim, yan yana düzgünce dizilmiş kavrulmuş sebzelere bakarak. Kırmızı ve sarı biberler, yanında kuşkonmaz ve en sonunda da Brüksel lahanası.

"Hepsi Lexi'nin eseri," diye övgüyle bahseden Ariella'ya bakarken, ben de her bir yerin yanına çatal ve bıçakları yerleştiren Lexi'ye bakıyorum. "O taşındığında özleyeceğimiz bir başka şey daha."

"Her gün benim evime gelebilirsiniz." Jagger'ı mama sandalyesine oturtan Ariella'ya bakar.

"Hepimiz mi?" diye soruyorum, sözümü geri alamadan.

Aşağı bakarak alt dudağını ısıyor. "Çoğunuz." Başını yana eğiyor ve hepimiz gülüyoruz.

Ariella'nın karşısındaki sandalyeye otururum ve Lexi'nin yanıma oturmasını beklerim, Jaxon ise ortadaki masaya su şişelerini koyar. Ariella'nın yanındaki sandalyeyi çeker, Lexi de benim yanımdaki sandalyeyi çeker. "Yiyin," der Jaxon. Lexi sebze tabağını alır, tabağıma biraz koyar ve bana uzatır.

"Peki nereye taşınıyorsunuz?" diye soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Hâlâ tartışıyoruz," diyor, somon tabağını alıp üzerine iki dilim limon koymuş bir parça alıyor ve bana uzatıyor. "Üç ev gördük." "Biz" kelimesine takılmamaya çalışıyorum. Biz de kim? "İlkini beğendim ama yine bütçemi aşıyor." Kendine su dolduruyor. "Neredeyse iki katı."

"Ailen yardım etmek istiyor," diyor Ariella. "Bırak yardım etsinler."

"Annem düşük bir teklifte bulunacak ve onların ne diyeceklerini görecektir," diyor ve ben Jaxon'a bakıyorum.

"Annesi emlakçı," diye bilgi veriyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Güzel ve en güzeli, ama parasına değer mi?" Somonundan bir ısırik alıyor. "Kocaman bir evim vardı. Tekrar öyle bir ev isteyeceğimden emin değilim."

"Büyük bir evin olabilir ve onu rahat hale getirebilirsin." Somonumdan bir ısırık alıyorum ve o sadece bana bakıyor.

Gecenin geri kalanında, yaklaşan deplasman programı hakkında hafif bir sohbet yapıyoruz. Yarın üç günlük bir seyahate çıkacağız ve şimdiden korkmaya başladım.

"Harikaydı," kalkıp tabağını mutfağa götürürken övgüyle söylüyorum.

"Gerçekten öyleydi," diyor Jaxon. "Taşınman gerektiğine emin misin?"

"Hiç yalnız yaşamadım," diye itiraf ediyor. "Artık zamanı geldi."

"Ohhh," diyor Ariella, Jagger'ı kucağına alırken, "bir tur 'ben hiç' oynayalım." Jaxon inliyor, ben ise gülmemeye çalışıyorum, tabakları bulaşık makinesine koyup geri dönüp yerime oturuyorum. Ariella artık emzirdiğini gizleyen bir örtü kullanıyor. "Lexi, sen başla."

Sandalyesine yaslanıyor. "Bilmiyorum, hiç yapmadığım şey" — tavana bakıyor, sonra bize dönüyor — "hız cezası almak."

Gözlerimi deviriyorum. "Kolay yolu seçmeyi bırak," diyorum ona. "Her zaman böyle yapıyorsun." Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz fark ediyorum, ama kimse bana bir şey demiyor. Ama Jaxon ve Ariella'nın birbirlerine bakışıklarını görüyorum.

"Peki," diye homurdanır, kaşlarını kaldırır. "Hiç tek gecelik ilişkim olmadı." Bana sırtarak bakar.

"Benim oldu," diye cevap veriyorum ve o gözlerini yana çeviriyor. "Gençtim."

"Her neyse," diyor ve beni görmezden geliyor, Ariella'ya bakıyor ve onun ağzının açık kaldığını görüyor.

"Sen?" Onu işaret ediyor.

"Jagger'la tanıştın mı?" Kollarındaki oğlunu işaret ediyor. "Tek gecelik ilişkinin yanlış gitmesinin tanımı."

"Yanlış değil," diye karşılık verir Jaxon, "rayından çıkmış." "Ne dersen de," der Ariella, "benim oldu."

"Tamam, Jaxon," diye seslenir Lexi.

"Hiçbir zaman," diye başlar, "bu oyunu oynamak istemedim." Kahkahalar odayı doldurur. "Hiçbir zaman kör randevuya çıkmadım"

"

"Ben gittim," diyorum, "ve bir daha asla gitmedim."

"Daha fazlasını duymak istiyorum," diyor Ariella ve Lexi oturup dirseğini masaya koyuyor, sonra hikayeyi dinlerken eliyle boynunu tutuyor.

"Sanırım yirmi iki yaşındaydım, kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum," diye açıklıyorum, küçük ayrıntıları hatırlamaya çalışarak, "dışarı çıktık. Kocasını masaya gelene kadar çok eğleniyorduk. O, söylediği gibi yirmi üç yaşında değil, otuz beş yaşındaydı ve kocasını açık bir ilişki yaşamaya ikna etmeye çalışıyordu." Ellerimi kaldırıyorum. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin ettim."

"Yani açık ilişkilere hayır mı?" diye soruyor Lexi ve sanırım bu soruyu sorduğuna kendisi de şaşıyor.

"Açık ilişkilere kesinlikle hayır." Gözlerine gereğinden fazla uzun süre bakıyorum, ellerim onu öpmek için yanaklarını avuçlamak için can atıyor.

"Tamam, Ariella." Jaxon aramızdaki o anı bozar.

"Hiçbir zaman..." Bir saniye düşünür. "...sinemada seks yapmadım."

Lexi burnundan solurken, Jaxon nefesini tutar ve başını çevirip ona bakar. "Senin neyin var?"

"Sadece hiç yapmadım diyorum, sen yaptın mı?"

"Hayır," diye cevaplar, sanki bu şimdiye kadar cevapladığı en saçma şey gibi.

"Ben de yapmadım," diye ekler Lexi ve tüm gözler bana çevrilir. "Hayır, ben hiç yapmadım."

"Tamam, sıra sende," diyor Lexi bana.

"Hiç roller coaster'a binmedim," diye itiraf ediyorum ve Lexi'nin eli boynundan düşüyor.

"Ne?" diye sorar bana, şok olmuş bir şekilde, ve yüzü gülümsemeyle dolar. "Ne demek, hiç roller coaster'a binmedin?"

"Bence yapmam gereken bir şey yok," diyorum ve Jaxon'un masanın diğer tarafından kıkırdadığını duyuyorum. "Orada sıkışırsan çıkmanın zor olduğunu biliyor musun?"

"Neden orada sıkışıp kalasın ki?" Başını sallar.

"Mekanik sorunlar." İki elim de havaya kalkar. "Sandığından daha sık olur."

"Hiç eğlence parkına gitmedim ve birinin sıkıştığını görmedim," diyor Ariella.

"Kendini şanslı say," diye mırıldanıyorum.

"Bu çok rastgele," diyor Lexi, "ve sana hiç benzemiyor." Sırıttıyor ve sonra yüzünü masaya çeviriyor. "Roller coaster," diye tekrarlıyor.

"Hepiniz hoş geldiniz. Şimdi bu, algoritmanızda görünecek ve bana mesaj atıp gözlerinizi açtığım için teşekkür edebilirsiniz." Sandalyeye yaslanıp kollarımı yanlara doğru katlayarak ellerimi ensemin arkasına koydum. "Sıra sende, Jaxon."

Lexi iki defadan fazla esnemedi önce, "Ben hiç..." oyununu oynayarak gülüyoruz. "Gitmem gerek." Ayağa kalkıyorum. "Jaxon'ın seks yaptığı tüm yerleri duymak istesem de, eve gidip beynimi yıkamaya çalışacağım."

"Bunu tekrar yapmalıyız," diyor Ariella. "Çok eğlenceliydi."

"Öyle mi?" diye sorar Lexi ve sonra güler. "Hiçbiriniz çıplak yüzmeye gitmemiş olmanıza inanamıyorum." Başını sallar. "Özellikle sen." Jaxon'ı işaret eder.

"Neden ben?" Kendini işaret ederek, hakaret edilmiş gibi davranıyor. "Peki ya daha önce striptiz pokeri oynadığım beyefendi?" Ön kapıya doğru ilerlerken beni işaret ediyor. Kapı koluna uzanmadan önce üçüne birden bakıyorum. Jaxon, Ariella'nın yanında durmuş, elini omzuna koymuş ve onu kendine doğru çekiyor.

"Bu burada kalacak." Elimle işaret ediyorum ve beni kamyonetime kadar geçirip öpebilmesini diliyorum. "Lexi," adını söylüyorum ve o bana bakıyor, acaba o da aynı şeyi mi düşünüyordu diye merak ediyorum. "Ev aramada bol şans."

"Teşekkürler," diyor. "Umarım bir şey bulabilirim."

Elimi kaldırıp sıcak geceye çıkıyorum. SUV'uma binerken yumuşak bir esinti içimi kaplıyor. Geri dönüp ona sahilde yürüyüşe çıkmayı teklif etmek gibi aptalca bir şey yapmadan, ya da birlikte vakit geçirmemizi uzatacak herhangi bir şey yapmadan garajdan çıkıyorum.

Eve varır ve anahtarlarımı mutfaktaki adaya atarım. Jefferson içeri girer ve taburelerden birine atlar. "Selam," derim, ona doğru yürüyüp boynunu okşayarak, "gecen nasıldı?"

Cesaretim kırılmadan önce telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

BEN:

İş teklifini düşündün mü?

Gönder tuşuna basıp Jefferson'a bakıyorum. "Bir arkadaşım gelip beni görebilir," diyorum ona gülümseyerek.

Telefonum bip sesi çıkarır ve onun mesajı olduğunu görürüm.

LEXİ:

Düşündüm...

BEN:

Bu ne... demek?

LEXİ:

Bana bu işi vermek istiyorsun çünkü bana acıyorsun.

Burun kıvırıyorum ve parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyor, ne dediğimi düşünmeye bile fırsat bulamadan gönder tuşuna basıyorum.

BEN:

İnan bana, sana karşı birçok şey hissediyorum ama üzgünüm, onlardan biri değil.

"Bu çok cüretkârdı." Jefferson'a bakıyorum, o da adaya atlayıp iki ön pençesini gererek dönüp uzaklaşıyor. Yukarıya, yatak odama çıkıyorum ve o hâlâ bana cevap vermemiş. Telefonumu alıp ona bir kez daha mesaj atıyorum, sonra telefonumu kapatıyorum.

BEN:

Bunu yapma a cesaretin var mı?

on dokuz

Lexi

Yatağın ortasında oturuyorum, bacaklarım bükülmüş, televizyon arka planda çalışıyor. Metni tekrar tekrar okurken ellerim titriyor ve midem kıpır kıpır.

BEN

Benim...

KIRBY:

Bu ne anlama geliyor?

BEN:

Bence bana bu işi vermek istiyorsun çünkü

benim için üzüldüğün için.

KIRBY:

İnan bana, sana karşı birçok şey hissediyorum ama üzüntü bunlardan biri değil.

Gözlerimi kapatıp yastıklara yaslanıyorum, sonra bacaklarımı önüme uzatıyorum. Elimdeki telefon, sanki 50 kiloluk bir yük gibi geliyor.

Telefon elimde tekrar titrediğinde, ona cevap vermelisin diye kendi kendime mırıldanıyorum ve telefona bakıyorum.

KIRBY:

Cesaretin varsa cevap ver.

Düşünmeden parmaklarım hareket ediyor ve bir bakıyorum ki, telefonu kulağıma dayamış, çalan sesi dinliyorum. Sanki beş saattir çalışıyor gibi geliyor ama o, bir kez bile çalmadan telefonu açıyor. "Evet?" diyor, merhaba bile demeden.

"Bana iş almam için meydan okuyamazsın," diye bağıriyorum ona.

"Neden yapamayayım?" diye soruyor ve onun hareket ettiğini duyuyorum, evinin nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum. "Bir yerde bir kural mı var?"

Bunu bilmediğim için iş teklifi söz konusu olduğunda sana meydan okuyamam mı?

"Kirby," diye adını yumuşak bir sesle söylerim ve gözlerimi kapatırım.

"Lexi," diye aynı tonda benim adımları tekrarlar, ama ben cevap veremem. İkimiz de sadece oturup birbirimizin nefesini dinleriz. "Neden ailenin yardımını kabul etmiyorsun?"

"Çünkü utanç verici," diye itiraf ediyorum sonunda. "Neredeyse otuz yaşındayım ve ailem bana ev almak zorunda."

"Onlara evini satın almalarını mı istediniz?" diye soruyor bana ve ben cevap vermiyorum, çünkü o da benim asla böyle bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyor. "Evde oturup gününü boşa harcıyor, çalışmaya veya iş bulmak için adımlar atmaya zahmet etmiyor musun?"

"Tamam, anladım."

"Anladığınızı sanmıyorum. Yardım kabul etmek başarısız olduğun anlamına gelmez."

"Bunu da biliyorum, ama önceden işleri yoluna koymalıydım."

"Ne yapardın?" Onun sorusunu dinliyorum ve ciddi olarak düşünmem gerekiyor. "Para biriktirmek için daha uzun süre kalırmıydın?"

"Sanmıyorum." Sesim giderek azalıyor. "O gece onu terk edeceğimi bile bilmiyordum." Gözlerimi kapatıyorum.

"Seni özgür olmak istemeye iten neydi?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sanırım bir sürü küçük şey birikip beni çileden çıkardı." Yatağa çöküyorum, başım yastıklara değiyor. "Onu ve hastaneyi iyi gösterecek bir bağış kampanyası için çok çalıştım, ama o her şeyi mahvetti."

"Ben de bunda payım var." Sesi yumuşaktır.

"Neden oraya gittin?" diye soruyorum. "Ne oldu?"

"Sana söylemedi mi?" diye soruyor ve sonra bir tür tıslama sesi duyuyorum. "Tabii ki söylemezdi. Biraz hava almak için dışarı çıktım. Sadece ihtiyacım vardı..." Sesi kesiliyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Ve o sarışın kadınla oradaydı."

"Tatum." Adını ben tamamladım.

"Adı her neyse, ve onlar..." Söylemek istemiyor, şüphesiz beni incitmek istemiyor. Bana hiçbir şey borçlu olmasa da

hiçbir şey borçlu olmasa da, yine de söylemeyecek. Ben kendi tarafımı anlatmadan önce onun bana ne olduğunu anlatmasını bekliyorum. Her kelime ona benden daha fazla acı veriyor gibi geliyor.

"Olayı tersine çevirip, bunun olmasına izin verenin ben olduğumu söylemeye çalıştı."

"Şok edici."

"O gece benimle eve gelmedi," diyorum ona. "Başka bir araba çağırdı ve olanları düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Yaptıklarımı düşünmem gerektiğini söyledi. Bu beni cezalandırmak içindi. Arabada tüm yol boyunca, bunun benim için önemli bir gece olduğunu ve onun beni desteklemesi gerektiğini düşündüm, ama o bunun yerine her şeyi kendine odakladı." Gözyaşlarım akıyor. "Geceyi Tatum'la sevişerek geçirdi ve sabah onu arayıp gittiğimi söylediğimde, bunu bırakacağını söyledi."

"Şu anda konuşmayı kesmeni istiyorum," diye dişlerini sıkarak homurdanır, "ve meydan okumayı geri alıyorum. Sana meydan okumuyorum."

"Ne?" diye gülümserim. "Neden?"

"Çünkü seni bunu yapmaya zorlayan ben olacağım ve bu doğru değil," diye itiraf eder ve bir miyav sesi duyarım.

"Kediniz mi var?" Yatakta doğruluyorum.

"Evet," diye onaylıyor. "Jefferson. O, alışması gereken bir tat." Kahkahası telefonu dolduruyor. "Ne zaman okşanmak istediğini kendisi seçer. Yemek tabağına eşlik edilmesini sever, her zaman içinde yemek olmasına rağmen." Kafamı yavaşça yastığa geri koyuyorum, kedisinden bahsederken yüzüm gülümsemeyle doluyor. "Ayrıca kucağa alınmaktan da nefret eder."

"Çok sevimli bir kedi gibi görünüyor."

"Öyle," diye onaylar, "kendi tarzında." Derin bir nefes alır. "Cidden, vakıfta çalışmanı istiyorum çünkü bence vakfı çok daha iyi hale getireceksin. Ama bunu yapman için seni zorlamayacağım."

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle, "cesaretini hesaba katmayacağım."

"Teşekkürler," diye cevaplar ve sonra aramızda sessizlik hakim olur.

"Seni bırakacağım."

"Tamam." Onu bırakmak istemiyorum ama konuşmayı nasıl uzatacağımı bilmiyorum. "İyi geceler."

"Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel gecelerden biri. İyi geceler, Lexi," diye ekler ve telefonu kapatır.

Telefonuma bakıyorum ve on yıldır yapmadığım bir şey yapıyorum. Bir sosyal medya hesabı açıyorum. İlk yaptığım şey onun adını aramak ve onun ilk fotoğrafının buz üzerinde çekilmiş olduğunu görmek. Aşağı kaydırıyorum ve birkaç videoda durup ne dediğini dinliyorum. Her seferinde oyunla ilgili bir röportaj. Blackjack masasında çekilmiş bir fotoğrafı var, altında Casino Gecesi yazıyor, arkasında Jaxon var. Kedisinin fotoğrafını görene kadar aşağı kaydırıyorum. Oturmuş, bir kedide gördüğüm en sevimli yüzle bakıyor; tamamen siyah, göğsünde küçük beyaz bir leke var. Altındaki yazı her şeyi anlatıyor: Bayan Jefferson ile tanışın.

Gülümsedikten sonra telefonu kapatıp kenara koyuyorum. Uykuya dalmak benim için çok kolay, o kadar kolay ki, dokuz saat sonra gözlerimi açtığımda, uykuya daldığımda olduğum pozisyonun aynısında olduğumu görünce şok oluyorum. Ellerimi başımın üzerine uzatıp uzanıyorum, sonra üzerimdeki battaniyeyi atıyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra bornozumu alıp aşağıya iniyorum. Mutfağa girdiğimde Ariella yumuşak bir sesle "Otobüsün tekerlekleri dönüyor" şarkısını söylüyor.

Jagger yüksek sandalyesinde yanına oturmuş, ona mısır gevreği yediriyor. "Günaydın," diyorum gülümseyerek. Jagger sesime doğru başını çevirip gülümsüyor. "Günaydın, yakışıklı çocuk. Nasıl uyuduk?"

"Saat üçte bir kez uyandı, sonra tekrar uykuya daldı," diyor Ariella. "Harika bir geceydi."

Kahve yapıp tezgahın diğer tarafına geçip, dirseklerimi tezgahın üzerine dayayarak bir yudum alıyorum. "Jaxon gitti mi?"

"Evet," diye onaylıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor. "Dün gece eğlenceliydi, değil mi?"

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum.

"Sen ve Kirby." Ona bakıyorum, hiçbir şey söylemiyorum ve sonra onu şok ediyorum.

"Kirby ile benim bir geçmişimiz var."

Oda bir ılık ile doldu. "O tür bir geçmiş değil." Sözlerimi yeniden düşündüm. "Ama o..." Gülümsedim. "Phoenix'teyken arkadaş olduk."

"Ne zaman?"

"Bebek partinden sonra." Zaman çizelgesini netleştiriyorum. "Hastanede yüz yüze geldik. O gönüllü olarak oradaydı ve benim düzenlediğim bağiş etkinliğinde bekar erkeklerden biri olarak görevlendirildi."

"Ve," diye beni teşvik ediyor.

"Ve aslında hiçbir şey, arkadaş olduk. O..." Kahvemi bir yudum alıyorum. "Trent'le bir sorun yaşadığımı anladı."

"Nasıl?"

"Emin değilim," diyorum, onun geçmişini ifşa etmek istemiyorum. Eğer birinin bilmesini isterse, kendisi söyler. "Ama benim bir şeyler yaşadığımı biliyordu ve o..." Omuz silkiyorum. "...oradaydı."

"Hiç bilmiyordum," diyor yumuşak bir sesle.

"Kimse bilmiyordu." Ona gülümserim. "Kimseye söylemedim."

"O zaman sana yardım etmek için orada olmasına sevindim." Ada mutfağın diğer tarafına uzanıp elini elime koyar ve sıkıca tutar.

"İşe başvurdum," diyorum ve gözleri büyüdü. "Hangi işe?"

Sana bahsettiğim işe mi?"

"Kirby'nin sahibi olduğu vakıf," diye işaret ediyorum ve o omuz silkiyor.

"İkinizin bir geçmişi olduğunu bilmiyordum, yoksa bundan bahsetmezdim." Mavi plastik kaşıkla biraz mısır gevreği alıp Jagger'a verir. "Nasıl gitti?"

"şey, onun olduğunu öğrendiğim şoku atlattıktan sonra, bence iyi gitti." Jagger'a gülümsüyorum.

"Yapacak mısın?"

"yle düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, ayağa kalkıp bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak. "Onların temsil ettikleri şeyi seviyorum ve burası, insanların hayatlarında gerçekten bir fark yarattığımı hissedebileceğim bir yer."

"Bu iş için mükemmel olacağını düşünüyorum," diye beni cesaretlendiriyor, "ve harika bir ofisin olacak. Eşyaları şimdi teslim alıyoruz ve çok güzel."

Gülümsüyorum. "Şimdi tek yapmam gereken, evi alıp almayacağıma karar vermek."

"Bu çok heyecan verici." Jagger'a bakar. "Bu heyecan verici değil mi, küçük adam?" Sonra bana döner. "Yeni bir iş ve yeni bir ev." Islık çalar. "Dikkat et, dünya, Lexi Petrov geri döndü."

Kısa bir süre sonra, internette gördüğümde aşık olduğum evin önünde oturuyorum. Gizli bir ziyaret için gittiğimde kimseye bundan bahsetmedim. İçeri girdiğim anda ona daha da aşık oldum. İki yatak odalı bir ev ve bütçeme tam uyuyor. Kahverengi lekeli kapıyı ve ona uyan tek arabalık garajı görüyorum. Yürürken gülümsüyorum ve kilit panosuna şifreyi giriyorum, alt kısmı anahtarla açılıyor. Anahtarı kilitte çeviriyorum ve küçük, kapalı bir verandaya giriyorum. Buranın ne kadar sevimli ve çekici olduğuna gülümsüyorum. Gerçek ön kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve aniden kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Küçük bir giriş holü var ve biraz daha ilerlediğinizde sağda mutfak var. Muhteşem bir şey değil. Ortada ada yok, sadece paslanmaz çelik bir buzdolabı, duvara yaslanmış iki fırının yanında ve yanında bir ocak var. Lavabonun önünde küçük bir tezgah alanı var. Küçük, şirin ve mükemmel.

Oturma odası ve yemek odasından oluşan açık alana girip, evin arka tarafına doğru ilerliyorum; bu evi ciddi olarak düşünmemi sağlayan şey. İki kapıdan birini açıp ahşap balkona çıkıyorum. Dalgaların uğultusu hemen kulağıma geliyor ve gülümseyerek cam korkuluğa doğru yürüyorum. Sola baktığımda, aynı balkona açılan yatak odasını görüyorum. Sabahları kahvemi burada içmeyi planlıyorum. Masayı ve kanepeyi kenara ittiğimde, burada yoga yaparken kendimi hayal edebiliyorum.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp annemi FaceTime ile arıyorum, bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Merhaba tatlım."

"Merhaba anne," derim, dalga tekrar vururken.

"Plajda mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sanırım bir ev buldum," diyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ve," daha da büyük bir gülümsemeyle ekliyorum, "bütçeme uygun."

Gülüyor. "Peki, bir bakayım," diyor heyecanla, beni gezdirmemi bekliyor.

"Tamam, ama unutma, bu benim için ve sanırım çok beğendim," diyorum ve o başını sallıyor.

"Mutfak küçük," diyor, "ama sen tek kişisin." Turdan sonra, "İkinci yatak odasını ekstra dolap alanı olarak kullanabilirsin. Tabii duvarı yıkıp tek bir büyük alan yapmazsan," diyor.

"Bilmiyorum, iki yatak odalı olarak tutarsam yeniden satış için daha iyi olabilir," diyorum ve o da bana katılıyor.

"Bir teklif yapmak istiyorum," diyorum ve o gülümsüyor, sonra gözlerinde yaşlar görüyorum. "Beğenmedin mi?"

"Bayıldım," diyor. "Dahası, senin bayılmana bayıldım." Gözyaşlarını siliyor ve bu beni de ağlatıyor.

"Ayrıca, istismarcı ilişkilerde mağdur olan kişilerin yer değiştirmesine yardımcı olan bir vakfın iş görüşmesine gittim."

Gözleri büyüdü. "Bence çok insana yardım edeceksin, Lexi." Burnunu çekiyor. "Sanki birisi için yaratılmış bir iş varsa, o iş senin için yaratılmış gibi hissediyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ona katılıyorum. "Bütün bu değişikliklere bak." Kıkırdayarak gülüyorum. "Bunun beni bunaltacağını ve üzerimde baskı yaratacağını düşünmüştüm. Bütün kararları tek başıma vermek ve gitmem gereken yöne yönlendirilmemek." Göğsümün sıkışmasını bekliyorum, ama öyle bir şey olmuyor. "Şimdi, lütfen bana bu evi al."

"Hemen hallederim," diyor ve gülümsüyor. "Seni geri arayacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum ona ve o telefonu kapatıyor, ben de onun numarasını arıyorum.

Telefonun tuşuna basıyorum ve bir, iki, üç kez çaldığını dinliyorum, sonra sesi kulağımı dolduruyor. "Kirby'ye ulaştınız." Onun adını duyduğumda gülümsüyorum

. "Adınızı ve numaranızı bırakın, mümkün olduğunca çabuk size geri döneceğim." Konuşmadan önce bip sesini bekliyorum.

"Selam Kirby, ben Lexi," diye başlıyorum ama sonra başka bir arama geldiğini duyuyorum ve aşağı baktığımda onun beni geri aradığını görüyorum. "Diğer hatta bir arama var." Gülüyorum. "Hoşça kal," diyorum ve arama değiştirme düğmesine basıyorum. "Alo."

"Lexi," diyor ve sanki yeni uyanmış gibi geliyor.

"Uyuyor musun?" Saatile bakıyorum ve saatin öğleden sonra üç olduğunu görüyorum.

"Evet, ayrılmadan önce bu akşam bir maçımız var, bu yüzden öğleden sonra uykusu her zaman vardır," diye açıklıyor ve ben dışardaki sandalyeye oturuyorum. "Neredesin? Sanki tüneldymişsin gibi geliyor."

"Umarım yakında balkonum olacak yerde oturuyorum," diyorum ona, "ama başka bir şey için arıyordum."

"Ne oldu?" diye soruyor, telefonun diğer ucunda yorganın hışırtısını duyuyorum ve onun boxerla mı yoksa çıplak mı uyuduğunu merak ediyorum. Kirby'nin çıplak olduğunu düşünmek enseme ısıtıyor ve ağzımı sulandırıyor.

"Bu işi kabul etmeye karar verdim," diye başlıyorum, "tek bir şartla." Dudaklarımı ısıtırıyorum, bu şartı nasıl karşılayacağını merak ediyorum. "Birlikte roller coaster'a bineriz."

"Hayatta olmaz," diye homurdanır. Başını sağa sola salladığını görebiliyorum.

"Hadi ama Kirby," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, "Cesaretin varsa yap."

yirmi

Kirby

Yatağımın başucundaki telefon çaldığında, arayanın dört kişiden biri olduğunu biliyordum: Kylie, Koç, Jaxon veya Lexi. Onlar benim favori listemdeki tek kişiler, bu yüzden telefonu rahatsız etmeyin moduna alsam bile bana ulaşabilirler.

Titreşimi duyduğumda sıçradım ve sonra onun adını gördüğümde gözlerimin bana oyun oynadığını sandım. şaşkınlıkla yatakta döndüm. "Ne oldu?" diye sordum, onun geri adım attığını ve sesinin değiştiğini duyduğumda, sesindeki gülümsemeyi ve utangaçlığı neredeyse duyabiliyordum.

"İşi kabul etmeye karar verdim," diyor ve ben yatakta dik oturuyorum, "tek bir şartla." Ne olursa olsun, kabul edeceğim, ama ona bunu söylemiyorum. Kalbim hızlanıyor, şartın ne olacağını düşünerek ve gizlice bizim çıplak ve yatakta birlikte olmamızı umarak. "Birlikte roller coaster'a bineriz."

Nefesimi verip yatağa geri yığıldım. "Hayatta olmaz." Başımı sağa sola salladım.

"Hadi ama Kirby," diyor alaycı bir şekilde, "cesaretin var mı?" Bu kadına ne zaman isterse, ne isterse vereceğim. Onu mutlu etmek için kendi rahat alanımdan çıkmaya bile razıyım.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek görebildiğim kulaklarımdan kulaklarına kadar gülümseyen yüzü, ve ağzım beynimden daha hızlı. "Tamam," diyorum, "ama yazılı olarak istiyorum."

O gülüyor ve bu gülüşü doğrudan sikime işliyor. "Tamam, yazılı olarak alacağız."

"Ne zaman yapmak istersin?" diye soruyorum, kendime bunun iki dakikalık bir işkence olacağını, ama sonunda buna değeceğini söylemeye çalışıyorum.

"Cumartesi nasıl?" diye soruyor. "Cuma günü geri döneceğinizi biliyorum ve Cumartesi günü ma yok."

"Tamam," diyorum, boş elimi yana doğru uzatarak, onun burada olmasını dileyerek. "Cumartesi için plan yapacağım."

"Randevu ayarlandı" diyor ve ben yatakta oturup, bunun gerçek bir randevu mu olduğunu merak ediyorum, yani elini tutup gecenin sonunda onu öpebileceğim bir randevu mu, yoksa sadece orada buluşup sonra seni içeri davet etmeyeceğim bir randevu mu?

"Randevu var," diyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Bunu hallettiğimize göre, iş konuşalım mı?"

"Tabii," diyor ve arka planda dalgaların sesini duyuyorum ve benden ne kadar uzakta olduğunu merak ediyorum.

"Evime gelmek ister misin, sözleşmeyi imzalayabiliriz, sonra da her şeyi konuşabiliriz?"

"Şey," diye tereddüt eder ve ben gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "İsterim ama Jaxon ve Ariella ayrılmadan önce bir randevuya çıkabilsinler diye Jagger'a bakacağıma söz verdim."

Yan tarafa dönüyorum. "Tamam, peki cumartesi günü konuşmaya ne dersin? Hayatımı teslim etmeden hemen önce."

O gülüyor. "O kadar da önemli bir şey değil."

"Önemli bir mesele," diyorum sertçe, "ve umarım biliyorsundur ki, bu lanet olası evrende bunu senin için yapacağım başka kimse yok."

"Biliyorum," der yumuşak bir sesle, "ve bu lanet olası evrende senin dışında çalışmak isteyeceğim başka kimse yok."

"Takımın bir parçası olacağına sevindim," diyorum, bunu söylerken onun karşısında olabilmeyi dileyerek, "takımın çok önemli bir parçası."

"Tamam, hazırlıklı olayım diye," diyor ve telefonun diğer ucunda yürüdüğünü duyabiliyorum, "ne zaman başlıyorum?"

"Pazartesi nasıl?" Nefes alıyorum. "Şu an gibi bir zaman yok."

"Vay canına, ama haklısın, şu an gibi bir zaman yok."

"Bunu uzatabiliriz." Örtüyü üzerimden atıp kalkıyorum.

"Hayır," diyor sertçe, "Pazartesi olsun."

"Sabırsızsın." Gülümserim ve merdivenlerden mutfağa inerim. "Hoşuma gitti." O da güler. "Peki, şuna ne dersin? O aptal roller coaster'a bineriz, sonra benim eve geliriz ve sözleşmeni gözden geçiririz."

"Tamam," diye kabul ediyor ve neden zıplayıp topuklarımı birbirine vurmak istediğimi bilmiyorum. "Cuma günü geri döndüğünüzde beni ararsanız, buluşmak için bir zaman ve yer belirleyebiliriz."

"Eğer daha kolaysa, seni alabilirim ya da buraya gelip arabanı burada bırakabilirsin." Ona gerçekten söylemek istediğim şeyi söylemek yerine farklı seçenekler sunuyorum, yani seni alacağım.

"Arabamı senin evinde bırakmak daha kolay olabilir. Bir haftadan az bir süre sonra işe başlayacağım için, kendimi hazırlamam gerekiyor." Onun kışını hayal ettiğimde sikim canlanıyor. "Tamam, heyecanlandım," diyor neşeyle. "İyi yolculuklar."

"Oradayken seninle konuşacağımdan eminim," diyorum umutla. "Olmazsa, cuma günü konuşuruz." İsteksizce telefonu kapatıp hemen Kylie'yi arıyorum.

"Alo," iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor, "Kylie'ye ulaştınız, meşgul..." Telesekreter gibi davranınca gülüyorum.

"Hey," sözünü yarıda kestim, "o işi kabul ediyor." "Lexi mi?" diye sordu bana.

"Hayır, Munchkinland belediye başkanı." Gözlerimi devirdim. "Evet, Lexi."

"Vay canına, bugün biri şiddeti seçmiş," diye tısladı. "Kimse ukala tipleri sevmez, Kirby."

"Not aldım." Gülümsedim. "Pazartesi işe başlayacak, hazır ol."

"Onu önceden tanıştırmak için getirecek misin?"

"Hayır, yarın gidiyorum ve cuma günü döneceğim. Tek bir şartla işi kabul ediyor."

"Bilmek istiyor muyum ki? Kulaklarım kanayacak mı?"

"Onunla roller coaster'a biniyorum." O kadar yüksek sesle nefes alır ki kulağım ağrır.

"Sen onlardan nefret edersin," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum." Omuz silkiyorum. "Ama ne kadar kötü olabilir ki? Gözlerimi kapatıp mutlu olduğum yeri düşünebilirim."

"Dürüst olmak gerekirse, senin mutlu olduğun yerin neresi olduğunu bilmek istemiyorum.

Benim için hayır." Kusuyormuş gibi sesler çıkarıyor. "O benim mutlu olduğum yer değil."

"Lütfen, peki ne?" Bu sorunun ardından muhtemelen gözlerini devirmesi beni neredeyse kahkahaya boğuyor.

"Evim. Sahilde oturmak." Birkaç şey saymaya başlıyorum ve o inliyor.

"Tamam, bu terapi seansı tam bir fiyasko oldu. Pazartesi günü başlaması için her şeyi ayarlayacağım. Her şey yoluna girecek." O kıkırdıyor. "O ölüm tuzağında ölmemeye çalış." Ben inleyerek telefonu kapatıyorum ve ellerimle yüzümü ovuşturuyorum.

"Senin için yaptıklarım, Lexi," diye mırıldanırım. "Senin için yaptıklarım." Pencereden dışarı bakıp onu görene kadar geri sayıma başlarım.

Ön tarafta, dışarıdaki merdivenlere oturmuş, onun gelmesini bekliyorum. Yirmi dakika önce bana mesaj attı, yolda olduğunu söyledi. Uzaktan onun SUV'sini görüyorum ve kapıyı açarak onun içeri girmesi için ayağa kalkıyorum. Onu gördüğümde yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Saçları açık ve altın çerçeveli pilot gözlükleri takmış. Sürücü kapısına doğru yürüyorum ve kolu çekiyorum. "Merhaba," diyorum, onu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu gizlemeye çalışarak.

"Selam," diye selamlar, gözlüklerini çıkarır ve bana gözlerini gösterir. "Ne kadar heyecanlıyız?" diye sorar, yolcu tarafına uzanıp mavi çapraz çantasını alır.

"Bir ile yüz arasında bir ölçekte" — o inebilsin diye kenara çekiliyorum — "eksi on." Kafasını sallıyor. "Bu sabah neredeyse iptal edecektim, o zamankinden çok daha iyi."

"İptal etmedin," diyor ve kapıyı kapatıyor, ben de kıyafetine bakıyorum. Bol, açık mavi bir kot pantolon ve uzun kollu beyaz bir üst giyiyor, karnı bronzlaşmış tenini gösteriyor. Ama beni hayrete düşüren ayaklarındaki spor ayakkabılar. Gözlerim tekrar karnına ve gösterdiği tenine kayıyor.

"Bakıyorum da özür dilerim," diye önceden özür dilerim. "Kot pantolonun ya da spor ayakkabın olduğunu bilmiyordum." O sırıtıyor.

"Kıyafetlerimi yenilediğimi söyleyelim." Çapraz askılı çantasını üstüne asıyor. "Hala iş için kıyafetlerim var, ama artık çok daha fazla gündelik kıyafetim var."

"Her şey sana yakışıyor," diye ağızından kaçırıyorum, "ama kot pantolonunla gerçekten çok yakışıyorsun."

"Teşekkürler, sen de rahat görünüyorsun." Siyah jogging pantolonum ve dirseklerime kadar sıyrılmış uzun kollu beyaz gömleğimi inceliyor.

"Kusarsam, kot pantolonumdan daha fazla emir diye düşündüm," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Hazır mısın, bu işi bitirelim mi?"

"İyi olmamak sorun değil," diyor bana. "Çok heyecanlıyım."

"En azından birimiz öyle," diye mırıldanarak kendi SUV'uma doğru yürüdüm ve ona kapıyı açtım. "Önden buyurun."

Durur ve elini kapıya koyar. "Bütün zaman boyunca seninle birlikte olacağım." Arabaya biner ve ben kapıyı kapatırım.

"Öyle olsan iyi olur." Sürücü tarafına geçiyorum. "Sürekli lunapark trenlerini düşünüyorum," diyorum ona, arabayı çalıştırıp lunaparka doğru yola çıkarken. "Hatta videolarını bile izledim."

"Tabii ki izledin," diyor ve arabanın içi onun parlak narenciye kokusuyla dolmuş durumda. "Neden bu beni şaşırtmıyor?" Yola bakıyorum ve park yerine girip bulabildiğim ilk yere park ediyorum. "İşte geldik," diyor ve ben SUV'den inmeden önce gözlerimi kapatıyorum.

O arkada beni bekliyor. "Yavaş başlamak ister misin?" diye soruyor, biz insanlarla birlikte ön kapıya doğru yürürken. "Ayrıca biletleri de aldım"—telefonunu çıkarıyor—"ve hızlı geçiş kartını da, böylece sıranın en önüne geçebiliriz ve vazgeçemezsin."

"Vazgeçmeyeceğim," diye onu telaşla temin ederim, "ve muhtemelen bunu bir an önce halletmeliyiz." O telefonunu incelerken bir kabine doğru yürürken etrafa bakınırım.

"Al," diyor ve bana bir bileklik uzatıyor, "bugün benden."

"Bu çok ilginç bir teklif," diyorum ona ve gözlerinin biraz koyulaştığını, yanaklarının hafifçe pembeleştiğini görüyorum, o ise başını eğip gözlerimden kaçınıyor. "Teşekkür ederim."

Kafasını sallayarak kendi bileziğini takıyor. "Demek istediğim, nakitsiz bir sistem olduğu için ne isterseniz, benim kartımdan çekiliyor."

"Seninle tartışacak kadar gerginim," diye itiraf ediyorum, etrafa bakıyorum ve o alt dudağını ısırarak gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Senin

"Senin haftan nasıldı?" Ona dönüp gülümsediğinde ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Yeni evimin anahtarlarını aldım," diyor gururla, "ve çoğunlukla taşındım." Onu girişe kadar takip ediyorum, bileziğini tarıyor ve bip sesi çıkıyor, içeri girmesine izin veriyor.

"Lütfen çalışmasın," diye şaka yapıyorum, kendi bileziğimi taradığımda bip sesi çıkıyor ve içeri giriyorum. "Bu oluyor," diyorum ve elinin elime kayduğunu hissediyorum.

"Söz veriyorum, tüm zaman boyunca yanında olacağım," diye beni temin ediyor ve elimi tutarken, benden ne isterse yaparım diye düşünüyorum. Roller coaster, uçaktan atlamak, köpekbalıklarıyla yüzmek, tabii ki kafeste, ama her şeyi yaparım.

"Peki, hangisini yapmak istersin?" diye soruyorum ona, el ele kalabalığın içinden geçerken. Yanlarından geçerken birkaç kişinin bana iki kez baktığını görüyorum.

"Kahretsin," diye küfrederek durup bana bakar. "İnsanların seni tanıyabileceğini hiç düşünmemiştim." Eli elimden kayar ve ben onu geri tutmak isterim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum, gözlerinin etrafı taradığını görerek. "Beni hiç rahatsız etmiyor. En kötü ihtimalle, birkaç fotoğraf çekilmem gerekir."

"Hayır," diyor, bana yaklaşarak, ve yemin ederim nefes almayı kesiyorum, "en kötü ihtimalle yolculuk sırasında kusarsın ve bu viral olur."

"Bu en kötü senaryo," diye itiraf ediyorum, etrafa bakınıp durup bakan birkaç kişiye gülümsüyorum. "Şimdi kuyruğumu kıstırıp buradan kaçmadan önce, bu işi bitirelim."

Elimi onun eline sokuyorum, bu sefer parmaklarımız birbirine dolanıyor ve daha samimi hissediyorum. "Tamam, bence Goliath'ı yapıp günü bitirelim."

O telefonunda park haritasını açarken ben cevap vermiyorum. "Sanırım şurada." O işaret ediyor ve ben kendimi toplamaya çalışıyorum.

İnsanların arasından zikzaklar çizerek ilerliyor, ben de elimi tutarak atraksiyona varana kadar onu takip ediyorum. "Boyun yeterince uzun mu?" diye şaka yapıyor, hızlı geçiş sırasından geçerken arkasına bakıyor ve insanların bağırışlarını duyabiliyorum.

"Sanırım biraz hasta olacağım," diyorum ona ve o bana dönerek beni durduruyor ama göğsüme çarpıyor. Elim kalçasını kavramak için yukarı kalkarken, o da elini göğsüme koyuyor.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye yumuşak bir sesle geri adım atıyor. Elimi kalçasından beline kaydırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Yine de işi kabul edeceğim."

"Anlaşma anlaşmadır," diyorum ona, gözlerine bakıp sonra dudaklarına bakıyorum, sonra tekrar gözlerine bakıyorum. "Biz her zaman korkutucu şeyler yapıyoruz."

"Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin," diyor yumuşak bir sesle, ve ben onun elinin altında kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bunu yolculuğa bağlayabilirim, ama gerçekte bunun sebebi o.

"Komik," diyorum, sanki etrafımızda binlerce insan yokmuş gibi, "Ben de senin hakkında tam olarak aynı şeyi düşünüyordum." Elini bırakıp boynunun yanına götürüyorum. İkimiz de birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Pardon," arkamdan biri seslenerek bu anı bölüyor, "siz gidiyor musunuz, yoksa biz önünüzden geçebilir miyiz?"

Gülerek başımı eğip ona bakıyorum. "Gidiyoruz," diyorum ve elimi onun boynundan çekip tekrar eline koyuyorum. "Gidelim." Onun önünden yürüyerek sıranın önüne geçiyorum.

"Bu ilk araba için sıra," diyor bana, büyük gözleriyle bana bakarak.

"Ya büyük oynarsın ya da eve gidersin, değil mi?" diyorum ona ve o sadece ağzını açıp hemen kapatıyor. "Ayrıca" — onu kendime doğru çekiyorum

— "Ben asla bir meydan okumadan vazgeçmem."

yirmi bir

Lexi

Onun sıranın sonuna kadar yürüdüğünü izliyorum, sonra dönüp ilk korkuluğa doğru sıraya giriyor. "Bu ilk araba için sıra," diyorum ona, paniğe kapılmamaya ve onu daha da gergin hale getirmemeye çalışarak.

"Ya büyük oynarsın ya da eve gidersin, değil mi?" diyor ve ben bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra onun başparmağının benimkini okşadığını hissedince tekrar kapatıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor, midem sanki çamaşır makinesindeymiş gibi çalkalanıyor, ileri geri, sonra da dönüp duruyor. "Ayrıca, ben asla meydan okumadan vazgeçmem."

Hayatım boyunca öğrendiğim tüm kelimeler hafızamdan silindi. Odaklanabildiğim tek şey onun gözleri. Gülümsemesi. Elimde ve sırtımın altında hissettiğim elinin sıcaklığı. "Sıra sende," diyor arkamızdaki adam ve ben utançtan ölmek için gözlerimi kapatıyorum. Ayrıca dönüp ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, hepimiz lanet olası roller coaster'a binme şansına sahip olacağız.

"Gidiyoruz," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, "rahat ol."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanır Kirby, ön koltuğa geçip oturmak için yanıma yaklaşırken. Oturur ve adam gelip göğsündeki emniyet kemerini aşağı doğru çeker. "Kahretsin, bu gerçek oluyor." Bana bakar ve gerginlikten ayağının yukarı aşağı hareket ettiğini görebilirim. Elimi uzatıp bacağına koyarım, o da elimi kendi eliyle kapar. "Sanırım kusacağım."

Ona gülmek istemiyorum; hayatımın en büyük adımını atmam için bana cesaret veren bu iri yarı adam, böylesine küçük bir şeyden korkuyor. "Sorun yok, ben buradayım." Elimi onun eline koyuyorum ve o, ellerimizi dudaklarına götürerek parmak uçlarımı öperek beni şaşırtıyor.

"Eğer ölürsem, en azından senin bir parçanı öpmüş olacağım," diyor. Bunu yüksek sesle söylediğinin farkında mı bilmiyorum, çünkü ben kendi

sinirlerimi yatıştırırmaya çalışıyorum.

Kilit yerine oturduğunda çıkan ses, durumu daha da gerçekçi hale getiriyor. Görevli, koltuklarımızda güvenli bir şekilde oturduğumuzdan emin olmak için yanımıza geliyor. "Kahretsin, öleceksem belki de seni gerçekten öpmeliydim." Ardından, roller coaster hareket etmeye başladığında gözlerini kapatıyor. "Kahretsin, bunu yaptığımı inanamıyorum," diye tekrarlıyor ve elimi sıkarken yutkunduğunu görüyorum. "Aman Tanrım!" diye bağıırır, zirveye doğru yükselirken. Kilidin sesi, olması gerekenden daha yüksek. "Ölürsek diye" —bana bakar—"sana şunu söylemeliyim, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve seni ilk gördüğüm anda bunu düşünmüştüm."

"Ölmeyeceğiz," diyorum ona. "Bu..." Başka bir şey söylemeye fırsatım olmuyor çünkü makine aşağı iniyor ve tek yapabileceğim şey yüzündeki korkuyu izlemek. Çığlık atarken gözlerini kapatıyor ve ona bunu yaptığım için birdenbire kendimi çok kötü hissediyorum. Yolculuk en fazla iki dakika sürer ve hız kesildiğinde ona bakıyorum ve gözlerini açtığını görüyorum. Durur ve kilidin tıklama sesi ile göğsümdeki basınç azalır. Kırmızı kemeri yukarı iterek elini bırakıyorum ve ona bakmaya utanıyorum.

"Vay canına," diyor, ayağa kalkıp bana elini uzatarak. "Bu..." diye başlıyor ve ben gözyaşlarımı silerek.

"Öyleydi." Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve onunla birlikte dışarı çıkıyorum, bu sırada paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Çıkış yolunda yürüyoruz ve ekranda fotoğrafları görünce duruyoruz, o da kahkahayı patlatıyor.

"Vay canına," diyor ve ben yukarı bakıyorum, gözleri o kadar sıkı kapalı ki burnu buruşmuş ve ağzı açık kalmış haldeki resmini görüyorum. "Bunu alacağız," diyor ve kasaya doğru yürüyor. "Bundan iki tane lazım." Ekrandaki resmi işaret ediyor. "Oh, bunu bir kupa üzerine de yaptırabilir miyiz?"

"Bence kupaya yazılmasına gerek yok." Onu, ne kadar korkunç bir insan olduğumu hatırlatacağı için almaması için ikna etmeye çalışıyorum. Onu, istemediği bir şeyi yapması için nasıl manipüle ettiğimi.

Dışarı çıkarken plastik poşeti alıyor, sonra poşetten çıkarıyor ve bana doğru çevirdiğinde gülmekten kendimi alamıyorum. "Bak

yüzüme bak."

"Kirby," adını söyleyip bileğini tutuyorum, "Çok üzgünüm." O sadece bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Bilmiyorum, komik olur diye düşündüm ama..." Kafamı sallayıp aşağıya bakıyorum. "Seni bunu yapmaya zorlamamalıydım."

"Hey," diyor, bana yaklaşıp parmağını çenemin altına koyarak kaldırıyor. Gözlerime dolan yaşları silmeye çalışıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"O." Ben o yolculuğu işaret ediyorum. "Yanlıştı ve yapmamalıydım. Çok korkmuştun."

"Evet, öyle," diyor. "Ama hey..." Bana daha da yaklaşıp gülümsüyor. "Ondan birkaç iyi şey çıktı."

"Ne?" Ne dediğini anlamadığımdan başımı salladım.

"Tamam, birincisi, elini tuttum." Gülümser. "İkincisi, seni öptüm."

"Parmaklarım," demeye başlıyorum ama o, boş elini kaldırıp, ben nefes nefese kalırken parmaklarıyla yanaklarıma dokunduğunda susuyorum. Elini yanağımdan yukarı doğru hareket ettirip başımın arkasını kavrarırken gözlerim onun gözlerine bakıyor. Başını yana eğip başparmağıyla yanağımla okşuyor.

"Hayatım gözlerimin önünden geçti ve öpebildiğim tek şey senin parmakların oldu." O sırtıyor. "En iyisi cesurca davranıp büyük bir şey isteyeyim. Seni öpebilir miyim?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum, sonra dudakları benim dudaklarıma değiyor.

Orada, çılgın bir tema parkının ortasında, etrafımızda binlerce insan varken, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Kalbim, nefesimin sesini bastırıyor, gözlerim onu görmek için açık kalmak istiyor, ama dili ağzıma girdiğinde, gözlerim otomatik olarak kapanıyor ve ona daha da yaklaşıyorum. Elimini kaldırıp ensesine kaydırıyorum ve saçlarına dokunuyorum. Diğer elimle kolunu tutarken, o öpücünü derinleştiriyor. Fotoğrafın olduğu çantayı ayaklarımızın yanına bırakıp kollarını bana doluyor ve göğsüm onun göğsüne degecek şekilde beni kendine çekiyor. *Bu, hayatımda yaşadığım en güzel öpücük.*

Hayatımda, o beni yavaşça bıraktığında aklıma gelen tek şey bu.

"Tanrım," diye nefes nefese, eli hala yarısı saçlarımdan içinde, yarısı yüzümden. "Nasıl bu kadar mükemmel olabilirsin?"

Onun sözlerine gülümsemeden edemiyorum. "Bu bir yetenek," diye şakayla karışık söylüyorum, daha zekice bir şey söyleyebileceğimden emin olmadığım ve aptal gibi görünmek istemediğim için.

Beni bir kez daha nazikçe öpmeden önce gülüyor ve çantayı ve fotoğrafı almak için eğilmeme izin veriyor. "Başka bir lunapark trenine binmek ister misin?" diye soruyor ve ben etrafa bakınıyorum. "Seni tekrar öpebilmek için Goliath'a bile binerim. Aslında hiç binmek istemiyorum." Kıkırdarak başımı eğip saçlarımdan gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Aslında, maço olmaya çalışmanın sınırına geldiğimi düşünüyorum. Eğer senin için de uygunsa, birkaç hamburger alıp benim evime gidelim, orada..."

"Daha fazla öpüşmek mi?" diye soruyorum ve kaşları kalkıyor.

"Tabii ki yapabiliriz." Elini elime sokar. "İş hakkında konuşmak diyecektim, ama senin düşünme şeklini beğendim." Arabaya doğru yürür, kapımı açar ve elimi tutup binmeme yardım eder. Beni öpmeye çalışmadığında biraz hayal kırıklığına uğrarım. SUV'ye biner ve fotoğraf çantasını arka koltuğa atar, sonra bana telefonunu uzatır. "Al," der, "yemek sipariş et."

"Bana telefonunu mu veriyorsun?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde, ekran koruyucusunun kedisi olduğunu görmek için aşağıya bakıyorum.

"Yoksa yemeği nasıl sipariş edeceksin?" diye gülerek çekip gider. "Tabii kendi telefonunu kullanmak istersen, ama o zaman benim adresimi girmek zorunda kalırsın ve bu çok zahmetli olur." Telefona bakıyorum ve onu, telefonundan hava durumunu bile görmeme izin vermeyen Trent ile karşılaştırmamaya çalışıyorum.

"Sorun yok mu?" diye soruyor, ben ise sadece telefona bakabiliyorum. "Trent'in telefonuna dokunmama izin verilmiyordu," diye itiraf ediyorum. "O

bana sürekli içinde gizli şeyler olduğunu söylüyordu."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi Kirby, "ve muhtemelen senin görmeni istemediği bazı şeyler de vardır."

"Oh, kesinlikle görmemi istemediği şeyler vardı." Ben burun kıvırırım. "Sadece..."

"Telefonumda kilit altında tutulması gereken hiçbir şey yok," diye beni temin eder. "Şifre yirmi ve on altı." Şifreyi girip ona dönerim.

"Ne yemek istersin?"

"Umurumda değil," diyor evine doğru yürürken. "Neredeyse öleceğimizden emin olsam da, bu uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona belli etmemeye çalışırken, ellerim telefonu daha da sıkı kavırıyor.

İki hamburger, patates kızartması, soğan halkaları, kızarmış turşu ve bir sürü başka şey sipariş ettiğim sırada, onun evinin garaj yoluna giriyoruz. Ona telefonu uzatıyorum. "Teşekkürler," diyor ve ben ona gülümsüyorum, çok gerginim. "İçeri girmek ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, şu anda söylediklerimi anladığınızı sanmıyorum." Bana yaklaşıyor ve ben elimi gömleğine uzatıyorum.

"Aslında şu anda bana ne sorduğunu anladığımı düşünüyorum," diye karşılık veriyorum, ona bakarak, bu anda burada olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ne soruyorum sana?"

"Bana içeri girmemi istiyorsun," diyorum ve ona bakıyorum. "İçeri girmek ve senin bana etrafı gezdirmeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Hayatımda ilk kez, kararımı başkalarının isteklerine göre değil, kendi isteğime göre veriyorum.

Kıkırdayarak, "Bir erkek arkadaşım oldu," diyorum ona, "ve onunla on yıl evli kaldım." Parmaklarımla göğsüne dokunuyorum. "Yani bu konuda gerçekten çok kötü olabilirim."

"Kapa çeneni, Lexi," diye dişlerini sıkarak mırıldanır. "Seni ilk gördüğümde, seni istedim." Beni şok eder. "O zamanlar senin ne kadar inanılmaz bir insan olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu, iç güzelliğini bilmiyordum." Başını sallar. "Sonra seni tanıdım ve bu beni en büyük pislik gibi gösterebilir ama evli olduğunu bilerek seni istedim."

"Kirby," adını söylüyorum.

"Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım," diye beni temin eder, "ya da sana herhangi bir şekilde baskı yapmayacağım."

"İçeri girmek istiyorum." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve başını eğip beni öpmesini umuyorum. "Bana evini göster." Başını eğip beni öpüyor. Bu öpücük öncekinden çok farklı. Bu öpücük arzuyla doludur, ben dilimi onun diline kaydırırken eli kalçamı sıkıca kavrar. Kolunu bana dolayarak beni yukarı çeker, bacaklarım beline dolanır. Dönerek, ağız hala ağızıma yapışık halde, yürüyüş yolundan ön kapıya doğru ilerler. "Bu güvenli mi?" O ön kapıya çıkan merdivenleri çıkarken elimi yanağına koyarım.

"Gözlerim kapalıyken evime girmeyi hiç denemedim," diye itiraf ediyor ve ön kapıyı iterek açıyor, "ama bir keresinde sarhoş halde eve gelmiş ve yatak odasına doğru sendeleyerek gitmiştim." Arkama dönüp antreye bakarken gülüyorum. Üç basamak çıkmadan önce, yan tarafta büyük bir maun masa ve kocaman bir ayna var. "Sonra sana evi gezdireceğim," diyor, sonra durup, "tabii şimdi gezmek istemezsen," diye ekliyor.

"Yatak odan orada mı?" Doğru yolu seçtiğimi umarak koridoru işaret ediyorum ve o da başını sallıyor. "O zaman orayı gezmek istiyorum."

Koridordan ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürürken kıkırdıyor. İki eliyle kalçalarımı tutarken altı basamak çıkıyor ve sonra merdiven sahanlığında dönerek altı basamak daha çıkıyor. Yatak odasına giriyor ve ben bacaklarımı belinden çekiyorum. "Burası tam da senin yaşayacağını düşündüğüm gibi." Zeminden tavana kadar uzanan krem rengi, yarısı açık, uzaktaki okyanusu görebileceğın şeffaf perdelerle bakıyorum.

Kral yataktan daha büyük olduğu için özel yapım olması gereken yatağı odanın ortasında duruyor. Kumaş duvarın karşısındaki başlık da yerden tavana kadar uzanıyor. Yatağın yanında lüks bir oturma alanı ve önünde bir başka bank var, üzerinde dün giydiği kıyafetler duruyor gibi görünüyor. "Çok modern, çok erkeksi," diyorum, koyu kahverengi ahşap zemini kaplayan bej renkli halıya basmak istemeden, "ama aynı zamanda çok şık."

"Seni burada düşündüm," diyor, "bu odada."

Gülümsemeden edemiyorum. "Öyle mi?"

"O yatakta." Bej renkli bir örtüyle örtülü yatağını ve ortasına serilmiş, yere kadar uzanan başka bir örtüyü işaret ediyor.

"Ne düşündüğünü göster bana," diyorum ve o bana doğru yürüyor. O anda her şey ellerimizde. Ben onun gömleğini tutarken, o da benim gömleğimin altını tutuyor. Ben onun gömleğini çıkarmadan önce, o benim gömleğimi başımdan çıkarıyor. Ellerim göğsünde dolaşırken, tırnaklarım derisini çiziyor. Başını eğip nabzımın attığı yer olan boynumu öperken karın kasları kasılır, sonra eli sütyenimin kopçasını açar. Omuzlarımı hareket ettirip askıları düşürdüğümde tıslar, sütyen şimdi ayaklarımızın dibindedir. Eli göğsümü avuçlar, parmakları meme ucumu yuvarlar, sonra ağzına alır. Bütün vücudum iğnelenir gibi hissederim.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve bir sonraki meme ucuna geçiyor. "Bu kadar mükemmel olmak yasadışı olmalı," diyor ve bana bakıyor. Ellerim belindeki lastiğe uzanır. "Kot pantolon giymediğine gerçekten çok sevindim." Pantolonunu kalçalarından aşağı indiririm, onu siyah külotuyla bırakırım. Sonra onu geriye doğru iterim, ta ki kışının üzerine bankın üzerine düşene kadar. "Siktir, kalk," derim ona ve o da kalkar, sonra külotunu kalçalarından aşağı indiririm. Penis dışarı fırlar ve ben ona bakarım

. "Artık oturabilirsin."

"Lexi," diyor, sesi gergin.

"Lütfen oturur musun?" diye tekrar soruyorum ve bir adım geri çekiliyorum, "tabii istemiyorsan." Tekrar oturuyor, elini uzatıp elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bunu nefes almaktan daha çok istiyorum," diye onaylar ve ben önce bir dizimin üzerine çöküyorum, sonra diğerini. "Tanrım." Ben onun penisini elimle kavrarken o geriye yaslanır ve ben de zaman kaybetmeden onu ağzıma alırım. Onu ağzımın daha derinliklerine almaya çalışırken ikimiz de inleriz. Elimi kaldırıp onu mastürbasyon yapmaya başlarım, sonra penisinin başını bırakıp kalçasını öperim.

Gözleri benim her hareketime odaklanmış durumda ve bu odada sadece ikimiz olduğumuzu biliyorum. "Sözümü geri alıyorum," diye başlıyor, ben onun testislerinden başlayıp penisinin ucuna kadar yalarken, "bu hayatımda başıma gelen en iyi şey olabilir." Dişleri tüm bu süre boyunca sıkılı. "Senin benim penisini ağzına almanı izlemek." Gülümsüyorum.

Onu tekrar ağızıma alıp, hem ağızımla hem de elimle onu tatmin ediyorum. Beni izlerken elini saçlarıma koyuyor ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Yüzümü tutup beni kendine çekerek dudaklarımı öpüyor, dili ağızımın içine kayıyor. "Seni durdurmasaydım," diyor öpüşmelerin arasında, "boğazına boşalacaktım."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun," diyorum, elim hala sert sikini okşuyor, kalın tabanına ulaşmaya çalışıyor. O da başımın arkasını avuçlayarak beni öpmek için daha da yaklaştırıyor. "Öpücüklerin ne yaptığımı unutturuyor." Kalçalarını kaldırarak sikini elimde itmeme yardım ediyor. "Neredeyse."

Geriye doğru kayarak karnını öpüyorum, sonra penisini tekrar ağızıma alıyorum. Gözlerimi kapatıp penisini ağızıma alabildiğim kadar alıyorum, vücudunun benimkiyle birlikte hareket edişine kendimi kaptırıyorum. "Sen beni deli ediyorsun." Beni görebilmek için saçlarımı yüzümden çekiyor. "Penisimin boğazının derinliklerinde olduğunu görmek." Ona bakıyorum. "Şimdi söylemelisin," diye teşvik ediyor, nefesi hızlanıyor. "Ağızına boşalmamı mı istiyorsun," diyor, elim penisini daha sıkı kavrarken, "yüzüne." Gözlerim şehvetle bakıyor olmalı, çünkü onun gözleri de aynı şeyi yapıyor. "Yoksa göğüslerine mi?" Bunu söylerken elleri iki meme ucumu da sıkıştırıyor ve yemin ederim ki gözlerimi kapatıp kendimi daha da ıslak hissediyorum. "Nereye istersin?"

"Nereye istersin?" Soruyu sormak için penisini yeterince bıraktım.

"Bu sefer ağız, bir dahaki sefere am, sonra duşta göğüslerin, mutfakta yüzün," diye sıralıyor ve ben, o benim boğazıma boşalırken, dudaklarında benim adımla, adem elmasının inip kalkışını izliyorum. "Lexi."

yirmi iki

Kirby

Onun benim sikimi yutmasını izliyorum ve yemin ederim ki sanki taştan yapılmış gibi hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar sert olmamıştım, gerçekten hiç. Bir saniye içinde boşalmak üzereyim ve o da bunu nerede yapmamı istediğine karar vermesi gerekiyor. "Nereye istersin?" Dişlerimi sıkıyorum, onu izlemek işkence gibi ve daha hızlı boşalmamı sağlıyor.

"Nereye istersin?" Soruyu sormak için ağzını benim sikimden kaldırıyor, sonra tekrar ucunu ağzına alıyor.

"Bu sefer ağzın, sonra amın, sonra duşta göğüslerin, sonra mutfakta yüzün." Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama onun sıcak ağzı, o pürüzsüz dili. "Siktir." Yutkunuyorum ve sonra onun adını fısıldıyorum, tam onun ağzına boşalmak üzereyken ve o da benim ona verebileceğim her şeyi yutuyor. "Lexi."

Hepsini aldığından emin olmak için başını yukarı aşağı sallıyor. Benim sikimi bırakıyor ve o geri çekilirken ben oturuyorum, o da kıcını topuklarının üzerine koyuyor. Ayağa kalkmadan önce onu öpüyorum ve onu da yanımda götürüyorum. Öpücüğüm dudaklarından ayrılıyor, ağzının kenarına gidiyor ve sonra çenesine doğru iniyor. "Bu," diyorum ona, ellerimle göğüslerini kavrayıp meme uçlarını okşarken, "hayatımın en iyi oral seksi." Köprücük kemiğini öpüyorum, sonra dilimi üzerinde gezdiriyorum. Ellerim aşağıya, yanlarına doğru kayıyor. "Hayatımın en iyi oral seksi." Başım da aşağıya doğru eğiliyor, dilim bir meme ucunu yalamaya başlarken ellerim kot pantolonunun düğmesine uzanıyor.

"Senin ağzını sikimde hissettiğim anda boşalacağımı sandım." Düğme açılır ve fermuarın sesi neredeyse sessiz odayı doldurur. "Kafanı tutup yüzünü sikmemek için tüm gücümü kullandım." Göğsünün ortasını, atan kalbinin üstünü öperim. Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyorum ve ona bakarım. "Ağzımı senin üzerine koymak istiyorum," derim. "Senin için sorun olmazsa?"

Gülümser ve sonra sırtıtmaya başlar. "Karşılık vermemek kabalık olur." Gözleri, panjurların arasından giren güneş ışığında parıldar.

"Öyle mi?" diye soruyorum ona, önünde dizlerimin üzerine çökerek kot pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyorum.

"Vücudunun her bir parçasını ezberlemek istiyorum," diyorum ona, bacaklarının arkasını okşarken ve bir ayağını pantolonundan çıkarırken. Karnını öpüyorum ve sonra öpücüklerimi soldan sağa doğru sürdürüyorum. Elimle diğer bacağını da serbest bırakıyorum. "Vücudunun her bir parçasını sevmek istiyorum." Ona bakıyorum ve eli saçlarımla oynamaya başlıyor. "Her bir parçasını öpmek, yalamak ve emmek istiyorum." Ellerimi kalçalarına götürüyorum, dantelli külotunu elimle kavrayıp yavaşça bacaklarından aşağı indiriyorum. Onu ellerimle yırtıp, bacağını omzumun üzerine koyarken amını yalamaktan kendimi alıkoyuyorum. "Sana yapmak istediğim şeyler." Gözlerinin beni izlediğini görüyorum. "Sana yapmak istediğim şeyler"—ona göz kırpıyorum—"hepsi senin yatağıma gelmenle başladı." Kalkıyorum, bir elimi omuzlarına, diğer elimi dizlerinin altına koyup onu yatağıma taşıyorum.

Başımı eğip onu öpmek için önce başını yastıklara yatırıyorum. Dilim onun diliyle savaşırken, elleri yüzümü tutmak için yukarı geliyor. Bacaklarımı onun bacaklarının arasına sokmak için hareket ettiriyorum, ağzını bırakıp dudaklarımı aşağıya doğru hareket ettiriyorum ve önce sağ meme ucunda duruyorum. Ben karnına doğru aşağıya doğru hareket ederken, eli ensemin arkasına geliyor ve sonunda onu öptüğüm andan itibaren tatmak istediğim yere ulaşıyorum. Sol bacağını geriye doğru hareket ettirdiğini hissedince sağ bacağını geriye doğru çekiyorum ve amcığı yüzümün önüne geliyor, yapabileceğim tek şey oradaki küçük kıl şeridini öpmek.

Dilim dışarı çıkmadan hemen önce gözlerim onun gözlerine takılır ve klitorisinden aşağıya doğru yalarım, sonra tekrar yukarıya doğru. Dilimde hissettiğim tadı her gün özleyeceğimi biliyorum. Dilimi içine kaydırduğimde başı yastığa geri düşer ve gözleri kapanır.

Elleri yanından başının yanına doğru hareket ediyor. Dilimi hareket ettirdiğimde "Aman Tanrım" diye inliyor. Dilimin ucuyla klitorisini bir yandan diğer yana hafifçe vuruyorum, sonra ağzıma alıp emiyorum. "Aman Tanrım. Ben..."

Kalçaları, onu yalarken yukarı doğru hareket eder. Dilimi tekrar içine sokarım ve o, sol topuğunu omzuma koyarken bir elini başımın arkasına koyar. Amını ağızıma aldığımda konuşmayı keser.

"Tanrı değil, Lexi," diyorum, "Kirby. Boşaldığında benim adımı söyle." Bana bakıyor. "Dilimle seni boşaltacağım." Dilimi tekrar içine sokuyorum. "Sonra parmaklarımla." Dilim klitorisini okşarken o benim altımda kıvranıyor. "Sonra sikimle." Deliğini iki kez yaladıktan sonra dilimi tekrar içine sokuyorum. Dilimle onu sikiyorum ve keşke sikim olsaydı diyorum. Sıcak, ıslak ve dar ve yarı sert sikim artık sertleşmiş ve onu sikmeye hazır. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, inlemelerinden ve nefesinden hoşuna gittiğini bilsem de. Bana sözlerle cevap vermiyor, bunun yerine elini başımın arkasına koyuyor ve yüzümü amına daha derine itiyor. Kıkırdayarak gülüyorum. "İstediyini al, bebeğim." Dilimin ucu klitorisine gelene kadar kalçalarını dilimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyor, elini başının arkasına götürüp yastıklara tutunuyor. Dilim klitorisini okşarken "Geliyorum" diye bağıyor. "Bu..." Sırtını kamburlaştırıp inleyerek boşalıyor. Elimle kalçasını tutup benim ulaşamayacağım bir yere gitmesini engelliyorum. "Kirby" diye fısıldayarak adımı söylüyor.

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyorum ve parmağımı içine kaydırırken yüzünü izliyorum. Gözleri açılıyor, yüzünde şehvet dolu bir ifade var. "Parmaklarımla seni boşaltma zamanı," diyorum ona. "Bacaklarını daha fazla aç, bebeğim." Kalçalarını geriye doğru hareket ettiriyor ve bacaklarını yanlara doğru açıyor. "Çok ıslak." Parmağımın içine girip, onun sıvısıyla kaplanmasını izliyorum, sonra bir parmak daha sokuyorum. "Kızım tekrar boşalmaya hazır mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevaplar.

"Parmaklarımla oyna." İki parmağımı kıvrıp G noktasını ovuşturuyorum ve o yataktan fırlayacak gibi oluyor. "Parmaklarımla kendini tatmin et." Kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Daha hızlı," diye tıslar, "daha fazlasına ihtiyacım var."

"Tamam." Artık parmaklarımı kalçalarıyla birlikte hareket ettiriyorum, parmaklarım eklemlerime kadar içine giriyor. "Yine boşalmak üzere misin?" Bana cevap verme şansı yok; kalçalarını yana doğru hareket ettiriyor.

ve sonra orgazmını inleyerek dışa vurur. Amcığı parmaklarımın üzerinde tekrar tekrar kasılır. Bacaklarını elim etrafında sıkıca kapatır, kalçaları orgazmını tamamlamak için yukarı aşağı hareket eder. "Sik beni," diye mırıldanırım, sikim onun içine girmek için can atıyor.

"İçine girmem lazım, bebeğim," diyorum ve o kalçalarını geri çekip bacaklarını açıyor. "Prezervatif al." Çenemle yatak başı masasını işaret ediyorum. Yeni kutuyu çıkarıyor, yırtıp açıyor, prezervatifler yatağa saçılıyor, bir tane alıp bana bakıyor.

"Hiç," diye başlar, "takmadım." Üzerine çıkarım, onu yatağa iterim ve ağzını yutarım.

"Sana öğreteyim." Geriye yaslanıp dudaklarımın arasında üst kısmını yırtıp çıkararak ona uzattım. "Penisimin tabanını tut," dedim ve o da benim elimle birlikte tuttu. "Prezervatifi penisimin üstüne geçir, bebeğim." Elinin onu nazikçe üstüne yerleştirmesini izledim. "Bir kez çevir." Dediğimi yaptı. "Ucunu sık." Tamamen konsantre olarak penisime bakar. "Mükemmel" — bana bakar — "şimdi aşağı doğru yuvarla." Penisimin tabanına kadar yuvarlar. "İşte." Yüzündeki sırıtış, sanki dünyanın en büyük sırrını çözmüş gibi.

"Sorun yok mu?" diye soruyor bana ve ben cevap vermiyorum, bunun yerine daha önce kimseyi öpmediğim gibi onu öpüyorum. Yüzümü diğer tarafa çevirirken çenesini tutuyorum, öpücüğü daha derin hale getirmeye çalışıyorum.

Sırtını kavislediğinde onu bırakıyorum. "Seni yavaşça sikmek istiyorum," diyorum ve onu tekrar öpüyorum, "ama yapabileceğimden emin değilim."

"O zaman hızlı sik beni." Öpüşürken yüzümü ellerinin arasında tutuyor, ayaklarının topukları çoktan uyluklarımın arkasına gelmiş, onlara batıyor. "Beni nasıl siktiğin umurumda değil." Başını yana çeviriyor, eli artık aramıza giriyor ve elinde benim sikimi okşuyor. "Beni siktiğin sürece."

O benim sikimi girişine yerleştiriyor ve ben de onun içine giriyorum. Sikimin başı onun sıcaklığını ve ıslaklığını hissediyor ve sonra tüm düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor ve ben ona sertçe giriyorum. O kadar sıkı ki, kalçalarımı hareket ettirmeden önce nefes almam bir saniye sürüyor. Onu sikerken ellerimi yatağa koyuyorum. Elleri yüzümde, ağızlarımız açık ama ikimiz de nefes nefese olduğumuz için birbirine değmiyor. Gözleri yarı kapalı

ve tek yapabildiğim onu izlemek. Dudaklarını yalıyor ve sonra adımı söylüyor, "Kirby."

"Tam burada, bebeğim," diyorum, dilim dışarı çıkıp bir kez ağzına girerken, sikim ona giriyor. Bir eliyle koluma tutunuyor, diğer eliyle omzumu sarıyor. Sol bacağı omzumun üzerine geçiyor, sikim ona daha derine giriyor. Ona daha derine girdiğimde ikimiz de inliyoruz. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diyorum ona dişlerimi sıkarak, kolumdaki el şimdi omzumda.

"Kendini tutma," diye ısrar ediyor. "Beni ne kadar istediğini göster bana." Gözleri benimkilerden ikimizin arasına kayıyor ve ben de aşağıya bakıyorum.

"Amin benim sikimi nasıl alıyor bak." Bunu söylediğim anda, amı daha da sıkılaşıyor. "Benim için çok sıkı." Çıkarıp birkaç kez tekrar içeri sokuyorum. "Çok ıslak." Bir saniye gözlerini kapatıp tekrar açıyor. "Sikimin üzerine boşalacak mısın?"

"Evet." O başını sallar ve ben tüm gücümle onu sikerken alnım onun alnına düşer. Sağ elimi onun yanından başının üzerine getirir, onu istediğimden daha sert sikmek için başını elimle kavrarım. Onu ne kadar sert sikersem, o kadar sıkılaşıyor. Boynunu geriye doğru eğip inliyor, sonra geri dönüp dilini ağzıma sokarken aynı anda benim sikimde boşalıyor. Amcığı o kadar sıkı ki, bir santim bile çekmek zor. Yüzüme tutunuyor, parmak uçlarıyla beni kavrarken sikimin üzerine boşalıyor. "Yapamıyorum," diyor şok olmuş bir şekilde. "Yine oluyor."

"Bırak," diye onu teşvik ediyorum. "Devam et, bebeğim." İlk orgazmını tamamlamadan önce, tekrar orgazm oluyor. Bu sefer kendimi tutamıyorum; boşalırken testislerim geriliyor. Sanki benim onun gözlerini görmem gerektiğini biliyormuş gibi gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Sanki benim gözlerimi görmesi gerekiyormuş gibi gözleri benimkilere kilitleniyor. Dürtmelerim yavaşlarken ağzım onun ağzını yutar, ta ki köküne kadar onun içine girene kadar. "Tanrım," diyorum, yana dönüp onu da yanımda götürürken, "beni mahvettin." O bana bakarken yüzüne bakıyorum, gülümsememeye çalışırken gözleri aşağıya iniyor ama başaramıyor. Kollarım onu sarıyor, onu asla bırakmak istemiyorum. O yüzünü boynuma gömmeden önce burnunu öpüyorum.

"Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum, ama prezervatifi çıkarmam lazım," diye ona söylerken ondan uzaklaşıyorum, "ve sonra bir şeyler yemeliyiz." Yatağın kenarında durup, onun bana bakmak için yan dönmesini izliyorum. Mükemmel vücudu gözlerimin önünde ve şu anda sönmüş olması gereken sikim ikinci raundu, sonra muhtemelen üçüncü raundu istiyor ve dördüncü raunddan sonra sakinleşebilir. "Benimle gelmek ister misin?" Başımla banyoyu işaret ediyorum. "Yoksa sana bir bez getirmemi ister misin?"

"Ben de seninle geliyorum," diyor, yataktan kalkıp yanıma yaklaşıyor. "Bu normal mi?" Hala sert olan penisimi işaret ediyor.

"Hayır." Kafamı sallayıp elimi eline sokarak banyoya doğru yürüdüm. "Ama Lexi, seninle ilgili hiçbir şey normal değil." Banyoya girdim ve o etrafına bakındı. "Bana bir saniye ver, yolundan çekileyim de işini hallet." Tuvalete doğru yürürüm ve prezervatifi çıkarırım, sonra kağıt mendil alıp çöpe atarım. "Aşağıda buluşuruz." Onun yanında dururum ve eğilip boynunu öperim.

"Tamam," diyor ve ben de yanına gidip külotumu giyiyorum, sonra merdivenlerden inip ön kapıya doğru yürüyorum, orada yemeğimiz bizi bekliyor. Dönüp açık plan odaya geri dönüyorum. Büyük mutfağın yanındaki yemek odası, televizyona bakan dört büyük kanepenin tam önünde. Evin arka tarafının tamamı tavandan tabana pencerelerle kaplı ve okyanus manzarası sunuyor. Yatak odasından da aynı manzara görünüyor, ama bu odada perde yok. İsterseniz pencerelerin hepsi de açılabilir. Dolaplara doğru yürüyüp iki tabak çıkarıyorum ve ayak sesleri duyduğumda başımı kaldırıyorum. O, benim Warriors tişörtlerimden birini giymiş olarak odaya giriyor. "Bunu ödünç aldım," diyor. "Umarım sorun olmaz."

"Daha da iyisi var," diye cevap veriyorum, o adaya doğru ilerlerken gözleri suya kayıyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzaralardan biri bu olabilir," diye iltifat ediyor.

"Şu anda en güzel manzaraya bakıyorum," diyorum ve gözleri bana dönerek beni izlediğini fark ediyorum.

"Konuşmalıyız," diyor ve ben bu konuşmayı başlatma şeklinden şimdiden nefret ediyorum.

"Konuşmalıyız." Onunla aynı fikirde olup olmadığını bilmiyorum, ama yine de bu sözleri söylüyorum.

Ben buzdolabından iki şişe su alırken o taburelerden birini çıkarır ve ben diğerinin de gelmesini beklerim. Onun yanına otururum. "Peki, nereden başlayalım?"

Çantayı kapıp açar, bir hamburger alır ve diğerini bana uzatır. "Sanırım önce şunu söylemeliyim: senden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum."

"Oh, her şeyin aşkına." Tavana bakıyorum. "Eğer bu 'sorun sen değilsin, benim' konuşmasıysa." Elimi kaldırıyorum. "Bence bunu atlayabiliriz."

O gülüyor. "Öyle değil." Yemeğine bakıyor. "Ama öyle." Hamburgerimi açıyorum; ona hazır olmadığı bir şey söylemeden ona bakabileceğimden emin değilim. "Ve bundan biraz daha fazlası var." Hamburgerimden bir ısırık alırken o devam ediyor, "Sen benim patronum olacaksın."

"Tamam." Ona bakıyorum.

"Ve, şey, patronumla yatmayacağım." Hamburgerinin yanındaki tezgaha hafifçe vurarak soğuk patates kızartmasını alır. "Sadece, yapamam." Şimdi ona dönüyorum. "Bu iş benim için çok önemli," diyor yumuşak bir sesle. "Bu benim ilk işim, gerçekten. Trent, bana ihtiyacı olduğunda hazır olmam gerektiği için çalışmamı hiç istemedi." Kaşlarını kaldırıyorum. "Bunun, nerede olduğumu ve ne yaptığımı kontrol etmek için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyorum. Ama ben hep bir iş bulmak istedim ve para almıyor olsam da bağış toplama komitesinde yer almak benim için çalışmak gibiydi. Ama bu" — omuzlarını silkiyor — "benim ilk gerçek işim ve patronumla yatamam."

"Anlıyorum." Bir ısırık daha alıyorum, ama yutmak çok zor geliyor.

"Buna başlamamalıydım." Sesi titriyor. "Seni asla kandırmazdım."

Elini tutuyorum. "Sen tanıdığım en iyi kadınlardan birisin. Senin içinde hiç kötülük yok." Ona gülümsüyorum. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim." Kaldırıyorum

Elimi onunkinden çekip saçlarını omzunun arkasına attım, böylece boynunu öpebileyim. "Kararını yüzde bin saygı duyuyorum. Bundan memnun değilim, ama bu sadece bencil olduğum ve seni istediğim için." O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ama eğer yapman gerekenin bu olduğunu düşünüyorsan, kararını saygıyla karşılayacağım." Ben, "Ancak, bugün Cumartesi ve sen Pazartesi günü işe başlayacaksın, o zamana kadar ben senin patronun değilim." dediğimde bana baktı.

"Sanırım haklısın." Dik oturur.

"Yani bir buçuk günümüz var." Onu sandalyesinde döndürürüm.

"Evet, var." Dudaklarını büküp gözlerini kocaman açmadan önce geniş bir gülümsemeyle gülümser.

büyüktür.

"Yarın akşama kadar burada kalacak mısın?" diye soruyorum ona. "Pazartesi sabahı gibi

Pazartesi sabahı isterdim ama sen yatakta olunca, sabah ilk iş seni sikmek isteyeceğimi biliyorum, o yüzden Pazar gecesi olsun." Sessiz kalıyorum. "Senin için sorun olmazsa?"

"Pazar gecesi." Bana başını sallıyor ve ben yemeğimi bitirmeye ya da onun yemeğini bitirmesine izin vermeden onu ikinci ve üçüncü tur için yatak odama sürüklüyorum.

YATAKTA YATARAK, alt tarafımı çarşafıla örtmüş, onun kot pantolonunu giymesini izliyorum. O gömleğini alıp vücudunun geri kalanını örtünce, midemdeki boşluk gittikçe büyüyor. Son otuz saati hafızama kazımaya çalıştığım vücut. Ona bundan nefret ettiğimi söylemek istiyorum, ama bunun yerine çarşafı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. O spor ayakkabılarını giyerken, ben de bir boxer ve basketbol şortu alırken ikimiz de birbirimize tek kelime etmiyoruz.

Ayağa kalkıp bana bakar ve ben de onun da benim kadar kötü hissedip hissetmediğini merak ederim. "Sanırım gitmeliyim." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder.

"Seni uğurlayayım," diyorum ve o da başını sallayarak odadan çıkıyor. Onun arkasından gidiyorum, ayaklarım gittikçe ağırlaşıyor sanki. Girişten çantasını alıyor.

Ön kapıyı açıp içeri girdiğimde, güneş çoktan batmış ve gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Onu SUV'sine kadar eşlik ediyorum, o kapıyı açıp çantasını yolcu koltuğuna atıyor. "Sanırım bu kadar," diyor yumuşak bir sesle ve ben ona doğru bir adım atıp kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve o da aynısını yapıyor, ama bana yumuşak bir öpücük veriyor ve son iki gün boyunca paylaştığımız tüm öpücükler arasında bu, aldığım en güzel öpücük.

"Bu hafta sonu için teşekkür ederim," diyor, beni bırakıp benden uzaklaşıyor. Bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Dün bana söylediği andan itibaren her saniyesinden nefret ettim.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, alnımı onun alınına dayayarak, "bana inanılmaz bir hafta sonu yaşattığın için." Boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor gibi hissediyorum. Dudaklarım onun dudaklarına hafifçe dokunuyor, sonra onu bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Sen, Lexi Petrov," diyorum, soyadının Yoder olduğunu bilmeme rağmen tam adını kullanarak, "milyonda bir bulunur birisin."

yirmi üç

Lexi

"Teşekkür ederim" — alnını alnıma koyar — "bana inanılmaz bir hafta sonu yaşattığın için." Ellerim çıplak göğsüne kayıyor ve onun sıcaklığını hissediyorum. "Sen, Lexi Petrov..." Yoder adını kullanmaması beni gülümsetmiyor, ama hiçbir şey, hiçbir şey beni sonraki beş kelimeye hazırlayamazdı. "...milyonda birisin." Beni bırakırken bu hafta sonu paylaştığımız en yumuşak öpücüğü veriyor ve ben SUV'ye biniyorum.

Kapıyı kapatıp onun evinin önünden ayrılırken, güçlü olacağım diye düşünüyorum, ama sonra tek bir gözyaşı damlası yanaklarımdan süzülerek yeni evime doğru yol alırken akıyor. Son iki gün, lanet olası rüyaların yapıldığı şeydi. Biriyle tanıştığında olmasını dilediğin şey. Hayatım boyunca istediğim şey. Beni saygı duyan, beni dinleyen, tüm bunları yapan bir adam. Ağlamak istemediğim için diğer gözyaşlarını silmiyorum, çünkü onun için ağlamamda bir sakınca yok. Hayatımda ağlamam gereken biri varsa, o da Kirby'dir. Şimdi bile, yaşadığım onca şeyden sonra, hala istediğim tek şeyi elde edemiyorum.

Evime varıyorum, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce garaja park ediyorum. Çantamdan telefonumun sesi geliyor, onu çıkarıp onun adını görüyorum.

KIRBY:

En azından eve vardığını mesajla bildir de endişelenmeyeyim.

Gözlerimi kapatıyorum. "Neden mesai saatleri dışında onunla çıkmıyorsun?" diye soruyorum kendime ve sonra başımı sallıyorum. "Çünkü işinde başarısız olursan, o sana bunu söylemeyecek ve sadece birbirinizle yatıyorsunuz diye seni tutmaya devam edecek," diye cevap veriyorum kendime ve arabadan inip ona mesaj atıyorum.

BEN:

Eve yeni geldim. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler.

Gönder düğmesine basmadan önce şunu ekliyorum: *Yeni evimi görmek ister misin? Ve belki bir kez daha sevişmek?*

Eve girip ayakkabılarımı çıkarmadan önce çantamı kapının yanındaki masaya bırakıyorum. Buzdolabını açarken telefonum çalıyor ve onun olduğunu düşünerek aceleyle yanına koşuyorum, ama Ariella'nın bir fotoğraf gönderdiğini görünce biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Mesajlaşmayı açtım ve Jagger'ın kocaman gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

ARIELLA:

Biri Lexi teyzeyi ve onun gece kucaklamalarını özlüyor.

Hemen cevap veriyorum.

BEN:

Yarın iş çıkışı uğrasam da, hayatta olduğumu görsün ve benden ıslak öpücükler alsam nasıl olur?

O hemen cevap veriyor.

ARIELLA:

Ağızından salya akarak bekliyor olacak.

Buzdolabını kapatıp yatak odama geri dönüyor ve doğruca banyoya gidiyorum. "Kanıtları da silip süpürsem iyi olur," diyorum, cam duş kapısını açıp suyu açıyorum. Kot pantolonumu çıkarıp köşedeki çamaşır sepetine atıyorum, ardından tişörtümü, sütyenimi ve külotumu da aynı sepete atıyorum. Sıcak suya girerken başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Dün gece ve bugünün tüm gününün anıları kafamda canlanıyor. Onun kucağında, onun penisi içimde, kollarımız birbirine dolanmış, dudaklarımız birbirine yapışmış. Bu, şimdiye kadar yaptığım en erotik şeydi. Onunla her seferinde daha da iyi oluyordu. Vücudumun her santimini öptüğünden emin oluyordu. Başımın tepesinden ayak parmaklarıma ucuna kadar, ağzını veya dilini üzerimde hissettim.

Bunu düşünmemek için başımı sallıyorum, yataktan kalkıp gece rutinimi yapıyorum. Yatağa girip telefonumu alıyorum ve

ona onu düşündüğümü yazmak için can atıyorum, ama bunun ikimiz için de doğru olmadığını biliyorum. Bu yüzden telefonu bırakıp ışıkları kapatıyorum ve ertesi sabah saat 6:00'da alarmin yumuşak sesiyle uyanıyorum.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, kaslarım önceki gün yaptığım tüm işlerden dolayı hala ağrıyor. Yataktan kalkarken bile onu hissediyorum ve hissedeceğimi biliyordum. Beni sadece yatağa atıp işini bitirmedi. Hayır, Kirby öyle yapmaz, beni yatağa götürdü ve hareket edemeyecek hale gelene kadar düzgünce becerdi. Evliliğimizin sonuna doğru iki dakikaya kadar azalmış olan on dakikaya alışmıştım, ama bu onunla kıyaslanamazdı bile.

"Tamam, onu düşünmeyi bırakmalısın," diye kendimi azarlıyorum ve kahvemi yudumluyorum. "O senin patronun ve kararı sen verdin." Dışarıdaki kanepeye doğru yürüyorum, oturup güneşin doğuşunu izliyorum. "Bu, onu sevmen gerektiği anlamına gelmez."

Kahvemi bitirip kalkıp içeri girmeden önce, tam saat yedide telefonum çalıyor ve baktığımda arayanın babam olduğunu görüyorum. "Günaydın." Yüzüm gülümsemeyle doluyor.

"Günaydın tatlım," diye selamlar. "Spor salonuna gitmek için arabaya bindim ve bugün sana şans dilemek için aramayı düşündüm."

Derin bir nefes alıyorum ve midem gerginlikten kıpır kıpır oluyor. "Teşekkürler, çok gerginim."

"Neden bilmiyorum, bence bu senin için iyi olacak. Seni aldıkları için şanslılar."

"Bunu söylemek zorundasın, sen benim babamsın." Gözlerimi devirip bardağı yıkadıktan sonra buzdolabını açıp yumurtaları ve dondurucuyu açıp sosisleri alıyorum. "Ama her halükarda onur duydum."

"Hafta sonu nasıldı? Eşyalarını boşalttın mı?" diye soruyor ve ben oturma odasındaki kutulara bakıyorum.

"Neredeyse bitti" diye yalan söylüyorum. Bu hafta sonu valizimi boşaltamadım; hayatımın en iyi seksini yaşadım ve şimdi muhtemelen tüm erkekler için mahvoldum. "Sadece birkaç tane kaldı."

"Tamam tatlım, bu akşam bizi ara ve nasıl gittiğini anlat," diyor bana. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Kahvaltı sandviçimi hazırlarken telefonu kapatıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle yiyorum.

Sonra yatak odasına gidip, Trent'i muhtemelen kızdıracak ama beni mutlu edecek eteği alıyorum. Onun bir kenara attığı ve başkasına vermemi söylediği etek, şimdi işteki ilk günümde giyeceğim kıyafet. Yanında bir yırtmaç olan bej etek, şık ama biraz da seksi. Askıdan siyah, uzun kollu, düğmeli pamuklu gömleği alıyorum, içine sokup üç düğmesini açık bırakıyorum ve büyük manşetlerini katlıyorum.

SUV'uma biniyorum ve gerginliğimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama varış noktasına yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Sekreterin bana gönderdiği e-postada belirtildiği gibi yer altı otoparkına park ediyorum.

Etrafa bakıyorum ama onun SUV'sini göremiyorum ve bugün gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Çantamı alıp asansör işaretlerini takip ediyorum, yukarı düğmesine basıp bekliyorum. "Muhtemelen senden nefret ettiği için ofise gelmekten kaçınıyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bu düşünce midemi bulandırıyor.

Asansör kapısı açılmadan ve ben içeri girmeden önce dönüp SUV'uma geri dönme şansım yok. Kat numarasını basarken elim titriyor. Asansör birinci katta durduğunda ve insanlar asansöre bindiğinde arkaya geçiyorum. Katıma geldiğinde sıkışarak çıkmak zorunda kalıyorum. Çıkarken sağa ve sola bakıyorum, sonra kapıdaki ismi görüyorum. Yanına gidip, kolu çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Başarabilirsin."

Kapıyı açıp içeri girer girmez, bir sükunet hissediyorum. Yan taraftaki bekleme alanında, iki farklı ton pembe yastıklarla süslenmiş uzun yeşil bir kanep ve kanepeye bakan iki adet yeşil tekli koltuk var. Kanepenin üstündeki duvarın ortasında üç kelime yazıyor.

Seçimi Yap. Make ve The altın renginde, Choice ise yeşil renkte yazılmış. Kelimelerin üstünde, sanki bir bahçeye adım atmışsınız gibi, duvarın üst yarısını kaplayan pembe çiçekli yeşil yapraklar var.

Yan taraftan bir hareket duyuyorum ve bakıyorum, bir, iki, üç kez göz kırpmıyorum ve ensem ısınmaya başlıyor. O olamaz

olmaz. Gerçekten yapar mı? "Merhaba," diyor kadın, "Ben Kylie. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum." Yeşil gözleri bana bakıyor. "Tanışmıştık."

Yutkunup sahte bir gülümseme takınıyorum. "Evet," diye onaylıyorum, kenara çekilip, "Kirby'nin randevusuydun." Kapı açılıp hayallerimin erkeği ve şu anda nefret listemde olan adam içeri girdiğinde konuşmayı kesiyorum.

Koyu siyah kot pantolon, beyaz tişört ve karamel rengi düğmeli gömlek giymiş, gömleğinin kolları sıyrılmış. Kafasındaki şapka, iki gün boyunca elimle okşadığım ipeksi saçlarını gizliyor. "Merhaba," diyor bana bakarak ve benim aklıma gelen tek şey, onun şimdiye kadar tanıştığım en yakışıklı erkek olduğu. "Senden önce buraya varmak istedim," diyor bana ve sonra üç kahve fincanı ve içinde pembe bir kutu olan şeffaf bir çanta bulunan tepsiyi kaldırıyor. "Sanırım geç kaldım." Gözleri benimkilere bakıyor ve benim tek yapabildiğim burada donakalmış bir şekilde ona bakmak.

"O yeni geldi." Kylie'nin sesini duyuyorum ve ona doğru dönüp, ona yaklaşıp kahveyi aldığına bakıyorum. "İlk gününde kahve ve tatlı ikramları alıyor. Bir telefon aldım."

Gözlerim ondan ona, sonra tekrar ona kayıyor. "Onu takma kafana," diyor Kirby, içeri girip kutuyu yan taraftaki kahverengi masanın üzerine koyarken. "Hayatı boyunca bana zorluk çıkardı." Şapkasını çıkarıp masanın üzerine atıyor. "Lexi, kardeşimle tanış," diyor, ona gülümseyerek, "Kylie."

"Kız kardeş mi?" Bu kelimeyi tekrarlıyorum. "Sizin çıktığınızı sanıyordum."

"İyy," diyor Kylie, beni güldürüyor. "Etkinlikte başka bir adama teklif verdim."

"Biliyorum, sadece onu kışkırtmaya çalıştığını sanmıştım."

"Tek yaptığı beni daha fakir hale getirmektir," der Kirby ciddi bir ifadeyle. "Başlayalım mı?"

"Ona evi gezdirmedim bile," diyor Kylie, kahve fincanlarından birini alıp etiketine bakarak. "Kahveni nasıl istersin?"

"Kalan her şeyi alacağım," diyorum ona ve o gülümsüyor.

"Onunla çalışmayı şimdiden çok seviyorum," diyor ve beni güldürüyor.

"Evet, Lexi harika biridir." Derin bir nefes alır ve bir saniye bana bakar, bu saniye midemin kelekler uçuşmasına yetecek kadar uzun, sonra başını çevirir

"Turuna çık, ben burada bekleyeceğim." Tek kişilik kanepeye doğru yürür, oturur ve telefonunu çıkarır.

"Tamam, iki ofisimiz var," diyor Kylie, "ve senin için de uygunsa..." Bana bakıyor. "Ben şunu sevdim." Sağdaki ofisi işaret ediyor.

"Ofise ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diyorum ve Kirby'ye dönüp bakıyorum. O, bizim konuşmamızı dinlemeden kalkıp kahve fincanlarından birini alıyor. "Sadece bir masaya ihtiyacım var."

"Ve bu ofiste bir tane olacak." Beni köşedeki ofise götürüyor. "Beğenmediğin bir şey olursa, Ariella değiştireceğini söylüyor, ama sen bunu seveceğini söyledin." İçeri giriyorum ve köşeye itilmiş, dışarıya bakan L şeklinde bir masa görüyorum. Beyaz kumaş bir sandalye, masaüstü bilgisayara dönük olarak yerleştirilmiş. "Ofise gelmek istemediğinizde kullanabileceğiniz bir dizüstü bilgisayar da var." Ofisin rahat kısmının olduğu tarafa doğru adım atıyor. İki büyük, fildişi rengi pelüş kanepeler, koyu yeşil duvara dönük. Duvarın ortasında altı çerçeve var.

İlki şöyle diyor: "Hayatında istediğin her şey, korkunun öbür tarafında seni bekliyor."

İkincisi şöyle: "Soru, kim bana izin verecek değil, kim beni durduracak."

Üçüncüsü şöyle: "Ben başarısız olmadım..."

"Çok beğendim," diyorum, ona dönerek, "ve bu alıntılar." Duvarı işaret ediyorum. "Bunu evim için çalabilirim."

"Ben de kendim için birkaç tane aldım," diye itiraf ediyor. "Sanırım, küçük bir onaylama bile büyük resmi hatırlamanı sağlıyor." Kirby'ye bakıyor. "Haftalık toplantımızı yapmalıyız ki o da işine başlayabilsin." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Sadece iki ofis var ve o birini almayı reddetti, bu yüzden toplantıyı bekleme salonunda yapmamız gerekiyor." Omzunun üzerinden ona sesleniyor, "Tamam mı, kardeşim?" Kylie bekleme salonuna çıkıyor. Onu takip ediyorum, sandalyede oturmuş, ayak bileği dizinin üzerinde, ve şimdi ona çıplakken daha da mükemmel olduğunu bilmeden bakıyorum.

"İlk haftalık toplantıya hoş geldiniz." O oturur ve kahvesini masaya bırakır. Gözlerim onun eline ve parmaklarına kayar, yanına oturup elini tutmak isterim, ama onun yerine karşısına oturmayı tercih ederim.

Aramızda bir sehpa var. Bacaklarımı çaprazladığımda gözleri bacaklarıma kayıyor ve çenesinin gerildiğini görüyorum. "Hoş geldin Lexi, dışında ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Bana sırtıtarak bakıyor. "İş kabul ettiğin için teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum. "Herhangi bir sorunuz olursa, bana veya Kylie'ye sormaktan çekinmeyin." O gülüyor. "Başka ne söyleyeceğimi veya ne konuşacağımı bile bilmiyorum." Bana, sonra Kylie'ye bakıyor. "Belki bu hafta ne yapmayı planladığını gözden geçirebiliriz." Kylie, bu hafta ne yapmayı planladığını anlatırken ona gülümser. Bu belki otuz dakika sürer, sonra birkaç saniye garip bir sessizlik olur ve o Kylie'ye tekrar bakar. "Sanırım ilk toplantımız burada bitti. Kylie, nazik ol." O ayağa kalkar ve Kylie de başını sallayarak ayağa kalkar.

"Herkes karşı nazik davranırım ama sana karşı değil." Ondan uzaklaşarak ofisine gider ve bizi baş başa bırakır.

"O herkese karşı nazik ama bana karşı değil," diye itiraf ediyor Kirby, eğilip kahve fincanını alırken. "Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana ulaşmaktan çekinme," diyor. Tek yapabileceğim başımı sallamak, çünkü şu anda o burada olduğu için, onu bir kez daha öpmek için her şeyi verirdim. Elini yüzümde hissetmek, elimi onun eline koymak için. Bana doğru bir adım atıyor. "Sanırım haftaya görüşürüz," diyor ve kalbim sıkışıyor. "Bu iş kabul ettiğine gerçekten çok sevindim," diyor yanımda dururken. Sonra ona bakıyorum ve başka bir şey söylemesini bekliyorum. Neredeyse başka bir şey söylemek istediğine eminim, ama kapıya doğru yürürken bana sadece gülümsüyor. "Hoşça kal Kylie!" diye ofisine doğru bağırır, sonra bana bakar. "Sana o tarçınlı çöreklerden aldım." Kutuyu işaret eder ve sonra gider, kapının arkasında tıklama sesi duyulur. Gözlerimi kapatırım ve onun peşinden gitmek üzereyim ki Kylie ofisinden çıkar.

"Artık o kötü patron gittiğine göre," diye başlıyor, bir elinde defter, diğer elinde kahveyle, "kendi toplantımızı yapıp birbirimizi biraz tanısak nasıl olur?"

Ona gülümserim, en azından bir süreliğine kardeşiyle ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırırım. "Bu çok hoşuma gider."

"Tamam," diyor, "işin ilk kuralı, bilmem gerekiyor" —kanepeye uzanıp topuklu ayakkabılarını çıkarıyor—"sen onu o yolculuğa çıkardığında kardeşim ne kadar bağırdı?" Gülüyorum ve onunla çalışmakla ilgili

onunla çalışmak konusunda duyduğum tüm şüphelerim bir anda yok oldu. "Peki bunu videoya çektin mi?"

yirmi dört

Kirby

"Tamam millet," diyor koç Martin odaya girerken. Her zamanki eşofmanını giymiş, boynunda bir düdük sallanıyor. "Hepinizin dinlenmesini istiyorum." Hepimize bakıyor. "Yarın beş günlük bir yolculuğa çıkıyoruz." Yarısı inlerken, diğer yarısı kıkırdar. Çaylaklar, sanki Noel ağacının altında en sevdikleri oyuncağı bulmuş gibi birbirlerine bakar. Sezon ilerledikçe bu bakışlarının yavaş yavaş kaybolacağını bilmiyorlar. Başlangıçta seyahat etmek, her şehirde bir kız arkadaş ve katılacağınız partiler olması çok eğlencelidir, ama bu eğlence çabuk biter. Benim yaşıma geldiğinizde ve benim kadar uzun süre oynadığınızda, evden uzakta geçirdiğiniz günler sezonun en korkunç günleri olur. "Cumartesi gecesini Vegas'ta geçireceğiz."

"Koç, sokağa çıkma yasağı olacak mı?" Çaylaklardan biri olan Owen aptalca elini kaldırır ve eski oyuncuların yarısı ona bakarak sert bir bakış atar.

"Ertesi gün saat 11'de ayrılıyoruz," diye cevaplar koç. "Uçakta kusana, o gece ve ertesi sabah *tüm* takımın paten antrenmanına katılmasını sağlar."

"Siz pisliklerin herhangi biri," Knox uyarıyor, "sarhoş olup kusmayı aklından bile geçirirse, şahsen kışını tekmeleyeceğim." Tüm gençlere bakıyor.

"Anladık," diye onaylar Owen. "Dışarı çıkın, ama içki içmeyin."

Koç sadece başını sallar. "Kimse altı saatlik bir uçuştan sonra kaymak istemez." Knox, Owen'a bakar. "Özellikle ben." Ona başını sallar. "Anladın mı?"

"Anladım koç," diyor Owen, "çok net."

"Jaxon," koç onun adını söyler. "Kirby," hemen ardından benim adımları söyler.

"Bebek bakma sırası sende."

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapatan Jaxon'a bakıyorum. "Buzda olmadığımız süre boyunca uyuyabilirim," diye mırıldanıyor ve herkesi güldürüyor, sonra da Owen'a bakıyor. "Beni kaymaya zorlarsanız, bütün gece Jagger'a bakıcılık yaparsınız." Onları işaret ediyor. "Ve son dakika haberi, dış çıkarıyor, bu yüzden bütün gece uyanık kalmayı seviyor ve sürekli ağlıyor." Hepimizle göz teması kurduğundan emin oluyor. "O yüzden içki almak istiyorsanız bunu aklınızda bulundurun."

"Yarın görüşürüz," der koç, dönüp çıkar ve diğer koçlar da onu takip eder.

"Dinleyin," diyorum, öne eğilip Owen ve ekibine bakarak, "Cumartesi gecesi Vegas'ta size bakıcılık yapacağımı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Sarhoş insan kalabalığının arasında dolaşmaktan daha işkence verici bir şey yoktur. O yüzden, saat beşte biten maçtan sonra akşam yemeği yiyeceksiniz ve sonra ertesi gün ayrılana kadar lanet otel odanızda oturacaksınız." Owen bana bakar. "Anlaşıldı mı?" Onlar başlarını sallar ve birbirlerine bakar, sonra kalkıp duşa giderler.

"Sence dinleyecekler mi?" diye sorar Jaxon ve ben başımı sallarım.

"Hayır," diye cevaplar, "ve bence Pazar gecesi antrenman yapma ihtimalimiz yüzde elli." Kalkıp antrenman formamı çıkarır, odanın ortasındaki büyük gri çöp kutusuna atarım. Deplasman çantası, eşyalarımı koymam için ayaklarımın dibinde zaten açılmış durumda.

"Umarım Ariella iyi olur," diyor yumuşak bir sesle. "Lexi taşındığından beri ilk kez ben yokken o tek başına kalıyor." O, Lexi'nin adını söylediğinde ona bakmamaya çalışıyorum. Bunun yerine, göğüs koruyucumun sağından ve sonra solundan cırt cırtını çıkarıp çantaya atıyorum. "Lexi'yi işe aldın mı?" diye soruyor Jaxon. Ona bakıyorum, hala ekipmanlarıyla oturmuş, elinde protein shake'i var.

"Evet," diye cevap veriyorum, oturup sonunda oturur oturmaz bağladığım patenleri çıkarıyorum. "O işe başvurdu."

"İş tecrübesi yok." Bir pateni çantaya koyarken ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Onunla bu tahmin oyununu oynamayacağım. "Bana bir şey sormak istiyorsan, sor."

"Siz ikiniz..." İkisini yanına koyuyor ve ben sadece ona bakabiliyorum. Soyunma odası, etrafımızda devam eden farklı konuşmaların gürültüsüyle dolu, ama sanki sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. "Siz ikiniz, bizim evde akşam yemeğinde ikinci kez görüştüğünüzde, birbirinizi daha önceden tanıyormuş gibi davrandınız."

"Evet," diyorum ve diğer pateni de çıkarıyorum, onun daha fazlasını beklediğini biliyorum. "Biz" — pateni çantaya koyuyorum — "Phoenix'te karşılaştık." Bu cevabı beklemiyormuş gibi kaşları havaya kalkıyor. "Benim gönüllü çalıştığım hastanede bir bağış kampanyası düzenliyordu."

"Olamaz." Şimdi kendi patenini çıkarıp önündeki çantaya koyuyor. "Yani kocasıyla tanıştın mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum, onu düşündükçe boğazımdaki yumru büyüyor.

"O, benim düşündüğüm kadar pisliğin teki mi?"

"Daha da büyük," diye onaylayarak hokey pantolonumu çıkarıyorum. "Dinle," diyorum, Lexi'ye gelince konuşmayı keserek, "Orada oturup onun ve hayatı hakkında konuşmak istemiyorum. Yapmayacağım. Sen benim en iyi arkadaşımsın, seni kardeşim gibi seviyorum ve senin yanında savaşırım, ama bunu yapamam." Kafamı sallayıp pantolonumu çantaya atıyorum. "Onun ya da onun aptal eski sevgilisi hakkında konuşmayacağım."

"Vay canına," diyor gülerek, "demek Ariella haklıymış." Kalkıyor ve kolunu geriye doğru bükerek formasının arkasını tutuyor. "İkinizin arasında kesinlikle bir şeyler var."

"Bunu doğrulayabilirim," diye başlıyorum, boğazımda büyüyen yumruyu bastırarak, "bu doğru değil. O benim için çalışıyor ve ben onun arkadaşayım. Bundan başka bir şey yok." Ne yazık ki kelimesini atlıyorum, çünkü daha fazlası olmadığı için çok üzgünüm. Ama aynı zamanda onun isteklerine de saygı duymalıyım.

"En azından senin gibi bir arkadaşısı olduğu için mutluyum," diyor ve beni şok ediyor. "O olaylar yaşandığında onu çok iyi tanı mıyordum, ama şimdi onu tanıyıp ne kadar harika bir insan olduğunu gördükten sonra, eski sevgilisini tanımak istiyorum... yumruğumu suratına indirerek."

"İnan bana," başımı sallıyorum, "o buna değmez." Shin pad'lerimi çantaya atıyorum. "Onun gibi insanlar başkalarının ilgisinden beslenir."

Onu ne kadar görmezden gelirsen, o kadar sinirlenir." Onu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, bu yüzden konuşmayı kesiyorum.

Duşumu bitirip, siyah eşofmanımı ve ona uyan siyah tişörtümü giydikten sonra, ortasında logosu, sol üst köşesinde ise yetmiş yedi numaramın yazılı olduğu takım süveterlerinden birini giydim.

SUV'ye binip otoparktan çıkıyorum, rampadan yukarı çıkınca garaj kapısı açılıyor. Arabayı çıkarırken orta konsola bakıyorum, saat öğleden sonra biri biraz geçiyor. Ofise gitmeden önce durup öğle yemeğimi alıyorum. Yolcu koltuğundaki kahverengi çantayı alıp arka koltuğa uzanarak beyaz saplı ve üzerinde beyaz kurdele olan mavi çantayı çıkarıyorum ve kalçamla kapıyı kapatıyorum. Lexi'nin SUV'sinin burada olduğunu görüyorum ve onun yanındaki yerin boş olduğunu fark ediyorum. Kylie bugün evden çalışacağını söylemişti ama durumun değişip değişmediğinden emin değildim.

Asansör düğmesine basıp, kapıların açılmasını beklerken ayaklarımla zıplıyorum. Lexi'yi en son gördüğümde bu yana dört gün geçti ve dört gündür, o bir adım atana kadar durumun böyle olacağını kendime söyleyip duruyorum. Kapılar açılıyor ve içeri girip düğmeye basıp geri çekiliyorum. Lobi katına geldiğimde birkaç kişi biniyor ve benim katıma geldiğimde tek başıma kalıyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde derin bir nefes alıyorum, ofisinden gelen yumuşak bir müzik sesi duyuyorum. "Merhaba," diyorum ve o kapıdan kafasını çıkarmadan önce müziğin durduğunu duyuyorum. Yüzünü gördüğümde kalbim bambaşka bir nedenden dolayı hızlanıyor. Göğsümdeki sıkışma şimdi tüm gücüyle geliyor; bu, son zamanlarda onu düşündüğümde ve ona sahip olmadığımde hissettiğim bir sıkışma.

"Hey," diyorum ve yüzü bir anda gülümsemeye doluyor. Mavi gözleri parlıyor ve odaya giriyor, ben de aptalca onu baştan aşağı süzdürüyorum. Onun giydiği kömür rengi mini eteğin içindeki bacaklarını gördüğüm anda sikim harekete geçiyor. Etek kalçalarına mükemmel bir şekilde oturuyor ve katlanmış gibi görünüyor. Tıpkı kendisi gibi çok şık ve giydiği siyah ipek düğmeli gömlek eteğin içine sokulmuş.

ve kollar, kolları şişkin göstermek için bağlanan büyük manşetlere sahip.

"Bu bir sürpriz." Bana yaklaşıyor ve kokusu burnuma geliyor, penisim daha da sertleşiyor. Kot pantolon değil, eşofman altı giydiğim için minnettarım.

"Öğle yemeği getirdim," diyorum, çantayı kaldırarak, "ve sana da bir şey aldım." Diğer çantayı kaldırıyorum.

"Kirby," diyor adımı yumuşak bir sesle, tıpkı o gece arkadan ona girdiğimde söylediği gibi. O yüzüstü yatarken, kalçalarını biraz kaldırıp içine girmiştım. "Buna gerek yoktu."

"Öğle yemeği mi, hediye mi?" Onunla şakalaşmaya çalışıyorum ve o gülüyor. "İkisi de, sanırım." Başını sallıyor. "Kylie burada değil."

"Oh, gerçekten mi?" Ofisine bakıyorum ve karanlık olduğunu görüyorum. "Burada olduğunu sanıyordum."

"Yalan söylüyorsun." Hemen beni yakaladı.

"Tamam, peki, evde çalıştığını biliyordum," diye itiraf ediyorum, kanepeye doğru yürüyüp yemek poşetini masanın üzerine atıyorum, "ama beş günlüğüne gidiyorum ve Pazartesi sabahı toplantısına katılamayacağım." Diğer poşeti de masanın üzerine koyuyorum. "O yüzden, ilk haftan hakkında konuşabiliriz diye düşündüm."

O da gelip kanepeye oturur, öne doğru eğilir. "Tamam, hepsi geçerli noktalar." Mavi poşete uzanır. "Peki ya hediye?"

"Bu, takıma hoş geldin hediyesi," diyorum ona, yanına oturarak ama çok yakın değil. Beyaz kurdeleyi çıkarıyor ve nazikçe kenara koyuyor. Onun güzelliğine bakıyorum ve elimi bacağına koymak için can atıyorum, ama daha çok kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekmek istiyorum. Sadece onu nazikçe öpmek ve yanımda tutmak için. Sadece bununla mutlu olurum.

Beyaz kağıt mendili çıkarır ve hediyei açar, ters çevirdiğinde gülerek. Kylie'nin bile beğeneceği bir hediye, derim, o başını sallayıp bana dönünce. Bu, gezide çektiğimiz fotoğrafın basılı olduğu bir kupa. İki gece önce bize geldiğinde fotoğrafı gördü, derim, ve telefonuyla fotoğrafını çekti. Başımı sallardım. Sanırım telefonla arayıp canlı çekim yapıp yapmadıklarını bile sordu.

"Evet, aradı," diyor Lexi, bardağı masaya koyarken. "Pazartesi günü, sen gittikten sonra, hayatın için bağırdın mı diye sordu."

"Her neyse, ikinizin de kullanabileceği bir hediye sanırım." Elimi omuzlarına değil, kanepenin arkasına koydum.

"Olmaz," dedi ve bardağı tekrar eline aldı, "bu benim. O da bir tane istiyorsa, senin ne istediğini öğrenip takas yapması lazım."

"Ona fikir verme," dedim, öne eğilip yiyecek torbasını açarak. "Yemek yedin mi bilmiyordum," dedim, ona sarılmış hamburgerlerden birini uzatarak, "bu yüzden antrenmandan çıkınca öğle yemeği getirdim."

"Aslında hiç durmadım." Hamburgeri almak için uzanır ve parmaklarımız birbirine değince ikimiz de hareket etmeyi keseriz. Gözleri benimkilere kayar, onun kadar etkilenip etkilenmediğimi görmek için. Bu an belki iki saniye sürer, sonra ilk hareket eden o olur. "Teşekkür ederim."

Bacaklarını birbirinin altına katladıktan sonra ambalajı açıp bir ısırık aldı. "Vay canına," dedi çiğnerken, "bu şimdiye kadar yediğim en iyi hamburger olabilir."

"Evet," diye onaylayarak kendiminkini alıyorum. "Sadece yerel halkın bildiği küçük bir yer. Taze malzemeler kullanıyorlar, bu yüzden hamburgerleri diğerlerinden daha pahalı, ama tazeliğini tadabiliyorsun." Kendi parçamı ısıyorum. "Bana bu haftayı anlat," diye ısrar ediyorum, sadece işteki değil, yaptığı her şeyi bilmek istiyorum.

"Bir dakika bekle." Hamburgeri bırakıp ayağa kalkar ve ofisine doğru yürür, ben de onun kalçalarının bir yandan diğer yana sallanmasını izleme hatasına düşerim ve sikim resmen inler.

"Evet, biliyorum dostum." Aşağıya bakıyorum. "İnan bana, senin kadar acı çekiyorum."

"Bir şey mi dedin?" Ofisinden iki şişe suyla geri gelir ve bana birini uzatır.

"Benimkine pastırma koymayı unutmuşlar galiba" dedim. Hamburgerime baktım, pastırma açıkça görünüyordu. "Hayır, var."

Yanıma oturmak için geri geldi. "Dediğim gibi, son iki günümü yerel kiliseleri gezerek geçirdim."

"Kiliseleri mi?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Evet, insanlar yardım için ilk olarak onlara başvururlar," diye açıklıyor, benim hiç düşünmediğim bir şeyi. "Garip bir şekilde, bu fikri bana terapistim verdi." Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Ona her şeyi sormak için can atıyorum, ama ona ve sınırlarına saygı duyuyorum. Yani, bana bir şey verecekse, bu onun oyunudur. "Her neyse, yaklaşık yirmi beşi ile iletişime geçtim" diyor ve hamburgerini alıyor

—ve onlara bizden ve yapmayı planladığımız şeyden bahsettim. Bazıları şüpheliydi, ki bu normal çünkü henüz açılalı çok olmadı, ama çoğu zaten e-postama cevap verdi."

"Sıradaki adımların ne?" diye soruyorum ona.

"Bir sonraki adım, hastanelere gitmeden önce bazı yerel barınaklarla iletişime geçmek." Hamburgerinden bir ısırık alır. "Sonra listelerimi kontrol edip bakacağız."

"Görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsın" —ona sırtarak bakarım— "tam da tahmin ettiğim gibi."

Yemeğimizi bitirir bitirmez ayağa kalkarım ve o da benimle birlikte ayağa kalkar. Aynı anda ayağa kalkarız, bana çok yakın, o kadar yakın ki kendimi tutamam. "Seni özledim," derim yumuşak bir sesle ve o bana bakar, gözleri Cumartesi gecesi olduğu gibi, arzu ve ihtiyaçla dolu, "çok özledim." Ona daha yakın olmak için bir adım atarım. "Ama neden bunu yaptığımızı anlıyorum." Bana dönüyor, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor ve eğer çömelip birazcık eğilseydim, dudaklarım onun dudaklarına değecekti. Kalbim hızlanıyor, parmaklarım ona dokunmak için hareket ediyor ve vücudum onu tutma ihtiyacıyla ağrıyor. "Haftaya görüşürüz." Pişman olacağım ve onu sonsuza kadar kaybedeceğim bir şey yapmadan önce dönüp kapıdan çıkıyorum.

yirmi beş

Lexi

ARIELLA:

Yarın sabırsızlıkla bekliyorum.

GABRIELLA:

Keşke şehirde olsaydım.

ZOEY:

Keşke Nash'in bizim için planladığı randevuyu iptal edebilseydim.

ARIELLA:

Orada olamayacağın için üzıldüm, ama ben olacağım. Aslında, Jagger da olacak ama o sayılmaz çünkü günün çoğunu göğüslerime yapışık geçiriyor.

BEN:

Arkadaşlar, artık burada yaşıyorum, başka bir zaman da yapabiliriz. zaman yapabiliriz.

ZARA:

Bir geceliğine uçup sonra geri dönebilir miyim sence?

Zara'nın son yorumuna gülümsüyorum. Kızlar arasındaki grup sohbetlerine aktif olarak katılmayalı uzun zaman oldu. Kuzenim Gabriella, kardeşim Zara kadar beni her zaman güldürür.

BEN:

İstersen, eminim birisi sana uçak ödünç verebilir.

Gabriel'in ailesinin kanatlarında bekleyen bir tane yok mu?

?

ZARA:

Beni kışkırtma. Tamam, bu kızlar gecesine katılamayacağım, ama bir ay sonra geliyorum ve kızlar gecesi 2.0'ı bekliyorum. Takvimlerinizi boşaltın.

BEN:

Masamdan kalkıp ofisimden çıkıp Kylie'nin ofisine doğru yürüyorum. Beyaz masasının arkasında pembe sandalyesinde oturan Kylie, ekranından başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Çıkıyor musun?" Kylie, sandalyesine yaslanıp ellerini başının üzerine koyarak soruyor.

"Gitmek üzereyim," diye cevapladım, "ama aynı zamanda yarın seni evime davet etmek için gelmiştim."

"Oh," diyor, yüzündeki gülümseme gittikçe büyüyor.

"Önemli bir şey değil, sadece kızlar ev partisi için bize geliyorlar ve biz de hokey maçını izleyeceğiz." O bana eğlenceli bir bakış attıktan sonra ellerimi kaldırdım. "Jaxon takımında olduğu için Ariella da gelmek zorunda, bu yüzden onu destekliyoruz. Ama pizza ve suşi olacak, şarap ve ne isterseniz o da olacak."

"Kızlar gecesi mi?" Kylie haykırır. "Buraya taşındığımdan beri kimseyi tanımadığım için... uzun zamandır kızlar gecesi yapmadım. Phoenix'ten taşındığımda kızlar geceleri daha da azalmıştı, yani çok uzun zaman oldu."

"Sadece bu iş için buraya taşındığınızı bilmiyordum," diyorum ona.

"Evet." Ellerini masasına dayadı. "Bir süredir bu vakfı kurmak istiyordu." Kirby'nin gülümsemesini düşününce gülümsedim ve kalbim kelimenin tam anlamıyla bir an durdu, ama sonra her şeyi durdurduğumu düşününce kalbim sıkıştı.

"Bu, birçok insana yardımcı olacak," diye onaylıyorum.

"O zaman bu trene atladığım iyi oldu. Ayrıca, sonunda yardım edebilecek ruh halinde olduğumu düşünüyorum. Bilirsin, travmayı atlattığım için." Ona hüzünle gülümserim.

"Hepimizin travması yok mu?" Kapı pervazına yaslanıyorum. "En azından herkes öyle diyor."

"Evet, var." Kylie kollarını masanın üzerinde kavuşturur. "Bazılarımız travmayı, travma olduğunu fark etmeden önce görmüyoruz."

Ona gülümserim. "Bu doğru değil mi?" Kapı pervazından uzaklaşıyorum. "Hayır cevabını kabul etmeyecek olmam iyi oldu."

"Ben de teklifi reddetmeyecektim, o yüzden sorun yok." Kylie gülüyor. "Tatlıyı ben getiririm."

"Harika, o zaman yarın görüşürüz." O da başını sallar. "Sana adresimi mesaj atarım, istediğin zaman gelebilirsin."

"Öyle deme." Beni işaret eder. "Benim hayatım yok, o yüzden öğlen gelirim."

"Birlikte hayatımız olmayabilir." Onu işaret ediyorum. "Ayrıca, dekorasyona yardım edebilirsin."

"Ariella senin evine geliyor." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sence, onun neden oraya koyduğumu sorabileceği bir yere bir şey koyar mıyım, sonra da bunun ne kadar yanlış bir karar olduğunu söyler mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyorum, koyduğum tüm süslemeleri düşünerek. "Teşekkürler, şimdi bütün gece her şeyi fazla düşüneceğim."

"Rica ederim." Masadan kalkar ve dizüstü bilgisayarını kapatır. "Arkadaşlar bunun için vardır."

Kafamı sallayıp ofisime geri dönerek masaüstü bilgisayarımı kapatıp dizüstü bilgisayarımı topluyorum. Kylie ofisinden çıkarken ben de ofisimden çıkıyorum ve aynı anda garaja iniyoruz. O kendi SUV'sine binerken ben ona el sallıyorum ve aynı anda telefonum çalıyor ve arayanın avukatım olduğunu görüyorum.

"Alo."

"Selam." Sesi arabayı doldurur. "Önceki aramamın devamını arıyorum. Trent'in avukatları her gün arayarak başımın etini yiyorlar."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldanıyorum, otoyola girip evime doğru yola çıkarken. "Hâlâ düşünüyorum," diyorum ona, ama o aradığından beri bu konuyu bir kez bile düşünmediğimi fark ediyorum.

"Bu cevabın onlar için yeterli olup olmayacağını bilmiyorum," diye homurdanır.

"Şu anda onlara verebileceğim tek cevap bu." Kararlıyım.

"Ne dediklerini sana haber veririm," diyor ve telefonu kapatıyor. Ekranı bakıyorum ve ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum, ama bunu yapmaktan da korkuyorum.

Telefonumda bir mesaj geldiği anda garajıma giriyorum.
mesaj.

MARLEY:

Cevabını bir sonraki Pazartesiye kadar vereceksin, sonra teklif geçersiz olacak. On
iki milyon dolar, düşünmeye gerek bile yok.

"Başka neyi düşünmeden kabul etmeliyim biliyor musun?" diyorum, arabadan
inerken.
SUV'nin. "Seni kovmak ve gerçekten benim tarafımda olan birini
bulmak." Kapıyı kapatıp evime giriyorum.

"ŞU MANZARAYA BAK," Ariella, Jagger'ı kucağımda tutarken oturma odasından
verandaya çıkarak hayretle bağıırır. "Bu kadar çabuk taşınmak
istemenize şaşmamalı."

"Oh, keser misin?" Kafasına öpücük konduruyorum ve o bana
bakıyor. Yirmi beş dakika önce buraya geldiklerinden beri kollarımda.
"Saçına bulaştım."

Kapı zili çaldı ve ona baktım. "Kendini evinde hisset."

Dönüp ön kapıya doğru yürüyorum, Jagger kalçamda etrafına
bakınıyor. Kapıyı açıyorum ve Kylie'yi iki şeffaf poşetle, muhtemelen
tatlı olan dört kutu tutarken görünce gülümsüyorum. "Merhaba," diyor,
kocaman gülümsüyor. "Erken mi geldim?" diye soruyor, ben de başımı
sallıyorum. "Güzel. Al şunu, arabada daha var." Torbaları bana uzatır
ve garaj yoluna park etmiş SUV'sine koşar.

"O aptal mı?" Jagger göğsüme birkaç kez vurup bana gevezelik
ederken ona soruyorum.

Onun iki büyük kutu ve bir çanta ile bana doğru yürüdüğünü
izliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona, odaya girebilmesi
için yolundan çekiliyorum. "Bunlar ne?"

"Bu" — çantayı kaldırır — "ofisten bir hediye." Ona gülüyorum. "Ve
bunlar" — iki beyaz kutuyu kaldırır
— "patronumuzdan."

Kirby'nin adını söylemek yerine patronumuz dediğinde yutkunuyorum. "Hediyeler," diyor Ariella, eve girerken. "Merhaba." Kylie'ye gülümsüyor. "Yine karşılaştık," diyor ve Kylie'ye elini uzatıyor, Kylie de elini sıkmak için uzanıyor. Jagger benimle işinin bittiğine karar veriyor ve Ariella'ya doğru atılıyor, Ariella da sanki bu çok normal bir şeymiş gibi onu yakalıyor. "Bu benim oğlum Jagger."

"Jaxon'a çok benziyor," diyor Kylie, parmağını onun yanağına sürerek.

"Öyle." Kaşlarını kaldırır. "Onu babasına benzemesi için dokuz ay karnımda taşıdım. Aslında, babasına hiç benzemediğini söyleyen tek kişi Angela'ydı." Ariella bu ismi söylediğinde, Kylie sahte kusma hareketi yapar ve onu güldürür.

"Angela kim?" diye soruyorum.

"Kirby'nin eski sevgilisi," derler aynı anda ve midem tam anlamıyla kasılır. "O iğrenç biriydi."

"Öyleydi," diye onayladı Ariella ve ikisi de bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim ve sahte bir gülümseme takındım.

"Peki, tüm bunlar ne

"Bu mu?" Kirby ve eski sevgilisi konusunu değiştirmek umuduyla kutulara bakıyorum.

"Şampanya ve kadehler ofisten, yani benden," diye cevaplar, mavi kağıda sarılmış kutu ve mavi kurdeleyle bağlanmış şampanya şişesini göstererek. "Bunlar" —ellerini kutuların üzerine koyar—"Kirby'den."

"Ne kadar hoş, değil mi?" diyor Ariella. Ona bakıyorum ve Jagger'ın kafasıyla gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Sen açmalısın."

"Ben açarım," diyorum, "sen" — Kylie'yi işaret ediyorum — "kendine bir kadeh şarap doldur."

"Fazla konuşma," diyor, ikimizi de güldürüyor, mutfağa gidip bir kadeh alıp beyaz şarapla dolduruyor.

Beyaz kurdeleyi çözüp kutuyu açıyorum, beyaz kağıtları katlayıp içindeki çerçeveli ve basılmış alıntılarını görüyorum. Nefesimi tutuyorum ve Ariella'ya bakıyorum. "Bunu biliyor muydun?"

Gözlerini devirir. "Beni arayıp nereden aldığımı sormuş olabilir."

Hepsini kutudan çıkarıyorum ve sonuncuyu görünce duruyorum. "Bekle," diyor Ariella, kutuya bakarak, "altı tane vardı."

gözleri sonuncuya kayar.

Bizi en çok korkutan, karanlığımız değil, ışığımızdır.

"Bekle." Dönüp oturma odasına gider ve dün oraya koyduğum çerçeveyi alır, o geceden kalan kartı ortasından çıkarır. "Aynı alıntı." Okur ve sonra nefesini tutar. "K, Kirby mi?"

"K, Kirby'nin K'si." Ona başımı sallıyorum. "İkimiz..."

"Bir çiftiz," diye çabucak tamamlar ve ben başımı sallamaya ama elimdeki fotoğrafa bakarım.

"O Phoenix'teyken yakınlaştık," diye itiraf ettim. "İhtiyacım olduğunda yanımdaydı." Tek söyleyeceğim bu. "Ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım."

"Bence bundan daha fazlası var," diye araya girer Kylie, "ama bu beni ilgilendirmesin." Şarabından bir yudum alır. "En azından ben ona sorduğumda bana öyle söyledi."

"Söylenecek bir şey yok," diye ona katılıyorum, kafamda söyleyecek çok şey olduğunu haykırırsa da. "O benim patronum, ben de onun çalışanıyım."

"Evet, ama onun için çalışmaya başlamadan önce arkadaşınız," diyor Kylie, "bu da sayılır mı?"

"Sayılmaz," diye itiraz etti Ariella, tam da ben "Yüzde bin. O benim patronum, bu yanlış." derken.

"Yani, teknik olarak konuşursak..." Kylie Ariella'ya bakar, sonra tekrar bana. "Ben senin patronunum." Kafamı sallarım. "Yani, teknik olarak patron falan yok."

"Maaşımı o ödüyor."

"Hayır, o imzalıyor" —Kylie kafasını başını başını gülerek — "vakıf alıyor."

"Vakıf parayı nereden alıyor sence?" diye tartışıyorum onunla.

"bizimgüven fonumuzdan," diyor diyor ve ben düşünüyorum bir bir geri. "Aslında, bu bizim güven fonumuzdan gelen faiz."

"Pardon, ne?"

"Üvey babamız," diye yumuşak bir sesle açıklıyor, "beni evlat edinen kişi, bu yüzden artık aynı soyadını taşımıyoruz - ki bunu geri değiştireceğim - ikimize de çok ama çok büyük bir güven fonu bıraktı," diye şarkı söyler gibi konuşurken Ariella nefesini tutuyor. "Ve sonra

annem vefat etti" — gözyaşlarını silerek — "ve üvey babamızın ona bıraktığı mirasın geri kalanını bize bıraktı. M harfiyle başlayan kelimedenden bahsetmiyorum; B harfiyle başlayan kelimedenden bahsediyorum ve bunu söylemek bile beni rahatsız ediyor!"

"Durun, yani sizler Richie Rich kadar zengin misiniz?" diye soruyor Ariella, beni güldürüyor ve ben de ona gülmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Evet, Kirby'nin paraya dokunmak istemesi bile biraz zaman aldı," diyor bana bakarak. "Ben faiziyle geçiniyorum ve parayı orada bırakıyorum. O da benim cimri olduğum için sürekli benimle dalga geçiyor." Şarabından bir yudum alıyor. "Ama evet, o senin patronun değil."

"İkiniz de benim patronlarımsınız," diyerek mutfaktan ve konuşan kızlardan uzaklaşıp çerçeveleri yanıma alarak yatak odama gittim. Kirby hakkında öğrendiğim şeyler kafamı karıştırıyordu, ama onun mahremiyetini ihlal ettiğimi hissettiğim için oradan uzaklaştım.

Gecenin geri kalanında üçümüz küçük oturma odamda oturup maçı izliyoruz. Onun adını her söylediklerinde veya yüzünü her gösterdiklerinde kalbim hızla atıyor. Maçı yarı izliyor, yarı konuşuyoruz, ben de tepsileri atıştırmalıklarla doldurmaya devam ediyorum. Ayrılırlarken ikisini de kapıya kadar geçirip ikisine de sarılırim ve erkeklerin bir sonraki cuma günü oynayacakları ev maçına gitmek için plan yaparız.

Ariella önce ayrılır, bana deli gibi el sallayarak arabayla uzaklaşır. Onu Kylie takip eder, elini kaldırır, sonra durur ve camını indirir. "Bahsettiğin Pilates'i denemek istiyorum."

Ellerimi çırpıyorum. "Yarın saat onda ders almak ister misin?"

"Evet," diyor. "Detayları bana gönder, orada buluşuruz."

"Tamam." Elimi kaldırıp telefonumu çıkararak ders için yerlerimizi ayırttım.

Eve döndüğümde ortalığı biraz topladıktan sonra yatak odama gittim. Yukarı baktım ve Ariella'nın birinci ve ikinci derslerde astığı resimleri gördüm. Ortadaki resmi görünce gülümsedim, diğer altı resim de onun etrafına asılmıştı.

Telefonumu çıkarır, onun mesajını açar ve yazmaya başlamadan önce gözlerimi kapatırım.

BEN:

Fotoğraflar için teşekkürler. Harikalar.

Gönder tuşuna basıp onların fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Saate bakıyorum, saat on bir buçuktan biraz geçiyor ve onun uyuyor mu değil mi diye merak ediyorum. Şortumu ve tişörtümü giyiyorum ve yatağa girerken telefonum onun cevabını bildiriyor.

KIRBY:

Rica ederim.

Gülüyorum ve onu aramaya karar veriyorum ama telefonun çaldığı yarım saniye sonra kapatıyorum

KIRBY:

Sarhoş musun da beni arıyorsun?

Gülüyorum ve onu tekrar arıyorum ve bu sefer "Sarhoş değilim," diye söylüyorum daha o bir şey söylemeden ve onun kahkahası içimde bir yerleri acıtıyor, sonra da karıncalandırıyor.

"Bu kızlar gecesi, rahatlamam gerekiyor."

"Vegas'ta yaptığın şey bu mu?" diye soruyorum ona ve sonra bir zil sesi duyuyorum ve FaceTime ile beni aramaya çalıştığını görüyorum. Gülümsüyorum ve yeşil düğmeye basıyorum, ekranı çıplak omuzlarıyla dolduran yüzünü görüyorum.

"Takım yemeğine bile çıkmadık." Gülüyor. "Çıkacaktık ama köşede iki kızın kustuğunu gördük ve oda servisinin en iyi seçenek olduğuna karar verdik."

Ona gülmeden edemiyorum. "Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyorum ve ensem yanıyor, kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Delirdin mi?" diye soruyor bana, kaşlarını çatarak. "Sana ciddi bir soru soruyorum." Yan dönüp yatıyorum uzanıyorum, sanki o da benimle birlikteymiş gibi davranarak.

"Tek sevgilim senken nasıl başkasıyla çıkmamı bekleyebilirsin?" Konuşmayı kesip başını yana eğiyor. "Ben çıkmıyorum. Sen çıkıyor musun?"

"Hayır, tabii ki çıkmıyorum!" diye bağırırım, eğer biriyle çıkacak olsam, çıkmak isteyeceğim tek kişinin o olduğunu eklemeyen. "Gördün mü? Bunu özledim," derim ona. "Seninle konuşmayı özledim." Bunu ona itiraf etmek beni rahatlık alanımdan çıkarır.

"Kimse senin benimle konuşmanı engellemiyor." Sesi yumuşar. "Ben sadece..." diye başlarım ve sonra dururum.

"Biz arkadaşız, değil mi?" diye ekledi.

Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum, bunu kafamda değil, neredeyse yüksek sesle söylemek istiyorum. "Öyleyiz."

"O zaman arkadaşlar konuşur," diyor, yatağındaki yastıklara yaslanarak. "Aklında ne var?"

Bunu düşünür ve aklıma gelen ilk şeyi ona söylerim. "Ailemle ilgili pek çok şeyi kaçırdığım için kendimden nefret ediyorum."

"Ne gibi?" diye soruyor. Dönüp kendimi oturtuyorum, arkamdaki yastıkları destekliyorum.

"Her şeyi lanet olsun." Cevabım üzerine gülüyor. "Matty ve Sofia evlendiğinde orada olamadım çünkü Trent yeni mezun olmuştu ve bize Avrupa'ya bilet ayırttığını söyledi." Kirby gözlerini deviriyor. "Ve kız kardeşimin çocuklarının cinsiyetinin açıklanmasını ve doğumlarını kaçırdım." Sesim daha da öfkelenir. "Birincisi, ilk klinik denemesine gireceği için, ikincisi ise beni herkesten uzak, 'çok ihtiyacımız olan tatile' götürdüğü için."

"Tamam," diyor, "ama o geçmişte kaldı." Beni rahatlatmaya çalışıyor. "Bunu değiştiremezsin, ama bundan sonra yapacağın şeyleri değiştirebilirsin."

"Hepsini yapmak istiyorum," diyorum. "Doğum günü partileri, ben varım. Cinsiyetini açıklama partisi, beni de yaz. Düğün, evet, lütfen." Bana gülüyor. "Şaka yapmıyorum, sanki çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Lexi," diyor yumuşak bir sesle.

"Hiç böyle hissettin mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Evden ayrılıp üniversiteye gittiğimde, kendi hayatımı yaşamaya başladığımda ve onun kontrolünden kurtulduğumda, annemden ve kız kardeşimden uzak durdum," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Doğum günlerini ve Noel'leri kaçırdım. Kylie'nin mezuniyetini bile kaçırdım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ama kesinlikle durumu tersine çevirdin," diyorum ona. "Şimdi ikiniz her zamankinden daha yakınsınız."

"Öyleyiz," diye onaylıyor, "ve onun için ölürüm."

"O harika bir insan."

"Öyle," diye gülümseyerek onaylıyor, "ve o pisliğin yaptıklarının en ağır yükünü o çekti. İyiymiş gibi davranmaya çalışıyor ve hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi görünüyor, ama bu sadece bir maske. Kimseye, onun gerçekte ne kadar harika bir insan olduğunu göstermiyor. Korkuyor ve onun için bundan nefret ediyorum." Aniden Kylie için çok üzüldüm ve ona daha fazla açılmaya karar verdim, belki küçük bir şekilde de olsa onun ilerlemesine yardımcı olabileceğimi umarak.

"Bugün eski kız arkadaşın hakkında bir şeyler duydum." Ona kıkırdıyorum ve o inliyor. "Adı Angela'ydı."

"Kabusum." Başını salladı. "Senin tam tersiydi. Korkunç bir insandı, baştan aşağı kötü bir kızdı."

"O zaman neden onunla çıktın?" diye soruyorum, burada oturup onun eski kız arkadaşı hakkında konuşmak istediğimden emin değilim.

"Biliyorsam ne olayım." Elini saçlarının arasından geçirip gülüyor. "Genç ve aptaldım."

"Geçen yıldı." Ona gülüyorum.

"O zaman daha genç değil miydin?" diye sorar. "Bunu seviyorum," der yumuşak bir sesle, "maçtan sonra seninle konuşurken rahatlıyorum."

"Ben de seviyorum," diye itiraf ettim, "ama uyuyabilmen için seni bırakacağım."

"Tamam, yakında konuşuruz Lexi." Kameraya ve gözlerime bakar, sanki ruhuma bakıyormuş gibi, ciğerlerimdeki havayı emiyormuş gibi. "Tatlı rüyalar."

yirmi altı

Kirby

Arabama biner binmez telefona "Eve geldim" diyorum. "Kartal iniş yaptı."

"Vay canına," diyor Kylie, "kendini gerçekten çok beğeniyorsun."

"Ne?" diye soruyorum eve doğru yürürken. Son beş gün çok zor ve uzun geçti, o kadar uzun ki, sanki iki hafta gibi geldi ve eve döndüğüme çok mutluyum.

"Kartal çok saygı duyulan bir kuştur..." diye yarı gülerek söylemeye başladı. "Ciddi bir yüzle söyleyemiyorum bile. Eve hoş geldiniz, Sayın Başkan."

"On beş dakika sonra evde olacağım. Benimle geç bir öğle yemeği yemek ister misin?"

"Evden çalıştığım için gelebilirim. Patronuma söyleme," diye fısıldadı. "Yemeği ben getiririm." Telefonu kapattı ve Lexi'yi arayıp bize katılmasını söyleme isteği duydum, ama ona baskı yapmak istemedim. Cumartesi gecesi beni aradığından beri onunla konuşmamıştım. Ertesi gün bana mesaj atacağını düşünmüştüm, ama gördüğüm tek şey Kylie'nin sosyal medyada paylaştığı, ikisinin bir egzersiz dersinde çekilmiş ve ardından açık hava kafesinde kahve içerken çekilmiş fotoğrafıydı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, gözleri çok parlak ve özgürdü, fotoğraf her şeyi anlatıyordu.

Kapılı garaj yoluna girip garaj kapısının düğmesine basıyorum, içeri girip kapıyı kapatıyorum. Bagajdan valizimi alıp eve giriyorum. "Hayatım, ben geldim!" Neredeyse boş olan eve sesleniyorum.

Merdivene doğru yürürken, yatak odama ulaşana kadar basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Perdeler yarı açık, bu yüzden çantamı bırakıp düğmeye basarak perdeleri tamamen açıyorum. Odaya daha fazla ışık girmeye başlar başlamaz, Jefferson'un küçük ziline sesinin gittikçe yaklaştığını duyuyorum. "Merhaba." Omzumun üzerinden bakıyorum ve

onun yatak odasının girişinde oturduğunu görüyorum. Gözleri yatak odama giren parlak güneş ışığına alışırken oturuyor. Birkaç kez gözlerini kırıyor, sanki onu terk etmişim gibi bana bakıyor. "Üzgünüm, işe gitmem gerekiyordu." Yatağa oturuyorum, ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıyorum. "İnan bana, ben de gitmek istemedim."

Dikkatlice içeri girer, iki adım atar, sonra durur, ön pençelerini uzatır ve yatağa benim yanıma gelir. Yumuşak miyavlamasıyla bana pislik dediğinden eminim. Kafasını okşarım ve yanıma gelip oturmasını beklerim, en azından ben öyle isterim, ama o bunun yerine arkasını döner, bana sırtını gösterir ve sonra yatağın kenarına, güneşin altına uzanır. Sanki bir Yunan tanrıçası gibi. "Ben de evde olduğuma seviniyorum." Kalkıp bavulumla dolabıma giriyorum, içindikileri boşaltıp bir çift jogging pantolonu ve tişört giyiyorum.

Merdivenlerden aşağı inerken ön kapı açılıp kapanıyor. "Merhaba, kartal!" Kylie bağılıyor ve ben de mutfığa gidip ona katılıyorum. "Ben de az önce geldim." Bana bakıp burun kıvrıyor, taburelerden birini çekip oturuyor.

"Izgara tavuklu salata aldım," diyor, ben de kendi taburemi çekip oturuyorum. "Bu senin, çünkü tam boy." Bana kabı uzatıyor, sonra kendi kabını çıkarıyor, ki o yarı boy.

"Takas yapalım," diye öneriyorum ona. "Uçakta yemek yedim."

O başını sallar. "Akşam yemeği planlarım var." Ona yan gözle bakarım. "Çok doymak istemiyorum."

"Akşam yemeği mi?" diye soruyorum ona, kutumu açarken. "Kiminle?"

"Heyecanlanma, HOA toplantısı." Bir parça tavuk ısıyor. "Dinle, seninle bir şey konuşmam lazım." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Ve, şey, kızabilirsin."

"Kızabilir miyim yoksa kızacak mıyım?"

"Bu, bakanın gözünde," diye şaka yapmaya çalışır ama bana bakmaz ve bana bakmaktan kaçındığına göre durumun ciddi olduğunu anlayabilirim. "Ne oldu?" diye hemen sorarım. "İyi misin?"

"Evet," diye cevapladı, "aslında o kadar da önemli bir şey değil, ama senin için önemli olabilir."

"Söylesene bana?"

"Lexi'nin evinde kızlar gecesi için toplanmıştık, tamam mı?" Onu dinleyerek başımı salladım. "Ve, şey, senin bir nevi zengin olduğun ortaya çıktı."

"Açıkla lütfen."

"Şey, senin onun patronu, sonra da benim patronum olduğundan bahsedip duruyordu." Bana bakar. "Sen benim patronum değilsin."

"Ben kimsenin patronu değilim."

"Ben de ona öyle söyledim, ama neyse, neden bilmiyorum ama senin Richie Rich kadar zengin olduğun ortaya çıktı."

"Biz Richie Rich kadar zenginiz," diye onu düzeltiyorum. "Her şeyi bana yüklemeyi bırakmalısın. Sen benden daha zenginsin."

"Her neyse, sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Artık içim rahatladı ve seninle konuşmaktan kaçınmam gerekmiyor."

"Benden kaçıyor muydun?" diye soruyorum ona.

"Beni iki kez aradın ama cevap vermedim," diye nefes nefese cevaplar. "Ne olduğunu sandın?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, şaşkın bir şekilde, "meşgul olduğumu mu?"

"Vay canına." Adadan uzaklaşıyor. "Sanki hiç umursamıyormuşsun gibi."

Ona gülmeden edemiyorum. "Gitmem gerek. Öğle aram bitti ve patronum şehre döndü, o da tam bir pislik."

Kafamı sallayıp, burnumdan soluyorum. "Ben başka bir şey duydum."

"Kimden?" diye karşılık verdi. "Adını söyle." Cevap vermedim.

"Aynen, ben gidiyorum. Jefferson'a bikini ipi yediği için küçük bir kaltak olduğunu söyle."

"O iki ay önceydi," diye arkasından bağıriyorum, "ve sana yenisini aldım!"

Cevap vermez, sadece kapıyı gürültüyle kapatır. Yanımdaki telefona bakarım, saat dörtten sonra olduğunu görürüm. Telefonu alıp Lexi'yi aramaya karar veririm. İki kez çaldıktan sonra cevap verir. "Selam," der ve yüzündeki gülümsemeyi neredeyse görebiliyorum.

"Selam," diye cevap veriyorum, kasedeki salataya bakıp onu önüme itiyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor ve hemen ardından başka bir soru daha ekliyor: "Geri döndün mü?"

"İyiyim. Döndüm," diye cevap veriyorum. "Biraz önce döndüm."

"Ofiste misin?" diye soruyorum, pek umursamadan ama belki onu telefonda biraz daha tutabilirim diye düşünüyorum.

"Hayır," diye cevaplar, "bugün evden çalışma günüydü."

"Neden beni evine davet etmedin?" Bu soruyu sorduğum anda gözlerimi kapatıyorum ve kendime tekme atmak istiyorum.

O gülüyor. "Bilmiyorum, sanırım fırsatım olmadı. Evime gelip görmek ister misin?"

"Şimdi mi?" diye soruyorum, onu görmek için can atıyorum.

"Eğer vaktin varsa." O gülüyor. "Şimdi gelebilirsin."

"Bana konumunu gönder," diyorum ona. Bekliyorum, telefonuma bakarak sanki beş yıl gibi gelen ama aslında birkaç saniye süren bir süre. "Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayım."

"Tamam, burada olacağım."

Telefonu kapatıp, yatak odama koşarak anahtarlarımı alıp dışarı çıkıp SUV'uma biniyorum. Trent'ten ayrıldıktan sonra onu ilk gördüğüm yerde duruyorum ve onun sevdiğini bildiğim tarçınlı çörekleri alıyorum.

Eve vardığımda, bir saniye durup eve bakıyorum ve arabadan indiğimde onu kapıda görünce gülümsüyorum. "Vay canına," diyorum ona, güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. "Daha fazla kot pantolonu var," diyorum giydiği kot eteği kastederek. Etek ayak bileklerine kadar uzanıyor ama ön tarafında bacaklarını gösteren büyük bir V şeklinde yırtmaç var. Beyaz, kolsuz tişörtü nedeniyle karnı yine açıkta.

"Artık bir sıra dolusu kot pantolonum var," diyor, kapıdan uzaklaşırken yüzünde bir gülümsemeyle. "Kirby," diyor, sinsî bir gülümsemeyle adımı söyleyerek, "evime hoş geldin." Kapıdan uzaklaşarak içeri girmeme izin veriyor ve ben ona gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum. Şanslıyım ki elimde tarçınlı çörek kutusu var, bu sayede ona sarılmayıp ona kocaman bir kucaklama verip, onu deli gibi öpüp, sonra da duvara dayayıp sikemiyorum. "Sana evi gezdireyim, sonra oturup konuşuruz."

"Sana bunları getirdim," diyorum, kutuyu kaldırarak. "Sevdiğin tarçınlı çörekler."

O nefesini tutarak, "Bu öğleden sonra canım çok çekmişti ve kendime, bütün hafta uslu durursam cumartesi günü kendime bir ödül verebileceğimi söyledim," diyor.

Ama buradalarsa, yememem kabalık olur." Bana bakar. "Değil mi?"

"Cumartesi günü özel bir şey olmamalı," diyorum ona. "Canın istediğinde yemelisin. Mesela Salı gecesi ya da Çarşamba öğle yemeğinde. Bunu haklı çıkarmak zorunda değilsin," diye cevap veriyorum, o yanlamasına yürürken.

"Burası mutfak," diyor girişin yanındaki küçük mutfağı göstererek. "Büyük bir yer değil ama..."

"Mükemmel," diyorum ona, onu takip ederek oturma ve yemek odasına girerken. Üzerinde dizüstü bilgisayar ve yanında sayfası baştan aşağı yazılarla dolu defteri olan yuvarlak bir cam masa görüyorum.

"Birisi beni kaba bir şekilde rahatsız etmeden önce çalışıyordum." Masayı işaret ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Sadece iki yatak odası var." Yemek odasının yanındaki küçük koridora doğru yürür ve ben de yedek yatak odasına kafamı sokarım, sadece giysi rafları olduğunu görürüm ve diğer tarafa bakınca dururum, onun yatak odasını görürüm. Büyük kral yatak ortada, iki komodin var, ama gözlerim onun için yatağının üstüne yaptırdığım çerçevelere gider. "En iyi kısmı burada." Elimi tutar ve beni oturma odasına geri çeker, sonra cam kapıdan balkon alanına çıkar. "Her sabah tam orada yoga yapıyorum." Yuvarlanmış bir yoga matının bulunduğu tarafı gösterir. "Güneş doğarken." Elimi bırakır ve ben onu geri çekmek isterim. "Senin evine göre küçük."

"Bu sana çok yakışıyor," diye fısıldıyorum, "ve tam da düşündüğüm gibi görünüyor."

Yüzündeki gülümseme dünyadaki tüm paraya bedel. "Bugün rüzgarlı," diyor. "İçeri girelim." Dönüp içeri giriyor. "Otur." Kanepeyi işaret ediyor. "Ben tarçınlı çörekleri getireyim."

Kanepeye doğru yürürken televizyonun yanındaki çerçeveye bakınca duruyorum. Ona doğru yürüyüp çerçeveyi alıyorum. "Onu sakladın mı?" diye soruyorum ve o mutfaktan bana bakıp dolaptan bir tabak alıyor.

"Evet," diye onaylıyor ve elinde iki tabak ve iki şişe su bulunan bir tepsiyle odaya geri dönüyor ve tepsiyi sehpaye koyuyor. "Bu özel bir şey. Tek şeydi."

bana ışığı gösterdi. Zor zamanları atlatmamı sağladı. Bunu yazdığında, hayatımı ne kadar değiştireceğini muhtemelen bilmiyordun." Kanepeye oturur, bir tabak alır ve sonra geriye yaslanarak ayaklarını altına çeker. "Bir haberim var," der ve ben yanına gidip otururum, ama benim için yeterince yakın değil.

"Anlat."

Tarçınlı çörekten bir ısırık aldıktan sonra eğilip tabağı masaya koyar. "Cumartesi günü söylediklerini düşünüyordum, bu yüzden Pazar günü Matty ve Zara'ya ulaştım."

O paylaşıyor ve gözlerinde yaşların biriktiğini görebiliyorum. Elim otomatik olarak kıvrılmış bacaklarının üzerine uzanıyor. "Orada olmadığım için onlardan özür diledim," diyor titrek bir sesle. "Bunu ağlamadan söyleyebileceğimden emin değilim."

"Sorun değil," diye onu nazıkçe cesaretlendiriyorum ve o da kolunu kanepenin arkasına koyuyor.

"Sanırım bu hepimiz için terapötik bir deneyim oldu. Onlara hayatlarındaki en önemli olayları kaçırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söyledim ve karşılığında onlar da benim için orada olmadıkları için üzgün olduklarını söylediler. İşaretleri görmedikleri, daha fazla ısrar etmedikleri için. Zara ve ben, ben konuşmamı bitirmeden önce tam beş dakika boyunca birbirimize ağladık ve sonra o da bunu fark edemediği için kendini suçlu hissettiğini söyledi." Kıkırdar. "Matty, Phoenix'e gidip onu dövmekle ilgili başka sözler de söyledi ve Sofia, kimsenin onun olduğunu bilmediğinden emin olabileceğini söyledi. Tam olarak şöyle dedi: 'Bu lanet palyaçoysu herhangi bir yerde görürsem, burnunu kırıp dudağını patlatacağım, sonra da sırf eğlence olsun diye hayalarına diz atacağım. Gözyaşları arasında gülümser.

Buna gülümsemeden edemiyorum. "Yardım ederim," diyorum ona ve o gülüyor. "Kaçış arabasını ben sürerim." Kolunu kanepenin arkasına koyarken gülümsüyor. "Bu seni nasıl hissettirdi?"

"Aptalca," diye itiraf ediyor, "Trent'in söylediklerinin yarısının yanlış olduğunu biliyordum, ama sonra onun görüşü olmadan kendimden ve tüm seçimlerimden şüphe ettim."

"Onlar böyle yapar, sana nasıl davranman gerektiğini söylerler, sonra da durumu tersine çevirip sanki senin fikrinmiş gibi gösterirler."

"Evet." Omuzlarını silkiyor. "Bunu daha önce fark edemediğim için üzgünüm."

"Her şey olması gerektiği zaman olur," diyorum ona.

"O gece oldu," diyor yumuşak bir sesle, "babam hakkında söylediklerini duyduğumda." Başını sallıyor ve bunca zamandır tuttuğu gözyaşı akıyor, diğer elimle onu yakalıyorum. "Sanki bana soğuk su dökmüşsün gibi oldu."

"Lexi," diye fısıldayarak adını söylüyorum, onu öpmek için duyduğum özlem neredeyse dayanılmaz bir acı veriyor, "onun kendi oyununda onu yendin." Elimle yanağını okşuyorum. "Hayatının geri kalanında, başına gelen en güzel şeyi kaybettiğini bilecek." Gözlerine bakıyorum ve bir saniye bekledikten sonra yüzünü bırakıyorum.

"Her şey için teşekkür ederim."

Ona başımı sallıyorum; onun yanında daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Kalkıyorum ve o da peşimden geliyor. "Eve gidip eşyalarımı toplamalıyım."

"Tabii ki," diyor. "Ruloyu da paketlememi ister misin?" "Hayır."

Kafamı sallıyorum. "Sen al." Keşke birlikte yemek yiyebilseydik.

Onu bayılana kadar sikip yatakta bırakıyorum. "Tur için teşekkürler," diyorum kapıya geldiğimde ve ona sarılmak için bir adım atıyorum. İki kolumu da ona doluyorum, gözlerimi kapatıp onu kollarımda hissediyorum; bu benim kendi işkence yöntemim. "İyi geceler," diyorum sonunda onu bırakıp kapıdan çıkarken.

Kapıda durmuş, arabayla uzaklaşmamı izliyor, elini kaldırmış, yüzünde bir gülümseme var, kalbim göğsümde parçalanıyor sanki. "Bu senin için iyi değil," diyorum kendime, "ve onun için de iyi değil." Boğazımdaki düğümü yutuyorum, ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. "Onu bırakmalısın." Bu düşünce bile beni mahvediyor. "Sadece sana geri dönmesini ummalısın." Gözlerimden yaşları silerim. "Ama dönmese bile, sonunda güvende olduğunu biliyorsun ve bu her şey demek."

yirmi yedi

Lexi

Telefonum bip sesi çıkarır ve ben aşağıya bakarım.

MARLEY:

Pazartesi günü onlara cevap vermem gerekiyor. Yarın konuşabilirsen bana haber ver.

Ona cevap vermek üzereyken telefon çalar ve arayanın Kylie olduğunu görürüm.

"On dakika sonra orada olurum," diyor Kylie. "Bu süre yeterli mi?"

"Şu anda ayakkabılarımı giyiyorum, ceketimi de almam lazım," diyorum, ayakkabı bağcıklarını bağlarken. "Dışarıda olacağım, durmana bile gerek yok. Kapıyı aç, ben atlarım."

"Kapıyı aç." Burun kıvırıyor. "Sunroof'umdan atlayarak kendine meydan okuyacağını sanmıştım."

"Ohhh, bu daha da iyi," diye şaka yapıyorum, iki beyaz spor ayakkabının bağcıkları bağlandığında ayağa kalkıyorum. "Görüşürüz." Telefonu kapatıp banyoya geri dönüyorum. Parfümümü alıp gömleğime biraz sıkıyorum, boynumun her iki yanına iki fıs, sonra da her bileğime birer fıs. Yedek yatak odasına girerim, geçen haftaya göre daha dar gelen siyah kot pantolonuma bir kez daha bakarım ve gülümsemeden edemem. Siyah tişörtümü ön tarafına sokarım, kısa mavi kot ceketimi alıp giyerim, manşetlerini kıvırırım, sonra küçük siyah Chanel çantamı alıp omzuma asarım.

"Bu, 'yaşasın spor' diye bağırıyor." Dönüp bu kot pantolonun kışıma ne kadar yakıştığını görüyorum. "Umarım 'lütfen kışıma tut, Kirby' diye de bağırıyordur" diye mırıldanıyorum, sonra korna sesini duyunca bu düşünceyi bırakıyorum. "Siktir." Ön kapıdan dışarı koşuyorum. "Üzgünüm," diyorum ve o bana bakıyor, "SUV'una atlayabilmek için yaylı ayakkabılarımı arıyordum."

Ben onun SUV'sine binip yanaşarak yanağına öpücük kondurduğumda, o bana gülmekten kendini alamadı. "Çok yakışıklısın." Karnını ortaya çıkaran beyaz, uzun kollu gömleği ve Warriors logolu beyzbol şapkasıyla giydiği kargo jean pantolonuna baktım. Şapkanın yan tarafına 77 numarası ve adı işlenmişti. "Şapka hoşuma gitti."

"Kirby'den çaldım," diyor ve çekip arenaya doğru yol alıyor. "Onun fark edip etmediğini görmek için giydim," diyor ve ben başımı sallıyorum. "Fark etmediğine beş yüz dolar bahse girerim."

"Sözüne güveniyorum." Kısa bir süre önce ayrıldıktan sonra neler yaptığımızı konuşurken gülüyoruz. Gittikçe daha fazla zaman geçiriyoruz ve şunu söylemeliyim ki, o hızla en sevdiğim insanlardan biri haline geliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, o garaj kapısına doğru sürerken.

"Bu, oyuncular ve aile üyeleri için." O, park kartını çıkarıp tararken etrafa bakınıyor. Rampadan aşağı iniyoruz ve durduğumuzda, vale kulübesinin yanındayız. Kırmızı ceketli bir adam, etrafta koşuşturan dört adama talimatlar veriyor. İçlerinden biri benim arabamın kapısına gelirken, diğeri Kylie'nin yanına gidiyor. O, Kylie'ye beyaz bileti uzatıyor ve ben onun nereye gideceğini görmesini bekliyorum.

"Şu kapı" — köşedeki kapıyı işaret ediyor — "oyuncular için." O tarafa bakıyorum ve bir kamera ekibinin kurulduğunu görüyorum. "Aileler şuraya gidiyor." Diğer kapıyı işaret ediyor ve biz de o tarafa doğru yürüyoruz. İçeri giriyorum ve sonra ofis kapılarının olduğu bir kata doğru yürüyen merdivenden yukarı çıkıyoruz. Bir adam taburede oturmuş bize bakıyor. Kylie rozetini çıkarıyor ve adam onu tarıyor. "Bu ikimiz için" diyor Kylie ve adam sadece başını sallıyor, Kylie de kapılardan birine doğru yürüyor. "Burası Kirby'nin süiti" diyor Kylie, kapıyı açıp içeri girerken. "Jaxon'un ki yan odada." Duvarda Kirby'nin bazı aksiyon fotoğraflarını gösterir. Odanın ortasında dört deri sandalyeyle çevrili yuvarlak bir masa vardır. Duvarın yanında üzerinde yemek tepsileri olan uzun bir masa vardır. "Genellikle hastaneden gelen insanlarla doludur," der ve ben de Ariella'nın koltukların olduğu merdivenleri çıktığını görürüm.

"İşte buradasınız," diye homurdanır. "Seni arıyordu," der Jagger'dan bahsederek, Jagger kucağında takım forması giymiş ve kulaklarında siyah kulaklıklarla oturmaktadır. "Kulaklıkları pek sevmiyor," der ve ben ona gülümserim.

"Merhaba oğlum," derim, kollarımı açarak ve o da kendini kollarıma atar. "Merhaba," derim ona ve ben boynunu öperken o bana kocaman bir gülümseme verir.

"Oraya gitmeliyiz," diyor Ariella. "Jaxon onu arayacaktır."

"Onu ben taşıyım," diyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor. Ben de onların peşinden kapıdan çıkıyorum. "Bu bir deja vu gibi," diyorum onlara. "En unutulmaz gecelerim, hepimizin bir araya gelip maçı izlediğimiz gecelerdi." Ariella'ya bakıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor. "Sonra camın önüne gidip, onların kaymasını izler ve bir puck yakalamayı beklerdik." Anılarımdan dolayı kocaman gülümsüyorum. "En sevdiğim kısım, onları yakalayıp hayranlardan birine vermektir, onlar da çılgına dönüyorlardı." Escalator'dan aşağı inerken gülüyorum, sonra kapılardan birinden geçip merdivenlerden camın önüne doğru ilerliyoruz. İnsanlar çoktan sıraya girmiş, takımı bekliyorlar, bazıları ellerinde mesajlar yazan pankartlar tutuyor.

Ariella ve Kylie'nin arasında, köşede durup bekliyorum. "Şuna bak."

Yan tarafa dönüp kot pantolon ve deri ceket giymiş iki kadını görüyorum, içlerinden biri "Materson, Taş, Kağıt, Makas, Numaranı Al" yazan bir pankart tutuyor.

Gülmemek elde değil. "Ben alırsam o almayacak." Kızlar gülüyorlar ve sonra gözümün ucuyla bir şey görüyorum. Oyuncular buz pistine çıkıyor gibi görünüyor. Jagger, biri pencereye vurduğunda sığıyor ve Ariella'ya uzanıyor.

Işıklar yanar ve oyuncular buz pistine çıkar, gözlerim onu görebilmek için etrafı tarar ve onu gördüğüm anda gülümsemem daha da büyür. Jaxon ile birlikte yürüyor, kaskı takılı değil, ikisi bir şey hakkında konuşuyorlar ve sonra ikisi de kahkahaya boğuluyor. Jaxon önce buz pistine çıkıyor ve sonra Kirby'yi bekliyor. Elinde pankart olan kızlar Kirby'nin dikkatini çekmek için pencereye vuruyorlar, ama

Jaxon bizim yönümüzü gösterdiğinde sadece bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünde gülümseme daha da büyüyor.

Jaxon yanımıza geliyor ve Ariella, Jagger'ı camın önünde tutuyor, Jagger ise Jaxon'a ulaşmak için cama vuruyor. "Hey," diyorum, cam hokey sopasıyla vurulmadan önce, ve Kirby'ye bakıyorum, "takımı destekleyecek hiçbir şey giymemişsin bile."

"Siyah giyiyorum" diyorum ona ve o başını sallıyor.

"Cesaretin varsa benim formamı giy," diyor, karşımda durup gözlerini sadece bana diyor.

"Atman gereken puck'lar yok mu?" diyorum ona ve o sadece gülüyor, ve lanet olsun, bu benim dizlerimi titretip amımı ıslatıyor. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor, ama özellikle de gülüşü. Dönüp uzaklaşıyor, kızlarla göz teması bile kurmuyor.

Gözlerim onu, bankın önüne kadar kayarken takip ediyor ve bir adamla konuşurken formasını çıkarıp tünele girip kaybolduğunu görüyorum.

Kylie'ye bakıyorum. "Hediye dükkanına gitmem lazım," diyorum ve o sadece gülüyor. "Cesaret cesarettir ve onun kazanmasına izin vermeyeceğim."

Merdivenlerden yukarı çıkıp üçümüz mağazaya doğru yöneliyoruz. Onun forması hemen gözüme çarpıyor ve onu satın alıyorum. "Bundan emin misin?" diye soruyor Ariella. "O adamın formasını giymenin ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Burada onun forması giyen elli kız gördüm," diyorum ona, çantayı alıp süite geri dönerken. "Hiçbir anlamı yok."

"Bunu bilemem," diye itiraz ediyor Kylie. "O, onların onun formalarını giymesini istemiyordu."

Artık insanlarla dolu olan süite girdiğimde ceketimi çıkarırım. Kylie bazılarını tanır ve beni tanıştırır. Formasını giyerim ve sandalyelerden birine oturmak için giderim. Tam o sırada süitin kapısı açılır ve Kirby'nin konuştuğu adam etrafına bakınırken görürüm. Elinde bir çanta vardır. Kylie'yi görür ve Kylie beni gösterir. Tabureden kalkar ve ona doğru yürürüm.

"Sana bir şeyim var." Çantayı kaldırır ve gülümsemesini saklamaya çalışır. "Ama sanırım buna ihtiyacın yok."

Çantayı ondan alıp içine bakıyorum ve üstte bir not görüyorum.

Cesaretin varsa yap. -K

Üzerinde adı ve numarası yazılı formayı çıkarırım ve başımı sallayarak gülerim. Burnuma götürür ve kokusunu alırım, bunun onun kaydıktan sonra çıkardığı forma olduğunu bilerek.

"Tabii ki yaptı." Kylie, geçen ay Kirby ile birlikte hastanede gönüllü olarak çalıştıklarında tanıştığı bir grup erkekle birlikte ayrılırken gülüyor, Ariella ve ben ise maçı izliyoruz. Jagger, üçüncü periyotun sonunda siren çaldıktan sonra uykuya dalıyor. "Hey," diyor Kylie, "erkeklerle bara gidiyorum.

Erkeklerle bara gidiyorum. Benim SUV'umu almak ister misin?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Ariella beni bırakacak," diyorum — *ya da kardeşin* — bu kısmı söylemiyorum. "İyi eğlenceler."

"Edeceğim." Dönüp çıkar. O kalkmadan önce oturup arenanın boşalmasını izleriz.

"Aşağıda bekleyelim," diye önerir. "Onu araba koltuğuna oturtabilirim." Ceketimi elimde, Jaxon'ın çıkmasını heyecanla bekleyerek ve Kirby'nin de onunla birlikte olmasını umarak onu süitten dışarıya kadar takip ederim.

Kapı açıldığında garaja varıyoruz ve Jaxon dışarı çıkıyor, ardından Kirby geliyor. Kirby siyah takım elbise ve beyaz düğmeli gömlek giymiş, ama gömleğinin yakası açık. Aşağıya bakıyor, sonra benim ona baktığımı hissedince yukarıya bakıyor, saçları duştan çıkmış olduğu için hala ıslak. "Selam," diyor Jaxon, kollarındaki Jagger'a nazikçe bakıp ona öpücük vermek için eğiliyor.

"Selam," diyor Jagger, ona bakarak, "Lexi'yi eve bırakmamız lazım."

"Onu ben götürürüm," der Kirby ve ben ona bakarak gülümsememi saklamaya çalışırım, "senin için sorun olmazsa?"

"Bana uyar," derim, midem sanki milyonlarca kelebek barındırıyormuş gibi titrer. Ariella'ya sarılırım ve sonra Kirby'ye bakarım. "İyi bir maçı."

"Öyleydi," diye başını sallar, "ama seni benim formamla görmek en güzel kısmıydı belki de."

"Cesaret cesarettir," diye hatırlatırım ona ve o da SUV'sini beklerken ellerini ceplerine sokar. Çantayı kaldırırım. "Ama şimdi iki tane var."

"Ne demek şimdi iki tane var?" Çantaya, sonra da üzerimdeki formaya bakar.

"Resmi olanı almadan önce mağazaya gittim," diyorum ve gözleri büyür, sonra yüzü kocaman bir gülümsemeyle dolar.

"Aç mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, başka bir şey yiyemem ama onunla biraz daha zaman geçirebilmeyi umuyorum. "Hadi," diyor ve başıyla SUV'sini işaret ediyor, "İyi bir yer biliyorum."

O benim için kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum, ellerimi kot pantolonumda ovuştururken onun SUV'nin etrafında dolaşıp kırmızı paltolu adama bir şeyler söylediğini izliyorum. Kapısını açıp içeri giriyor ve bana bakıyor. "Kylie seni terk etti," diyor, arabayı çalıştırırken sesi gergin.

"O beni terk etmedi," diye karşılık veriyorum. "Daha iyi bir teklif aldı." O başını sallıyor. "İstersem onun SUV'sini alabilirdim," diye bilgilendiriyorum onu, o park yerinden çıkarken ve bazı hayranlar onun adını haykırırken. Arabayı durduruyor, camı indiriyor ve birkaç şeyi imzaladıktan sonra yoluna devam ediyor.

"Maçı beğendin mi?" diye sorar bana.

"Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum," diyorum dürüstçe.

"Sadece kazandığımız için eğlenceliydi." Gülümser. "Kaybetseydik çok farklı olurdu."

"Oh, tabii ki. Bir sürü anı canlandı." "Baban LA'da oynamıştı," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Kariyerine burada başladı," diyorum, göğsüm gururla kabarıyor. "Rehabilitasyondayken takas edildiğini biliyor muydun?" diye ekliyorum ve o şaşkınlıkla nefesini tutuyor. "Evet, onu alıp New York'a götüren amcam Matthew'du."

"Bunu bilmiyordum," diyor ve bir lokantanın önünde duruyor. "Bu çok ilginç." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

"Evet, öyle," diye onaylıyorum. "Daha da çılgınca olanı, annemle babam birbirlerine aşık oldular, ama babam bir yıl ayık kalana kadar anneme bunu söylemeyi ve hatta harekete geçmeyi reddetti." Onun da kaldırırma gelmesini bekliyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıyor ve elini kapının üzerinde tutarak benim önce girmemi bekliyor. "Ancak o zaman anneme söyledi."

"Aşka karşı koyamazsın," diyor, neredeyse dolu olan lokantaya bakarak, tek boş yerlerin tezgâhtaki tabureler olduğunu fark ederek. "şuraya oturalım," diyor sonunda.

O son tabureye oturur, ben de yanına otururum. Bir kadın siparişlerimizi almak için gelir, ben patates kızartması sipariş ederim, o ise sadece bana bakar. "Doydum."

"O zaman neden yemek yemek istediğini söyledin?" Taburesini bana doğru çevirir, bacaklarını açar ve benim bacaklarım onun bacaklarının arasında kalır.

"Senin aç olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyorum.

"Evime gitmeyi çok daha fazla tercih ederdim," diyor ve ben etrafa bakınıyorum.

"Hala gidebiliriz. Paket yaptırsak nasıl olur?"

"Emin misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Elini kaldırarak garsona yemeğimizi paket yapmasını söylüyor ve sonra onun evine doğru yola çıkıyoruz.

"Terasta oturabiliriz. Isıtıcılarım var."

O eve girer, ben de onu takip ederim ve koridorda kedinin bana doğru geldiğini ve beni görünce durduğunu görünce dururum. "Merhaba Bayan Jefferson." Onu kucağıma almak için eğilirim.

"Kucağa alınmayı sevmez," diye omzunun üzerinden seslenir.

"Mırıldanıyor," diyorum, o bana bakarken eğilip onu öpmek için eğiliyorum, ama arka patileri yüzümü itiyor. "Eh, beni kucağıma almama izin veriyor," diyorum, onu yere indirip onu takip ederek eve girip arka verandaya çıkıyorum. Dalgaların sahile vurduğu sesi duyuyorum, ama tek görebildiğim karanlık. Isıtıcıları açıyor ve çantasını köşedeki L şeklinde büyük kanepenin yanındaki masaya atıyor.

Oturup ceketini çıkarıp bir kenara atmasını ve sonra da kollarını sıvamasını izliyorum. "Ee, ne var ne yok?" diye soruyor bana, hamburgerinden bir ısırık alırken.

Arkamı yaslayıp ona doğru döndüm, bir bacağımı kaldırdım ve kalçalarımı ona doğru çevirdim. "Yarın avukatımla konuşmam gerek." Söylemem gerekenleri söyledikten sonra çiğnemeyi bıraktı.

"Neden?"

"Trent, bizim hakkımızda ve ilişkimiz hakkında konuşmamamı yasaklayan bir gizlilik anlaşması imzalamam için bana on iki milyon dolar teklif etti."

"Tabii ki öyle yapmıştır," diye mırıldanır ve bir ısırık daha alır. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Bir yandan bilmiyorum, çünkü onu siktir et, yine beni susturmaya çalışıyor, ama diğer yandan on iki milyon on iki milyondur." Sessiz kalıyorum. "Ama istemiyorum."

"O zaman siktir et, yapma," diye cesaretlendirir beni. "Aslında, ona almayacağını ve siktirip gitmesini söylemen için sana on üç milyon dolar veririm."

Böyle bir şey olursa Trent'in ne kadar sinirleneceğini düşünerek alt dudakımı ısıırıyorum. "Avukatım kabul etmem gerektiğini düşünüyor." Sırıtarak ağzımın suyunu akıtıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Başka bir avukat bulma zamanı geldi." Başımı geriye atıp güldüm.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, "ama bunun için kuzenim Stone'un karısını aramam gerekecek ve yine aileme başvurmam gerekecek."

Yarısı yenmiş hamburgerini masaya atar. "Ailenin varlık nedeninin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?" der. "Bu bir karşılıklı yardımlaşma. Roller tersine dönseydi sen ne yapardın?"

"Elimden gelen her şekilde yardım ederdim," diye cevap veriyorum ve o beni işaret ediyor. "Tamam, onu arayıp konuşacağım."

Geriye yaslanıp kolunu bacağıma koyar. "Bu sağlam bir plan gibi görünüyor. Şimdi, bana kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Dirseklerimi kanepenin arkasına koyup, başımı üzerine koymak için yumruğumu sıkıyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Beni küçümsemeni istemiyorum."

Başını kanepenin arkasına yasladı. "Senin hakkında kötü düşünmeme neden olacak hiçbir şey, ama hiçbir şey söyleyemezsin." Sözleri ruhumu ısıttı ve hayatımda ilk kez, kimsenin bilmediği iki sırrımı ona anlattım. Korkudan sakladığım sırlar. Kimseye söylemeyeceğime yemin ettiğim sırlar. Ama o, ruhumu ona açmak istememi sağladı. "Söyle bana Lexi, en büyük sırrın nedir?"

yirmi sekiz

Kirby

"Hiçbir şey, ama hiçbir şey, senin hakkında düşüncelerimi değiştirecek bir şey yok." Onunla işlerin farklı olduğunu biliyorum. Ondan uzak duracağımı kendime söyledim, ama dışarı çıkıp onu benim formamla görünce, her şey yeniden değişti. Ondan vazgeçmem. Ondan vazgeçmeyeceğim. O, yapması gerekenleri yaparken ben burada sabırla bekleyeceğim. O benim için doğru kişi, bu yüzden onun zamanlamasına uymakta sorun yok. "Söylesene Lexi, en büyük sırrın nedir?"

Kanepenin arkasında başımı çevirip onu izliyorum. "Aslında bu iki parçalı bir sır." İki parmağını kaldırarak elini havaya kaldırıyor. Onun bacağına doladığım kolum, ikinci bacağını kanepeye koyduğunda yana kayıyor. Ama ben onu tekrar onun üzerine koyuyorum. "Tamam." Derin bir nefes alıyor. "İlk büyük sır. Trent'in bir gün eve geldiğinde beni aldattığını ve bana bir reçete verdiğini öğrendim." Gözlerimi kapatıp sakın olmaya çalışıyorum. "Soğuk algınlığı semptomlarıyla savaşmaya yardımcı olan C vitamini tabletleri olduğunu söyledi." Gülüyor ve sonra gözünün köşesinden gözyaşını siliyor. "Tabii ki ona inanmadım ve ısrar edince sonunda pes etti ve Vegas'tayken sarhoş olup kazara biriyle yattığını söyledi. Tek seferlik bir şeydi ve kadının kim olduğunu ya da başka bir şey bilmiyordu." Gökyüzüne bakıp nefesimi tutuyorum. "O lanet olası klamidya kapmış ve bana bulaştırmış."

Nefes alabileceğimden bile emin olamadan oturuyorum. "Onun arkasından kendi jinekoloğuma gittim ve o da klamidya olduğumu doğruladı." Elini koluma koyuyor. "Sonra bir daha kimseye söylemeyeceğime yemin ettiğim bir şey yaptım."

"Sırların benimle güvende, Lexi," diye fısıldayarak söylüyorum ve o gözyaşları arasında gülümsüyor.

"Biliyorum." Kendini tutmaya çalışıyor. "O gün doktorun muayenehanesinde, ona doğum kontrol hapi yazmasını istedim," diye fısıldayarak anlatıyor. "Son dokuz yıldır hamile kalmamak için doğum kontrol hapi kullanıyorum." Burun kıvrıyor. "İronik olan, son bir yıldır denemeye bile çalışmıyor. İkinci yıldan sonra vazgeçti sayılır. Bir doğurganlık uzmanıyla konuşmak isteyeceğinden korkuyordum, ama bunun belki de kısır olduğunu kabul etmek anlamına geleceğini ve bunu kimseye itiraf edemeyeceğini anladım."

"Lexi," adını söylüyorum ve bunu söylemek bana acı veriyor, çünkü son dokuz yıldır kendini ondan koruduğunu biliyorum.

"Bir keresinde, kim bilir ne iş için dışarıdayken, ona ne yaptığını sordum." O gülüyor. "Ve bana çay yaptığını söyledi. Aptal herif bana çaydanlığın fotoğrafını gönderdi, ama paslanmaz çelikten bir çaydanlık ve onun önünde durduğunu gördüm, yanında çıplak kızlar vardı ve onun aletiyle oynuyorlardı."

"Tamam." Kafamı sallıyorum. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diyorum ve ellerimi bacaklarımın arasına sarkıtarak dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

"Tamam," diyor, yanıma oturarak, "şimdi bana kimsenin bilmediği bir şey söylemelisin."

"En büyüğü," diyorum, ona bakarak, "üvey babamın ölüm döşeğinde olduğunu öğrendim. 4. evre mezotelyoma hastasıydı ve palyatif bakımdaydı. Kız kardeşim ağlayarak beni arayıp onun ölmek üzere olduğunu söyledi. O gece kimseye haber vermeden oraya uçtum, yatağının başına gidip ona ölmekten mutlu olduğumu ve sonuna kadar acı çekmesini umduğumu söyledim. Dört saat sonra, ben eve dönmek için uçağa binerken o öldü. Cenazeye gittim ve tabutu kapatmadan önce onu gören son kişi oldum ve ona cehennemde çürümesini söyledim."

Onun ayağa kalkıp kaçmasını bekliyorum, ama o bunun yerine bana yaklaşıyor, kalçalarımız birbirine değiyor, elini dirseğimle kolumun arasına kaydırıyor, parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırabilene kadar bacaklarımın arasında sallandırıyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle, "ve yargılamadan sırlarımı dinlediğin için."

"Bir sonraki hamleyi senin yapmana izin vereceğimi söylemiştim. Hazır olmanı bekleyecektim." Yüzünü omzuma yaklaştırıyorum. "Ama siktir et,

beni öpmeye cesaret edemezsin."

Yüzünü bana yaklaştırır, diğer eliyle çenemi kavrar ve dudakları benimkilere değmeden hemen önce "Tamam" diye fısıldar. Dilini ağızıma soktuğunda gözlerimi kapatırım ve kendi elimle onun yanağını kavrarım. Öpücük yumuşak ve mükemmeldir; yumuşak bir öpücükle ağızımı bırakır.

"Bu gece benimle kalır mısınız?" diye rica ediyorum.

"Sen hala benim patronumsun," diye hatırlatıyor bana, bu sefer gülümsemesini saklamaya çalışarak.

"Peki, kovuldun," diyorum ve o gülüyor, "Pazartesiye kadar. Aslında, her gece sabah sekize kadar kovulmaya ne dersin? Sonra Cuma beşten Pazartesi sabah sekize kadar."

"Vay canına." Elini yüzümden çekip ayağa kalktı. "Artık umursamadığımı söyleyecektim. Kendimi tutmaktan yoruldum."

"Bu daha da iyi," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu gece benimle kalacak mısınız?" Onu omzumun üzerinden eve sürüklemek üzereyim. "Seni incitecek ya da seninle olan şansımı mahvedecek hiçbir şey yapmam. Senin hayatıma girmeni çok uzun zamandır bekliyorum." Ona bakıyorum. "İşler istediğim gibi gitmezse, vakıfta senin konumunu asla tehlikeye atmam. Sessiz bir ortak olurum ve sadece Kylie aracılığıyla çalışırım. Asla endişelenmene gerek yok çünkü sana asla zarar vermeyeceğim ya da seni bir oyunda piyon olarak kullanmayacağım."

"Bilmiyorum." Kollarımda dönüyor. "Ne yapacağız?" Ellerini göğsüme koyarken alt dudağını ısırtıyor.

"İlk olarak içeri gireceğiz." Saçlarını omzunun üzerinden itiyorum. "Sonra seni yatak odama götüreceğim."

"Evet, bu durum hoşuma gidiyor."

"Sana göstereyim mi?" Eğilip dudaklarına öpücük konduruyorum, göğsü benimkine yapışıyor. Elim kalçasını kavırıyor, sonra kığını tutuyorum. Dudaklarından ayrılırken "Bir sırrım daha var," diyorum.

"Bu çok büyük bir sır olabilir ve seni üzecek."

"Tamam." Bana bakarak bekliyor.

"Bu gece benim formamı giymeye cesaret etmeni istedim, böylece o muhteşem vücudunu örtmüş oldun ve daha sonra onu senden çıkardığımda onu görebilecek tek kişi ben olacaktım." Başını geriye atıp kahkahayı bastı.

"Benim de bir sırrım var," diyor ve ay ışığında gözlerinin parladığını görüyorum. "Senin numaranı isteyen iki kız..." Benim dikkatimi çekmek için her şeyi deneyen iki kızıdan bahsediyor ve ben onların yanına bile yaklaşmadım. "Senin sopayla cama vurduğunu gördüler ve biz ayrıldıktan sonra senin formayı almaya gittiğimde, onlara sırtarak omuz silktim ve 'Bir dahaki sefere daha şanslı olursunuz' diye fısıldadım."

"Yapmadın değil mi?" Kafamı sallıyorum.

"Tamam, 'Bir dahaki sefere daha şanslı olursun' demedim ama öyle düşündüm," diye geri adım atıyor. Onu kucağıma alıp eve taşıyorum, bacakları arkamda çaprazlanıyor. "Hak ettiklerini buldular."

"Bebeğim," diyorum yumuşak bir sesle, arkamdan kapıyı kilitlerken, "sadece sana gözümün olduğu bilmen gerek." Mutfaktaki ışığı kapatıp yatak odama doğru yöneliyorum. "Bebek partisinde sana rastladığım anda her şey bitti, ya da öyle sandım. Buz pateni yaparken seni gördüğümde her şeyin bittiğinden emin oldum," diye itiraf ediyorum. "Dün senden uzak duracağıma yemin etmeme rağmen." O nefesini tutuyor. "Biliyorum, ama seninle birlikte olup sana dokunamamak ya da öpememek çok zordu."

"Bir sırrım var," diye fısıldadı ve odama girdiğimizde benden uzaklaştı. Işık şeritleri, yatağımın bulunduğu duvar ve perdelerimin bulunduğu diğer duvar boyunca yumuşak bir şekilde yanıyordu. Ellerini önünde çaprazlayarak benim tişörtümü başından çıkardı ve siyah tişörtü ve kot pantolonuyla kaldı. "Dün beni öpmeni istedim." Sonra tişörtünü pantolonundan çıkarır ve aynı hareketi formamla da tekrarlar. "Sen gittiğinde ve denemediğinde üzüldüm."

"Garajıma giriyor olabilirdim ve sen arayıp beni öpmemi istediğini söyleseydin, sana geri dönmek için tüm trafik kurallarını çiğnerdim." Ayakkabılarını çıkarırken yutkunduğunu görüyorum, sonra eli kot pantolonunun düğmesine gidiyor ve benim için soyunmasını izliyorum. Kot pantolonunu

ve siyah dantelli sütyen ve ona uyan klotla önümde duruyor.

"Siktir, çok çekici görünüyorsun" —ona yaklaşım— "ağız sulandırıcı." Ona doğru yürürüm, eğilip dudaklarını dudaklarımla kaparken ellerim göğüslerini okşamaya başlar. Dizleri yatağın kenarına değene kadar onu geriye doğru iterim ve ben onun önünde diz çökerken o da yatağa düşer. "Bacağını omzuma koy," diyorum ona ve o da bunu yaparken ben de siyah tangasını yana çekiyorum. "Siktir, seni tatmam lazım," diyorum ve eğilip girişinden klitorisine kadar her yerini yalıyorum. "Tadı cennet gibi." Her iki bacağını da geriye doğru itiyorum ve klitorisini ağzıma alıyorum. Inlemeleri odayı ağır bir nefesle dolduruyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor, dilimi ve parmağımı içine soktuğumda. "Evet," diye nefes nefese kalıyor, dilimi yukarı doğru hareket ettirip klitorisini okşadığımda. Bir parmak daha içine giriyor ve bu sefer G noktasını okşarken sırtının kavislenmesini izliyorum.

"Vücudunu içten dışa tanımak istiyorum." Klitorisini ağzıma alıyorum. "Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini ve onsuz yaşayamayacağın şeyleri bilmek istiyorum." Parmaklarım onun içinde gittikçe daha hızlı hareket ediyor, amcığı gittikçe ıslanıyor ve sıkılaşıyor. "Her gece sana tapınmak istiyorum." Klitorisini nazikçe ısıırıyorum, sonra daha sert ısıırıyorum, ta ki o inleyerek boşalana kadar. "Ama asıl soru" — ıslaklığı parmak eklemlerimden aşağı akarken, o tekrar tekrar kasılır — "sen ne istiyorsun?" Klitorisini ağzıma alıyorum ve parmaklarım, vücudu yatağa derinlemesine gmlene ve bacakları yanıma düşene kadar onu sikmeye devam ediyor.

"İstiyorum. Her şeyi istiyorum." Dirseklerinin zerine kalkarak bana bakar, gözleri daha koyu bir mavi tonundadır. Oturur, parmaklarım ondan kayar, parmaklarımı dudaklarına götürür ve beni yalar. "Senin sikini emmek istiyorum." Ayağa kalkar ve beni yerden kaldırır, sonra yatağa diz çöker. Onun arkasına uzanıp styenini çıkarıyorum, onu sadece klotuyla bırakıyorum. Elleri gmleğime uzanıyor, onu pantolonumdan çıkarıyor. "Sikini tanımak istiyorum." Elleri kemerime uzanıyor, kemerimi çözüyor, sonra pantolonumun düğmesine uzanıyor. "Hayatımda hiç kimseyi bu kadar tatmin etmek istememiştim." Fermuarımı indiriyor ve ben sadece izleyebiliyorum. "Ben

Ağzımı sikmeni istiyorum." Pantolonumun önünü açıyor. "Benimle birlikte kendini bırakmanı istiyorum. Kendini tutmanı istemiyorum."

"Lexi," dişlerimi sıkarak fısıldarım.

"İki elinle saçımı tutup ağzımı sikmeni istiyorum." Elinde sikimi kavrar ve sonra yavaşça, çok yavaşça, dilinin ucuyla sikimin gövdesini yalar. "Hiç kimse beni sikmek için kendini kaybetmemişti." Penisimin başını ağzına alır. "Daha önce hiç tecavüze uğramadım" —penisimi biraz daha ağzına alır—"ve bunu seninle yapmak istiyorum. Benimle birlikte kontrolünü kaybetmeni istiyorum." Dili penisimin etrafında dönüyor.

"Ben," diyorum, o benim sikimi okşarken ve sonra ağzını yarıya kadar kaydırırken, eli sikimin dibine giderken. "Eğer istediğin buysa, bebeğim." Saçlarını elimle kavrayıp biraz çekiyorum ve gözlerinin parladığını, sonra şehvetle dolduğunu görebiliyorum.

"Son yapacağın şey gibi ağzımı sikmeye cesaretin var mı?" Gözlerindeki ışıltı geri dönüyor ve bu sefer kafasını sikime doğru itiyorum.

"Boğazını aç," diyorum ona. "Sikimi içine kaydır." Kalçalarımı gittikçe daha hızlı hareket ettiriyorum, elleri yatağın kenarını sıkıca tutuyor. Sırtı kavisli, kıcı havada ve sikimi ağzına alırken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ağzını bırakıyorum ve sikimi tekrar ağzına almak için benimle mücadele ediyor. "İşte böyle," diyorum, boğazının arkasına dokunurken o beni köküne kadar almaya çalışıyor. Saçlarını bırakıyorum ve ona uzanıp, ellerimle iki kalçasını da tokatlıyorum. Boğazından çıkan inilti içimi titriyor, ben de kalçasını yoğurup tekrar tokatlıyorum, boğazı daha da açılıyor. "Kıçını tokatlamamı ve yüzünü sikmemi seviyor musun?" diye soruyorum ona ama yine tokatlıyorum. Bu sefer boğazı açılıyor ve sikim tamamen giriyor, bir saniye sonra boğazı öğürüyor.

"Siktir, kimse beni senin kadar derine almadı. Ağzını spermimle kaplayacağım." Elimi kıçından aşağıya, damlayan ıslak amına doğru kaydırıyorum. "Sana vereceğim her damlayı yutmanı izleyeceğim." Kıçını bir yandan diğer yana sallıyor, taşaklarını onun tükürüğünden ıslanıyor. "İstediğini söyle."

Onu bir anlığına bıraktım ve o nefes nefese, "İstiyorum" dedi.

"O zaman al" dedim ve bir parmağımı daha içine soktum. "Taşaklarımı yala." Taşaklarım gerildiğinde gözlerimi kapattım ve ağzına boşaldım. Tekrar orgazm olurken kalçaları parmaklarıma doğru geriye doğru hareket etti. Ağzına boşalmam bittiğinde ancak o zaman penisimi dudaklarından çıkardı. "Bir dakikaya ihtiyacım olabilir." Ona baktım ve benim aletimi yaladığını gördüm, yüzündeki sırıtiş benim aletimi titretti. "Sanırım az önce öldüm."

Yirmi dokuz

Lexi

"Bir dakika zamana ihtiyacım olabilir." Nefes nefese kalarak göğsü inip kalkıyor, sonra başını eğiyor. Elim hala onun penisini tutuyor ve daha fazlasını istiyorum. Penisinin arkasını yalayıp ona sırtıyorum. Hayatım boyunca hiç kimse benimle birlikteyken kontrolünü bu kadar kaybetmemişti. "Sanırım az önce öldüm."

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, göğsünün ortasını öpüyorum ve kalbinin çarpışını hissediyorum. "İyi miydi?" Burnumu ileri geri hareket ettiriyorum, dilimi meme ucuna götürüp hafifçe dokunuyorum. "Çünkü söylemeliyim ki" — eli yüzümdeki saçları çekip uzaklaştırıyor — "bu başıma gelen en erotik şeydi." Diğer meme ucuna geçiyorum.

"Gece daha genç," diye alay ediyor ve eli benim elimi onun penisine götürüyor. "Prezervatif al."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye patladım birden, "ve temizim. Her ay test yaptırıyorum... şey, bilirsin. Ayrıca, ondan önce de uzun zaman olmuştu. Hamile kalmadığım için, yakınlaşmamızın bir anlamı yoktu."

"Onun aptal bir herif olduğunu söylemiş miydin?" diye soruyor ciddi bir ifadeyle ve ben, beni öperken elini çeneme koyduğunda gülmekten kendimi alamıyorum. Dili benim dilimin üzerinde ve dudaklarında kendimin tadını alıyorum ve açgözlülükle dilini ağzıma çekiyorum. Eli çenemden düşüyor ve bir anda dizlerimin üzerine çöküyorum, göğsüm yatakta ve ağzı bacaklarımın arasında. Gözlerimi kapatıyorum, sıcak, yumuşak dilinin içime kaymasını hissediyorum ve daha derine girmesi için ona doğru itiyorum. "Ne istediğini söyle."

"Beni sikmeni istiyorum," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, "daha önce kimseyi sikmediğin gibi." Kalçalarımı biraz geriye doğru çekip ayağa kalkıyor. Penisini elinde tutuyor ve onu yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı sürttüğünü hissediyorum. Bir ayağını dizimin yanındaki yatağa koyuyor.

Sürtünerek beni tahrik ediyor, sonra bir anlığına durup içeri sokuyor, sonra tekrar klitorisime dönüp sikinin ucuyla sürtüyor. "Bütün vücudum yanıyor gibi."

"Güzel," diyor ve hemen ardından penisini içime sokuyor ve dolgunluk hissi beni ele geçiriyor. Elini sırtımın altına koyuyor ve beni kendinden uzaklaştırıp tekrar kendine çekiyor, böylece onu sikmek için hareket etmemi sağlıyor. Hareket etmiyor, kendini hiç içime tamamen sokmuyor. Yarı yolda durup sonra geri çekiliyor. Ellerimin üzerine kalkıp arkama bakmak için dönünce, gözleri içime giren penisine sabitlenmiş durumda.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona, yarı sinirli, yarı onu itip sikini sürmek ve istediğimi almak için hazır.

"Amcığın benim sikimi yutmasını izliyorum." Bunu söylerken bana bakmıyor bile.

"Şey, benim amcığım iyi bir..." Daha fazla bir şey söylemiyorum çünkü o bana sertçe giriyor ve yemin ederim ya yıldızlar ya da cennetin ışıklarını görüyorum. Sarsıntı içimi kaplıyor ve onun penisi etrafında orgazm olmaktan kendimi alamıyorum. Bana bir saniye bile vermeden çıkıp tekrar giriyor, tekrar tekrar. O beni yataktan sikmeden önce, ellerimle çarşafı tutarak dayanmaya çalışırken, inlemelerim ve tenin tenle çarpışmasının sesi odayı doldurur. "Hepsi bu mu?" Alt dudağımı ısırırım ve o öne eğilir, her iki göğsümü de ellerine alır ve beni penisine doğru çeker. Kirby kontrolünü kaybetmiştir. Onu kontrolünü kaybetmesine ben neden oldum.

"Eğer daha sert sikersen..." dişlerini sıkarak söylüyor.

"Beni daha sert sikersen," diye zar zor söylüyorum, onun penisi tekrar tekrar tatlı noktama vuruyor, "yarın bütün gün seni hissedeceğim." Beni çılgınca sikiyor, tekrar tekrar ona çarpıyorum.

Tekrar boşaldığımda gözlerim geriye dönüyor. "Doğru..." "Seni hissediyorum ," diye diye diyor dişlerini dişlerinin "Hisset hissediyor musun sikimi boğuyor." Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, sadece hissettiğim gibi davranıyorum. "Daha derine girmeliyim," diyor ve ben de daha derine girersen boğazıma kadar gireceksin demek üzereyim. İçimden çıkıyor ve ben hayal kırıklığıyla inliyorum, tekrar içime girmesini istiyorum. Beni bez bebekmişim gibi sırt üstü çeviriyor.

Bir ayağını elinde tutarken diğer bacağını geriye doğru iterek, penisini içime kaydırıyor. "Daha derine." Yavaşça dışarı çıkıyor ve sonra tekrar içime giriyor, bacaklarımı bırakıp yatağa yaslanıyor. Bir eli kalçamın yanında, diğeri belimde, beni kendine doğru çekiyor. Penisini vajinama o kadar derine giriyor ki, ellerimi arkamdaki başlığa koymak zorunda kalıyorum ve başım geriye düşüyor.

Elini yanımdan çekip kıkımı tutarken, ben onun kucağına oturmadan önce destek için bir dizini yatağa koyuyor. Belimi saran eli sırtımın ortasına doğru kayarken, o beni sikinde yukarı aşağı hareket ettirirken burnum onun burnuyla oynuyor. Ben onu sikerken, ya da daha doğrusu, o beni siktiği sırada dili ağzıma giriyor.

"Seni becermek istiyorum," diyorum ona, ağzımı bıraktığında. Diğer dizini yatağa koyuyor, amım hala onun sikindeyken, başlığa doğru ilerliyor, dönüyor ve sırtını dayayarak oturuyor.

"O zaman beni sür, bebeğim," diye ısrar ediyor, ben dizlerimi kalçalarına koyarken elleriyle meme uçlarımı okşuyor. "Beni iyi sür." Ellerimi başının yanındaki kumaş başlığın üstüne koyuyorum ve onun penisini üzerinde yukarı aşağı hareket ediyorum. Elleri kıkıma gidiyor, bir yanağımı tokatlıyor, o bunu yaptığında hareketlerim biraz hızlanıyor.

"Seni her tokatladığımda amım daha da sıkılaşıyor," diyor, ağzının yanında zıplayan meme uçlarımdan birini emerek, daha hızlı ve daha hızlı hareket etmem için yeterli olacak kadar ısıyor. Nefes nefese kalıyorum ve öne eğiliyorum, vücudu sırtımı kıkıma sürtüp tekrar yukarı çıkarken dudaklarımız birleşiyor. Ellerini her yerde hissediyorum ve tekrar boşalmak üzere olduğumu biliyorum. Seks sırasında hiç birden fazla orgazm yaşamamıştım, ama Kirby sanki benden daha fazlasını almayı biliyor gibi.

"Sen benim sikimde boşaldıktan sonra ben de boşalacağım, bebeğim," diyor bana ve ben onun söylediklerine odaklanamıyorum bile, sadece patlama hissini kovalıyorum. "Seni sırt üstü çevirip, amını yalayacağım ve sonra da senin amımın üstüne boşalacağım."

Tek yapabileceğim, başımı geriye yaslayıp onun penisini üzerinde tekrar tekrar boşalırken, sanki bu evrenden dışarı süzülüyormuşum gibi hissederek başımı sallamaktır. Beni sırt üstü çevirir, ağzını klitorisime götürür, onu ağzına alır

ama parmakları beni o kadar sert sikiyor ki, sanki parmak eklemleri derime girmeye çalışıyor gibi hissediyorum. Tek yapabileceğim, ona daha fazla yer açmak için bacaklarımı daha fazla açmaya çalışmak.

"Dilime gel" diye emrediyor, diğer eli yukarı kalkıp klitorisime bastırıyor, onu bir yandan diğer yana hareket ettiriyor. Aynen öyle, hiç gitmediğim bu uçurumdan atlıyorum, o kadar yüksek ki nereye düşeceğimi bile umursamıyorum. "Siktir, üstüme fıskırdın."

Elini klitorisimden çekiyor ve ben yavaşça gözlerimi açıyorum, parmakları hala içimde yavaşça hareket ediyor, ama o elinde sikini tutuyor. Ona yardım etmek için elimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum, ama gücüm kalmadı. "Bebeğim." Penisini benim iniş pistime doğrultuyor ve beyaz spermi tam üzerine fıskırtıyor. Bir, iki, üç kez, sonra penisini aşağı bastırıyor ve spermini etrafıma yayıyor, penisi hala biraz daha fıskırtıyor. "Benim," diyor, "hepsi benim."

Yanımda sırt üstü yere yığıldığında gülümsüyorum, göğsü sanki son bir saat maraton koşmuş gibi inip kalkıyor. "Sanırım beni öldürdün."

Bacaklarımdan biri yana düşer ve elimi onun kalçasına götürürüm. "Kıpırdayamıyorum," derim ona. "Senin boşalmana yardım etmeye çalıştım ve elimi kıpırdatamadım." Başımı çevirip gözleri kapalı, nefesini toparlamaya çalışan onu izlerim. "Sanırım öldüm ve cennete gittim." Dönüp tavanına bakıyorum. "Ya da felç geçiriyorum."

"Felç geçirmiyorsun," diye beni sakinleştirir ve elini göğsüme götürerek sıkar, "ama benim aletimi öldürmüş olabilirsin."

Nefesimi tutarak yatakta doğruluyorum. "Penis değil! Penisi seviyorum." O gülmekten kendini alamıyor ve ben yanına yaklaşıp boynunu öpüyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. "Kirby," diye fısıldayarak adını söylüyorum, elimle karın kaslarını daireler çizerek okşuyorum, "konuşmamız gereken bir şey var."

"Ne oldu bebeğim?" diye sorar, kolumu yukarı aşağı okşayarak. "Ciddi bir şey, bu yüzden tüm dikkatini bana vermen gerekiyor."

"Yatağimde çıplaksın ve hayatımın en çılgın seksini yaşadım." O gülümsüyor. "Tüm dikkatim sende." Elimini karın kaslarına koyup çenemi üzerine yerleştirerek ona bakarken gülümsüyorum. Bana bakmak için kolunu başının altına koyuyor. "Ne oldu?"

"Şey," diye başlıyorum ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum, "ıslak yerde kim uyuyacak?"

O kahkahayı patlatır. "Sen yaptın, o yüzden sen yatmalısın."

"Evet, ama bunu bana sen yaptırdın," diye ona işaret ediyorum, "yani, teknik olarak, bu yarı yarıya senin hatan."

"Islak yerde uyuyacağım," diyor, dönüp beni kollarına alıyor, "ya da birlikte uyuyabiliriz."

"Ya da leke kuruyana kadar bir tarafta uyuyabiliriz."

"Gördün mü?" diyor, burnumu öperek. "Sen tam bir problem çözücüsün." Beni daha sıkı sarıyor. "Gidip temizleneceğim," diyor, benden uzaklaşarak. "Kıpırdama."

"Ben de temizlenmek istiyorum," diyorum, kalkıp onu banyoya kadar takip ediyorum. "Beni her yerime menini bulaştırdın."

"Seni işaretlediğimden emin olmam gerekiyordu." Omzunun üzerinden göz kırpar. "Erkeklerin işi bu."

O suyu açarken ben de yanındaki lavabonun önünde duruyorum. "Daha önce hiç işaretlenmemiştim." Camın yansımından bana bakıyor. "Daha önce de hiç öyle seks yapmamıştım." Ona bakmaktan kaçınıp musluktan akan suyu izliyorum. "O..."

"Hoşuna gitmedi mi?" diye soruyor ve bana baktığını hissedebiliyorum.

"Yatağını ne hale getirdiğimi görmedin mi?" diye şaka yapıyorum. ve başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim. "Bu en..."

"Lexi," diye seslendi ve bana bakmamı istediğini anladım. "Ben de hiç böyle seks yapmamıştım. Pislik olmak istemem ama çok seks yaptım." Gözlerimi devirdim. "Ama bu..." Odayı işaret etti. "Bu bir üst seviyeydi. Öldüğümü sandım. Bacaklarım neredeyse çöküyordu." Gülmekten kendimi alamıyorum. O başını sallar ve yüz havlusuna uzanır. "Sonra seni orgazm etmeyi neredeyse unutuyordum ve kendim orgazm oldum." Bu beni güldürüyor. "Ve bilgin olsun, senin onun adı her neyse onunla ilgili konuşmandan hoşlanmıyorum." Dudaklarımı büzüyorum çünkü onun adının ne olduğunu çok iyi biliyor. "Ya da benim diğer kadınlarla ilgili konuşmandan."

"Aynı," diyorum, "gözden uzak, akıldan uzak."

"Evet. Öyleyse, onun adı neydi ve seks hakkında konuşmanı dinlemek zorunda kaldığım son sefer bu olabilir mi?"

"Bil diye söylüyorum, o beni hiç o kadar tahrik etmedi." Kollarımı beline doluyorum. "Bazen işimi bile bitiremedim." Yüzündeki gülümseme genişliyor. "Kesinlikle hiç ıslaklık olmadı." Göğsünü öpüyorum ve o beni kaldırıp tezgahın üzerine koyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hâlâ ıslak mısın diye bakıyorum." Bu, banyodaki tezgahın üzerinde beni sikmeden önce söylediği son söz.

Bacaklarımda bir ağırlık hissettiğimde gözlerim birden açılır ve bu his kalçama, sonra da karnıma doğru yayılır. Yastıktan başımı kaldırdığımda Jefferson'ın vücudumda yukarı doğru yürüdüğünü görürüm. Yanıma bakarım ve Kirby'nin bana sırtını dönmüş olduğunu görürüm, bir ara beni bırakıp yuvarlanarak uzaklaşmış. Jefferson yüzüme doğru ilerler ve başının üst kısmıyla çenemi hafifçe iter.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyorum ona ve o yine aynı şeyi yapıyor, odayı dolduran mırıldanma sesi. Elimi yorganın altından çıkarıp onu okşuyorum. Tam iki dakika boyunca göğsümün üzerinde duruyor, sonra kalkıp yataktan atlıyor.

"Sana da günaydın," diyorum, dirseğimin üzerine yaslanarak güneş ışığının perdelerin altından içeri girmeye çalıştığını görüyorum. Üzerimdeki battaniyeyi atıp banyoya gidiyorum, Kirby'nin odasındaki bankta duran tişörtlerinden birini alıyorum. Yatak odasından parmak uçlarımda çıkıp mutfağa gidiyorum.

Jefferson beni merdivenlerden aşağıya, mutfağa doğru takip ediyor. Kendime kahve yapmak için bir şeyler ararken dolapları açıyorum ve Jefferson'ın da kahvaltı yapmasını sağlıyorum. Hayatımın en zorlu egzersizini yapmışım gibi hissediyorum ve yaptığım egzersizi düşündüğümde gülümsemeden edemiyorum. Masadaki telefon çalışıyor ve ben koşarak telefonu almaya gidiyorum. Çantamı açıp aşağıya bakıyorum ve Zara'nın aradığını görüyorum.

"Alo," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden bakarak onu uyandırmadığımı umuyorum.

"Günaydın," diyor, yüzü ekranı dolduruyor. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak mutfığa doğru yürüyorum.

"Evde değil misin?" Yüzünü ekrana daha da yaklaştırıyor. "Neredesin?"

"Bir arkadaşımın evindeyim." Ona bakmaktan kaçınıyorum, ama yüzümdeki gülümseme ve kıkırdama, aslında bir arkadaşımın evinde olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

"Arkadaşının evinde, peki bu arkadaşının adı ne?"

"K ile başlıyor," diye fısıldadım, kahve makinesinin musluğunun altına kahve fincanını koyarak.

"Aman Tanrım, seks yapmışsın."

"Evet," diye onaylıyorum ve o sadece nefesini tutuyor. "İyi seks. Harika seks." Gülmemeye çalışıyorum. "En iyi seks."

"Tüm detayları duymak istiyorum," diye ısrar ediyor ve ben girişe doğru bakıyorum.

"Onu uzun zamandır tanıyorum," diyorum yumuşak bir sesle, "ve bana çok yardımcı oldu."

"Gabriel de benim için aynısını yaptı," diye cevaplar ve ben gülerim.

"Onunla tek gecelik bir ilişki yaşadın ve sonra onu terk ettin." Buzdolabına doğru yürüdüm.

"Evet, beni aldatan eski sevgilimi unutmamda bana yardım etti," diye homurdanıyor, "ve sonra onun süper spermi beni hamile bıraktı." Tabureye otururken daha yüksek sesle gülüyorum. "Neyse, bana bu adamdan bahset." Kahveme süt döküyorum ve ona her şeyi anlatıyorum. Daha önce hiç bu kadar açık olmamıştım sanırım. Phoenix'te tanışmamız ve dans dersleri hakkında bile.

"Demek hokey oynuyor," diye sordu sonunda, "peki ne zaman oynuyor Matty?" Baktım ve onu mutfığa girerken gördüm, boxer giymiş ve gözlerini ovuşturarak uykusunu atmaya çalışıyordu. "Gitmeliyim, maçları sırasında Los Angeles'ta olduğumdan emin olmalıyım."

"Tamam," diyorum, onu izleyerek, "sonra beni ara." Kollarını bana doladığını ve boynumu öptüğünü hissedince hemen telefonu kapatıyorum. "Günaydın. Seni uyandırdım mı?"

"Evet." Yüzünü boynuma gömer. "Elimi uzattım ama sen orada değildin."

"Üzgünüm, Jefferson beni uyandırdı ve sonra," diye başlıyorum, o buzdolabına doğru yürürken, "kız kardeşim aradı." Bir yudum alıyorum. "Trent'ten ayrıldığımdan beri, pazar günleri kahve içmek için buluşuyoruz." O küçük bir portakal suyu şişesini alıp sallarken, bir şey söylemesini bekliyorum. "Sorun olur mu?"

"Neden bana bunu soruyorsun?" Tezgaha yaslanıyor. "O senin kız kardeşin, onunla konuşmak istediğinde konuşursun."

Kafamı sallıyorum, bir an için kiminle konuştuğumu unutuyorum. O Trent değil ve ailemle yeniden bağlantı kurmamı desteklemesi beni şaşırtmamalı. "Pazar gününün çoğunu da ailemdeki herkesle sohbet ederek geçiriyorum."

"Tamam," diyor, sanki bir şeyi kaçırmış gibi. "Onlarla özel zaman geçirebilmek için benimle çıkmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Ben sadece..."

"Lexi, ailenle konuşmak istediğinde, istediğin kadar uzun süre konuşabilirsin. Ben odada olabilirim ya da daha rahat hissedeceksen başka bir odaya geçebilirsin. Seni aradıklarında istediğin zaman onlarla konuşabilirsin. Sadece bana oral seks yapıyorsan sınırimi çizmek zorundayım. Ağzını başka bir şey için kullanmanı istemiyorum." Burada, mutfağının ortasında, daha önce hiç gülmediğim gibi gülüyorum ve bu kahkaha ile birlikte, henüz alışık olmadığım bir hafiflik hissediyorum göğsümde.

otuz

Kirby

Mutfağımdaki taburelerden birinde oturmuş, benim gömleğimi giyen ona bakıyorum ve aklımdan geçen tek şey onu burada tutmak. "Senin aletin ağzımdayken telefona asla cevap vermeyeceğime söz veriyorum."

"O zaman aynı fikirdeyiz." Portakal suyumu açıp bir yudum daha alıyorum. "Kız kardeşin nasıl?"

"Ona senden bahsettim," diye cevaplıyor, önündeki tezgaha dirseklerini dayayarak. "Her şeyi." Kaşlarını kaldırıyor. "Bir dahaki sefere ne zaman Matty'yi oynayacağını sordu."

"İki hafta sonra," diye cevapladım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "LA'ya geliyor." LA'ya geliyor."

"Kahretsin, sanırım o da geliyor."

"Bu senin için sorun olur mu?" Meyve suyu şişesini yanımdaki tezgaha koydum.

yanımdaki tezgahın üzerine koydum.

"Evet, yeğenlerimi ziyaret etme fırsatım olacak, o yüzden evet."

"Kumarhane gecesi var; önümüzdeki hafta sonu

"Benim partnerim olarak gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Bu tuhaf olur mu?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Garip olmak zorunda değil. Sadece ikimiz, şık giyinip." Sırıttım.

"Bunu daha önce de yaptık."

"İnsanlara ne diyeceğiz?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"İnsanlara ne söylememizi isterseniz," diye cevap veriyorum, herkese onun benim olduğunu söylemek istediğimi bilerek. Bunu herkese haykırmak istiyorum, ama bunu zorlayamayacağımı biliyorum. Bu büyük adımı atması gereken kişinin o olduğunu biliyorum. "Arkadaş olarak orada olabiliriz," diyorum, ağzımda acı bir tat hissederek, "ya da bir çift olduğumuzu söyleyebiliriz."

Bana cevap vermek üzereyken telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Babam arıyor."

"Tamam, o konuşmaya katılmak istesem de, sen onunla konuşurken yarı çıplak bir şekilde burada duramam."

O gülüyor ve telefonu açıyor, kulağına değil hoparlöre koyuyor. "Merhaba baba." Bana bakıyor. "Ne haber?"

"Önemli bir şey yok," diye cevaplar ve yemin ederim ki telefonda sevgisini hissedebiliyorum. "Kız kardeşin az önce beni aradı."

"Öyle mi?" Lexi önemsizmiş gibi davranıyor, ama ağzıyla "*Ne oluyor lan?*" diyor. "Az önce onunla konuştum. Haftalık kız kardeş kahve randevumuz vardı."

"Bana söyledi," diyor.

"Öyle mi, başka ne söyledi?" diye sorar Lexi ve sonra bana bakarak fısıldar, "Onu öldüreceğim."

"Matty şehre geldiğinde aşağı inip maçı izlemek istediğini söyledi, böylece hepimiz bir arada olabiliriz." Lexi gözlerini devirdi. "Bugün planları yapacağım."

"Oh, kulağa eğlenceli geliyor," diye cevaplar ve ben ona doğru yürürüm, sessizce boynunu öperim ve odadan çıkıp yatak odasına doğru yürürüm. Duşu açarım ve içeri girmeden önce boxerımı çıkarırım. Hızlıca duş alırım ve beyaz bir havlu alıp belime sararım, sonra başım için bir tane daha alırım. Yatak odasına çıkıyorum ve onu yatağın kenarında otururken görüyorum, benim tişörtlerimden birini giymiş ve bacaklarını altına çekmiş. "Trent'le birlikteyken, ailemle konuşmamdan nefret ederdi."

"Çünkü sana yaptıklarını görmelerinden korkuyordu." Havluyu bir kenara attım.

"Telefonla konuşmamdan nefret ederdi ve ben de konuşmayı bitirmek için sürekli baskı hissederdim." Onun için buna çok üzülüyorum, böyle bir şey yaşamış olmasına çok üzülüyorum. "Öyle bir noktaya geldi ki, babamı sadece sabahları o uyanmadan önce ya da işe gitmek için evden çıkarken arıyordum."

"Lexi," diyorum ve o elini kaldırıyor. "Benim büyük bir ailem var," diyor.

"Biliyorum, çoğuyla buz pistinde, bazılarıyla da buz pistinin dışında tanıştım." "Ve biz çok yakınız, bazen de aşırı baskıcıyız."

"Tamam. Ailemden tek kalan kişi Kylie. O benim tek ailem ve onunla olan ilişkiyi asla kimse için

O biraz otoriter ve sürekli işime karışıyor. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Tabii ki hayır."

"Çünkü bu normal," diyorum. "Ailenle konuşmak normaldir. Seni seviyorlarsa işine karışmaları normaldir. Diğer kişinin de ailenle ilgilenmesi normaldir ve daha da önemlisi, son derece sağlıklıdır."

"Matty'nin maçı için buraya geliyorlar ve genellikle pazar günü öğle yemeği yeriz."

"Tamam," diye cevap veriyorum, bunun nereye varacağını bilmek istediğimden emin değilim. "Gidebilir miyim diye sormasan iyi olur," diye homurdanıyorum, "çünkü..."

"Gidebilir miyim diye sormuyorum. Gideceğim." Onun kararlılığına gülümsüyorum. "Sadece senin için gelmenin iyi bir zaman olduğundan emin değilim."

"O zaman gelmeyeceğim," diyorum, bunun benim için sorun olmadığını ona anlatmaya çalışarak. "Onlarla tanışabileceğim tek zaman bu olmayacak. Hazır hissettiğinde, o zaman bu adımı atarız. Uzun, çok uzun bir süre seninle burada olmayı planlıyorum" — neredeyse "tüm hayatım boyunca" diyecektim — "İşleri yavaştan almak benim için sorun değil."

"Öyle mi?" diye soruyor, şok olmuş bir şekilde.

"Aynen öyle," diye onu temin ederim. Havlumu çıkarırım. "Bugün bütün gün boşum ve amacım senin vücudunun her santimini tanımaya devam etmek." Bana gülümsememeye çalışarak başını sallar, ama sonra sırtarak mavi gözleri parlar. "Ama bence gidip bir şeyler yiyip buraya geri dönmeliyiz, böylece işe başlayabilirim."

"Peki." Gözlerini devirir ve dizlerinin üzerine çöker. "Madem öyle." Dizlerinin üzerinde yatağın ucuna doğru yürür. "Ama önce evime uğrayıp kıyafetlerimi değiştirmem lazım."

"Bunu yapabiliriz, ama sadece yarın işe gidecek bir şeyler alırsan."

"Yine bende kalmamı mı istiyorsun?" Yataktan kalkıp eğilerek külotunu aldı.

"Seni ikna edebileceğimi umuyorum," diyorum ona, o külotunu giyerken.

"Öyle mi?" diye sorar bana, gömleğimi çıkarıp bir kenara atarken. "Peki nasıl?"

"Yani, sana anlatabilirim, ama sana göstermem çok daha iyi olur." Ona atılıyorum ve sonsuzluk gibi gelen ama aslında otuz beş dakika süren bir süreden sonra, dışarı çıkıp onun evine doğru yola koyuluyoruz.

Elimde iki bardak buzlu kahveyle asansörden çıkıp ofis kapısına doğru yöneldim. Kapıyı açıp içeri girerken etrafa baktım ve ofisteki iki ışığın da yandığını gördüm. "Merhaba!" diye bağırdım ve bir ofisten inilti, diğer ofisten ise kahkaha sesi geldi.

"Of, yine mi sen?" diye inliyor Kylie. "İki gün önce de buradaydın."

Kafamı sallayıp önce onun ofisine yöneliyorum. "Bu, sana aldığım buzlu kahveyi istemediğin anlamına mı geliyor?" diye soruyorum ve o da masasından başını kaldırıyor. "Öyleyse, ben içebilirim."

"Kahveyi ver." Ellerini uzatır ve sonra yüzünü buruşturur. "Lanet Pilates egzersizi," diye mırıldanır. "Lexi, erkek arkadaşın yine burada." Kafamı sallarım. "O da gerçekten çok sinir bozucu."

Lexi'nin ofisinden bir kahkaha geliyor ve ben sadece gülümsüyor ve ona doğru yürüyorum. "Merhaba," diyorum, kafamı ofisine sokarak. Omzunun üzerinden bakıyor, sonra sandalyesini döndürüyor ve gözlerim çaprazlamış bacaklarına kayıyor. "Bu civardaydım."

"Bu civardaydın mı?" Ayağa kalkıyor ve ben onu baştan aşağı süzerim. Kalçalarının etrafında, uyluklarının ortasına kadar uzanan, genişleyen dar bir bej etek ve beyaz, kısa kollu, düğmeli bir gömlek giyiyor. "Öyle mi?"

"Bu sabah çıkarken bunu giymiyordun." Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

"Spor kıyafetleri giyyordum," diyor, bir elini göğsüme, diğer elini omzuma koyarak. "Spor kıyafetleriyle işe geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle olmalı!" Kylie ofisinden bağılıyor. "Her gün ofise gelip resmi bir tavırla dolaşıyor. Bu, ofisteki morali bozuyor." Lexi gözlerini kapatıp gülüyor. "İşten sonra alışverişe gidip bana yepyeni bir gardırop alacağız."

"Öyle mi?" Gözlerim Lexi'nin üzerinde, onun gözleri de benim üzerimde.

"Öyle. Yarınki kumarhane gecesi için bir elbiseye ihtiyacım var," diyor Lexi, kahvesinden bir yudum alıp dudaklarına öpücük kondurmadan önce benden uzaklaşıyor.

"Yani benimle geliyor musun?"

"Tabii ki seninle geliyor," diyor Kylie. "Kimsenin erkeğine yaklaşmadığından emin olmalı."

"Sebebu değil, ama evet, seninle geleceğim.

Ama şansım yaver gider umarım." Bana göz kırpmıyor.

"Bu ofisin duvarları çok ince ve az önce ağzıma kusmuk geldi!" diye bağıırıyor Kylie.

Kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum. "Herkesin günü nasıl geçiyor?"

"İyi," diyor Lexi, sandalyesine otururken.

"Bugün ne yaptığını sana söyledi mi?" diye sorar Kylie ve ben Lexi'nin ofisine ayak sesleri geldiğini duyunca oraya bakarım.

"Henüz söylemedim," diye homurdanır Lexi, "ama sosyal medyasında paylaşmasını istediğim için ona söyleyeceğim."

"Sana giriş bilgilerini vereceğim," diyorum ve o bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Seni seviyorum diyen tüm direkt mesajlara cevap verebiliriz," diye alay ediyor Kylie. "Evet, onu seviyorsun, neden? Nedenini söyle bana?"

"Ben bunu asla yapmam," diyor Lexi, "ama sen yanımda olabilirsin ve eğer cevap verirsen, bu ikinizin arasında kalır."

"Tamam, ne yaptın?" diye Lexi'ye soruyorum.

"Şey, birkaç hafta sonra bir grup aile üyem buraya gelecek, onlara bana bir forma veya sopa getirmelerini isteyeceğim. Onları alıp vakfın web sitesinde açık artırmaya çıkararak ekstra fon elde edebiliriz. Büyük bir bağış kampanyası değil ama yine de bir şey."

"Kulağa iyi geliyor," diyorum. "İstersen, birkaç oyuncuya da bağış yapmalarını isteyebilirim."

"Bize bak," diyor Kylie, "rüya takım."

O zaman kalkıp Lexi'nin yanına gidip ellerimi kolçaklarına koyuyorum. "Bu akşam bana mı geleceksin yoksa ben senin evine mi geleceğim?"

"Alışverişı ne zaman bitireceğim belli değil, peki ya Jefferson ne olacak?"

"O iyi olacak." Gülümsüyorum. "Bu sabah yataktan kalktığımda, senin yastığına yatmaya geldi." Aramızdaki bu ilişkiyi başlatmalı tam bir hafta oldu ve her gece birlikte yatıyoruz. Genellikle benim evimde oluyor, ama bir keresinde maçıtan sonra onun evine gittim ve beni içeri aldı.

"Yarın saat kaçta hazır olmam gerekiyor?" Kylie, Lexi'yi nazikçe öperken bana sorar.

"Saat altı buçukta seni alacağız," diyorum ve Lexi'den uzaklaşıyorum. "Akşam görüşürüz."

"Belki," diye omuz silkiyor, "ya da belki de hayır."

Gülerek başımı sallayarak ayrılıyorum ve dört saat sonra, ertesi gece giyeceği kıyafetleri ve hafta sonu için bir çanta ile benim evimin önüne geliyor.

"Fermuarımı çekmen gerek." Beyaz gömleğimin manşet düğmelerini takarken, Lexi'nin giyinme odama girdiğini görüyorum. "Yarisına kadar çektim ama geri kalanını çekemiyorum." Siyah dantel elbisesini görünce kalbim hızla atmaya başlıyor.

Kollar uzun ve dantelden cildi görünüyor. Ön kısmı boynuna kadar uzanıyor, dantelin arkasında siyah düz kumaş var ve karnına kadar uzanıyor, birkaç santim cildi görünüyor ve ağzımın suyu akıyor. Oradan uyluk ortasına kadar düz ve iki sıra fıfır, tonlu bacaklarını vurguluyor. Şık, biraz da baharatlı. Tıpkı kendisi gibi.

O arkasını döner ve sanki kırk beş dakika önce sevişmemişiz gibi sikim birdenbire sertleşir. Sırtı tamamen çıplaktır, sırtının alt kısmına kadar sadece dantel örtmüştür, sonra yine tamamen siyahdır. Saçlarını yana doğru çekerek fermuarını çekmemi sağlar. Fermuarını çekip bitirir bitirmez kalçalarını tutup kendime doğru çekerim. "Sikim bu elbiseyi gerçekten çok seviyor."

Gölerek omzunun üzerinden bana bakar. "Ayakkabıları giyene kadar bekle." Göz kırpar ve ben sikimi düzeltip siyah takım elbise ceketini giyerken dışarı çıkar. Gökdelen topuklu ayakkabılarla geri gelir, ayak parmaklarının etrafında bir kayış ve ayak bileklerinin etrafında başka bir kayış vardır. "Seksi değil mi?"

"O kadar seksisin ki, sadece o ayakkabıları giyerek seni eğilip sismek istiyorum." Onun yanından geçip dolaptan çıkarken kışına bir şaplak atıyorum. "Şimdi eğer çıkmazsak, kız kardeşimi almamız gerektiğini unutacağım ve seni dolap duvarına karşı sikip atacağım."

Ona bakıyorum, odayı değerlendiriyor. "Hiç dolap duvarında becerilmedim." Bana geliyor, siyah el çantasını alıyor. "Belki bu gece deneyebiliriz."

"Lexi," diye inledim, "öyle şeyler söyleyemezsin."

Bana doğru yürürken gülüyor ve elini elime kaydırıyor. "Üzgünüm, ama beynimi duvara vurman çok eğlenceli olurdu." Omuz silkiyor. "Şimdi geç kalmadan gidelim."

Beni odadan çıkarır ve bir şekilde Kylie'yi almaya yetişiriz. Otoparka gireriz ve Clive'in kırmızı ceketini yerine takım elbise giydiğini görürüz. Lexi ve Kylie'nin kapılarını biri açarken, o benim kapımı açar ve sırtarak "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş" der.

Gülüyorum. "Tam zamanında geldim," diyorum ona ve Lexi'nin arabanın etrafından dolaştığını ve Clive'in gözlerinin benimkilere kaydığını görüyorum. "Nazik ol," diye mırıldanıyorum ona. "Lexi, bu Clive."

"Lexi" — Clive elini uzatır — "tanıştığımıza memnun oldum." Ona başını sallar, sonra Kylie'ye kocaman gülümser. "Ne kadar güzeller, değil mi?" der. "Bir oğlum var."

"Onlar ilgilenmiyor," diye karşılık veriyorum, Lexi'nin elini tutup arenaya giriyorum.

Soyunma odası ve tüm ofis kapıları kapalıdır. Ahşap zeminle kaplı buz pistine doğru yürürken Lexi, kumarhanenin dekorasyonuna bakarak "Ne kadar eğlenceli" der. Jaxon'ın orada durup bana baktığını görürüm, sonra gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize kayar. "Tamam, Ariella orada. Gidip merhaba diyeceğim."

"Tamam." Beni bırakıyor ve Jaxon ile yolları kesişiyor. Durup ona gülümsüyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. Jaxon gözümün önünden kaybolana kadar onu izliyorum, başını bir yandan diğer yana sallıyor.

"Vay canına." Tek söylediği bu, yanımda duruyor ve gözlerim Lexi'yi buluyor, şimdi başını geriye atmış ve gülüyor. Gözleri parlak ve tüm tavırları özgür, ilk tanıştığım kadından çok farklı. Çok yol katetti ve onunla gurur duyuyorum. "Bundan emin misin?"

Lexi'ye dönmeden önce ona bir kez daha bakıyorum, cevabım çok net. "Bir sonraki nefesim kadar eminim," diye yemin ediyorum, ona bakarak, "ve nefes almayı seviyorum." Başımı sallıyorum. "Yani evet."

otuz bir

Lexi

"Vay vay vay," Ariella, ben yaklařınca bana, "bu ne sűrpriz," diyor. İçeri girip bana sarılmadan ve yanaktan öpmeden önce bana sırtıtıyor. Sonra Kylie'ye dnűyor. "Ne oluyor lan?" Gözlerini deviriyor. "Buradaki" —beni iřaret ediyor—"seksi ve klas olması yetmezmiř gibi, sen de moda řovunun kraliesiymiřsin gibi geliyorsun."

"Neden bahsediyorsun?" Kylie ona sorar. "Sadece bir etek ve bir űst" der kıyafeti hakkında, ama bundan daha fazlası var. Siyah ve altın rengi parlak mini etek, ışıkta altın rengi parıldııyor ve onun gűlűn derecede uzun, tonlu bacaklarını sergiliyor. İpek bluzun uzun kolları içe doğru kıvrılmış, ama aşağıya doğru hafifçe açık ve altında giydiği siyah saten sűtyeni gösteriyor. Çok az açık, ama saėa veya sola hareket ederse, onu görebiliyorsunuz. Ayaklarında giydiği siyah bantlı topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor. "Kırmızı giyen sensin." Kylie, garsonlardan biri bize yaklaşıp şampanya ikram ettiğinde konuşmayı keser ve Ariella hariç hepimiz birer kadeh alırız.

"Yapamam, hala emziriyorum," diye inliyor, "ama Jagger ve ben emzirmeyi bıraktıėımız anda, bir řiře řarap içeceėim. Bir kadeh deėil, bűtűn řiřeysi." Gűlűmsűyor. "Banyoda tek bařıma içmek zorunda kalsam bile." Kylie'ye bakıyorum, Ariella'ya gűlmemeye çalıřıyorum, o da ona kadehini uzatıyor.

"O zaman ikimiz için de içmek zorunda kalacağım," diyor Kylie. "Bu benim için bir onurdur." şampanyasından bir yudum alıyor ve bardağın yarısını bitiriyor.

"Tamam, burada neler oluyor?" Ariella bana dnűyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, çenesiyle erkekleri iřaret ediyor ve ben bařımı geriye atıp ona gűlmekten kendimi alamıyorum.

"Bu, onunla birlikte olduğum anlamına geliyor," diyorum ona, kendi şampanyamı yudumlarken, bunun ne olduğunu tanımlamaktan kaçınıyorum. "Biz arkadaşız," diyorum ve şampanyasını bir yudum daha alan Kylie öksürmeye başlıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. *Ara sıra birbirleriyle yatan arkadaşlar*, diye düşünüyorum, bunu yüksek sesle söylemek yerine.

"Ona birini ayarlamamın sakıncası yok mu?" Bu soru ona küçük bir bakış kazandırırken, aynı anda az önce yudumladığım şampanyanın kabarcıkları geri gelmeye başlıyor. "Tanıdığım çok hoş bir kız var. Onunla yoga dersinde tanıştım; bu şehre yeni taşınmış."

Öksürdüm ve neredeyse tükürüğümle boğuluyordum, ona dönüp sert bir bakış attım ve onu başka biriyle tanıştırma fikri beni öfkeliendirdi. Ona baktığımda, benim tepkime gülmemeye çalışırken benimle dalga geçtiğini gördüm. Kadehi tekrar dudaklarıma götürdüm ve ona sırtımdan edemedim. "Sen yoga yapmıyorsun."

"Hayır." Etrafta dolaşan tepsilerden birinden bir şişe su alırken başını salladı. "Yapmıyorum, ama artık onunla başka birinin çıkmasını istemediğini biliyorsun." Kapağı açıp dudaklarına götürdü. "Rica ederim."

"Oh," diye ekliyor Kylie, "bu iyiydi."

"Hiç de iyi değildi," Kylie'ye katılmıyorum. "Hiç de iyi değildi."

"Bilmiyorum," Kylie ısrar ediyor ve şampanyasını bitiriyor. "O, 'arkadaşımla çıkabilir mi?' diye sordu, sen de boğa gibi burnundan ateş püskürmeye başladın."

"Öyle değildim," kendimi savunmaya çalışıyorum.

"Oh, öyleydin," diyor Ariella gülererek. "Yüzün soldu, çenen gerildi ve elin bardağı sıktı."

Onlara bakıyorum, hiçbir şey söylemeye zahmet etmiyorum çünkü haklı olabilirler. Onun başka biriyle çıkması beni mutlu etmiyordu; aslında, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguya kapıldım.

"Hey." Yanımızdan Jaxon'ın sesini duydum, ardından Kirby geldi, ellerini ceplerine sokmuş, gömleğini göğsüne çekmiş, yanımda duruyordu ve aniden ona yaklaşıp onu öpmek istedim. Düşündükçe dudaklarım karıncalandı. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Trent'le sayısız etkinliğe katılmıştım ve gülümsemiştim.

Gülümsemem ve birkaç kişiyle konuşmam gerekiyordu, ama onun yanında olma ihtiyacı hiç hissetmedim. Nedenini düşündüğümde şampanyayı içiyorum ve kendime bunun delilik olduğunu söylüyorum.

"Nasılsın?" Jaxon, Ariella'yı koluna alır ve kendine doğru çeker. "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki?" Yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakar, sonra gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüşür.

"Tamam, bu eğlenceliydi," diyor Kylie, dördümüze bakarak, "ama ben gidip diğerleriyle kaynaşacağım." Boş şampanya kadehini tepsiye koyuyor ve bir tane daha alıyor. "Bu gece iki kişilik içiyorum," der kardeşi Kylie'ye, "ve kumar oynamaya gidiyorum." Etrafına bakar. "Yani ben onlara senin adını söylerim, onlar bana fiş verir ve sen de parasını ödersin, öyle mi?"

Gülmeden edemiyorum. "Hayatımın hikayesi," diyor iç çekerek. "Biliyorsun, muhtemelen benden daha fazla paran var."

"Evet." Ona göz kırpmıyor. "Sence zenginler nasıl zengin kalıyor? Başkalarının parasını harcıyorlar." Ona kocaman gülümsüyor ve o ona kızmak istiyor, ama yüzündeki sevgi, onun o kadar kızgın olduğuna inanmayı zorlaştırıyor. "Ayrıca, kıyafet için teşekkürler." Dönüp uzaklaşıyor.

"Kylie'nin yasak bölge olduğunu çaylaklara söyleyecek misin?" diye mırıldanır Jaxon, biz de onun kalabalığının içinde ilerlemesini izleriz.

"Sence onlara zaman ayırır mı?" Kirby başını sallar. "O bir yılan."

"Öyle düşünüyorsan, yanılıyorsun," diyorum ve ikisinin de gözleri bana dönüyor ve Kirby ne demek istediğimi anlıyor.

"Dışarıdan yumuşak görünüyor," diye açıklıyor, "ama o kadar kapalı ki, umarım biri oraya girebilir."

"Ona güveniyorum," diye cevap veriyorum, tam o sırada bir adam yanlarına geliyor. Kirby elini cebinden çıkarıp adamın elini sıkıyor.

"Martin," der adama, "bu Lexi Petrov." Az önce adamın elini sıkın elini sırtımın altına koyar. "Bu benim koçum."

"Petrov," adam hemen cevaplar, "Matty." Gözleri kısılır. "Viktor."

"Onlar benim kardeşim ve babam," diyorum gururla, ona elimi uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor bana ve sonra Kirby'nin eli sırtımdan kayıyor ve ben de elimi onun eline koyuyorum.

"Matthew Grant..." diye başlar ve sonra durur. "Vay canına, Cooper Stone."

"O benim dedemdir," diye cevap veriyorum, sesimde sevgiyle.

"Bir miras," diyor. "Bu bir onur."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakan Kirby'ye utangaçça bakıyorum ve kendimi ona biraz yaslamaktan alıkoyamıyorum. "Peki, gidip herkesle konuşmam lazım," diyor Martin.

"Görüştürüz çocuklar." "Gidip benim gitmem gereken yeri görelim," diyor Kirby, beni Ariella ve Jaxon'dan çekerek. Ariella ve Jaxon'dan uzaklaştırır, onlar da gülerler.

Tanıdığı birkaç kişiyi görünce dururuz. "Selam," der onlara, elini benim elimden hiç ayırmadan beni onlara tanıtır. Hepsi başlarını sallar, içlerinden ikisi soyadını duyunca bir kez daha bakar.

"Haftaya Matty ile oynamıyor muyuz?" diyor içlerinden biri ve o kıkırdıyor. "Senin arkanı kollayacağım."

"Buna gerek kalmayacak," diye hemen araya giriyorum. "Bu sadece bir oyun." Hepsi bana gülüyor. "En iyi takım kazansın."

"Asıl soru," diye sordu içlerinden biri, "hangi formayı giyeceksin?"

Alt dudağımı ısırarak Kirby'ye bakıyorum. "Bu maç sırasında verilecek bir karar olur," diye şaka yapıyorum ve hepsini güldürüyorum.

Dönüp onun takım arkadaşlarından biri ve eşiyle karşılaşıyoruz. "Lexi," diyor Kirby, "bu Knox ve eşi Josephine. Bu da Lexi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Knox'a ve sonra hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi yüzüme yapan karısına dönüyorum, ve inanın bana, sahte gülümsemeleri gördüğümde anlarım.

"Evet," diyor, elini uzatarak ve bence bunu sadece Knox burada olduğu için yapıyor.

"Elbiseni çok beğendim." Onu nezaketle öldüreceğime karar veriyorum. Aslında elbisesini gerçekten beğeniyorum. Altın rengi bir ceket elbise, üst düğmesi

sahte göğüslerinin tam ortasında duruyor ve sanki her an fırlayıp gözüme çarpacakmış gibi görünüyor. Onu bu elbiseyle hiç sevmiyorum.

"Teşekkürler," diyor sıkı bir şekilde. "Kızları görmeye gidiyorum." Dönüp uzaklaşıyor ve ben neredeyse kahkaha atmak üzereyim.

"Knox yazını İtalya'da geçirdi," diyor Kirby, Josephine meselesi yüzünden rahatsız hissetmemem için.

"Oh, kulağa cennet gibi geliyor."

"Öyleydi," diye onayladı. "Çocuklar çok eğlendiler ve çok fazla İtalyanca öğrendiler, çok tatlıydılar."

"Çocuklarınız kaç yaşında?" diye soruyorum.

"Üç tane var: on, sekiz ve beş yaşında. İki erkek ve bir kız."

"Komik, kız kardeşimde üç yaşında ikizleri var," diyorum, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda ona gülümseyerek. "Bir erkek, bir kız, ikisi de cesur."

"İlk önce iki erkek çocuk sahibi olmak bir hataydı bence. İkisi de eğlenceli ve sevgi dolu çocuklar, ama sonra kızım var, onun kaosu vücut bulmuş hali olacağını biliyordum." Başını sallıyor. "Geçen gün, kardeşleri ona plastik çöp kutusunun üstünü merdivenlerden kaymak için kullanmanın eğlenceli olacağını söylediler." Gülmeden edemiyorum. "Merak edenler için söyleyeyim, hiç de eğlenceli değil. Vücudundaki beş kemiği kırdı ve kafası duvara çarptı." İki elimi ağzımın önüne koydum. "Dersini almış olacağını düşünürsünüz, ama öğrendiği tek şey bir dahaki sefere hokey kaskı takmak oldu."

"Bana akıllı bir çocuk gibi geliyor," diye Kirby araya girer, "babasının aksine."

Knox başka bir şey söylemek üzereyken Josephine odanın diğer ucundan onun adını çağırır. "Affedersiniz, görev çağırıyor."

O uzaklaşırken ben Kirby'nin elini tutuyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum. "O çok hoş, onu sevdim." Ben onun önünde dururken o sadece başını sallıyor. "Böyle iyi mi?" diye soruyorum ve onun elini kaldırıyorum.

"Elimi tutmak istemiyor musun?" diye soruyor ve parmaklarımı öptükten sonra ellerimizi yanlarımıza indirince gözlerimi deviriyorum. "Çok güzelsin," diyor bana yumuşak bir sesle, "çok ama çok güzelsin."

"Öyle mi?" Ona gülümserim ve büyük adımı atıp onu öpmeden önce, bana öpmek istediğini gösteren bir işaret vermek için başını biraz eğmesini isterim.

"Oh, iyi, buradasın." Başlarımızı çevirip iki sarışın kadının bize doğru geldiğini görüyoruz. "Kirby," diyor içlerinden biri yanındaki kıza dönerek. İkisi de küçük siyah elbiseler giymiş, biri kırmızı ayakkabı, diğeri ise elektrik mavisi ayakkabı giyiyor. "Sana en eski arkadaşım Belinda'yı tanıtmak istiyorum."

"Şey, eski değil." Sarışın, saçını kulağının arkasına koyarken ona bakar. "Ama uzun zamandır arkadaşız." Bunu söylediği anda, onları birbirleriyle tanıştırmaya çalıştığını hissediyorum.

Elini bıraktım ve o hemen bana dönüp baktı, ben de ona gülümsedim. "Seninle Belinda'nın iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm."

"Oh," dedi Kirby ve ben de arkamı dönüp bu konuşmadan uzaklaşmak üzereydim, çünkü onun başka bir kadınla tanıştırılmasını izlemek istemiyordum. Bir adım attım ve sonra durdum, geri döndüm ve arka plana çekilmek yerine, onun benim olduğunu onlara belli etmek istedim.

Ona dönerek, onun alanına giriyorum. "Bara gidip bir içki alacağım, tatlım." Boynunu öpüyorum. "Sen bir şey ister misin?" Cevabını beklemeden sarışınlara dönüyorum. Belinda o anda ölmek istiyor gibi görünüyor, diğeri ise sanki onun kötü planını mahvetmişim gibi bana öfkeyle bakıyor. "Merhaba," diyorum, elimi onun elinden çekip kadınlara uzatıyorum. "Sanırım tanışmadık, ben Lexi."

"Oh," diyor kız arkadaşı.

"Bardan bir şey ister misiniz?" diye soruyorum ve ikisi de başlarını sallıyor.

"Üzgünüm," diyor sarışın, "izninizle."

Onlar arkalarına dönüp uzaklaşırken, bir kez daha bize bakarak, ben onlara hiçbir şey söylemiyorum. Onlar kalabalığın içinde kaybolana kadar burada durup onlara bakıyorum.

"Ne?" diye soruyorum Kirby'ye baktığımda, o da gülmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Hiçbir şey." Elimi tutan elini belimin altına koyuyor ve kolumu geriye doğru büküyor. "Sadece düşünüyordum, bu Lexi'yi seviyorum."

Beni kendine doğru çeker ve tıraş losyonunun kokusu dizlerimi titretir. "Öyle mi?"

"Şey," diyor yumuşak bir sesle ve yaklaşık beş yüz kişinin bulunduğu bir odada olmamıza rağmen, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Gözleri benimkilere bakıyor. "Ben her Lexi'yi severim." Elimi göğsüne koyuyorum, parmağım yakasını oynatıyor. "Nazik olanı, yumuşak olanı." Gözlerinin parladığını görebiliyorum ve bir sonraki sözlerinin o kadar tatlı olmayacağını biliyorum. "Bana izin veren..." Elimi ağzına koyarak söyleyeceği şeyi engelliyorum ve o parmaklarımın altında gülüyor, sonra parmaklarımı öpüyor. "Hepsini."

Kafamı sallıyorum ve ona bir şey söylemek üzereyim ki, bir adam koşarak ona doğru geliyor. "Kirby, yedi numaralı blackjack masasında sıra sende," diyor, "ve sırada bekleyenler var."

"Harika, fişlere ihtiyacım var," der adama, adam başını sallar ve sonra bana bakar.

"Masada alırım."

"Benimle gelmek ister misin?" diye soruyor bana.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum ve o dönüp, gitmesi gereken masayı ararken beni de yanında çekiyor. Orada kadınların sırasını görüyorum ve neredeyse yüksek sesle kusacağım. "İşte burası." Masayı işaret ediyorum. "Haremin seni bekliyor," diye şaka yapıyorum. "Keşke bazen horladığını bilselerdi."

Masaya vardığımızda elimi bırakıp bana gülüyor. "Merhaba," diyor, artık altı kadın ve bir erkekle dolu sandalyelere. "Hepimiz iyi vakit geçiriyor muyuz?"

"Şimdi daha iyi," diyor en sondaki kıvılcık saçlı, yeşil gözlü kadın. "Bütün gece seni bekledim."

Çantamı iki elimle tutuyorum ve tam uzaklaşmak üzereyken, "Hey, bebeğim" diyor. Kafamı çevirip kime seslendiğini görmek için bakıyorum ve onun bana doğru bakarak biraz daha yaklaştığını görüyorum. "Telefonumu tutar mısın?" Ceketinin cebinden telefonu çıkarıp bana uzatıyor. Telefonu alıp elimde tutuyorum, tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyorum. Bana gülümsüyor. "Teşekkürler." Bir adım daha atıp başımı geriye eğiyorum, o da eğilip dudaklarıma yumuşakça öpüyor. Elimi kaldırıp dudaklarından rujunu siliyorum.

"İyi eğlenceler, kızlar," diye yarı kızgın bakışlarla masadaki kadınlara sesleniyorum. "Ben buradayım" —yan tarafa işaret ediyorum—"yoksa Kylie'nin yanındayım."

"Tamam," diye cevaplar ve ellerini çırparak bana bir kez daha masum bir öpücük verir. "Kim para kaybetmeye hazır?" diye masadakilere sorar. Onu yaklaşık on beş dakika izlerim, sonra Kylie yanıma gelir ve bir şeyler yiyecek miyim diye sorar.

Birlikte uzaklaşıp bir masaya oturduk. O, büfeden bir tabak yemek almak için kalktı ve geri geldi. "Sen yemiyor musun?"

"Kardeşini bekleyeceğim," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Arkadaşlar diğer arkadaşlarını bekler," diye sözlerimi alaycı bir şekilde tekrarlar. "Ben iyi bir arkadaş değilim," der ve az önce aldığı sandviçten bir ısırık alır.

Ariella birkaç dakika sonra kendi tabağıyla bize katılır ve Jaxon'ın istediği zaman yiyebileceğini, beklemeyeceğini söyler. Yaklaşık yirmi dakika sonra Kirby bize katılır, ikimiz bir tabak almaya gideriz ve on beş dakika sonra Jaxon da gelir.

Gecenin çoğunu masada geçiririz, ayrılana kadar zaman geçiririz. Sonunda garaja yürürüz ve Ariella ile Jaxon'a veda ederiz. Kylie'yi evlerine giderken bırakmayı teklif ederler.

Garaja girerken, elim bütün gece olduğu gibi Kirby'nin elinde sıkıca tutunuyor. "Benim evime gelmek ister misin, yoksa seninkine mi gidelim?" diye soruyorum ona.

"Sen benimle olduğun sürece benim için önemli değil. Daha önemli soru, bana oral seks yapacak mısın?" diye soruyor ve ben onun ciddi tonuna gülmeden edemiyorum.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, ama o bana bu soruyu sorduğu anda, amım kasılmaya başladı.

O, kendi yerine park edilmiş SUV'ye doğru yürüdü. Yolcu kapısını açtı, ama bana yardım etmek yerine beni arka kapıya itti. "Evet, yapacaksın."

Nefesim kesildi. "Hayır, yapmayacağım."

Burnunu benim burnuma sürter. "Cesaretin varsa yap."

Gülüyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bu her zaman işe yaramaz." SUV'ye biniyorum ve kapıya uzanmak üzereyim ki o bana sırtlıyor.

"Bu sefer işe yarayacak." Bana göz kırpar ve kapıyı kapatır. "Bu sefer işe yarayacak," diye tekrarlar.

otuz iki

Kirby

Ertesi sabah uyanıyorum ve ona uzandığımda eli boş kalıyorum. Yatak hala onun vücudunun ısıyla sıcakken, belki banyoda mı diye dinliyorum. Oradan hiçbir ses gelmiyor ve yatak odasının kapısına baktığımda kapalı olduğunu görüyorum, bu yüzden onun çoktan kalkıp odadan çıktığını anlıyorum. Yorganı üzerimden atıp sandalyeden bir şort alıyorum ve dün gecedен kalma takım elbisenin parçalarının odanın her tarafına dağılmış olduğunu görüyorum, onun elbisesi de yerde bir yığın halinde duruyor. Ayakkabılarından biri odanın bir tarafında, diğeri ise diğeri tarafında. Kapıyı açıyorum ve onun sesini duyuyorum.

"Eğlenceliydi," diyor ve sonra başka bir ses duyuyorum.

"Senin ve Ariella'nın gönderdiğin fotoğrafta ikiniz de çok eğleniyor gibi görünüyordunuz." Merdivenlerden inip mutfağa giriyorum ve onu taburede, telefonu önünde dururken görüyorum. Bacaklarının ortasına kadar uzanan benim spor tişörtlerimden birini giyiyor. "Cuma günü oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Sizin gelmenizi sabırsızlıkla bekliyorum," diyor heyecanla. "Annem ve babam Cuma sabahı geliyorlar. Matty Cuma öğleden sonra gelecek ve Matty maç biter bitmez Vegas'a gitmek için ayrılacağı için Pazar öğle yemeği Cuma akşam yemeğine dönüştü."

"Duydum," diyor kız kardeşi, ben sessizce içeri giriyorum ve o bana bakıyor. Buzdolabını işaret ediyorum ve o sadece başını sallıyor. "Merhaba, Kirby," diyor ve Lexi gülüyor.

"Merhaba, Zara," diye cevap veriyorum ve buzdolabını açıyorum.

"Seninle ne zaman tanışacağım?" diye sorar ve Lexi başıyla ona doğru gitmemi işaret eder. Elimde portakal suyu şişesiyle adanın etrafında dolaşırım. "Merhaba," der kocaman bir gülümsemeyle.

Lexi'nin yanına durup, eğilip kafasına öpücük kondurduğumda yüzünde beliren ifade. "Aww, peki ne zaman tanışacağız?"

"Ne zaman istersen," diyorum ona ve ikisi arasında bazı benzerlikler görüyorum, ama bence Lexi daha güzel.

"Pazar öğleden sonra geri dönmemiz gerektiği için pazar sabahı olmalı. Colson pazartesi okula dönmek zorunda."

"Yer ve zamanı söyle, ben orada olacağım," diye cevap veriyorum ve o bana gülümsüyor.

"Tamam, kalkıp hazırlanmamın zamanı geldi," diyor. "Cuma görüşürüz," diyor Lexi'ye ve ona bir öpücük gönderiyor. "Hoşça kal, Kirby."

"Hoşça kal," diye cevap veriyorum, elimi kaldırıyorum ve o telefonu kapatıyor. "Günaydın," diyorum, Lexi bana bakarken, "yine yataktan kaçmışsın."

"Evet," diye onaylar. "Sana kahvaltı sürprizi yapacaktım ama kardeşim aradı."

"Birlikte hazırlamak ister misin?" diye soruyorum ona ve o omuz silkiyor. "Ne istediğini söyle, ben sana yapayım, ne dersin?"

"Benim için yemek yapar mısın?" Sandalyeye yaslanıyor.

"Bebeğim," diyorum, eğilip dudaklarına tekrar öpücük kondurarak, "Senin için her şeyi yaparım."

"Duş almam lazım." Kalkıp kahve fincanını alır. "Duşa girip sonra gelip sana yardım etsem nasıl olur?"

"Tamam." Duştan çıktığında kahvaltı hazır olacağını biliyorum. "Waffle mı, krep mi?" diye soruyorum ona odadan çıkarken.

"Beni şaşırt," der ve göz kırpar, benim de aletim hareketlenir. Onunla duşa girmeyi düşünürüm, sonra geri dönüp waffle yapmaya başlarım. Hamuru karıştırırken waffle makinesini çıkarırım, beyaz şeker yerine esmer şeker eklerim ve üzerine biraz tarçın serpiştiririm.

Waffle'lar pişerken, birkaç yumurta çırpıp tavaya sosis atıyorum. Yirmi dakika sonra odaya giriyor, saçları benim havlularımdan birine sarılmış.

başını ve onun şortunu ve ona uyan tişörtünü giyiyordu. "Kokusu çok güzel."

"Waffle yaptım," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, o da bana doğru gelip ellerini belime koyuyor ve eğilip sırtıma öpücük konduruyor. "Sürpriz."

"Biliyor muydun?" diye sorarak buzdolabına doğru yürüdü ve her zaman hazır tuttuğu çilek, yaban mersini ve böğürtlen dolu kaseyi aldı. "Trent eskiden aldığım kalori miktarını takip ederdi." Ona baktım, elimdeki çatalı daha sıkı kavradım. "İlk birlikte olduğumuz zamanlarda bunu yapardı." Kaseyi masaya koydu, kalçasını tezgaha dayadı ve bir ayağını diğerinin üzerine koydu. "Belim bundan daha geniş olsaydı" — ellerini başparmakları birbirine değecek şekilde aşağıya sarkıtıp, üç parmağını kıvırdıktan sonra küçük parmaklarını uzattı — "bu kabul edilemezdi." O bunun saçmalığına gülünce gözlerimi kapattım ve onun ne kadar aptal olduğunu gördüğü için mutlu olmam gerekiyordu. "Aynı şeyi onun penisine de yapmalıydım." Boğazımdan kahkaha patlar. "Tabakları alayım."

Waffle'lar hazır olduğunda ve tabaklar önümüze konduğunda yanına oturuyorum. Waffle'larımı ve birkaç yumurtayı alıp, o waffle'larına ve yumurtalarına şurup dökerken şurubu ona uzatıyorum. "Dün gece eğlendin mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Evet, kendime biraz güvenim geldiğinde eğlendim," diye itiraf ediyor ve ben gülümsüyorum. "İnsanlar sana sorular soracak." Waffle'larından bir ısırık alıyor.

"Sorabilirler, ama bu onlara bir şey söylemek zorunda olduğum anlamına gelmez. Bütün bunların güzelliği de bu. Onlara bilmelerini istediğin şeyleri söylersin, bazı şeyleri kendine saklarsın."

Kafasını sallar. "Kız kardeşimle tanışmak ister misin?" "Evet, neden?" diye soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Korkuyorum," diye sonunda söylüyor. "Yani, çok mutluyum, ama her şeyin bir anda yok olacağından korkuyorum." Bana bakıyor ve neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Her şeyin çok hızlı gelişmesinden ve sonra her şeyin mahvolmasından korkuyorum." Çatalındaki çileği alır ve ağzına atar. "Ama sanki bunu durduramıyorum."

"Ben de korkuyorum," diye itiraf ediyorum ona, "rebound erkek olmaktan ve senin ne kadar güçlü olduğunu fark ettiğinde beni terk edeceğinden korkuyorum." Gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ama korku içinde yaşamak hiçbirimize fayda sağlamadı," diyorum ve sonra neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum, "Sana aşık oluyorum, Lexi." Çatalımı masaya bıraktım. "Neredeyse sana aşık oldum. Seninle ilk tanıştığımda, seni gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm. Sonra seni Trent'le gördüm ve onu çok kıskandım çünkü o sana sahipti ve bunun ne kadar değerli olduğunu bilmiyordu." O da çatalını masaya bıraktı ve tabağına baktı, göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. "Senin için hissettiklerimi, evli bir kadın olduğunu bilerek hissetmek kendimi tam bir pislik gibi hissettirdi. Seni neredeyse hiç tanı mıyordum ama yine de hayatıma girip iz bırakacak insanlardan biri olduğunu biliyordum." Elimi bacağına koydum. "Sonra seni gerçekten tanıdım ve sana daha da derinden aşık oldum."

"Kirby," diyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum.

"Bana hiçbir şey söylemene gerek yok. Sana bunu, sen de bana aynı şeyi söylemen için ya da sana baskı yapmak için söylemiyorum. Sana bunu söylüyorum çünkü hayatımda hiç, kız kardeşim ya da annem dışında başka birine onu sevdiğimi söylemedim." Nefesi kesildi. "Ama bilmeni istedim, sana karşı sabırlı olabilirim. Bize karşı. Bu duruma karşı." Elim bacağından yanağına kayar ve başparmağım gözyaşını siler. "Sabırlı olacağım çünkü sen buna değersin ve bunu çözmek için zamana ihtiyacın var, Lexi."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesi titriyor.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece korkan tek kişinin sen olmadığını bilmeni istedim." Dudaklarına öpücük kondurmak için eğildim. "Senin istediğin kadar hızlı ya da yavaş ilerleyebiliriz. Bu sefer ailenle ya da kız kardeşinle tanışmam gerekmiyor." Elimi yanağına koyup okşadım. "Son birkaç ayda çok büyük adımlar attın bile." Gülümsedim. "Bu bir maraton, sprint değil." Dönüp bir parça daha waffle kesiyorum. Bu konuşmayı bitirmeye hazır olmadığını anlayabiliyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum, umarım bir gün hazır olur. "Bugün izinliyim. Evine gidip günü orada geçirmek ve sahilde yürüyüş yapmak ister misin?"

"Evet," diyor ve sesinin titrediğini duyabiliyorum, "bu çok hoş olur."

"İstersen Kylie'yi akşam yemeğine davet edebiliriz?"

"Benim evimde kalman sorun olmaz mı?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum.

"Buraya gelmek isteyen hep sensin." Onu işaret ediyorum. "Bu Bayan Jefferson'ın suçu. Onun yalnız kalmasını istemiyorum."

"Yarın gidiyorum," diye hatırlatıyorum ona, "ve cuma günü geri döneceğim."

"Ona kim bakacak?" diye sordu bana.

"Ona her zaman yemek veriliyor," diye hatırlatıyorum. "Banyo musluğuna bağlı kendi su kabı var ve ona taze su veriyor. O iyi." Tezgahtan uzaklaşıyorum. "Ama gelip onu kontrol etmek istersen, sana anahtar verebilirim."

"Onu evime götürebilir miyim?" diye sorar ve ben burun kıvrırım. "Muhtemelen hayır, değil mi?" diye geri adım atar. "Tamam, her gece gelip onunla oturacağım, böylece yalnız kalmasın."

"Olur," diye kabul ettim. "Evimde olacağın için mutluyum."

"Oh evet," diyor, bulaşık makinesini doldurup temizlik yaparken, "neden?"

"Bilmiyorum, sadece burada olacağını bilmek hoşuma gidiyor," diyorum. "Saçını yaptır, sonra gidebiliriz."

"Ama beş günlüğüne gidiyorsun ve bir günlüğüne de seni Jefferson'dan uzaklaştırmamı mı istiyorsun?" O başını sallar. "Olmaz."

"Onun umursamadığını biliyorsun, değil mi?" Etrafıma bakıyorum. "İki saattir ayaktayız ve o gelip iyi olup olmadığımızı kontrol etmedi bile."

"Ama o bizim burada olduğumuzu biliyor," diye savunur ve sonra onun zil sesinin bize yaklaştığını duyabilirim. "Gördün mü?" der Lexi, ona doğru yürüyerek onu kucağına alır ve sallar. Lexi'ye bakar ve sonra bana öfkeyle bakar. "Merak etme güzel kız, biz seninle burada kalacağız."

UÇAK CUMA günü öğleden sonra iniş yapar ve ben pencereden güneşe bakarım. Genellikle inişten hemen sonra eve gideriz, ama yarın maçımız olduğu için öğleden sonra geç saatlerde antrenmanımız var. Uçaktan indiğimizde otobüs bizi bekliyor ve ben çantamı otobüsün altına atıp yerime oturuyorum. Jaxon yanıma oturur ve ikimiz birbirimize tek kelime etmiyoruz. Telefonumu çıkarıp Lexi'ye mesaj atıyorum.

BEN:

Az önce indi. Antrenmana gidiyoruz. Akşam yemeğinden sonra geleceksen haber ver.

Seni özledim.

Telefonu bir kenara koyup pencereden dışarı baktım. Ailesi bugün gelmeye başladı ve onunla birlikte büyük bir akşam yemeği yiyeceklerini biliyorum. Ailesine uyum sağlayabilecek mi diye endişeleniyor, ki bu çok saçma çünkü onlar onun ailesi ve onun için her şeyi yaparlar. Kız kardeşi ve çocukları onunla kalıyor, bu yüzden onu görebilecek miyim emin değilim, bu durumdan nefret ediyorum ama ne yaparsın. Bütün hafta Jefferson'la birlikte benim evimde kaldı, hatta bir gece orada uyudu.

Arenaya varıyoruz, herkes çantalarını alıp kendi arabalarına koyuyor ve antrenman için giyinmek üzere geri dönüyor. İçeri giriyorum ve diğer takımın bazı oyuncularının buz pistinden ziyaretçi soyunma odasına girdiğini görüyorum. "Hemen dönerim," diye Jaxon'a söylüyorum. "Matty ile konuşacağım."

"Delirdin mi?" diye soruyor bana. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü doğru olan bu," diyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum. "Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum ve o da inliyor. Soyunma odasına doğru yürüyorum, kafamı içeri sokuyorum ama onu göremiyorum. Bazı oyunculardan birkaç selam alıyorum ve tam buz pistine doğru yönelmek üzereyken onu koridorda yürürken görüyorum.

"Hey," diyorum ona ve o yürümeyi bırakıyor, patenleri sayesinde bana göre avantajı var.

"Hey," diye cevaplar, emin olamadan.

"Ben Kirby Materson ve kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm," diyorum ve yüzünden, ne dediğimi hiç anlamadığını anlıyorum.

"Neden öyle?" diye soruyor, eldivenlerini çıkarırken, Lexi ile onun arasındaki küçük benzerlikleri görebiliyorum. Üçü arasında en berrak gözlere sahip olanı o. Kesinlikle en koyu saçlı olanı da o.

"Kız kardeşine aşığım." *Çok akıllıca, diye düşünüyorum içimden, çok akıllıca.*

"Anlamadım?" Sanki beni duymamış gibi başını yana çevirir.

"Lexi'ye aşığım." Kahretsin, bu kötü bir fikir. Neden Jaxon'ı dinlemedim ki? Jaxon'ı dinlemedim ki?

"Kocasını yeni terk etti!" diye tısladı.

"Evet, ve bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi. Sence de öyle değil mi?" diyorum ve ikinci kez şok oluyor.

"Onu tanıyor muydun?" Siniri artmaya başlıyor.

"Yaz tatilinde tanıştım," diyorum. "Lexi'yi tanıdığım zamandı."

"Yani evli bir kadına aşık oldun?" İğrenerek burnunu çeker. "Bu senin hakkında ne diyor?" Dönüp benden uzaklaşmaya başlar.

"Eğer bu onun onu terk etmesine yol açarsa, yine aynısını yaparım," diyorum ve o durup geri dönüyor. "O gece" —kafam sallıyorum—"durum çirkinleşti ve o, onu inciten şeyler söyledi." Ona bundan fazlasını söylemiyorum. "Onun bunları duymak zorunda kalmasına üzüldüm."

"Ne gibi şeyler?" diye soruyor bana, bakışları ölümcül. "Ona sormalısın."

"Sana soruyorum." Beni işaret ediyor. "Beni aramaya gelen sendin. O yüzden sana tam olarak ne olduğunu soruyorum."

Yan tarafa bakıyorum, Jaxon soyunma odasının kapısına yaslanmış, bize mahremiyet sağlamak için yeterince uzakta, ama gerekirse harekete geçebilecek kadar yakın duruyor. "Sana anlatmadan önce, onun hakkında onun gibi konuşmasına neden olacak hiçbir şey yapmadığını söylemek istiyorum." Gözleri benimkilere bakıyor. "Hiçbir şekilde, hiçbir zaman uygunsuz bir şey yapmadı ya da ima etmedi."

"Bunu bana söylemene gerek yok," diyor. "Kız kardeşimin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Ne kadar çok..." Sesi kesiliyor.

"Hava almak için dışarı çıktım ve o balkonun köşesinde, başını eğmiş bir sarışınla duruyordu." Matty başını geriye yaslayıp tavana baktı. "Beni gördü ve birbirimize sözler söyledik. Ona, ona nasıl böyle saygısızlık edebildiğini sordum. Anlayamıyordum. Adam, sahip olabileceği en iyi kadına sahipti ve o da başka kadınlarla yatıyordu. Onun orada olduğunu bilmiyordum; onun söylediklerini duymasını asla istemezdim."

"Ne dedi?" diye sorar, çenesi sıkı ve gergin. Elleri yanlarında yumruk halindedir.

"Onsuz bir hiç olduğunu," diye yumuşak bir sesle aktarıyorum ve sonra etrafa bakınıyorum. "Onunla tanıştığında bir hiçti çünkü" —derin bir nefes alıyorum—"babası lanet bir uyuşturucu bağımlısı." O gece duyduğum aynı nefes kesici sesi şimdi tekrar duyuyorum, ama bu sefer ardından bir tıslama geliyor. "Ona acıdığı için minnettar olmalı."

"O lanet olası pislik," diye homurdanıyor. "Eğer onu ele geçirebilirsem..."

"Sıraya girmelisin," diyorum ona ve o bana bakıyor, "çünkü ben sıranın başındayım. Şey, belki Lexi'den sonra ikinciyim. O senin kız kardeşin olabilir, ama bana anlattığı hikayeleri duyuyorum. Kanını kaynatacak hikayeler. Onu, gösterdiği kadar çok etkilemiş hikayeler ve umarım bir gün birlikte büyüdükçe bu hikayelerin yaralarını sarabilir."

"Öyle mi?" Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Bu yüzden sana kendimi tanıtmak istedim." Elimi uzatıyorum. "Tekrar söylüyorum, ben Kirby." Bana ve elime bakıyor ve dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Arkasını dönüp uzaklaşabilir ve az önce söylediklerimi görmezden gelebilir. Ya da onu sevdiğimi kabul edebilir ve onun hayatında olduğumu kısmen kabul edebilir. "Onun için çok önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden onun için bunu yapmak istedim." Gözleri elime kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor ve sonra elini uzattığını görüyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kirby," diyor, "ve tabii ki ona zarar verirsen..."

"Evet." Sözünü bitirmesine bile izin vermiyorum. "Biliyorum."

"Bence bilmiyorsun," diye açıklamaya başlar. "Bak, son on yıldır kız kardeşimin benim tanıdığım kişinin bir kabuğu haline geldiğini gördüm."

Zaman geçtikçe onun giderek daha fazla içine kapandığını gördüm ve kendimi çaresiz hissettim. Lanet olsun, hepimiz çaresiz hissettik. Kimse ne yapacağını bilmiyordu." Sözleri göğsümün ortasına çarptı.

"Hayal bile edemiyorum," diyorum ona. "Haftalarca yzmdeydi ve sonsuzluk gibi geldi, ama sana şunu söyleyebilirim. Ona saygıyla davranacağım çünkü bunu hak ediyor. Ona şefkatle ve özenle davranacağım ve bana vereceği her şeyi kabul edeceğim. Ona onu sevdiğimi söyledim ve onun ne hissettiğini bilmiyorum, ama sonsuza kadar onu bekleyeceğim." O başını sallar. "Bu tür bir aşk."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bu hafta sonu buralarda olacak mısın?" "Muhtemelen bu sefer olmayacağım," diyorum. "Onunla bağ kurma zamanı geldi

. şu anda benim için uygun bir yer değil."

"Saygı," diyor, "senin saygını kazandın."

Birbirimize bakar ve başımızı sallarız, hiçbir şey söylemeden dönüp kendi soyunma odalarımıza doğru yöneliriz.

"İyi haber, yarın yine oynayabileceksin," diyor Jaxon alaycı bir şekilde. "Kötü haber ise, seni çok zorlayacak."

otuz üç

Lexi

Eve varır varmaz arabadan atlarım ve heyecandan kendimi zor tutarım. Büyük kahverengi kapıya doğru koşarım ve zili çalarım. Ayak sesleri duyduğumda, kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarımda zıplıyormuşum gibi hissederim. Kapı açılır ve kuzenim Gabriella, yoga pantolonu ve ona uyan yoga sütyeni giymiş olarak karşımda durur. "Aman Tanrım. Gelmişsin!" diyor bana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. İçeri girip ona sarıldığımda, gözlerimin yaşarmasını engelleyemiyorum.

Yan yana sallanırken gözlerimi kapatıyorum ve arkadan daha fazla sesler geliyor. "O mu?" kuzenim Zoey bu malikanenin bir yerinden bağılıyor, ve burası gerçekten bir malikane. Gabriella, Hollywood'un yükselen yıldızlarından biriyle, o henüz kariyerinin başındayken evlendi. Yani, onun ailesi Hollywood'un kraliyet ailesi, ama Romeo kamera önünde değil, kamera arkasında olmak istiyordu. Oscar kazandığı gece, onları düğünle şaşırttı. Bu, benim katıldığım son düğündü.

"O!" Gabriella omzunun üzerinden bağılıyor ve sonra bana doğru koşan ayak sesleri duyuyorum ve kız kardeşimi görüyorum. Neden bilmiyorum ama gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Onu hiç kucaklamamışım gibi, sanki son on yıldır bir kuleye hapsedilmişim ve onu hiç görmemişim gibi kucaklıyorum. Bu, özlediğimi bilmediğim bir kucaklaşma. Sanki çölde bir yudum su içmek isteyen ve sonunda onu içen biri gibi. Onun kollarında titrerken, içimden gelen hıçkırıkları tutamıyorum.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle.

"Ben..." diye başlıyorum, ama durmak zorundayım, boğazımdaki düğüm büyüyor. "Burada olduğun için çok mutluyum." Onu bırakıp gözyaşları içinde gülümsüyorum ve etrafa baktığımda hepsinin ağladığını görüyorum. Sofia Jagger'ı kucaklarken, Zoey Ariella'ya yanından sarılıyor. "Peki, bu

"Bu çok garip," diye şaka yapmaya çalışıyorum ve gülüyoruz, ama ellerim onun yüzünü tutmak için yukarı kalkıyor. "Seni özledim." Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu çekiyorum. "Çok, çok özledim." Ben herkese bakarken o beni tekrar kucaklıyor. "Herkesi çok özledim."

"Ama en çok beni özledi," Zara, kollarımın içinde dönüp kolumu omuzlarına doladığında sevinçle söylüyor.

"Hadi, gidip oturalım ve konuşalım," diyor Gabriella, yanıma gelip elini elime sokuyor. Eve girerken ihtiyacım olduğunu bilmediğim biraz ekstra güç veriyor bu. Mutfak yemek pişiren insanlarla dolu. "Romeo hala sizlere iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor, bu yüzden bizim için yemek pişirmeleri için tüm bu insanları tuttu. Ayrıca, şuradakini de çağırdı." Güney'in en iyi etkinlik planlayıcılarından biri olan Sofia'yı işaret ediyor, Jagger'ı kucağında tutuyor. "Ve sanki bir etkinlik yapılıyor gibi. Arka bahçeye ne yaptığını görene kadar bekleyin. Gece için DJ tutmasına izin vermedim." Mutfağın gürültüsünden uzaklaşıp aile odasına girerken gülüyorum.

Jagger'ın oyuncakları odanın ortasında ve ona yeterince yaklaştığımda bana doğru atılıyor. "Küçük adamım nasıl?" Onu Sofia'dan alıp ona yandan sarılırım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Sırtımı okşadıktan sonra kanepeye doğru yürüdü. Ben gelmeden önce orada oturuyor olmalıydı, kahve masasının ortasında şarap kadehleri duruyordu.

"Çocuklar nerede?" Etrafa bakıyorum ve bir araya geldiklerinde yaptıkları bağırış ve çığlık seslerini duyup duymadığımı dinliyorum.

"Ah," diyor Zara, "büyükbabaları ve büyükanneleri tüm çocukları bir etkinliğe götürdüler, böylece biz de mini bir kızlar günü yapabilelim. Dürüst olmak gerekirse, dinlemeyi bıraktım. Nerede olduklarını bilmiyorum ama henüz kimse beni aramadıysa, eminim herkes iyidir."

"O benimle kalmak zorundaydı, çünkü onun besin kaynağı benim," diye şaka yapıyor Ariella. "Ama şimdiye kadar onu birbirimize devrediyoruz, bu yüzden o da memnun."

Gabriella kanepeye doğru yürür ve başka bir şarap kadehi alır. "Tamam, söyleyeceğim," der ve kadehi bana doğru uzatır. "Harika görünüyorsun."

"Öyle değil mi?" Zoey de aynı fikirde. "O içeri girdiğinde bir şey söyleyecektim ama sonra vazgeçtim, çünkü insanlar beni gördüklerinde 'harika görünüyorsun' dediklerinde nefret ediyorum ve kafamda '*Vay canına, daha önce berbat mı görünüyordum?*' diye düşünüyorum."

"Cevap tabii ki evet," diye alay eder Zara, "ama senin durumunda" — kolunu koluma takar — "gerçekten berbat görünüyordun."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve bu Jagger'ı korkutuyor, o da dudaklarını büzüp annesine uzanıyor. "Sorun yok," diye yatıştırıyorum, Zara ile birlikte kanepeye doğru yürüyorum. "Kendimi berbat hissediyordum, muhtemelen öyle de görünüyordum."

"Yani, her zaman bakımlı görünüyordun," diyor Zoey, oturup şarap kadehini alıp ayaklarını altına çekerek. "Ama bir iki çizburger yemen gerekiyormuş gibi görünüyordun."

Zara'nın yanına oturuyorum ve onu bırakmak istemiyorum. O da bunu hissediyor olmalı ki arkasına yaslanıp beni de kendine doğru çekiyor. "Şey, karbonhidrat yiyorum ve..."

"Dick," Zara gülerek araya girer. "Bu yeterli."

Gülmeden ve başımı sallamadan edemiyorum. "Her şeyi duymak istiyorum," diyor Gabriella, "ama baştan başlamanı istiyorum."

Nefes alıp Zara'ya bakıyorum, o da şarap kadehini alıp bana uzatıyor. "Sıvı cesaret," diyor ve ben iki yudumda bitiriyorum. "Hoş geldin Lexi." Gabriella bana başka bir kadeh uzattığında bana göz kırpar ve ben onlara her şeyi anlatırım. Trent'in beni aldatmasından, bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırdığı utanç verici ana kadar. Bu, Zoey ve Gabriella'yı koltuklarının kenarına oturtur ve bacakları gerginlikten yukarı aşağı sallanmaya başlar. Phoenix'e uçacaklar mı yoksa Gabriella'nın evinde bir şeyler kıracaklar mı emin olamıyorum.

"O bir orospu çocuğu." Sofia herkesin düşündüğünü söyleyen kişi. "Küçük sikli bir orospu çocuğu."

Zara başımı tutup omzuna koydu ve tepesini öptü. "Her neyse, şimdi avukatım telefonumu patlatıyor, gizlilik anlaşması için yirmi milyon doları almamı söylüyor. On iki milyonla başladı ve son iki haftadır artırıyorlar." Zoey ayağa kalktı ve ben onu izledim. "Ne yapıyorsun?"

"Lanet olası Ryleigh'i arıyorum," diye tıslar, Romeo'nun kız kardeşinden bahsederek, "Onu bu işe karıştırmak istemediğini ve bunu kendin halletmek istediğini biliyorum, ama en iyisine ihtiyacın var ve o bir pitbull," diye ilan eder ve sonra telefonu hoparlöre alır, çaldığını duyabiliyorum.

"Beni, kızlarla içki içtiğinizi övünmek için arıyorsan," diye tıslar, "çocukların fotoğraflarını göndermeyi keseceğim."

Zoey gülüyor. "Hayır, öyle değil. Buradayız ama Lexi'nin yardımına ihtiyacı olduğu için arıyoruz."

"Uh-oh," diyor. "Bat zincirini başlatmalı mıyım?" Ailemizin sahip olduğu telefon zincirinden bahsediyor. Bu, insanların kullandığı bir tür acil durum telefon ağı. "Kefalet mi gerekiyor?"

"HAYIR!" diye bağıyorum. "Ben buradayım." Sonra, düşersem beni yakalamak için burada bulunan etrafımdaki kadınlara bakıyorum. "Ama yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Anlat bana," diyor ve sonunda sinirleniyor.

"Bu adamın seni hiç tanımamış olmayı dilemesini sağlayacağım," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor. "O küçük taburesine oturup, yıllar önce seni gördüğünde senden uzaklaşması gerektiğini düşünecek.

düşünecek." Zoey kıkırdar. "Birincisi, sen bunu al NDA gizli kalacak. İkincisi, o pisliğin teki olduğu ve benim hayır dediğim için o anlaşmayı kabul etmiyorsun. Üçüncüsü, o lanet olasıca susmayacağın için kabul etmiyorsun. Bunu kabul edersen ve onun adını bile anarsan, sana dava açıp hepsini geri alabilir." Sesinde nefret duyuluyor. "Avukatını kov ve bana bir dolar gönder." "Ne?" diye soruyorum, etrafa bakınıyorum ve Gabriella çoktan telefonunu.

"Gönderildi." Ona bakıyorum. "Ona bir dolar ödememiz gerekiyor, böylece ona söylediğimiz her şey müşteri-avukat gizliliği kapsamında olacak. O benim baldızım olsa da ve bu bir çıkar çatışması olsa da."

"Bana avukatının adını gönder," diyor ve gülüyor. "En son bu kadar eğlendiğimde, Charlie'nin baldızını" —Sofia'nın kuzeninden bahsediyor— "Harmony'nin eski sevgilisini mahvetmiştim." Kıkırdıyor. "Çok eğlenceli bir gündü."

"Adını gönder," diye Zara yanımdan ısrar ediyor. "Halledeceksin." Telefonumu çıkarıp ona tüm bilgileri gönderiyorum.

"Anladım," diye onaylar. "Tamam, ben gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Oh, bugün Cuma ve saat neredeyse beş. İnsanların hafta sonlarını mahvetmeyi seviyorum. Şimdi gitmeliyim. Lexi, öncesinde bir şey çıkmazsa Pazartesi günü ararım."

"Tamam," diyorum. "Tekrar teşekkürler. Seni rahatsız etmek istemedim." "Hey, sen aileden sayılırsın." Hiçbir şey söyleyemeden başımı sallıyorum.

"Tamam, şimdi bu iş bitti," diye Zoey ısrar ediyor, "bize yattığın seksi hokey oyuncusundan bahset." Ellerini çırpıyor. "Sen buraya gelmeden önce onu sosyal medyada takip etmiş olabiliriz." Odadaki kızlara bakıyor. "Ama bu sadece araştırma amaçlıydı."

Kirby hakkında konuşurken gülümsemeden edemiyorum. Onlara her şeyi anlatıyorum, beni nasıl anladığını, farkında olmadan bana nasıl yardım ettiğini ve onun notunun bana telefon etmek için güç verdiğini.

"Onu seviyorum," diyor Zara. "Seni böyle gülümsetmeyi başardı"—beni işaret ediyor—"ve kot pantolon giymeni sağladı. Oyumu ona veriyorum." Ona gülüyorum ve başka bir şey söylemiyorum çünkü ön kapı açılıyor ve kaos patlak veriyor. Çocuklar odaya koşarak giriyor ve ailem tarafından çevriliyorum. Beni havaya kaldıran ikizleri kucaklıyorum ve başımı kaldırıp gözyaşları içinde izleyen anne babamı görüyorum.

İnsanlar arasında dolaşıp, herkesten kucak ve öpücükler alıyorum, her biriyle konuşuyorum. Etrafıma bakıyorum ve tüm bunlardan gerçekten eksik olan tek şey, yanımda olmasını istediğim tek kişi Kirby. Elimde, bana gönderdiği son mesajın yazılı olduğu telefonum var ve ona cevap verme fırsatım hiç olmadı. Ama o, bana cevap vermem için baskı yapmıyor. Cevap vermezsem, beni bu konuda küçümsemeyeceğini biliyorum. Cevap vermeye zaman ayırmadığım için beni suçlu hissettirmeyecek. Tam tersi olacak. Ailemle geçirdiğim günün nasıl geçtiğini dinlemek isteyecek ve bunu elimi tutarak yapacak. Tek kelime bile etmesine gerek kalmayacak, tek yapması gereken elimi tutmak ve ben her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Yine bir gürültü duyuyorum ve Matty eşofmanı ile içeri girerken ona bakıyorum. Önce Sofia'nın yanına gidiyor, sonra çocuklarını öpüyor

sonra da annemle babamın yanına gidiyor. Sonunda beni buluyor ve bana kocaman sarılıyor.

"Merhaba kardeşim," diye kulağıma yumuşak bir sesle selam veriyor ve Zara'da olduğu gibi, kendimi onun kucaklamasına bırakıp yumuşak bir şekilde ağlıyorum. "Hey," diyor ve benimle birlikte kenara doğru yürüyor, "iyisin."

Onu bırakıp yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Biliyorum, sadece..." Derin bir nefes alıyorum. "Seni görmek çok güzel."

"Seni de görmek güzel." Etrafımıza bakarak yalnız olup olmadığımızı kontrol eder. "Bugün erkek arkadaşınla tanıştım."

"Erkek arkadaşım," diyorum endişeyle, ama sonra bu duygu kayboluyor ve onun benim erkek arkadaşım olduğu için gurur duyuyorum.

"Kirby." Tek söylemesi gereken bu ve yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor, kalbim göğsümün içinde daha da büyüyor gibi hissediyorum. "İyi bir adam."

"Evet, biliyorum." Başımı sallayarak, onun iyi bir adamdan daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum.

"Ama onu nasıl tanıdın?" diye soruyorum, kızların ona bunu anlatmayacağını bilerek.

"Beni görmeye geldi. Kendini tanıttı." Kıkırdar. "Söylemeliyim ki, cesur bir adam." Kıkırdamamaya çalışarak başımı eğiyorum. "Bana ruhumu yakıp kavuran bir şey söyledi." Sesi alçalır ve başımı kaldırıp ona bakarım.

"Ne?" diye soruyorum, ensem ısınmaya başlıyor. "Ne olduğu önemli değil," diyor, büyük elini yanağıma kaldırarak.

"Önemli olan, Trent için fazla iyi olduğunu bilmen. Öyleydin ve her zaman öyle olacaksın," diyor. "Ayrıca, onu bir daha görürsem, suratını dağıtırım." Sonunda gülmekten kendimi alamıyorum. "Yani, eminim ki girmem gereken bir sıra vardır ama..." Omuzlarını silkiyor. "Sadece bil diye söylüyorum."

"Teşekkürler. Sanırım bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Kaşları havaya kalkar. "Evet, izin verin." Dönüp ondan uzaklaşıyorum, eve girerim ve resmi oturma odasının bulunduğu ön tarafa doğru yürürüm.

Onun telefon numarasını arıyorum ve ikinci çalınıştta cevap veriyor. "Merhaba," diyor yumuşak bir sesle, "Senden haber almayı beklemiyordum."

"Biliyorum. Ne yapıyorsun?"

"Kanepede oturmuş televizyon izliyorum," diye cevaplar ve ben ailemin sesine doğru başımı çeviririm.

"Buraya gelebilir misin?" diye soruyorum. "Senin evinden tam anlamıyla üç dakika uzaklıkta."

"Emin misin?" diye soruyor.

"Evet, bir şey eksik ve o da sensin."

"Tamam, bebeğim. Bana konumunu gönder, hemen gelirim."

"Geldiğinde bana mesaj at," diyorum ve konumumu gönderiyorum. "Dışarıda buluşuruz."

"Tamam," diyor ve telefonu kapatıyor.

"İşte buradasın." Baktığımda babamın odaya girdiğini görüyorum. "Seni arıyordum ama göremedim."

"Buradayım," diyorum, ona dönerek. "Telefonla konuşuyordum." Telefonu ona gösteriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Farklı görünüyorsun."

Ona cevap vermek üzereyim ki annem odaya girer. "Merhaba, siz ikiniz," der, bize gülümseyerek babamın yanına yürür ve kollarını onun beline dolamıştır. "Tatlıları getiriyorlar."

"Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum," derim ve telefonum bir mesajla titrer.

KIRBY:

Buradayım.

"Burada kalabilir misiniz?" diye soruyorum onlara, başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyorum ve onu garaj yolunda yürürken görüyorum. Kot pantolon ve beyaz tişört giymiş. Onu beş gündür görmemiştım ve neredeyse ona koşarak gidiyorum. Kollarını bana doluyor ve dudakları dudaklarıma değiyor.

Dili ağzıma girerken, göğsüm onun göğsüne bastırılır. "Merhaba," der, ağzımı bırakırken, ama beni bırakmaz, eli yüzüme dokunur, "seni özledim."

"Ben de seni özledim." Elimi boğazına koydum. "Notlarımı aldın mı?" Bu hafta orada olduğum süre boyunca, onu özlediğimi belirten küçük notlar bırakmıştım, evin her yerine. Biri mutfakta, diğeri

yan sehpasının üzerinde ve bir tane de banyoda. Hatta garaj kapısının üzerine bile bir tane bıraktım.

O gülüyor. "Tezgahın üzerine eğilip mısır gevreği yediğim ve kimsenin bana bir şey yapmaya çalışmadığı yazan notu beğendim." Birlikte gülerken parmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

"Şok ediciydi," diye karşılık verdim, o beni kollarının arasına alıp ön kapıya doğru yürürken. "Kaseyi tamamen yedim ve tek endişelendiğim şey Jefferson'ın sütü almaya çalışmasıydı."

Merdivenleri çıkıp eve giriyoruz, ailem beni bıraktığım yerde bekliyor. Babam, Kirby'ye sarıldığımı görünce omuzlarını geriye atıyor, annemin gözleri ise yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyor. "Merhaba," diyorum onlara, kolumu onun belinden indirip eline kaydırıyorum. "Sizinle Kirby'yi tanıştırmak istiyorum" —ona bakıyorum—"erkek arkadaşım." Kirby gözlerime bakıyor ve kaşları "Oh, bunu yapıyoruz" der gibi kalkıyor.

"Erkek arkadaş," diyor babam, sesi gergin. "Ne?"

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Petrov." Elini uzatır ve babam sadece ona bakar.

"Viktor," diye tısladı annem, "elini sık."

İsteksizce elini uzatır. "Lexi," diye adımı söyler ve ben de elimi kaldırırım.

"Biliyorum, senin düşündüğün gibi davranmamam gerektiğini biliyorum." Gerginliği ortadan kaldırırım. "Bir erkekten diğerine atlamak akıllıca bir şey değil. Kendimi bulmak için zaman ayırmam gerektiğini biliyorum. Kendi başıma kalmam. Kendimi tanımam." Derin bir nefes alıyorum. "Ama o tüm bu süreçte bana yardım etti ve hala her şeyi çözmem için bana zaman tanıdı. Bazen ihtiyacımız olan kişiyi buluruz ve ondan uzaklaşmak zor olur."

"Bizi mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Babam kollarını göğsünde kavuşturur.

"Trent'ten ayrıldığımdan beri terapi görüyorum. Almam gereken adımları attım ve kendime ve kararlarıma güvenmeyi öğrenmeye çalışıyorum." Ona bakıyorum. "Kısa bir süre önce beni kurtarmak zorunda kaldığın için şu anda benden şüphe duyduğunu biliyorum. Son on yıldır kendimden şüphe duyuyordum ve neredeyse kim olmak istediğimden ve kim olduğumdan korkarak yaşadım.

Artık öyle yaşamıyorum. Ben benim ve istediğim kişi bu." Ona bakıyorum, kolumu beline doluyorum ve sırtını okşuyorum. "Onu seviyorum."

otuz dört

Kirby

O babasıyla konuşurken, ben yanına geçip tek kelime etmeden duruyorum. Annesi önce kızına, sonra bana, sonra tekrar kızına bakıyor, eli kocasının elinde sıkıca tutulu. "Onu seviyorum." Kafamı çevirip ona bakıyorum. Beni sevdiğini ilk kez söylüyor. Beni çok sevdiğinden emindim, ama beni sevdiğini hiç söylememişti. Yüzüm gülümsemeyle doluyor ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum, eğilip onu öpmekten kendimi alamıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum yumuşak bir sesle ve o başını sallıyor.

"Şimdi değil," diyor ve sonra geri dönüp anne babasına bakıyor. "O harika bir adam ve bana saygı ve nezaketle davranıyor ve en önemlisi, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Hayatımın ve uğruna çalıştığım mutluluğun değerini hissettiriyor bana. Son on yıldır hayatımı mahvetmiş olsam da, bunun sorun olmadığını, bunun sadece bu yeni bölüme giden yolda bir engel olduğunu hissettiriyor bana."

"Bu doğru değil." Elimi kaldırıyorum. "Sadece ona ne düşündüğünü söylemeden önce onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum..." Bana yan gözle bakıyor. "Artık konuşmayacağım."

"Aman Tanrım," annesi nefesini tutar, "sen..." Beni işaret eder ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemem. "Sen K'sın." Lexi'ye bakar. "Evindeki o çerçeve. Cesaret oyunu." İki elini ağzına koyar. "O, o kişi."

"Öyle," diye onaylar Lexi. "Benim..."

"Hayır," diye sözünü kestim, "bu doğru değil. O telefonu sen aradın. O durumdan kurtulmanın sebebi sensin. Sen ve senin gücün sayesinde oldu; benimle hiçbir ilgisi yok. Kendini küçümseme."

"Aman Tanrım," dedi annesi.

Lexi bana bakar. "Şimdi susmaya cesaretin var mı?" Gülümser ve tekrar anne babasına döner. "Bu arada, bu benim annem Zoe," der, "Y yok."

Ona elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Petrov."

O da hemen elini uzattı. "Kirby," dedi, "bu zevk tamamen benim."

Bir şey söylemek üzereyken Matty odaya girer, ardından Matthew Grant ve Max Horton gelir, ki Max Horton bugüne kadar hala bir canavardır. "Siktir," diye küfür eder Matty, "seni burada göreceğimi düşünmemiştim." "Bir telefon aldım" — Lexi'ye bakarım — "ve reddedemeyeceğim bir davet."

"

"Bu güzel," diyor Matty ve ses tonundan küçük konuşmalara ilgi duymadığını anlayabiliyorum. "Anne, Lexi, babamla ve bu adamla konuşmam lazım." Çenesiyle beni işaret ediyor.

"Tamam, bir saniye bekle." Lexi aramıza girer. "Yapmayalım..."

"Sakin ol," Matty onu sakinleştirir, "Ona zarar vermeyeceğim." Sırıtarak ekler, "Bunu yarınki maç için saklayacağım."

Gülümserim. "Sorun yok," derim Lexi'ye. "Ben iyiyim."

O, tüm erkekleri işaret eder. "Ona zarar verirsen, hiç mutlu olmayacağım." "Ona bir şey olmaz," der Zoe, elini kızının eline koyarak, "ya da

başka biri." Erkeklerle bakar ve onlar yavaşça odadan çıkarlar. Lexi omzunun üzerinden bana bakar ve ben ona sorun olmadığını söylemeye çalışırım.

"Bunlar da ne?" diye sorar Matthew. "Ve bu adam kim?" "Bu," diye cevaplar Viktor, "onun erkek arkadaşı."

"Kız arkadaşının erkek arkadaşı," diye ekler Max, "ne zamandan beri?"

"Tamam, bu çok eğlenceli, ve daha fazla zamanım olsaydı, onu burada sallanmasına izin verirdim," diyor Matty, "ama sokağa çıkma yasağı için otele geri dönmem gerekiyor." Ben de dahil olmak üzere tüm çocuklar ona bakıyor. "Şimdi fark ettim ki" — bana yan gözle bakıyor — "Trent sandığımızdan daha da pislik bir herif."

"Ne?" diyor Viktor.

"Gizlilik anlaşmasını duydun mu?" diye Matty'ye soruyorum ve şimdi tüm gözler üzerimde, bu da susmam gerektiğini gösteren bir işaret olmalıydı.

Unut gitsin demeli ve başka yere bakmalıydım. Öyle yapmalıydım, ama yapmadım. "Ben bir şey demedim."

"Oh, evet, sen yaptın," Viktor sertçe cevap verir.

"Tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Bu konuda çok kızacak."

"Hayatta kalır," diyor Matty. "Şimdi, söyle bakalım."

"Tamam, Trent ona gizlilik anlaşması imzalaması için on iki milyon teklif etti."

"Oh hayır, yapmadı," Matthew öfkeyle telefonunu çıkarır.

"Durum biraz daha kötüleşiyor."

"Öyle mi?" diye sorar Max, bana dik dik bakarak duruşunu genişletir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Sanmıyorum."

"O teklifi reddetti. Trent on beş milyon teklif etti, o da reddetti, sonra dün yirmi milyon teklif etti."

"Avukatı ne diyor?" diye sordu Matty.

"O, ona imzalaması için baskı yapıyor ama o istemiyor."

"Neden Ryleigh bu konuyla ilgilenmiyor?" diye sorar Matthew. "O onu arayana kadar..."

"Bugün onu aradı," diyor Viktor gruba. "Bana bir mesaj attı ve bu konuyla ilgileneceğini söyledi."

"İyi. Avukatı onu korumuyordu galiba."

"Casey'i arayacağım." Matthew muhtemelen tanıdığı birinden bahsediyor. "Onu gömmek için ihtiyacımız olan her şeyi bana getirecek." Odadan çıkıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum," diye erkeklere söylüyorum, onlar ise sadece bana bakıyorlar. "O odaya girmek zorunda kalacağım ve o bana tüm bunların ne anlama geldiğini soracak."

"Öyleyse söyleme," diyor Matty, kaşlarını çatarak.

"O, ona on yıl boyunca yalan söyleyen bir adamla birlikteydi, ve sen benim de ona yalan söyleyerek kendimi mahvedeceğini mi düşünüyorsun?" Kafamı sallıyorum. "Bu sırrı saklamak için onu kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Tanrım," diye inler Matty.

"Evet," diye onaylıyorum. "Başka bir şey duymadan ve ona söylemek zorunda kalmadan onu bulmaya gidiyorum. Sizi tanımıyorum ama

ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, onun duymasını isteyeceğiniz bir şey değil." Odadan çıkmak için bir adım atıyorum.

"Seni izliyorum," diye uyarıyor Viktor. "Bir şahin gibi seni izleyeceğim."

Ona başımı sallıyorum, ama gülen Matty oluyor. "Senin ve kızlarının eve getirdiği erkeklerin nesi var? Hepsinden nefret ediyorsun."

"Gabriel'den nefret etmiyorum," diye karşılık verir ve şimdi herkes gülüyor. "Ne? Onu bir çiftliğe götürdü."

"O ona koştu," diye kışkırtır Matty ve Viktor ona sert bir bakış atar, "kendini isteğiyle."

"Kızların sana bir erkek getirdiğinde" —şimdi Matty sert bir bakış atıyor—"bu konuşmaya geri döneceğiz."

Eve girip sesin geldiği yere doğru dışarı çıkıyorum. Dışarıda bir çadır kurulmuş, arka bahçe yuvarlak masalarla dolu. Çocuklar birbirlerini kovalayarak koşuşturuyorlar, sonra bir çığlık duyuyorum. Bakıyorum, Lexi orada oturmuş bana bakıyor ve başını sallıyor. Kadınların masasına doğru yürüyorum. "Aman Tanrım," diyor içlerinden biri, sonra Lexi kalkıp bana geliyor. Başka bir kot pantolon ve tek omuzlu krem rengi bir gömlek giyiyor. Önümde durduğunda ellerimi kaldırıp kollarını okşuyorum.

İki kolumu da yanlara kaldırıyor, arkama bakıyor ve sonra tekrar öne dönüyor. "Savaş izi yok." Gülüyor ve ben onu kendime doğru çekiyorum.

"Bugün çok güzel olduğunu söylemedim," diyorum, gözlerine bakarak, onların berrak ve kaygısız olduğunu görüyorum, "ve seni özledim."

Bana daha da yaklaşıyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Evet, bebeğim, öyle."

"Ben de seni özledim sayılır," diye itiraf ediyor, bana bakarken bir elim boynuna gidiyor.

"Bu düşünceyi aklında tut," diyorum ona. "Beni ne kadar özlediğini bana göstermelisin." Dudaklarına öpücük konduruyorum.

"O erkeklerin toplantısı ne hakkındaydı?" diye soruyor bana. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?" Başını sallıyor.

"Kızlarla tanışmaya hazır mısınız?" Bana soruyor mu, yoksa söylüyor mu, bilmiyorum. "Çünkü onlar seninle tanışmaya hazırlar."

"Öyle mi?" Ona gülümserim ve tekrar onu öpmekten kendimi alamam.

"Odaya başka kimse yokmuş gibi ona bakıyor," diyor içlerinden biri ve Lexi öpücüğümün altında gülüyor.

"O benim teyzem Zara," diye mırıldanıyor. "Annemin ikizi."

"Oh, ikisi mi var?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle. "Eğlenceli." O gülüyor, dönüp elini elime sokuyor ve masaya doğru yöneliyor.

"Bayanlar," diye şarkı söylüyor ve ben bu Lexi'yi hiç tanımıyorum. Onu bastırdığı için Trent'i birden daha da nefret etmeye başlıyorum. "Sizlere erkek arkadaşımı tanıtmak istiyorum," diyor gülerek.

"Vay canına," diyor Zara, kalkıp bana yaklaşıp, "adamın unvanı var, millet." Sırıttıyor. "Selam, Kirby." Elini uzatmasını bekliyorum ama o hızlıca sarılmak için yaklaşıyor. "Yani, Lexi'nin erkek arkadaşı."

"Bu hoşuma gitti." Lexi'ye bakıyorum, o da omzunu kaldırıp gözlerini kırptıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bir kadın elini kaldırıyor. "Ben Zoey" — Zoe'ye bakıyorum — "y ile, masadaki en iyi kişinin adını aldım."

"Oh lütfen," Zara inliyor ve bunun Zara olduğunu biliyorum çünkü Zoe elini havaya kaldırmış, sanki çatıya çıkıyormuş gibi. İkisi birbirinin aynısı ve hangisinin hangisi olduğunu anlamak biraz zaman alacak. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor bana ve ben başımı sallıyorum.

"Ben de," diye cevap veriyorum.

"Oturalım," diyor Zara ve beni masaya götürüyor. Ben ise sadece kıkırdayan Lexi'ye bakıyorum. Hayatımın geri kalanında o kıkırdamayı duymak için ne gerekiyorsa yapacağımdan eminim.

Masaya oturup etrafa bakınıyorum. "Tamam, bayanlar." Lexi'ye bakıp elimi uzatıyorum, o da sandalyemin yanına geliyor. Elini tutup üstüne bir öpücük konduruyorum. O da kolunu omuzlarıma doluyor, ben de belinden tutup yanıma çekiyorum. "Sor bakalım, ben açık bir kitabım."

"Bir tane var," diyor Zoey. "Ailenle yakın mısınız?"

"Hayır. Babam ben çok küçükken vefat etti ve annem iyi bir adam olmayan biriyle yeniden evlendi. O da öldü ve muhtemelen cehennemde çürüyor, annem de ondan çok geçmeden vefat etti."

"Bu çok üzücü," diyor siyah saçlı kız. "Bu arada, ben Gabriella. Evime hoş geldin."

"Davet ettiğin için teşekkürler." Ona başımı salladım. "Ama bir kız kardeşim var ve çok yakınız."

"O harika biridir," diye övüyor Lexi. "Yarın maçta onunla tanışacaksın."

"Bir sorum var." Zoe elini kaldırır. "Neden Lexi?" "Oh, iyi soru," ikizi Zara der.

"Bu çok kolay bir soru." Ona bakıyorum. "Onun çok güzel olması dışında." Gülümsüyorum. "O nazik, şefkatli, herkesi kendinden önce düşünüyor. Dayanıklı ve son derece sadık. Komik. Gülümsemesiyle odayı aydınlatıyor. Ayrıca tanıdığım en güçlü kadınlardan biri." Eğilip dudaklarına öpücük kondurur. "Ve bunlar aklıma gelen birkaç neden sadece."

"İyi cevap," Zoe ve Zara aynı anda söylerler. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama Lexi elini kaldırıncaya kadar her soruyu cevaplarım.

"Tamam, tamam, Kirby'yi yeterince sorguladık, gitme zamanı," diyor ve ben de onun peşinden kalkıyorum. Herkese veda etmek için otuz dakika daha geçiyor ve hatta yarınki hokey maçı için onlara süitimi bile teklif ediyorum.

Dışarı çıkıyoruz ve o elini elime koyuyor. "SUV'um var," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Buraya taksiyle geldim," diyorum ona ve o SUV'sine doğru yürüyor, ben de yolcu kapısını açıyorum.

"Vay canına, 'ben buradayım ve ben bir erkeğim, bu yüzden araba kullanamazsın' mu diyorsun, Kirby?" Kalçasını yana doğru eğiyor.

"Hayır, bir şişe şarabı içtiğini düşündüğüm için araba kullanamazsın numarası yapıyorum, Lexi," diyorum ve o kıkırdıyor.

"Oh, evet." Bana anahtarları uzatıyor. "İyi karar." Boynumu öpüyor ve SUV'ye biniyor, ben de kapıyı kapatıp arabaya biniyorum.

"Benim evime geliyor musun?" diye soruyorum ve o bana bakıyor.

"Evden birkaç şey almam lazım," diyor ve ben garajdan çıkıp onun evine doğru yola koyuluyorum.

"Yani... beni seviyor musun?" diye soruyorum, kalbim göğsümde güm güm atarken onu evine götürüyorum.

"Evet. Sanırım bunu bir süredir biliyorum. Son birkaç ay boyunca, farkında olmasan da bana destek oldun ve bana güç verdin. Bana sabırlı davrandın ve ışığımı koruyarak daha parlak bir şekilde parlamasını sağladın."

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç bilmiyordum. Bu kadar kaygısız. Sanırım sırf bu his için son on yılı tekrar yaşadım. Sırf aşk için." Elini omzuma koyuyor ve sonra saçlarımla oynarken elini başımın arkasına kaydırıyor. "Bu gece çok eğlendim," diyor garajına girdiğimde, "gerçekten çok eğlendim." Arabanın kapısını açıyor ve atlıyor. "Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim galiba."

Arabadan inip SUV'nin önünde onu beklerken, evine girerken elini elime kaydırır. Mutfaktaki ışıklar loşken, o yatak odasına doğru yürür ve ben de onu takip ederim. Yatağına gidip uzanıyorum, o da köşedeki sandalyeye gidip gecelik çantasını alıyor. Yanıma gelip çantayı yatağın üzerine koyuyor, sonra dolabına gidip bir çift kot pantolon çıkarıyor. "Neden birkaç kıyafetini toplayıp benim evime bırakmıyorsun?" diye öneriyorum, o da bana bakıyor. "Böylece gidip gelmek zorunda kalmazsın."

"Ama..." diyor.

Ona sırtarak ellerimi karnıma koyuyorum. "Ya da benimle birlikte yaşamaya başlayabilirsin."

"Bu çok romantik." Ellerini kalbinin üzerine koyar. "Sakin ol kalbim." Gülmeden edemiyorum. "Ama cidden..."

"Hâlâ evliyim." Başını sallar.

"Ne olmuş, o sadece bir kağıt parçası. Kağıt üzerinde hala onunla evlisin."

"Bu önemli bir kağıt."

"O kadar da büyük bir kağıt değil, yoksa boşanmadan önce benimle seks yapmazdın." Ona göz kırptım ve o da nefesini tuttu.

"Bu doğru değil." Birkaç pantolon daha almak için dönüyor. "Kim diyor?"

"Bilmiyorum!" diye bağırır. "Toplum mu?"

"Artık 50'li yıllar değiliz, bebeğim," diye işaret ettim. "21. yüzyılda yız. İnsanlar evlenmeden birlikte yaşıyorlar bile." Bana gözlerini devirdi.

"Bir pislikle evliliğinde mkemmeldin, bu yüzden birkaç şeyi kaçırmış olabilirsin," diye mırıldanıyorum.

"Hiçbir şey mükemmel değildi." Gözlerimin içine bakar. "Sadece bir yanılısamaydı."

Bir sonraki sözleri söylerken yüzüm ağrıyacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümserim. "Sen, Lexi" — ayağa kalkıp ona doğru yürürüm — "sen mkemmeldin." Yüzünü tutarım. "şimdi, üç saniye içinde toparlanmazsan, burada yatıp sabahleyin benim evime döneceğiz."

"Ama Jefferson, inan ya da inanma, yalnız kalmayı sevmez."

"İnanmıyorum." Elimi yanağından çenesine kaydırırım. "Bir buçuk saat evdeydim ve onu hiç görmedim."

O nefesini tuttu. "Aman Tanrım! Dışarı ıktı mı?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Bence kendi işini yapıyordu."

"Gidip orada olduğundan emin olmalı yız," diye ısrar ediyor ve ben eğilip boynunu öpüyorum.

"Evde. ıkarken onu gördüm. Su içmek için dışarı çıktı ve sonra yatak odasına geri döndü." Köprücük kemiğini yalıyorum. "Beş gündür sen yoktun, ya burada sevişiriz ya da benim evimde sevişiriz. Sen karar ver, ama çabuk ol."

Elleri gömleğimi kavrar. "Burada sevişip sonra senin evine gidelim mi?"

"Olmaz," diyorum, ellerim onun kıına kayıyor. "Seni bayılana kadar sertçe sevişmeyi planlıyorum."

"Ah, bana dokunduğunda konsantre olamıyorum."

"Birlikte yaşısaydık bu olmazdı." Dilimi aşağıya doğru hareket ettirip üstünü aşağı çekiyor, straplez sütyeni meme uçlarını örtüyor. "Gördün mü? Birlikte yaşamamızın daha fazla faydası var." Glerek meme ucunu ağzıma alıyorum ve o beni itiyor.

"Jefferson için endişelendiğimde konsantre olamıyorum. O yüzden biraz sabırlı olman gerekecek."

"Atımı mı? Boğamı kastediyorsun. Boğa attan daha büyüktür."

"Siz erkekler ve sikleriniz." Gözlerini devirir, yanımdan geçip odada koşturur, tişörtünü yukarı çeker. Paketlemesi gerekenleri paketlemesi tam üç dakika sürer ve evinden çıkıp garaja doğru yürürüz.

Evime giden yol hayatımın en uzun yolculuğu, ama bunun tek nedeni, beni deli ettiğinin farkında olmadan sürekli bacağıma elini sürmesi. Evimin önüne geldiğimizde, çantasını alıp onu içeriye kadar takip ettiğimde, "Jefferson, eve geldik" dediğinde gülümsüyorum.

otuz beş

Lexi

E-posta yazarken yanımda telefon çalıyor. Ryleigh'in aradığını görünce kanım donuyor. Midem bulanıyor ve avuçlarım terliyor. Her saniyesinden nefret ediyorum. Telefonu alıp hoparlöre koymak yerine kulağıma götürüyorum.

"Selam," diye gülümseyerek ve titrek bir sesle cevap veriyorum.

"Selam," diye cevaplar, sesi bir tür neşeyle doludur. "Ee," diye başlar ve sonra durur, ben de gözlerimi kapatırım. "Az önce Trent'in avukatıyla telefonda konuştum." Sandalyeye yaslanırım. "Beni duyduğuna çok sevindi." O güler ve bu beni de güldürür. "Neyse, ona yirmi milyonu alıp müvekkilinin kışına sürmesini söyledim, tabii ki kayganlaştırıcı kullanmadan." Trent'in reddedildiğini hayal edebildiğim için sessizce gülüyorum. "Bizimle yüz yüze görüşmek istiyorlar."

"Neden?" diye soruyorum, şaşkın ama o kadar da şaşkın değilim. Bu Trent'in çalışma tarzıdır. Onları odaya alıp sonra zorla ikna etmeye çalışır. Sandalyeye dik oturup pencereden dışarı bakarak, düzensiz atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Böylece seninle dalga geçebilir." Ryleigh onun oyunlarını çoktan biliyor. "Ya hayır dersem?" İşaret parmağımla masayı tıklıyorum.

"O zaman o da oyalanır," diye isteksizce cevaplar. "Yani yine o kazanır," diye inlerim.

"Hayır," diye tersler. "Görüyorsun ya, artık onun kontrolü altında olmadığını ve onunla ve parasıyla hiç ilgilenmediğini gösterirsen, bu onu başka bir seviyeye itecektir. Güven bana, Hollywood'da yaşarken hayatım boyunca onun gibi adamlar tanıdım."

"Bilmiyorum," diye tereddüt ediyorum, sesim giderek alçalıyor. "Bize çalışmamız için iki tarih verdiler."

"Hayatta olmaz," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Eğer bunu yaparsam, ve görünüşe göre yapmak zorundayım, kendi istediğim zamanda yapacağım. Tarihi ben belirleyeceğim, o değil."

"Ben de bunu diyorum," diye sevinir. "Sana uygun olan tarihi belirle, ben de onları geri arayayım."

"Tamam, takvimime bakayım," dedim, "bu akşam sana tarihleri mesaj atarım, sen de uygun olup olmadığını kontrol et. Sonra onlara uygun tarihleri göndeririz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "Lexi, sen halledersin."

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Evet, hallederim."

"Bir dahaki sefere biraz daha ikna edici ol." Gülüyor. "Kapatmam lazım," diyor ve telefonu kapatıyor.

Gerekenden daha uzun süre masamda oturup sonra işimi bitiriyorum. Arabama doğru yürürken telefon çalıyor ve baktığımda arayanın Kirby olduğunu görüyorum. "Alo."

"Selam," diyor yumuşak bir sesle. "Neredesin?"

"İşten çıkıyorum," diyorum, SUV'nin kapısını açıp içeri giriyorum. içeri giriyorum.

"Saat altı geçti. Her şey yolunda mı?" Koltuğa oturup başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Tam anlamıyla yirmi dakika geç kaldım ve o beni kontrol etmek için arıyor.

"Evet, az önce Ryleigh ile konuştum," diye homurdanırım.

"Gelip seni alayım mı?" diye soruyor ve ben gülümsemeden edemiyorum.

"Hayır, ben iyiyim," diye onu rahatlatırım. "Ne yemek istediğine karar verdin mi?"

"Neden eve gelmiyorsun, bırak da ben halledeyim," diye önerir.

"Görüşürüz."

"Tamam."

"Lexi," diye seslenir, telefonu kapatmadan önce, "dikkatli sür, tamam mı?" "Sürerim."

"Seni seviyorum," diyor, telefonu kapatmadan hemen önce, ben de otoparktan çıkıp onun evine doğru yola koyuluyorum.

Oraya vardığımda beni dışarıda beklediğini görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sürücü kapısını açıyor. "Seni yemek siparişimmişsin gibi takip ediyordum." Gülüyor ve ben

dışarı çıktığımda beni kollarına alıyor. "Merhaba bebeğim," diyor, dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce. "Hadi içeri girelim."

O bir eliyle çantamı alırken, diğer eliyle elimi tuttuğunda ona başımı salladım. Büyük maçtan bu yana iki hafta geçti. Onu erkek arkadaşım olarak tanıttığımdan ve benimle birlikte yaşamamı istediğinden bu yana iki hafta geçti. Hokey maçında Matty'yi yendiğinden bu yana iki hafta geçti ve hangi takımın daha iyi olduğu konusunda birbirimize hakaretler yağdırdığımız iki hafta geçti.

Kirby ile yaşamak o kadar mutluluk verici ki, sanki benim için yaratılmış gibi. Ben telefonda konuşurken odaya girip konuşmamı kesmemi söylediği tek bir kez bile olmadı. Odama girer, başımı öper, merhaba der ve sonra çıkıp bana mahremiyetimi bıraktı. Bu, ona olan sevgimi daha da derinleştirdi.

"Ee," akşam yemeğinde yanıma oturunca, "bebeğim neden kaşlarını çatıyor?" diye sordu. Ryleigh'in söylediklerini ona anlattım. "Orada olmak istiyorum."

"Orada olabileceğini sanmıyorum."

"Odadaki olmak istediğimden değil, ama öncesinde ve sonrasında orada olmak istiyorum," diye tekrarlar. "Size programımı verebilirim ve ona göre ayarlayabiliriz. Sabah uçup aynı gün geri döneceğiz."

"Bu işi bir an önce halletmek istiyorum."

"Katılıyorum. Böylece benimle birlikte yaşayabilirsin." Ben gözlerimi devirirken bana göz kırpmıyor. "Şimdi ye, böylece sahilde yürüyüşe çıkabiliriz."

Akşam yemeğinden sonra sahilde yürüyüşe çıkıp günümüzü konuşmaya başladık. Sonra konu, gelecek hafta ve sonraki ay yapmak istediklerimize kaydı. Kirby ile bu çok kolay ve ben de bir ilişkinin gerçekten böyle olması gerektiğini merak ediyorum. Zahmetsiz. Cevap her zaman evet.

İKİ HAFTA SONRA, Ryleigh'in yanında bir arabanın arka koltuğunda oturuyorum. Arabaya bindiğimizden beri mesajlaşıyor. Yirmi beş dakikadır Phoenix'e geri döndüm ve cildim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyorum.

ve sanki derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyorum. Yükselmeye başlayan mide bulantısını zorla bastırıyorum.

"Sakin ol," diyor Ryleigh yanımda, bana bakmadan bile, "ya da en azından şimdi hepsini dışarı çıkar. Onun seni ne kadar rahatsız ettiğini bilmelerini istemiyorum."

"O beni rahatsız etmiyor." Ona bakıyorum. "Burada olmak beni rahatsız ediyor," diyorum, beni anladığından rahatsız olarak.

"O zaman seni buraya getirdiği için sinirlen." Bana sırtarak telefonunu bırakır ve pencereden dışarı bakar. "Hızlı bir mola vermeliyiz."

"İyi. Bir tekila istiyorum."

Ryleigh, otoparka girdiğimizde gülüyor ve ben büyük siyah bir Cadillac Escalade görüyorum. Arka kapı açık ve bir ayağı dışarı çıkıyor, adam dışarı çıkmadan önce ayağında kovboy çizmesi olduğunu görüyorum. Kot pantolon ve mavi örgü kazak giyiyor. Aviator gözlükleri, arabayı yaklaşırken izlerken gözlerini kapatıyor. Daha fazla hareket gördüğümde gözlerim yana kayıyor ve amcalarım Matthew ve Max'i orada görünce nefesim kesiliyor. Onlar da kot pantolon giyorlar, ama spor ayakkabıları var. Onlar da aviator gözlük takıyorlar.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

"Merhaba tatlım," diyor Matthew. "Gabriel'in büyük amcasını tanıştırmak istiyorum. Büyük kelimesi seni yanıltmasın." Son kısmı mırıldanıyor.

"Casey," diye adını söylerim ve o bana gülümser, "sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum."

"O zevk bana ait," diye cevaplar.

"Tamam, fazla vaktimiz yok. Onda mı?" Ryleigh, sanki ikisi iş ortağıymış gibi ona yaklaşır.

"İşte burada," diye onaylayarak kahverengi zarfı ona uzattı. "İyi eğlenceler."

"Eğleneceğimi biliyorsun," diye onu temin eder, sonra Matthew ve Max'e bakar. "Görünmeden bunu yapmasına izin veremedin mi?"

Matthew, "Bu benim ailem" diye homurdanır.

"Onun ailesi varken sen geldin." Ryleigh Casey'yi işaret eder.

"Çünkü sen gittin ve sen benim ailemsin," diye karşılık verir ve Ryleigh sadece başını sallar.

"Git ve onları yakala," diyor Max sırtarak. "Görüşürüz." Matthew'un koluna bir şaplak atıyor ve dönüp SUV'ye doğru yürüyor.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sorarım Ryleigh'e, bekleyen arabaya doğru yürürken, son bir kez omzumun üzerinden bakarak.

"Yapmasan daha iyi olur." Arabaya biniyor ve sırtışı korkutucu görünüyor. Telefonumu çıkarıp Kirby'ye mesaj atıyorum.

BEN:

Matthew ve Max amcalarım burada.

KIRBY:

Biliyorum. Sonra benim evime gelecekler. Baban az önce geldi.

"Ailem burada mı?" Ryleigh'e bakıyorum.

"Onların seyahat programından ben sorumlu değilim," diyor ve araba duruyor, ben de ofis binasına bakıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Çantamı alıp arabadan inerim ve ofise doğru yürümeye başlarım. "Sinirlerini bastır," diye tavsiyede bulunur ve sonra durur. "Bu orospu çocuğu, son on yıldır seni mutsuz ettikten sonra, bir daha onun hakkında konuşmamamı sağlamaya çalıştı." Dişlerimi sıkarım. "Sana son kez bulaştı." Çantamın sapını daha da sıkı tutuyorum. "Şimdi içeri girip ona cezasını ödetelim."

İçeri girip asansöre doğru yürümek için burnumu çekiyorum. İçeri giriyoruz ve dışarı çıktığımızda karşımızda bir resepsiyonist duruyor. Ryleigh ona doğru yürürken diğer kapı açılıyor. Kapılar açılıyor ve onu görüyorum — Trent. Onu iyice gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözleri mor-mavi bir renk tonuna sahip ve burnunun üst kısmı küçük bir bantla sarılmış.

Bana bir bakış attı ve baştan aşağı süzdü. "Çok ucuz görünüyorsun" dedi ilk olarak ve ben ona güldüm. Dizimin ortasına kadar uzanan beyaz keten etek ve üzerinde mavi çiçekler olan beyaz, uzun kollu düğmeli gömlek giyiyordum.

Kirby kıyafetimi görünce beni kaldırıp tezgahın üzerinde becerdi.

"Teşekkürler," diye gülümsüyorum ona. "Ben de öyle görünmek istiyordum." Gülümsemem ne kadar büyük olursa, o kadar sert bakıyor ve tıslıyor. "Sen..." Onu süzdüm, saçları mükemmel, kıyafeti mükemmel, ama yüzü biraz hırpalanmış görünüyor. "Sen bok gibi görünüyorsun."

"Uygun bir şekilde soyuldum," diye tısladı bana. "Muhtemelen senin haydut aileden."

Gülüyorum. "Bu benim ailem olamaz." "Evet, tabii." Başını sallıyor.

"Eğer benim ailem olsaydı," sakın bir şekilde söylüyorum, "sen pipetle içiyor olurdun ve buraya tekerlekli sandalyeyle getirilirdin çünkü vücudundaki her kemiği kırarlardı." Gözleri yuvalarından fırlar. "Belki de senin seks arkadaşlarının kocalarından biri, onlarla ne yaptığını öğrenmiştir." Omuz silkiyorum, umursamıyorum ve Ryleigh haklı, siktir et onu. "Her halükarda, umurumda değil."

"Lexi," Ryleigh adımı söyler ve ben ona bakarım, o da Trent'i görmezden gelerek başıyla işaret eder. Ona doğru yürürüm. "İyi misin?" diye mırıldanır, biz koridorun sonuna doğru götürülürken.

"Oh evet," diye onaylarım, "iyiden de öteyim."

"Ben de bunu diyordum," diye övüyor, biz konferans odasına girerken. Odanın ortasında kahverengi bir masa var, her iki yanında birbirine bakan üçer sandalye.

Ortadaki sandalyeyi çekip, çantasını yanındaki sandalyeye koyarken, ben onun diğer tarafına oturuyorum. "Yüzüne ne oldu?" diye soruyor, çantasından zarfı ve bir klasörü çıkarıyor.

"Soyulmuş." Otururken gülmemeye çalışıyorum. "Suçu aileme atmaya çalıştı. Öyle olsaydı, durumu daha da kötü olurdu dedim ona."

O burun kıvrır. "Eğer biz olsaydık, kimse onu bulamazdı," diye mırıldanır. "Kötü adamların başının belaya girmesini seviyorum." Kapı açıldığında konuşmayı keser ve üç parçalı takım elbise giymiş bir beyefendi içeri girer. Beyaz saçları tepede seyrekleşmiştir, ancak yanlarda sağlıklıdır. Onu, bize sadece alaycı bir bakış atan Trent izler. Ryleigh ellerini önünde kavuşturur. "Beyler," der, ayağa kalkmadan

"Başlayalım mı?" Rolex saatine bakar. "Dört dakika geç kaldınız."

"Teklifimizi tekrar düşündünüz mü?" diye sorar adam oturur oturmaz.

"Gizlilik anlaşmasını imzalayacak mısınız?" diye sorar

Trent. "Hayatta olmaz." Ona gülümserim.

"Açgözlü kaltak," diye mırıldanır ve Ryleigh onu keser.

"Müvekkilinizi kontrol edemezseniz, bu toplantı çok kısa sürecektir ve inan bana, bunun olmasını istemezsiniz," diye uyarıyor. "Şimdi, başlayalım mı?" Dosyayı açıyor. "Müvekkilim iki evi de almak istiyor, evlilik evini ve, şey" — kağıtlara bakıyor — "onun seks yuvasını." Yüzünü buruşturuyor. "Ayrıca nafaka da istiyor."

"Siktir et," diyor Trent, "hiçbir şey almayacak. Bu evliliğe hiçbir şeyi olmadan girdi, hiçbir şeyi olmadan ayrılacak."

"Bunu söylemeni umuyordum. Öncelikle, ona evlilik öncesi anlaşma imzalamasını hiç istememişsin, bu nedenle nafaka almaya hakkı var. Ya avukatın sana bunu açıklamamış ya da sandığın kadar zeki değilsin." Yüzü kıpkırmızı olur ve kulaklarından buhar çıkıyormuş gibi görünür. "İkincisi, bu sadece Lexi'nin ailesi hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor, çünkü bilseydin, onların senden daha zengin ve daha güçlü olduklarını bilirdin. Aslında bu evliliğe senden daha fazla parayla girdi. Ancak, evlendiğinizde hiç parası olmasa da, milyarder olsa da, bu evlilik bitti. Nafaka almaya hakkı var ve senin ödeme zamanı geldi. Ve inan bana, ödeyeceksin," diyor Ryleigh gülümseyerek Casey'nin verdiği zarfı açarken. "İşte Bay Yoder'ın fotoğrafları." Onlara diğer kadınlarla birlikte çekilmiş ilk fotoğrafı uzatıyor. "Hepsi Ring kameralarından çekildi," diye ekliyor. Nefesimi tutmaya çalışarak ona bakıyorum. "Çoğu evli. Sürekli görünen tek kişi Joyce." Gülmemek elde değil.

"En iyi arkadaşının karısını becerdin mi?" Kafamı sallıyorum. "Ne kadar çaresiz olman gerekiyordu?"

"Ne olmuş, o da ilişkiler yaşadı," diye cevaplar avukatı. "Bunda yasadışı bir şey yok."

"Haklısın, yok." Bana bakar. "O sadece eğlence içindi. Bu ise" — kağıdı çıkarır — "Bay Yoder, valinin seçilmesi için paravan şirketler altında kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurdu. Bildiğiniz gibi, avukat bey, bu son derece yasadışıdır. Bu ortaya çıkarsa, Bay Yoder..."

Trent onu keser, "Senin için Dr. Yoder! Ben hastanenin beyin cerrahisi şefiyim ve bana saygı göstereceksin."

Sandalyeye yaslanıp, kıkırdayan Ryleigh'e bakıyorum. "Müvekkilime hiç saygı göstermediğin halde saygı talep etmen çok komik. Dediğim gibi, bu olay ortaya çıkarsa, Trent..." Artık soyadını bile kullanmıyor, bunun onu çok üzdüğünü biliyorum ve yüzüne gülümsememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. "Peki, diyelim ki turuncu senin yeni siyahın olacak. Eminim mahkumlar sana hak ettiğin tüm 'saygıyı' göstereceklerdir." Masadan kalkıyor ve ben ona bakıyorum, onunla birlikte kalkmam gerekip gerekmediğinden emin değilim. Birlikte dışarı çıkıyoruz, ama köşedeki çöp kutusuna doğru yürürken yüzündeki sırıtışı görebiliyorum. Çöp kutusunu geri getirip masanın üzerine koyuyor ve Trent ile avukatının oturduğu yere doğru itiyor. "Gizlilik anlaşmasını ait olduğu yere, buraya koyabilirsiniz."

"Bu şantaj!" diye bağırır Trent ve avukatı sadece aşağıya bakar.

"Hayır, değil. Buna, kocası tarafından terk edilmiş bir eş denir."

Evlilikleri boyunca sadakatsizdi. Kadınları evlerine getirip, sırf yapabildiği için eğlence olsun diye yatakta onlarla sevişirdi," diye tıslar Ryleigh. Bunun beni rahatsız ettiğini söylemek isterim, ama tek hissettiğim şey duş alma ihtiyacı. "Evine cinsel yolla bulaşan bir hastalık getirdi. Gerçekten söylemek istediği şeyi söyleseydi ne olacağını hayal edebiliyor musun? Evliliğinde yaptıklarını herkese anlatmak?" Ryleigh başını sallar. "Dr. Yoder'ın şık imajı, en azından lekelenirdi. Yani, tüm yeni hemşireleri becerip sonra da onları rotasyonda tuttuğu bir şaka dolaşıyor. İşlerini önlerinde sallandırıyor. Ayrıca ihtiyacımız olursa arayabileceğimiz bir isim listesi de var."

"Bütün bunlara katlandıktan sonra" —kafamla sallıyorum—"en azından bunu yapabilirsin."

Avukat ona bakar. "İki evi de istiyor. Ayrıca nafaka da istiyor" — onlara bakar — "yeniden evlense bile."

"Yani ona ve hiçbir değeri olmayan o pislige para 6demek zorunda kalacağım?" diye homurdanırım, çünkü Kirby'nin Richie Rich kadar zengin olduğunu bilseydi.

"Bunu düşünmen için sana yirmi dört saat vereceğiz." Kağıtlarını kaldırır. "Ondan sonra anlaşma geçersiz olur." Masadan kalkarken bana bakar.

"Onun benim adımı kullanmasını istemiyorum," diye patlar Trent ve ben de bu sefer burun kıvrımadan edemem.

"Senden ayrıldığımdan beri o ismi kullanmıyorum," diyorum ona. "Ben Petrov'um." Başımı yana eğiyorum. "Benden almaya çalıştığın bir şey. Zaman geçiyor, Trent." Bana 6fkeyle bakan ona bakıyorum. "Ayrıca, kendine iyi bak." Onu işaret ediyorum. "Biraz şişmiş görünüyorsun. Tuzu bırakmalısın."

Odanın dışına çıkarken Ryleigh, "İyi günler" diye ekliyor. Asans6re binip kapı kapandığında ellerimi havaya kaldırıyorum. "Nasıl hissettirdi?"

"Senin asla bilemeyeceğin kadar iyi," diye cevap veriyorum, kendimi toparlayarak asans6rden çıkıyoruz ve lobide Kirby'yi görünce duruyorum. O ileri geri yürüyor ve ben Ryleigh'e bakıyorum, o sadece gülümsüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim," diye cevaplar ve ben onun yanına yaklaşıp ellerimi göğsüne koyarım.

"İyiyim." Ryleigh'e bakıp başımı sallıyorum. "İyiden de 6teyim." Ona dönüp "Ama iki hafta 6nce bana sorduğun şeyi sormaya cesaretin var mı?" diyorum.

O sırtarak eğilip dudaklarıma 6pck konduruyor. "Benimle birlikte yaşamaya cesaret edebilir misin, Lexi?" Burnunu benim burnuma sürtüyor.

Gözlerimi devirip, sinirliymiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Tamam." Sonunda kocaman gülümsüyorum. "Seninle birlikte yaşayacağım."

otuz altı

Kirby

"Ailen ne zaman gelecek demiştin?" diye soruyorum ona, yatağının üstündeki çerçeveleri indirirken. Trent ile görüşmesinden bu yana iki hafta geçti. Görüşmeden dört saat sonra, Los Angeles'a indiğimizde Trent aradı ve şartlarını kabul etti. Kırk dakika önce belgeleri imzaladı ve resmi olarak boşandı. Bunu kutlamak için onu yatağa sürükledim, sonra o çarşafı çıkarıp çamaşır makinesine attı.

"Her an gelebilirler." Oda, kesik şort ve beyaz tişört giymiş olarak odaya girer. "Hey, sana bir şey sormam lazım."

"Tabii," diyorum, ikinci çerçeveyi indirip kutuya koyarken.

"Her yıl ailem büyük bir aile tatili yapar," diye açıklıyor, kapı pervazına yaslanarak. "Genellikle herkesin izinli olduğu yaz aylarında olur." Başımı sallayarak üçüncü çerçeveye geçiyorum. "Bu yıl Türkler'e gidecekler."

"Ne güzel." Çerçeveyi çıkarmayı bırakıp ona bakıyorum. "Ne oluyor?"

"Gitmek istiyorum," diyor ve ben gülüyorum. "Tamam," diyorum, anlamadan.

"On yıldır gitmedim," diye açıklamaya başlıyor ve evdeki gerginliğini hissedebiliyorum.

"Bebeğim." Sonunda bana bakar. "Bensiz gitmek ister misin? Her iki şekilde de sorun yok."

"Hayır," diye hemen reddediyor ve yatak odasına giriyor. "Mesele de bu, ben gitmek istiyorum ve senin de gelmeni istiyorum."

"O zaman gidelim," diyorum ve gülüyorum. "Gergin olduğun şey bu mu? Benim senin aile tatiline gitmem mi?"

"Gitmek isteyip istemediğini bilmiyordum ve tek başıma gitmek istemedim."

"Lexi," diyorum, üçüncü kareye geçerek, "eğer bir araya gelmeler varsa ve ben de gidebiliyorsam, harika. Ama benim gidemeyeceğim, senin ise gidebileceğin şeyler varsa, senin gitmeni istiyorum." Ona bakıyorum. "Maç yüzünden gidemiyorsam, senin gitmene engel olunmasını istemem."

"Gerçekten mi?" diye sorar ve sonra kapı zili çalar.

"Gerçekten." Çerçeveyi yere bırakıyorum ve o odadan çıkıp ön kapıya doğru yürüyor.

Babası onu bırakır bırakmaz oturma odasına adımımı atıyorum ve o odaya girmeden önce birbirimize başımızla selam veriyoruz. Ona doğru bir adım atıp elimi uzatıyorum. "Sizi görmek ne güzel, Bay Petrov," diyorum ve o bana bakıyor, tek kelime etmeden odanın içindeki herkese bakıyor.

Zoe araya girer. "Kirby," der, yüzünde bir gülümsemeyele adımı söyler ve bana sarılmak için gelir.

"Burada neler oluyor?" Viktor, paketleme kutularına bakarak sertçe sorar.

"Şey," Lexi yanıma gelerek konuşmaya başlar, "bu yüzden seni buraya çağırdık. Bir şey içmek ister misin?" Viktor'un bir şey söylemesini bekleyen annesine bakarak, olabildiğince rahat davranmaya çalışır.

"Hayır," Viktor sertçe cevaplar. "Bunların hepsi ne?"

"Taşınıyorum," der ve elini elime koyar. "Bugün boşanma belgelerini imzaladım, artık resmi olarak Lexi Petrov'um."

"Sen her zaman Lexi Petrov'dun." Viktor ona sert bir bakış attı.

"Öyleydi, ama sonra zihinsel bir yargı hatası yaptım ve o diğer isim oldum." Gülüyor. "Ama şimdi resmi olarak tekrar Petrov oldum. Yasal olarak." Bana bakıyor. "Ve Kirby benimle birlikte yaşamamı istedi."

"Ve sen de evet dedin," diye tahmin ediyor Viktor ve ben, onun babası olduğu için sakın kalmaya çalışarak nefes alıyorum. "Bu..." Karısına bakıyor.

— "akıllıca mı?"

Lexi kolunu belime doladı. "Onu seviyorum, o da beni seviyor, ya öyle olacaktı ya da evlenecektik."

"Ne?" diye bağırırım. "Hayır." Babasına bakarım. "Öyle olmadı."

"Yani, kızım ile evlenmek istemiyor musun?"

"Şey, evet," geri adım atarım, "tabii ki, ama emin değilim..."

"O mu?" Viktor sürekli benim ağzıma laf koyuyor. "Hayır." Elimi

kaldırıyorum. "Kızını seviyorum, daha çok

her şeyi." Ona bakıyorum. "Ve zamanı geldiğini hissettiğimde, ona karım olmasını isteyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, onu şimdi bile alırım." O nefesini tutuyor. "Ama onun buna hazır olmadığını biliyorum, bu yüzden onun benimle yaşamasına razı olmalıyız, çünkü bana verebileceği tek şey bu."

"Onu duydun mu?" Zoe, ona dönen Viktor'a sorar. "Konuştuğu süre boyunca, kendinden bahsetmedi; Lexi'den ve onun istediği şeylerden bahsetti." Bana dönüp gülümser. "Sen iyi birisin, Kirby."

"Pfft." Viktor gözlerini devirir. "İyi biri olsaydı, babasına sorun olup olmadığını sorardı."

"Zara ikizlere hamile kaldığında sen Gabriel'le tanışmamış mıydın?" diye kız kardeşinden bahseder.

"Onunla tanıştık," diye karşılık verir Viktor. "Ayrıca, şu anda senin kız kardeşinden bahsetmiyoruz." Lexi'ye bakar. "Sen ve senin seçimlerinden bahsediyoruz." Sesi yükselir.

"Tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Saygıyla," diyorum ona, "ses tonunu biraz alçaltalım."

Lexi'nin babasına böyle konuşmamamı söylemesini bekliyorum. "Evet, saygıyla," diye tekrarlar.

"Ses tonuna dikkat et," diyor Zoe ona. "Şimdi otur, çünkü kızımızın bize söylemek istediği bir şey var, yoksa bizi buraya davet etmezdi."

Kanepeye doğru yürümeye başlar ve sonra durur. "Aman Tanrım, hamile misin?" Lexi'ye bakar.

"Hayır," diye cevaplar, ben de aynı anda mırıldanırım, "Keşke öyle olsaydı."

"Ne?" diyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Bu ne kadar harika olurdu, bizim bir bebeğimiz olması?" diye soruyorum ona ve o dişlerini sıkıyor ve çenesi geriliyor. Onu Jagger'la her gördüğümde bunu düşündüm. Ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum, "Senin benim bebeğime hamile olduğunu görmek beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor." Onun yanından uzaklaşıyorum

"Şimdi değil, ama olursa," diyorum yüksek sesle.

"Önce birlikte yaşamaya başlayabilir miyiz?" Lexi bana soruyor ve kanepeye doğru yürüyor. "Her neyse, seni buraya bu yüzden çağırmadım, nereye taşınacağımı konuşmak için de çağırmadım. Seni buraya çağırmamın sebebi, bugün resmi olarak boşanma belgelerimi imzalamış olmam." Oturuyor ve annesi sevinçle ellerini çırpıyor. "Ve bununla birlikte, nefret ettiğim evi ve onun eskiden ilişkilerini yaşadığı daireyi aldım." Viktor tavana bakar ve eminim ki kendini zor tutuyordur, özellikle de oraya gidip boynunu kırmasına izin verilmediğini söylediğinde. "Her neyse," diye devam eder ve o da ona bakar. "Tabii ki ikisini de, evlilik yüzüğümü ve nişan yüzüğümü de satmaya karar verdim. Ve elde ettiğim kârın yarısını Arizona'da şiddet gören ve istismara uğrayan kadınlar için bir sığınma evi açmak için kullanacağım." Hepimizi şaşırtıyor. "Diğer yarısı ise çocuk kanser ünitesine gidecek. Kirby ve ben sezon dışında ve emekli olduktan sonra orada yaşayacağımız için bu en mantıklı seçenektir."

"Bir saniye bekle." Elimi kaldırıyorum. "Orada yaşayacağımızı kim söyledi? Orayı sevmiyorsun."

"Orayı sevmiyorum. Orayı sevmiyordum çünkü kendimi hapishanedeymiş gibi hissediyordum, ama senin orada evin var ve Kylie orayı sevdiğini söylüyor." Omuzlarını silkiyor. "Bu yüzden oraya, seninle birlikte geri dönmek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değiliz." Elimi dizine koydum. "Bunu her yerde yapabiliriz. Sen yanımda olduğun sürece, nerede yaşadığımız umurumda değil."

"Güzel," diyor. "Ben de öyle düşünüyorum. Ben yokken barınağı yönetmeme yardım edecek olan Cheryl ile konuştum ve buradaki büyük adam patenlerini asınca daha aktif bir rol üstlenmeyi umuyorum."

"Her ihtimale karşı, o paranın bir kısmını kendine saklaman gerekmez mi?" diye sorar Zoe ve başını sallar.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim. Bu evi satmayacağım, kiraya vereceğim," diyor onlara. "Ayrıca nafaka alacağım, onu da gayrimenkul portföyümü oluşturmak için kullanmayı planlıyorum." Bu da beni yine şaşırtıyor, çünkü bana bundan hiç bahsetmemişti. Ayağa kalkıyor. "Şimdi,

paketlemeye devam etmeliyim, çünkü yarın sabah nakliyeciler gelecek ve bu akşam Kirby ve birkaç takım arkadaşıyla akşam yemeği randevumuz var."

"Peki, nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sorar Zoe, ayağa kalkarak, ve dördümüz yan yana çalışarak evini toparlarız. Sadece kıyafetlerini ve birkaç özel hatırayı götürdüğü için fazla zaman almaz.

Evinden çıktığımızda, Zoe anne babasına sarılır ve yarın maçımdan sonra akşam yemeği için plan yaparız. Garaja girerim ve gülümseyen Zoe'ye bakarım. "Resmi olarak eve hoş geldin." Dudaklarına öpücük kondururum, sonra elini tutar ve onu eve çekerim. Işıklar söndürülmüştür ve Zoe oturma odasına girdiğinde, evi "Sürpriz!" nidaları doldurur.

Ne olup bittiğini anlamadan bir adım geri çekilir ve ben de onun arkasına geçerim. "Sürpriz, bebeğim," diye kulağına fısıldarım ve Sofia'nın işini iyi yaptığını görmek için etrafa bakınırım.

"Bu ne?" Etrafına bakarken ellerini ağzına götürür.

"Bu senin boşanma partin." Kylie ona ilk koşan kişi. "Buradaki canavar" —beni işaret ediyor—"bana 'bekar ve yeni bir ilişkiye hazır' yazılı peçetelere 'değil' yazdırdı." Teyzesi Zara ve amcası Evan ona sarılmak için yanına yaklaşınca kenara çekiliyor. Matthew ve Max, eşleri Karrie ve Allison ile birlikte sırada.

Sonra kız kardeşi Zara'yı görür, dizlerini bükerek yere oturacakmış gibi görünür. "Bu partiyi kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?" Onu yerden kaldırır. "Hadi, gidip üstünü değiştir."

"Sarılmana ihtiyacım var," diye bir ses duyuyor yanından ve başını çevirdiğinde Matty'yi görüyor, bu da bardağı taşıran son damla oluyor. Matty kulağına bir şeyler fısıldarken, o da onun kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve başını sallıyor. "Saat 11'e kadar buradayım, sonra eve dönmek için uçağa binmem gerekiyor."

"Gelmişsin," diye boğuk bir sesle söyler, onu bırakırken, "benim için bu kadar yolu."

"Lexi." Ona bakar. "Senin için Everest'e tırmanırım." Sonra bana bakar. "Ondan sonra, tabii."

"Hadi onu giydirelim," diyor Zara, onu yatak odamıza doğru çekerek. Onun gitmesini izliyorum ve sonra herkese bakıyorum. Zara birkaç dakika sonra çıkıyor. "Sen de gidip giyinebilirsin," diyor bana. "Sanırım o hala şokta."

Yatak odasına yürüyüp kapıyı açtım ve kafamı içeri soktum. O, yatağımızın önündeki bankta oturuyordu. "İyi misin?" diye sordum ve odaya girerken, yüzünden gözyaşları akan bir şekilde bana baktı. "Bebeğim." Önünde çömeldi.

"O partiyi sen mi planladın?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum. "Sofia'yı sen mi aradın?"

"Şey, yardım almadan böyle bir parti planlayamazdım." Ona gülümsedim ve elimi yanağına koydum.

"Ama sen onu aradın..."

"Annen bana numarasını verdi," diye sözünü kestim. "Annemi mi aradın?" diye sordu, hıçkırarak.

"Bebeğim," diyorum. "Lexi." O ağlarken başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" diye sordu, elinin tersiyle gözyaşlarını silerek.

"Hayır." Gülererek cevap veriyorum. "Sadece bunun hoş bir şey olacağını düşündüm."

"Hayır, Kirby." Sonunda ağlamayı kesip gözyaşları arasında gülümsedi. "On yıl boyunca ailemle kaç kez konuştuğunu bir elin parmaklarıyla sayabilirim." Yere baktım. "On yıl boyunca bazen doğum günlerimi unuttu, bazen de insanların önünde büyük bir olay haline getirdi. Ama hiç..." Başını salladı. "Ailemi hiç birine davet etmek için aramadı." Alt dudağı titriyor. "Sen bir günde bana onun bana hiç vermediği şeyi verdin." Öne eğilip dudaklarımı öper. "Onları, çılgınlıklarını ve her şeylerini kabul ediyorsun ve asla, asla geri adım atmıyorsun."

"Bebeğim, onlar seni mutlu ediyorlar," diye sonunda söylüyorum. "Onlar senin bir parçan, elbette onları kabul ediyorum. Çoğu zaman beni sevmiyor olabilirler, ama bu benimle ilgili değil, seninle ilgili. Seni gülümsetmekle ilgili. Her şey seninle ilgili, bebeğim."

"Şu anda sana gerçekten kötü şeyler yapmak istiyorum." Ayağa kalkıyor ve ben başımı sallıyorum. "Ama bütün ailem senin evinde."

"Bizim evimiz," diye hatırlatırım ona. "Bu bizim evimiz."

"Bütün cümle, ve seni rahatsız eden tek şey bu." Başını sallar. "Bütün ailem burada."

"Neredeyse," diyorum ona. "Dylan ve Michael gibi, oyun oynadıkları için gelemeyen birkaç kişi var. Ama bu yaz senin kutlamana yardım edeceklerini söylediler."

"Kirby Materson," diyor tam adımı söyleyerek, "Seni çok seviyorum. Sen benim için çok iyisin."

"Oh lütfen. Git üstünü değiştir. Seni bekliyorlar."

Başını sallayarak banyoya koşar. Teyzesi Zara'nın ona aldığı elbiseyi oraya astığını biliyorum. Ben geri döndüğümde duştan çıkmış ve giyinmiştir. Ben de duşumu almış, siyah pantolonumu giyiyorum. O odaya girer. "Fermuarımı kapatır mısın?" Elbiseyi göğsüne tutar, ben de omzunu öperim ve fermuarını kapatırım. O dönüyor ve ben onu izliyorum. Saçları ortadan ayrılmış, ilk tanıştığımız zamanki gibi. Elbise straplez ve siyah, vücudunun her kıvrımını sarıyor. Önden biraz dekolte görünüyor, cildini hafifçe gösteriyor. Elbise baldırlarının ortasına kadar uzanıyor, ama sol tarafında uyluk ortasına kadar uzanan bir yırtmaç var. Gümüş boncuklar sol kalçasından başlayıp çapraz olarak yukarı doğru uzanıyor ve sonra göğsünün bulunduğu sağ tarafın tamamını kaplayan bir çiçek oluşturuyor. Omuzlarına kadar uzanan elmas küpeleri var ve benim çok sevdiğim siyah bantlı topuklu ayakkabılarını giyiyor. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor ve ben ceketimi giyip ona gülümsüyorum.

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Gözlerinde şimdi yüzünün her yerine yayılan bir ışık var ve ben de bu bakışın asla kaybolmamasını sağlamak için günlerimi geçirmeyi planlıyorum." Elini tutup üstüne öpüyorum. "Hadi dışarı çıkalım, olur mu?"

"Çok heyecanlıyım," diyor yatak odamızdan çıkarken ve şeker dükkanındaki bir çocuk gibi heyecanlı.

Partiye giden merdivenlere varınca, herkesin dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. "Size yeni boşanmış ama hala bekar olmayan" dediğimde tüm gözler bana çevrildi. Ona göz kırptım ve tuttuğum elimi kaldırdım. "Lexi Petrov."

epilog

Lexi

Yedi ay sonra

"Pazartesi gününden itibaren duvarları boyamaya başlayacaklar," diyor Cheryl, sesi heyecan ve şaşkınlıkla dolu. "Çok güzel ve terk edilmiş kiliselerden birinde, okulun da bulunduğu bir barınak yapmak çok harika bir fikir."

Boşanma belgeleri imzalandıktan sonra ilk yaptığım şey daireyi satışa çıkarmak oldu ve üç gün içinde istenen fiyattan daha yüksek bir fiyata satıldı. Bütün bu süre boyunca gülümsedim. Evi satışa çıkarır çıkarmaz, emlakçım bana yeni boşalmış bir yer olduğunu söyledi. Orası kilise olarak inşa edilmişti, ancak fonları tükenmişti. Bu da demek oluyordu ki, düşük bir teklifle gittim ve aynı gün kabul edildi. Sanki kaderimde varmış gibi.

Anahtarları alır almaz, inşaat ekibiyle birlikte oraya gidip bir inceleme yaptım ve orada yaşamayacağım için projeyi denetlemesi için bir proje yöneticisi tuttum. O, hayallerimin gerçeğe dönüşmesiydi ve Cheryl de en büyük yardımcım oldu.

"Bu bölgedeki çocuklar için okul sonrası programı bile yapabileceğimizi düşündüm," diye ekledim, "ama şimdilik ihtiyaç duyanlar için güvenli bir sığınak olacak."

"Bölgedeki barınaklarla iletişime geçtim ve onlara yaptığımız şeyi anlattım. Bu kadar ilerlemiş olmamıza çok şaşırdılar. Haftada elli kişiye kadar geri çevirdiklerini söylediler."

"Bu çok fazla yatak demek," diyorum ona. "İyi haber şu ki, artık yardım edebilir ve daha fazla kaynak sağlayabiliriz."

"Bu, kasabanın gündeminde," diye başlıyor. "Ayrıca Trent'in..." Duruyor. "Eh, umurunda mı değil mi bilmiyorum." "Yani, onunla ilgili olduğunda, gerçekten pek umursamadığım ama sırf eğlence olsun diye, bu sefer ne yaptı?"

"Eski resepsiyonistlerinden biri onu cinsel tacizden dava etti." Tavana bakıyorum. "Onun aleyhine birçok kanıtı var, aralarında patron olarak çalışanlarına göndermemesi gereken vücudunun belirli bölgelerinin fotoğrafları da var." "Ben de gördüm, muhtemelen büyük bir sorun değildir," diyorum ciddi bir ifadeyle diyorum ve o kahkahayı patlatıyor. "Açıkçası, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"En iyi kısmı ise, bu kişinin Dr. Visabell'in torunu olması ve onun sinirli olduğunu söylemek yetersiz kalır."

"Ne yazık ki, pisliğin teki olabilir ama işinde çok iyi, bu yüzden her zaman rağbet görecek."

"Bu üzücü olan kısmı," diye onayladı, "ama Bernie'yi terk edip onunla birlikte olan Joyce, şimdi Bernie'yi geri kazanmaya çalışıyor, ama o çoktan hayatına devam etti."

"Eh, çitin diğer tarafındaki çim her zaman daha yeşil değildir. Bazen sadece altındaki bok tabakasını örtüyordur." Gülümsüyorum.

"Dr. Visabell, yaptıklarını duyduktan sonra geçen gün seni sordu. Seninle iletişime geçeceğini söyledi."

"Aradığında sana haber veririm," diye temin ederim.

"Tamam, inşaatın ilerleyişi hakkında seni bilgilendireceğim," diyor, "ama sadece senin dikkatini gerektiren bir şey olursa. Ailenle vakit geçirmenin tadını çıkar, üç hafta sonra görüşürüz."

"Teşekkürler, Cheryl," diye cevap verdim, yarın başlayacağımız aile gezisini düşünerek gülümsedim. "Sen olmasan bunu başaramazdım."

"Yaz boyunca bizimle olmanı dört gözle bekliyorum," diyor ve telefonu kapatıyor. Telefonum arka arkaya gelen mesajlarla bip sesi çıkarıyor.

Aile tatili için oluşturdukları grup sohbetini görünce gülümsüyorum.

ZARA:

Hiçbir şey düşünmeden kumsalda uzanmak için sabırsızlanıyorum. Oradayken çocukları hiç görmek istemiyorum.

Şimdi öyle diyor diye burnumu çekiyorum, ama üç saat sonra onları arayacak.

ZOEY:

Beni de yazın lütfen. Hemen bir kokteyl alacağım.

GABRIELLA:

Maalesef sizden iki gün sonra varıyoruz. Romeo ve onun aptal filmi yüzünden.

RYLEIGH:

Senin için çok kötü. Benim bir ay tatilim var ve içki içip seks yapmaktan başka bir şey yapmayacağım. En azından iki hafta, diğer iki hafta ise iyileşme Modunda geçecek. Artık yirmi yaşında değilim.

ZOEY:

Iyy, o benim kardeşim.

ZARA:

İğrenç, kimse bunu bilmek istemez.

RYLEIGH:

Sadece gerçeği söylüyorum. Herkes, Stone'a aşık olmadan önce onun penisine aşık olduğumu biliyor.

ZOEY:

Bir daha kardeşim ve onun penisini gündeme getirirsen, seni bu grup sohbetinden atarım.

ZARA:

Ne zaman kızlar spa günü yapıyoruz?

ZOEY:

Her gün.

Gülüyorum ve mesajlara ekliyorum.

BEN:

Neredeyse hazırlandım ve gitmeye hazırım. Sabırsızlanıyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda telefonu bıraktım. "Lexi." Kirby'nin adımı seslendiğini duydum.

"Ofiste." Koltuğuma yaslanıp ofisin kapısını izleyerek onun içeri girmesini bekliyorum. Bir gün beni şaşırtarak yatak odalarından birini ev ofisine dönüştürmüş, böylece tüm eşyalarımı tek bir yerde toplayabilmişim. Belli ki Ariella'yı arayıp tasarlamasını istemiş ve o da tam isabetli bir iş çıkarmış. Açık kahverengi masa, odanın ortasında, yumuşak beyaz halının üzerinde duruyor. Ahşap zeminler ağartılmış, bu da halıyı daha da öne çıkarıyor. Arkama gömme raflar yaptırmış ve bu raflar ailemin fotoğraflarıyla dolu. Masanın önünde iki büyük, yastıklı sandalye var.

Gözlerim masanın karşısındaki duvara kayıyor. Orada, evim için bana verdiği yedi çerçeve, masamın karşısındaki duvarda, büyük kanepenin hemen üzerinde asılı duruyor. Bu noktaya gelmek için yaşadığım her şeyi hatırlatıyor bana. İki sandalye ile kanepenin arasında bir sehpa var ve üzerinde renkli çiçeklerle dolu bir vazo duruyor. Trent'in pembe çiçekleri atmamı sağladığını duyduktan sonra, iki haftada bir bana aldığı bir şey.

Jefferson'ın tasmaındaki zili ve Kirby'nin koridorda yürüyen ayak seslerini duyuyorum. "Beni takip mi ediyorsun?" diye soruyor ona ve yüzümdeki gülümseme daha da büyüyor, "yoksa en sevdiğin takılma yerine mi gidiyorsun?"

Jefferson günlerinin çoğunu kanepede geçiriyor, ona uzanması için güzel bir battaniye aldım. Tabii ki sırtını sana dönerek uzanıyor ve yanına kanepeye otursan sana ejderha gözleriyle bakıyor ve gizlice seni öldürmeyi planladığını düşünüyor.

"Selam," diye selamlar, odaya girer, Jefferson'ı kucağında tutar, bir bebek gibi kucaklar. Kanepeye varır varmaz onu battaniyesinin üzerine bırakır.

"Selam." Masayı dolaşıp bana doğru geldiğini izliyorum, eğilip dudaklarıma bir, iki, üç kez öpüyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyi." Beyzbol şapkasını çıkarıp masamın önündeki sandalyelerden birine atıyor. Sandalyede iki gün önce taktığı şapka da hala duruyor. "Sen nasılsın? Eşyalarını topladın mı?"

"Neredeyse." Masama doğru eğiliyorum. "Birkaç şey daha koymam lazım, sonra hazır olacağım." Ona bakıyorum ve o sandalyelerden birine çöküyor. "Sen henüz valizini hazırlamadın," diye hatırlatıyorum.

"Arizona'ya gitmek için valizimi hazırlamıyorum," diyor, "sadece Turks için valizimi hazırlamam gerekiyor."

"Buradan Arizona'ya hiçbir şey götürmüyor musun?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. Türkler'den sonra doğrudan Arizona'ya gideceğiz.

"Orada tüm eşyalarım var. Bu sefer oraya götürdüğün her şey orada kalmalı. Ya da hiçbir şey götürme, oraya vardığında alışveriş yap."

"Oh, öyle mi? Yeni bir gardırop al," diyorum sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Evet." O da başını sallıyor. "Kylie'yi de yanına al. O benim

Kartımın nerede olduğunu biliyor." Kylie de en azından tatilden sonra birkaç haftalığına bizimle Arizona'ya gelecek.

"Senin paranı harcamayacağım," diye homurdanarak ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum ve o da kucağına oturmam için kollarını açıyor. "Bu evde kirayı ya da başka bir şeyi ödememe izin vermemen yeterince zor."

"Lexi," diye mırıldanıyor, ben de kolumu boynuna dolayarak ona daha da yakınlaşıyorum. "Sana bakmak istiyorum. Kendine bakabileceğini biliyoruz. Bunu kanıtladın, ama bu sefer ben sana bakacağım." Beni kollarında kaldırıyor. "Şimdi benimle gel ve eşyalarını topla." Beni, eşyalarımı koyduğum yatak odamıza taşıyor. Yatağın benim tarafında, boşanma partimizden bir fotoğrafımız var, onun tarafında ise o gece çekilmiş sadece benim fotoğrafım var. Ben kameraya doğrudan bakıyorum, elimde şampanya kadehi ve yüzümde kocaman bir gülümseme var. Diğer elim kamerayı işaret ediyor, yüzümdeki gülümseme kulaklarımdan kulaklarıma uzanıyor. Onun arkasında ise bir maçta tribünde, onun formasıyla ayakta durup onun golünü kutladığım bir fotoğrafım var. Onun masasındaki son fotoğraf ise benim ve Jefferson'ın fotoğrafı.

"Ne kadar süre Turks'ta kalacağız?" diye soruyor bana, beni ayağa kaldırırken. "İki hafta, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, dolabına doğru yürüyüp altı tişört seçiyorum. "Evde çamaşır makinesi var."

"Evet." Yanıma gelip bir avuç daha tişört alır, saymadan da açık valizin bir tarafına atar. Ben istediğim tişörtleri seçerken o valizi hazırlamıştır. "Ama biz tatildegiz."

"On dört gün boyunca çamaşır yıkamazsan ne kadar çamaşırımız olacağını biliyor musun?"

"Hayır." Başını sallar ve şortlarının bulunduğu çekmecerden birine gider. "Ama döndüğümüzde yıkayabilecek iyi bir kuru temizlemeci ve bolca zamanım olacağını biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Kirby, ciddi," diye azarladım ve o da bana sanki iki kafam varmış gibi baktı.

"Bebeğim, senin seni meşgul edecek işin var, benim de oynayacağım birkaç golf maçı var. Buz dışı antrenmanlarım ve birkaç buz üstü antrenman seansım var, ama genellikle yaz ayları çok rahat geçer," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Kylie'ye sor."

"Bizimle geleceğı için çok mutluyum," diyorum ve onun için birkaç keten gömlek alıyorum. "Çok eğlenecek." İki çift pantolon alıyorum. "Onu özleyeceğim," diyorum. "Neredeyse dört ay yok olacağız."

"Lexi," diyor, "istediğinde bizi ziyarete gelebileceğini biliyorsun."

"Ama o yapacak mı?" diye soruyorum ona ve o sadece omuz silkiyor. "Gidip onu arayacağım."

"Benim telefonumu kullan." Cebinden telefonunu çıkarır ve bana uzatır. Komodininin üzerinde duran bizim fotoğrafımız, onun telefonunun kilitli ekranında görünüyor. Jaxon'dan beş cevapsız arama olduğunu görüyorum.

"Kirby, Jaxon seni beş kez aramış," diyorum ve telefonu ona geri verirken kaşlarını çatıyor.

"Beş tane de mesaj göndermiş," diyor ve gözlerinin telefonuna baktığını görüyorum, sonra da nefesini tuttuğunu duyuyorum. "Oh, dostum." Bana bakıyor. "Knox, karısını kayınbiraderiyle yatakta yakalamış."

Lexi ve Kirby'yi daha fazla mı istiyorsunuz? Bonus epilog için [buraya](#) tıklayın!

**Only For Him için hazır mısınız? Knox & Kylie'nin kitabını
[buradan](#) ön sipariş verin!**

Kylie

Hayatın erken dönemlerinde, aşkın sadece verilmiş bir şey olmadığını, kazanılması gereken bir şey olduğunu öğrendim.

Artık aşkın buna değmediğine karar verdim.

En azından o tür bir aşkın.

O gelene kadar.

O kırılmıştı.

Güvenliydi.

Ama sonra gidip beklenmedik bir şey yaptım.

Onun beni asla sevmeyeceğini bilerek ona aşık oldum.

Knox

Her şeye sahip olduğumu sanıyordum.

NHL'de hokey oynuyordum.

Üç güzel çocuğum ve beni seven bir eşim vardı.

Ta ki onu kayınbiraderimle yatakta yakalayana kadar.

Sahip olduğumu sandığım her şey bir yalandı.

O, istemediğimi sandığım her şeydi ve bunu en beklemediğim anda öğrendim.

Umarım sonunda bunu anladığımda, onu sonsuza kadar kaybetmemiş olurum.

**Only For Him için hazır mısınız?
Knox & Kylie'nin kitabını [buradan](#) ön sipariş verin!**

natasha madison hakkında

Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan yazarı Natasha Madison, burnunu kitaplara gömmemiş ya da parmaklarını klavyede uçurarak yazmamışsa, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu, en az 10 cm topuklu ayakkabılarla, çocukları arabayla okula götürürken ya da muhtemelen kocasıyla iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz. Karakterlerinin onun dediklerini yapması iyi bir şey, çünkü Labrador köpeği bile onu dinlemiyor...

Check me out!

Teşekkürler

Kocam ve çocuklarıma: İyi ve kötü günlerimde beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Aceleyle hazırladığım yemekler ve tekrarlayan menüler için teşekkür ederim. Sizin dünyanızın bir parçası olduğum için çok gurur duyuyorum.

Shauna: Kovuldun. Ya da belki de kovulmadın, kim bilir bugün neler oldu. Yeterli olmadığını ve daha iyisini yapmam gerektiğini söyleyen, benim tarafımda olan kişi olduğun için teşekkür ederim. Hala dinlemiyorum... Belki bir liste yapsan, bazı şeyleri unutmayız, ve biz derken seni kastediyorum.

Yazar Ajansı: Beni parlatıp ışıldattığın için teşekkür ederim!

Emma: Beni kabul ettiğin ve terk etmediğin için teşekkür ederim. Bana karşı sonsuz sabrın için teşekkür ederim. Kitabımı hayata geçiren her şeyi yarattığın için teşekkür ederim. Umarım bir gün senin Instagram sayfaında yer alacak kadar havalı olurum.

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu grup benim sığınağım, güvenli limanım. Beni teşvik ediyor, benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyüyeceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Rickie & Veronica: Bugün ne gün olursa olsun mutlu olun. Bana güldürdüğünüz için teşekkürler.

BLOG YAZARLARI VE ETKİLENENLER. BANA ŞANS VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM.

BANA ŞANS VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve sizler, onsuz yapamayacağımız seslersiniz.

Ve son olarak, en önemlisi, siz okuyucular, sizler olmasaydınız bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Okuduğunuz ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

natasha madison tarafından

Sırada:

Sadece Onun İçin 13 Mart 2026'da
yayınlanacak Sadece Onun İçin 8 Mayıs
2026'da yayınlanacak

Sadece Serisi

Sadece Bu Gece
İçin Sadece Aşk İçin

Rüya Serisi

Parçalanmış
Rüyalar Yasak
Rüyalar
Gömülü Hayaller
Çalınan Hayaller
Unutulmuş Hayaller

Seri İçin Tasarlanmış

Taş İçin Tasarlanmış
Onun İçin
Tasarlanmış
Aşk İçin Yaratılmış
Gabriel İçin
Yaratılmış

Seri İçin Yapılmış

Benim İçin
Yapılmış Senin
İçin Yapılmış
Bizim İçin
Yapılmış
Romeo İçin Yapılmış

Güney Düğünü Serisi

Öpüşmek İçin

Benim Sahip

Olmak İçin

Benim

Sarılmak İçin

Benim

Sevmek için

benim Sevmek

için benim

Almak için

benim

Söz Vermek Benim,

Onurlandırmak

Benim, Tutmak

Benim

Tek Seri

Tek Öpücük Tek

Şans Tek Gece Tek

Dokunuş Tek

Pişmanlık Tek Hata

T e k Aşk Tek

Sonsuzluk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Rahatlığı Güney

Fırtınası Güney Şafağı

Güney Kalbi Güney

Sıcaklığı

Güney Sırları Güney

Güneşi

Bu Çılgınlık

Bu Vahşilik Bu

Aşk Bu

Sonsuzluk

Hollywood Kraliyet Ailesi

Hollywood Playboy

Hollywood Prensesi

Hollywood Prensi

Something Serisi

Something So Right

Something So Perfect

Bir Şey O Kadar

Dayanılmaz Bir Şey O

Kadar Senaryosuz Bir Şey

O Kadar BOX SET

Tempt Serisi

Patronu Baştan

Çıkarmak Playboy'u

Baştan Çıkarmak

Tek gecelik İlişkiyi

Baştan Çıkarmak

Eski Sevgiliyi Baştan Çıkarmak

Cennet ve Cehennem Serisi

Cehennemden

Dönüş Cennetten

Parçalar

Cennet ve Cehennem Kutusu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk Hikayesi

Beklenmedik Aşk Hikayesi

Kırık Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Faux

Pas

Senaryosuz Tatil

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İçerik Uyarısı	
Sadece Aşk İçin Aile	
Ağacı İçindekiler	
Adanmışlık Bölüm 1	
– Lexi Bölüm 2 –	
Kirby Bölüm 3 –	
Lexi Bölüm 4 –	
Kirby Bölüm 5 –	
Lexi Bölüm 6 –	
Kirby Bölüm 7 –	
Lexi Bölüm 8 –	
Kirby Bölüm 9 –	
Lexi Bölüm 10 –	
Kirby	
Bölüm 11 – Lexi	
Bölüm 12 – Kirby	
Bölüm 13 – Lexi	
Bölüm 14 – Kirby	
Bölüm 15 – Lexi	
Bölüm 16 – Kirby	
Bölüm 17 – Lexi	
Bölüm 18 – Kirby	
Bölüm 19 – Lexi	
Bölüm 20 – Kirby	
Bölüm 21 – Lexi	
Bölüm 22 – Kirby	
Bölüm 23 – Lexi	
Bölüm 24 – Kirby	
Bölüm 25 – Lexi	
Bölüm 26 – Kirby	

[Bölüm 27 – Lexi](#)
[Bölüm 28 – Kirby](#) .
[Bölüm 29 – Lexi](#)
[Bölüm 30 – Kirby](#) .
[Bölüm 31 – Lexi](#)
[Bölüm 32 – Kirby](#) .
[Bölüm 33 – Lexi](#)
[Bölüm 34 – Kirby](#) .
[Bölüm 35 – Lexi](#)
[Bölüm 36 – Kirby](#) [Epilog](#)
[Natasha Madison Hakkında Teşekkür](#)
[Natasha Madison'ın Diğer Eserleri](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM